

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

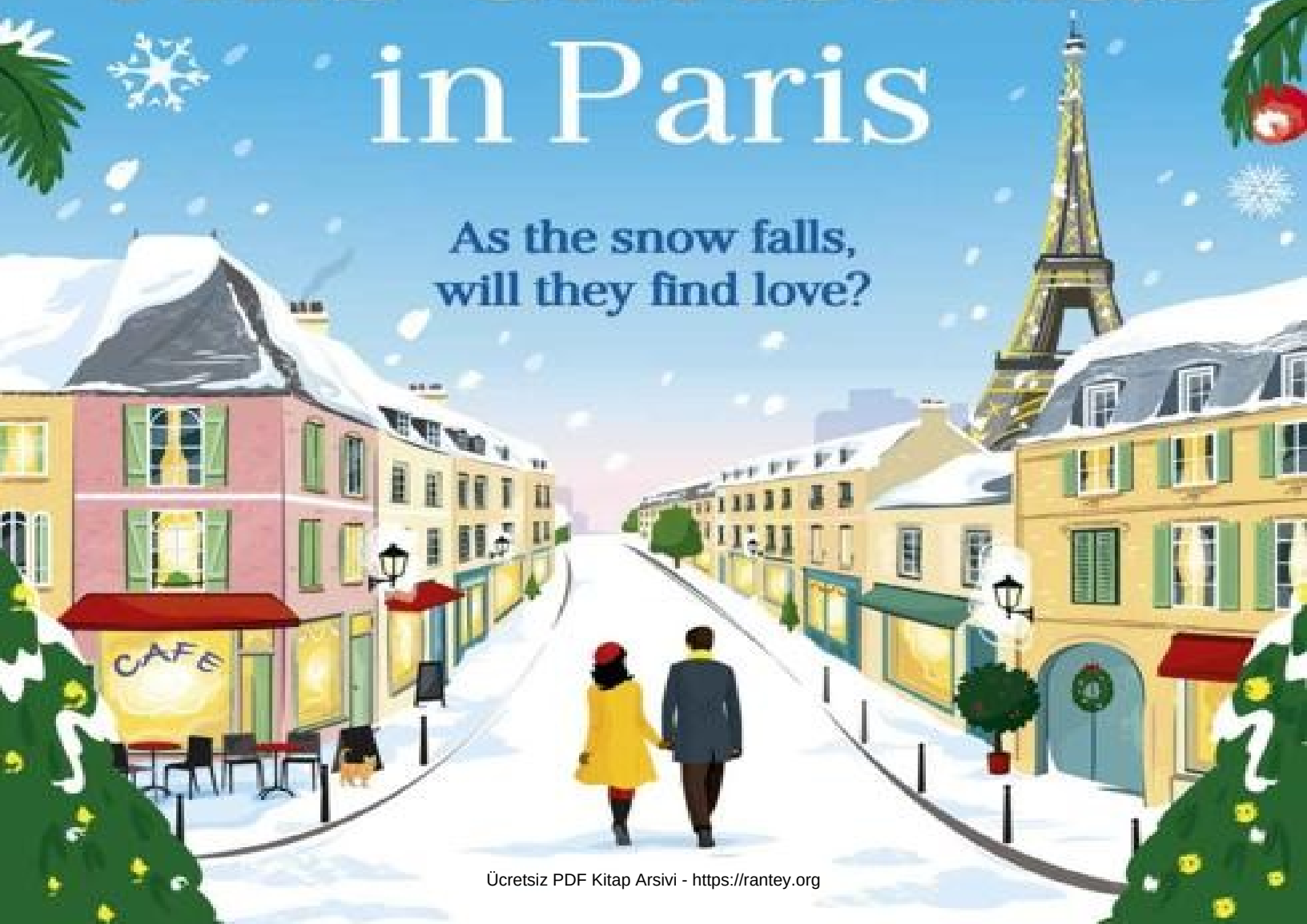
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sophie Claire

This Christmas in Paris

As the snow falls,
will they find love?

Yazar Hakkında

Sophie Claire, İngiltere'de ve çocukken yazlarını geçirdiği güneşli Provence'ta geçen duygusal öyküler yazıyor. Fransız bir anne ve İskoç bir babaya sahip olan Sophie Claire, Afrika'da doğmuş ve halen kocası ve iki oğluyla birlikte yaşadığı İngiltere'nin Manchester kentinde büyümüştür.

Daha önce pazarlama ve akademik makalelerin redaksiyonunda çalıştı, ancak yazmak her zaman 'gerçek işi' olarak gördüğü şeydi ve şimdi günlerini güzel yerlerde geçen iç açıcı çağdaş aşk hikayeleri hayal ederek geçirmekten mutluluk duyuyor.

Daha fazla bilgi için www.sophieclaire.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Sophie Claire tarafından da

Noel Tatili Unut Beni

Yaz

Fransız Zeytinliğinde Bir

Kış Rüyası Yaz

Provence'a Bir Kaçış

Sophie Claire

Bu Noel Paris'te

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2023 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Sophie Claire 2023

Sophie Claire'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif
Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri
sürülmüştür.

Kapak İllüstrasyonu: Joanna Kerr 2022

Kapak Tasarımı: Natalie Chen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı
izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz,
bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt
veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul
uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library e-kitap ISBN 978 1 529

35002 9'dan temin edilebilir.

Ciltsiz ISBN 978 1 529 34998 6

Hodder & Stoughton Ltd

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Julie Corallo'ya

Sophie Claire için Övgüler

'Kalıcı ve sevecen. Gerçekten romantik bir okuma! Sophie'nin
alametifarikası olan sıcaklık ve çekicilikle dolu'

Heidi Swain

'Muhteşem bir okuma ... bereketli ve romantik'

Phillipa Ashley

'Eğlenceli ve şenlikli'

Trisha Ashley

'Provençal güneş ışığıyla dolu mutlak bir zevk'

Julie Caplin

'Keyifli bir yaz kaçamağı'

Caroline Roberts

'Görkemli'

Kadın ve Ev

"Söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa, hiçbir şey söylemeyin.

Annen

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında
Sophie Claire
tarafından da
yazılmıştır Başlık
Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm
Onüçüncü
Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

On Beşinci Bölüm On
Altı Bölüm On Yedi
Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz

Fasıl Otuz dokuz
Fasıl Kırk Fasıl Kırk
bir Fasıl Kırk iki
Fasıl Kırk üç Fasıl
Kırk dört Fasıl Kırk
beş Fasıl Kırk altı
Fasıl Kırk yedi Fasıl
Kırk sekiz Fasıl Kırk
dokuz Fasıl Elli
Fasıl Elli bir Fasıl
Elli iki Fasıl Elli üç
Fasıl Elli dört Fasıl
Elli beş Fasıl Elli altı
Fasıl Elli yedi Fasıl
Elli sekiz Fasıl Elli
dokuz Fasıl Altmış
Fasıl Altmış bir
Fasıl Altmış iki

Altmış Üçüncü Bölüm

Altmış Dört Bölüm

Altmış Beş Bölüm

Altmış Altı Bölüm

Altmış Yedi Bölüm

Altmış Sekiz Bölüm

Altmış Dokuz Bölüm

Yetmiş Bölüm Yetmiş

Bir Bölüm Yetmiş İki

Bölüm Yetmiş Üç

Bölüm

Sonsöz

Teşekkür

1

Carys

Carys fırına yetişmek için acele ederken araba gıcırdayarak köşeyi döndü.

Az önce arkadaşı Natasha'nın çiçekçi dükkânına uğrayıp güzel bir saksı marguerite papatyası almış ve yola çıkarken onu kucaklamıştı. Ama bir motorun gürültüsü donup kalmasına neden oldu. Arabanın kendisine doğru geldiğini gördü ve saksıyı yere düşürdü.

"Bayan Bell?

Beyni dehşetle dondu ve kazayı tekrar gördü. Farlar ona doğru savruluyor, kontrolden çıkıyor ve yılan gibi kıvrılıyordu. Kanı çekiliyor ve parmakları direksiyonu kavırıyordu. Metal metale çarparak başını geriye attı. Bir hastane odası, aşağı bakan yüzler, gözlerini kısmasına neden olan şerit ışıklar-

"Bayan Bell?

Bir el kolunu çekiştirdi ve gözlerini kırpiştırdı. Kafasındaki resimler küçüldü ve eski bir öğrencisinin yüzüne baktı.

Adını hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Jessie Mallard. Carys ona öğrettiğinde çok küçüktü. Şimdi on iki yaşlarında olmalıydı. Küçük kardeşi Stephen, Carys'in sınıfındaydı.

"İyi misiniz Bayan Bell? Jessie'nin annesi sordu.

Carys yutkundu. Jessie ve annesi durmuştu ve yoldan geçen diğeri insanların da merakla onu izlediklerini fark etti. Yanaklarında sıcaklık yükseldi ve eşarbını biraz daha sıktı. Koyu kırmızı saten ensesinde serin bir his uyandırıyor.

Natasha çiçekçiden koşarak çıktı ve nefes nefese onun yanına geldi. "Carys, ne oldu?" diye sordu nefes nefese.

"Görmedin mi?" diye kekeledi. "O araba çok hızlı gidiyordu.

"Öyleydi," diye onayladı Jessie'nin annesi. "Ama artık geçti. Carys'in kolunu okşadı.

Kızı çiçek saksısını kurtarmak için çömeldi. Toprak yolun her tarafına dökülmüştü. Lanet olsun. Carys bunu en iyi arkadaşı Liberty için almıştı, yaz papatyalarının Damselfly Cottage'ın ön kapısında mükemmel duracağını düşünmüştü.

"Dükkâna gel," dedi Natasha onu yönlendirerek. 'Sana bir fincan çay yapayım. Şok geçiriyorsun.

Carys bu düşünceyle kendini hasta hissetti. Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim," dedi ama bacakları tutmadı ve Natasha onu yakalayarak gücü yavaşça geri gelene kadar destekledi.

"İyi değilsin," dedi Natasha kararlılıkla. 'Benimle gel. Nefesinizi tutana kadar arka odada oturabilirsiniz.

Sokaktaki kalabalık her geçen dakika artıyor gibiydi ve tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Tamam," diye mırıldandı Carys. "Bir bardak su iyi olur.

Yirmi dakika sonra titremesi durmuştu.

"Dükkân artık sessiz," dedi Natasha, bir müşteriye hizmet ettikten sonra arka odaya dönerken. Ellerini önlüğüne sildi. Carys'in arkadaşının çalıştığı Button Hole kumaş mağazasına doğru başını sallayarak, "Liberty'yi alayım mı?" diye sordu.

"Evde," dedi Carys. "Bugün izinli çünkü bu hafta birkaç akşam atölye çalışması yaptı.

Natasha oturdu. "Nasıl hissediyorsun?

Carys ellerini çay bardağının etrafına sardı. "Mahcup oldum. İnledi. "Ne oldu bilmiyorum. O arabayı gördüm ve birden kendimi yine orada buldum.

"Kaza mı? Natasha'nın mavi gözleri anlayışla yumuşamıştı.

Carys başını salladı ve çaydan bir yudum aldı, Natasha'nın ne kadar tatlı yaptığını görünce yüzünü buruşturdu, sonra bardağı yere bıraktı. Parmakları içgüdüsel olarak boynunun arkasındaki yara izine uzandı ve onun iyice gizlendiğinden emin oldu.

Eşarbını. Sonra caddeyi işaret etti. 'Hız yapıyordu, değil mi? Dikkatsizce araba kullanıyordu - hem de köyün ortasında.

Arkadaşı, kelimelerini özenle seçiyormuş gibi başını eğdi. "Biraz hızlı gidiyordu.

Lastiklerin gıcırdadığını duymadın mı? Ne kadar kontrolden çıktığını görmedin mi? Neredeyse virajda savruluyordu.'

Natasha, "Dükkanın içinden bunu söylemek zordu," demeden önce kısa bir sessizlik oldu.

Carys, arkadaşının nazik davrandığını fark etti. Aslında geriye dönüp baktığında, sokaktaki başka hiç kimse korkmuş görünmüyordu. Ama hepsi ona endişeyle bakıyordu. Çünkü o dehşetle tepki vermişti. Belki de araba hiç de hızlı değildi. Belki de sadece paniklemişti.

"Oh, hayır. Başı ellerinin arasına düştü. "Onları almayı ne zaman bırakacağım?

"Flashbackler mi?

"Doktorlar zamanla geçeceğini söylediler ama bir yıldan fazla oldu. Jessie'nin endişeli ifadesini düşündü. "Ve köyün her yerinde ana caddede nasıl panik atak geçirdiğim konuşulacak.

Natasha elini sallayarak, 'Bunun için endişelenme,' dedi. 'Herkes seni önemsiyor, Carys. Eğer konuşuyorlarsa, bu sadece endişelendikleri içindir.

Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Herkes umursuyordu. Ama onların ilgisini hoş karşılamadı. O sadece hayatının kazadan önceki haline, her şeyin normal olduğu zamanlara geri dönmesini istiyordu.

Natasha sordu: "Liberty'yi arayıp seni almasını isteyeyim mi?"

"Hayır! Carys hemen cevap verdi. 'Ben iyiyim, gerçekten.

Arabam var.

"Peki, eğer eminseniz.

"Çay için teşekkürler, Nat. Darmadağın olmuş saksısını eline aldı ve toprağı düzeltmeye çalışarak papatyaları tekrar içine soktu.

"İşte," dedi Natasha, ona başka bir kap uzatarak. "Onun yerine bunu al.

'Ama artık hasar gördüğü için satamazsın.

"Yapacağım," dedi Natasha. 'Sadece biraz bakıma ihtiyacı var ve yeni gibi olacak.

Senin gibi. Bu öğleden sonra sakın ol, tamam mı?'

Carys arabayı kulübenin önüne çekerken, hastaneden çıktığı günü, her şeyi nasıl heyecanla içtiğini hatırladı. Ormanda bir açıklıktaki küçük kulübe. Bacadan yükselen duman halkası. Liberty'nin siyah Labrador'u Charlie kapıda havlıyor, içeri girdiklerinde onları karşılamak için sabırsızlanıyordu. Kuş sesleri, turbalı orman kokusu, salondaki odun ateşinin çıtırtısı - her şey tam da Carys'in hatırladığı gibiydi.

Ta ki Liberty'nin yeni erkek arkadaşı Alex mutfaktan çıkıp onu geleneksel Fransız usulü, yanaklarına birer öpücük kondurarak karşılayana kadar.

Bu anıyı bir kenara iterek papatya saksısını aldı ve içeri girdi. "Her şey yolunda mı?" dedi Liberty, Carys daha içeri girmeden. ön kapıyı bile kapattı. "Nat aradı. Dedi ki-'

Evet. Sadece aptalın biri hız yapıyordu. Beni şaşırttı, hepsi bu. İşte,' dedi ve çiçekleri uzattı. "Bunların kapı eşiğinde iyi duracağını düşündüm.

"Muhteşemler. Teşekkürler, Car.'" Liberty parmaklarını parlak yaprakların üzerinde gezdirdi. Ama başını kaldırıp baktığında kaşları çatılmıştı. "Nat geçmişe döndüğünü söyledi.

Bunun üzerinde durmayalım. Bu akşam ne yapıyoruz? Şehirde bir gece mi?"

"İstediğin bu mu? Liberty'nin yüzü ona planladığı şeyin bu olmadığını söylüyordu.

"Neden olmasın? Ne de olsa bugün Cumartesi.

Liberty kızıl saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Şey, Alex bizim için akşam yemeği pişirecekti. Senin için de,' diye hızla ekledi, 'eğer istersen?

Carys hayal kırıklığını gizledi. Ve hemen ardından kendini suçlu hissetti. Elbette Liberty ve Alex romantik akşamları birlikte geçirmek istiyorlardı. "Sorun değil," dedi gülümseyerek. "Ama teşekkür ederim. Bir uğrayıp annemi göreceğim. Bir süredir uğramamıştım.

"Emin misin?

Kesinlikle. Aslında, bu gece burada kalacağım. O zaman ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz. Yakındaki bir resim çerçevesinin üzerindeki toz lekesini fırçaladı. Fotoğraf birkaç yıl önce Liberty ile birlikte karda çekilmişti. Onun

kahverengi teni ve Liberty'nin kızıl saçları kış güneşinde parlıyordu ve gülümsemeleri genişti.

"Oh, Car, gerek yok-

"İstiyorum," diye arkadaşına güvence verdi ve onu kucakladı. Liberty yeni kesilmiş çimen kokuyordu.

'İyi olduğuna emin misin, Car? Bu geri dönüşleri yaşamak çok korkutucu olmalı.

Öyleydi ama bunu itiraf etmeyecekti. Bunu yapmak korkuya teslim olmak anlamına gelirdi ve bunun olmasına izin veremezdi. "Önemli değil Lib. Unut gitsin.

En kötüsünü atlatmıştı ama 'atlatmak' en önemli kelimeydi. Şimdi ilerlemek istiyordu. Kazayı geride bırakmaya kararlıydı.

Ama geçmişin geri geldiği ve herkesin ona sempatiyle ya da daha kötüsü acıyarak baktığı bugünkü gibi günlerde bu imkânsız gibi geliyordu.

"Carys!" diye bağırdı annesi Jamila, kapıyı açıp kollarını açarak onu kucaklamak için. "Benim güzel kızım. Seni görmek çok güzel. Nasılsın bakalım? Umarım aşırıya kaçmamışsındır?

Carys kızgınlığını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Kendi kendine, bunun sadece annesinin umurunda olduğu için olduğunu hatırlattı. "Ben iyiyim anne.

Jamila ikna olmuş görünmüyordu ve onu daha yakından incelerken saçaklarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Liberty ve Alex'le işler nasıl gidiyor?

"Sorun değil. Neden?"

Annesi ona inanmamış gibi bir kaşını kaldırdı, sonra onu fırında lezzetli bir şeyler pişmekte olan ve bir şişe şarabın açık olduğu mutfığa çağırdı. Cemile ona bir bardak doldurdu ve ahşap masaya oturdular. "Yatıya kalmak istedin, hepsi bu. Tartıştığınızı falan düşünmüştüm.

"Oh - hayır. O ve Alex romantik bir akşam yemeği yiyorlar ve ben de onları biraz yalnız bırakmak istedim. Sorun olur mu? Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?" En küçük kardeşinin evden ayrılmasının üzerinden çok zaman geçmemişti ve Carys

Annem yeni bulduğu özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Yakında başlamayı planladığı bazı heyecan verici ev tadilatları vardı.

"Tabii ki hayır. Boş odanın boş olduğunu biliyorsun. Annesi onu dikkatle inceledi. "Alex taşındığına göre senin için kolay olmamalı.

"Alex çok tatlı," dedi çabucak, "Lib de harikaydı. Bana yüzlerce kez Damselfly Cottage'da kalabileceğimi söylediler ...'. Yerdeki eski bir lekeye baktı. Kardeşlerinden birinin kibriti düşürdüğü yerde küçük siyah bir daire vardı. Carys alevi nasıl söndürmek zorunda kaldığını ve sonrasında onu nasıl azarladığını hatırladı. Üç erkek kardeşine de doğduklarından beri annelik yapıyordu. Belki de öğretmenliğin bu kadar bariz bir kariyer seçimi gibi görünmesinin nedeni buydu.

"Ama? Jamila sordu.

Yukarı baktı. "Ama" olduğunu nereden biliyorsun?

"Ben senin annemim, Carys Bell.

İsteksizce itiraf etti, 'Kendimi yedek parça gibi hissediyorum ve sanırım ...' derin bir nefes aldı '. . Sanırım taşınmalıyım.

Annesinin koyu kahverengi gözlerinde şaşkınlık parladı ama hemen sakladı. "Buraya her zaman gelebilirsin ama inşaatçılar önümüzdeki hafta çalışmaya başlıyor. Bir süre çok fazla toz ve kaos olacak.

Carys başını salladı. Otuz yaşındaydı ve son on yıldır bağımsız yaşıyordu. Eve taşınmak ona geriye doğru atılmış büyük bir adım gibi gelecekti. "Teşekkürler anne, ama bağımsızlığıma ihtiyacım var.

"Yani köyde bir yer mi arayacaksınız?

Bilmiyorum. Willowbrook çok küçük. Kiralık çok fazla yer yok.'

"Şehirde o zaman?

Carys gönülsüzce başını eğdi. "Belki.

Cemile masanın öbür ucuna uzanıp onun eline dokundu. "Mutsuz musun aşkım?

Carys'in kafası yukarı kalktı. Bu kadar açık mıydı? Ve mutsuz muydu?

"Hayır," dedi sonunda. "Mutsuz değilim...

Bu duygunun tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. "Sanki dünya bensiz yoluna devam etmiş gibi.

Sanırım öyle oldu. Altı ay komada kaldınız. Bu uzun bir süre.'

Bu süre içinde çok şey olmuştu, sadece Liberty'nin Alex'le tanışması değil, ama nasıl hissettiğini nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Ve bu sadece Alex'in Damselfly Kulübesi'ne taşınmasıyla ilgili değildi. Düşünceli bir şekilde şarabını yudumladı.

Jamila iç çekti. 'Senin için kolay olmamalı. Sen hastanedeyken çok şey değişti.

Yıllarca sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştıktan sonra annesinin insanları okumakta iyi olması sürpriz değildi. Ve Carys ona karşı dürüst olabileceğini biliyordu çünkü annesi asla yargılamazdı ama kendisi bile anlamazken duygularını nasıl açıklayabilirdi ki? "Sanırım hala alışmaya çalışıyorum.

"Ve Alex'e alışmak?

Carys rahatsız bir şekilde sertleşti. "Kulağa asık suratlı geldiğini biliyorum ama Liberty artık Alex'le birlikte olduğu için ev artık ev gibi gelmiyor.

Annesi onun elini okşadı.

"Lib için mutluyum," diye devam etti Carys, "mutludan da öte ..." "Ama?

Doğrusu, biraz da içerlemişti. Bunun için kendinden nefret ediyordu ve bu onu bencil hissettiriyordu ama hissettiği buydu. Dışlanmış. Bir bektaşı üzüümü. "Ama bu değişime alışmak için hiç zamanım olmadı. Hastanede uyandığımda Alex oradaydı ve onun elini tutuyordu. Liberty'nin ona Fransız'a karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu söylemesine gerek yoktu. Her şey gün gibi ortadaydı. İşte bu yüzden Carys asla ilişkilerini bozacak bir şey söylemez ya da yapmazdı. En iyi arkadaşının mutlu olmasını istiyordu. Sevdiği ve kendisini ona adadığı belli olan bir adam bulduğu için çok heyecanlıydı. Carys her ne hissediyorsa kendi sorunuydu ve bunun üstesinden gelecekti.

"Damselfly Cottage üçümüz için çok küçük.

Liberty ile birlikte geçirdikleri, film izledikleri ya da sadece sohbet ettikleri, sırlarını ve geleceğe dair hayallerini paylaştıkları o rahat geceleri her şeyden çok özliyordu. Onların yakınlığını özliyordu.

Ama şimdi Liberty ve Alex'in de yakınlığa ihtiyacı vardı ve Carys bunu anlıyordu. Bu gece annesinde uyuyacaktı ama bu uzun vadeli bir çözüm değildi.

Jamila düşünceli bir şekilde onu inceledi. 'Bu zor, aşkım. Ama bunun olması kaçınılmazdı. Er ya da geç ikinizden biri biriyle tanışacaktı.

"Biliyorum.

"Peki ne yapacaksınız? Jamila bardaklarını doldurdu. "Mutluluğu nasıl bulacaksın?

Carys kaşlarının derin bir şekilde çatıldığını hissetti. "Henüz bilmiyorum anne.

İşte bunu çözmem gerekiyor.

"Hanımefendi? Hanımefendi?"

"Bir dakika Stephen.

Carys isim listesini incelemeye devam etti ve orada bulunan her öğrencinin kayıt defterine kaydedildiğinden emin oldu.

"Hanımefendi? Stephen koltuğunun kenarına tünemişti, yüzü neredeyse kıpkırmızıydı - hafta sonu haberlerini paylaşmak için çaresiz görünüyordu.

Carys buna alışkındı. Pazartesi sabahları beş yaşındaki çocuklardan oluşan sınıfta her zaman uğultu olurdu. Sözlerini bitirir bitirmez gülümsedi ve "Pekâlâ Stephen. Heyecan verici haberin nedir?

Neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Annem seni Cumartesi günü köyde gördüğünü söyledi.

Gülümsemesi anında kayboldu. Cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeler adamın ağzından heyecanla döküldü. "Hızla gelen bir araba yüzünden korktuğunu, çiçekleri yola düşürdüğünü ve kız kardeşimin onları almak zorunda kaldığını, sonra da neredeyse bayılacağını söyledi.

Birinin nefesi kesildi. Başka bir çocuk kıkırdadı.

'İyi miydiniz, hanımefendi? Annem çok endişelendi.'

Kalbi ters döndü. Carys boğazını temizledi. "Evet, Stephen. Ben iyiyim, teşekkür ederim.'

Bir oda dolusu yüz onu beklenti içinde izliyordu. Endişeleri dokunaklıydı ama bir tedirginlik ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. 'Endişelenmenize gerek yok. Araba beni biraz korkuttu-'

"Araba kazası yüzünden mi? Stephen araya girdi.

"Sayılır. Ama bu-'

"Ama şimdi daha iyisiniz, değil mi hanımefendi?" diye sordu kızlardan biri.

Carys yutkundu. "Evet, Lucy. Ben kesinlikle iyiyim. Ellerini çırttı, konudan uzaklaşmak istiyordu. "Pekâlâ, şimdi bugünkü çalışmaya başlayalım. Alıştırma kitaplarınızı açın lütfen.

Çantaların ve kitapların hışırtısı odayı doldururken, derse geri döneceği için rahatlamıştı. Ama odadan geçerken Stephen'ın yanındaki çocuğa yüksek sesle fısıldadığını duydu: "Annem arabanın çok hızlı gitmediğini söyledi...

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Carys ana salonun önünde durdu. Şort ve tişört giymiş yirmi yedi beş yaşındaki çocuk sırtarak ona bakıyor ve bir sonraki talimatını bekliyordu.

'Bir fil olduğunuzu hayal edin,' dedi. 'Gerçekten büyük ve uzun olmak nasıl bir duygu? Kocaman! Burun yerine bir hortuma sahip olmak nasıl bir duygu? Kolunu bir filin hortumu gibi salladı ve ayaklarını sertçe yere vurmaya başladı.

Çocuklar da onu taklit ederek kendi fil seslerini eklediler ve salonda mutlu bir şekilde tepinmeye başladılar. Ancak gürültü seviyesi yükseldikçe, Carys hafta sonu annesiyle yaptığı konuşmayı ve hastaneden eve döndüğünden beri son birkaç aydır içinde yavaş yavaş biriken tüm rahatsız edici duyguları düşünmeye devam etti.

Mutsuz musun? Hayatta kaldığı için bu kadar şanslıyken nasıl mutsuz olabilir? Doktorlar tamamen iyileşmesinin bir mucize olduğunu söylerken? Her zaman sevdiği işi yaparken ve hayatı boyunca tanıdığı insanlarla çevriliyken? Mutsuz olamazdı. Yine de nasıl hissettiğine bir anlam veremiyordu.

Carys tekrar durdu ve çocuklar da onu takip etti. Hepsi sustuktan sonra fısıldadı: "Şimdi büyük bir ormanda minicik bir karınca olduğunuzu hayal edin. Bir yapraktan daha küçük olmak nasıl bir duygu?

Çocuklar nefes nefese kaldılar ve kıkırdadılar, sonra çömelip hayal gücü egzersizine kendilerini tamamen kaptırdılar.

Sonra Carys kollarını açtı. 'Ve son olarak, bir kuş. Gökyüzünde yükseklerde olup yeryüzüne bakmak nasıl bir duygu? Başıyla pencereyi ve dolgun bulutlarla noktalanmış mavi gökyüzünü işaret etti. 'Uçmak nasıl bir duygu? Rüzgarın seni kaldırdığını hissetmek? Ve nereye uçmak isterdin?

Çocuklar havalanıp yükseldikçe gürültü seviyesi de artıyordu ama Carys'in dikkati dağılmıştı, bakışları mavi gökyüzüne çevrilmişti ve bulutlara yükselme fikrinin büyüüne kapılarak bir çekim hissetti. Uçsuz bucaksızlık, özgürlük. Neredeyse on yıldır çalıştığı bu köy okulunun ötesinde ne vardı?

Kanatlarını germeyi, rüzgârı yüzünde hissetmeyi ve dünyayı farklı bir perspektiften görmeyi hayal ettikçe içinde bir ihtiyaç kabarıyordu.

Ve sonunda annesine tarif edemediği duygunun ne olduğunu anladı.

Huzursuzdu.

İş arkadaşı Suzie saat beşte kafasını içeri uzattığında sınıfının penceresinden dışarı bakıyordu. "Hâlâ burada mısın?"

Carys işaretlemekte olduğu el yazısı kitapları yığınının okşadı. "Neredeyse bitti."

Suzie boş odayı geçti. 'Son zamanlarda çok geç saatlere kadar çalışıyorsun.

Eve gitmekten kaçınmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Carys hızla, sonra da kızardı. 'Şey, belki. Sadece Liberty ve Alex'i biraz yalnız bırakmam gerektiğini hissediyorum, anlıyor musun?"

Suzie masasının köşesine tünedi. Eline bir kalem aldı ve parmaklarıyla bir majör gibi döndürdü. "Her şey yolunda mı?"

Carys iç çekti. İnsanlara sürekli iyi olduğuna dair güvence veriyordu. 'Keşke herkes bana bunu sormayı bıraksa! Sadece bir flashback yaşadım, hepsi bu. Bu-'

"Vay canına! Suzie gülümseyerek ellerini kaldırdı.

Carys dudağını ısırdı. Keşke zamanı geri alabilseydi. Ya da kimsenin kazasını bilmediği bir yere kaçabilseydi. Farklı muamele görmeyeceği bir yere. "Üzgünüm Suzie. İyi niyetli olduğumu biliyorum ama cumartesi günü tek seferlikti. O araba sadece-"

"Ben bundan bahsetmiyordum. "Oh.

"Burada, işte demek istedim. Geri dönmek hoşuna gidiyor mu? Sadece eskisi gibi görünmediğin zamanlar oluyor..." kelimelerini seçiyor gibiydi

dikkatlice ' . . . eskiden olduğu gibi hevesli'.

Ah. Carys sandalyesinde geriye yaslandı. Bu kadar açık mıydı?

"Beni yanlış anlamayın," diye hızla ekledi Suzie, "hala harika bir öğretmensiniz ve herkes geri döndüğünüz için çok heyecanlı ama kalbinizin eskisi gibi atmadığını hissediyorum.

Sessizlik boş sınıfı doldurdu. Carys koridorun ilerisinde temizlikçi yerleri silerken metal bir kovanın şangırtısını duydu.

Suzie devam etti, 'İşe dönmek için acele ettiniz, ama belki de olaylar şimdi sizi yakalıyor'.

Belki de arkadaşı haklıydı. 'Suzie, hiç öğretmenliğin fazla olduğunu hissettiğin oluyor mu?

. . küçük mü?"

"Ne demek istiyorsun?

"Sanki daha fazlası olmalı?" "Hoşuna gitmiyor mu?

"Hoşuma gidiyor. Sandalyesine geri oturdu ve dudağını ısırıldı. "Sadece artık sevmiyorum.

"Ah.

'Dürüst olmak gerekirse, bu sadece benim işim değil. Artık her şey küçük geliyor. "Willowbrook'u mu kastediyorsun?

"Kısmen. Ama aynı zamanda benim hayatım. Minyatür sandalyeleri ve sıralarıyla sınıfa baktı. Küçüktü, hep öyleydi ve değişenin kendisi olduğunu biliyordu.

Başını tavana çarpana kadar büyümesine neden olan pastayı yediğinde kendisini Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi hissetmişti. Willowbrook her zaman evi olmuştu ama şimdi - parmakları ensesindeki yara izine dokundu - sempati, acıma ve endişe içinde boğuluyordu. "Bir değişikliğe ihtiyacım var," dedi arkadaşına, şafak sökerken farkına vardığı bir duyguyla.

Suzie'nin gözleri büyüdü. "Ne tür bir değişiklik?

Carys artık kazayla tanımlanmak istemiyordu. Yeni bir başlangıç yapmak, hayatını mümkün olan en dolu şekilde yaşamak ve her değerli saniyeden en iyi şekilde yararlanmak istiyordu.

Ama bunu yapmak için Willowbrook'tan ayrılması gerektiğini biliyordu.

"Bir kaçış. Sırıttı, bu düşünceyle aydınlandı. "Bir macera.

Carys

'W Şapka?' Arka bahçeye çıkarken Liberty'nin gözleri kestane kahverengisinin yuvarlak halkalarına dönüştü.

Haziran güneşi altında hava taze kokuyordu ve ağaçkakanın uzaktan gelen sesi ağaçların arasından duyuluyordu.

'Ama gidemezsin,' diye devam etti Liberty. 'Neden gitmek isteyesin ki? Burası senin evin.'

Suçluluk duygusu Carys'in kafasına vurdu. Böyle olacağını biliyordu. "Sadece ... hissediyorum." Dudağını ısırды, açıklayacak kelimeleri arıyordu ama arkadaşının duygularını incitmek istemiyordu. .. doğru zaman gibi. Yeni deneyimler yaşamak, kanatlarımı açmak istiyorum.

Liberty'nin bakışlarından kaçınarak, bir kolunun üzerine asmış olduğu katlanmış yorganı düzeltti. Bir çizgi halindeki kahverengi ve mavi üçgenlerden oluşan desen, krem rengi zemin üzerinde uzun bir ok gibi görünüyordu. Liberty çok güzel yorganlar yapardı. Modern, canlı ve renkliydi.

'Ama biz bunu yaptık! Amerika'ya gittik. New York, Los Angeles, Büyük Kanyon - bu yeterli değil miydi?

Bir ay boyunca hep hayalini kurdukları ama Liberty'nin uçak korkusu yüzünden asla yapamayacaklarını düşündükleri yolculuğa çıkmışlardı. Carys hastanedeyken Liberty hayatında büyük değişiklikler yapmıştı. Daha cesur ve gözü pek biri olmuştu ve uçmak da yenmeyi başardığı korkularından sadece biriydi. Carys arkadaşının başardığı her şey için hayranlık duyuyordu. Ama şimdi onun da bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Köklü bir değişikliğe.

"Harikaydı," diye kabul etti Carys, "ama seyahat tutkusuna kapıldım. Dünyayı daha fazla görmek, daha fazla yeni deneyim yaşamak istiyorum.

Bunun herkes için en iyisi olduğundan emindi. Eğer giderse, Liberty ve Alex'in ilişkisi çiçek açma şansına sahip olacaktı. Kalbi sıkışıyordu

Küçük bir kıskançlık duygusuyla kendini görmezden geldi. Gök mavisi dayanıklı sardunya kümesinin etrafından dolandı.

"Burası mı? Liberty'nin internet mağazasına koymadan önce yorganlarının fotoğrafını çekmeyi sevdiği meşe ağacının önündeki yeri işaret etti. Carys'in görevi yorganı tutmaktı - gerçi Alex bazen bu konuda da yardımcı oluyordu.

Liberty ona sola doğru gitmesini işaret etti. "Nereye gideceksin?

Omuz silktilti. Herhangi bir yere. "İskoçya'da, Wight Adası'nda ve diğer bazı yerlerde birkaç ev bakıcılığı işi için başvurdum.

Yorganı açtı ve Liberty'nin telefonu birkaç kare fotoğraf çekerken tıkladı. Saksâğanlar ağaçların tepesinde takırdıyor ve bir çift sincap bahçe çitinin üzerinden birbirlerini kovalıyordu. Charlie havladı ve çılğınca peşlerinden koştu.

"Ev bakıcılığı mı?

Carys yorganın kenarından baktı. "Bilirsin işte. Ev sahiplerinin uzakta olduğu ve-

"Ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Liberty. 'Ama neden her şey bir yana bu? Neden öğretmenlik değil? Yalnız kalacaksın Car ve sen yalnızlıktan nefret edersin. Birkaç yakın çekim yapmak için öne çıktı ve üçgenlere, dikışlere, ciltlere zoom yaptı.

Üstlerinde bir karatavuk ötmeye başladı.

Neden ev bakıcılığı? Güzel bir soruydu. 'Öğretmenlikten bir değişiklik yapmak istiyorum ve bunun başlamak için iyi bir yer olacağını düşündüm. Niteliklere ihtiyacım yok, ön maliyet yok ve bu bana düşünmek için alan sağlayacak. Bundan sonra ne yapmak istediğime karar verebilirim. Liberty fotoğraf çekmeyi bitirdi ve Carys kollarını dinlendirdiği için rahatladı. Yorganı göğsüne bastırdı.

"Bunun nedeni Alex değil, değil mi? Liberty sordu.

Carys gerildi. 'Hayır, tabii ki hayır. Siz ikiniz bana kendimi çok iyi hissettirdiniz. Oysa burası önce onun eviydi. Alex'i karşılayan o olmalıydı. Ama kaderin onun için başka planları olması onun suçu değildi. Etrafına, ormanlık alana baktı ve ağlamaklı olduğu için kendine kızdı. Gözlerini kırıştırdı.

"Ama? Liberty sordu.

Sizi içten içe tanıyan bir en iyi arkadaşına sahip olmanın sorunu buydu: söylenmemiş sözleri sizden önce duyuyor, ne zaman kendinizi tuttuğunuzu biliyordu.

Carys yine yorganın arkasına saklanabilmeyi diledi. Ama bu anlamsız olurdu. Liberty onu herkesten daha iyi tanıyordu. "Bunun nankörlük gibi görüneceğini biliyorum ama kazadan beri herkes benim yanımda çok dikkatli.

Charlie koşarak onlara geri döndü. "Dikkatli misin?

"Her zaman iyi olup olmadığımı kontrol ediyor, nasıl hissettiğimi soruyor. Annem, iş yerindeki ve köydeki herkes ... ' Bacağına sokulan köpeği sevmek için eğildi. Köpek bile kazadan beri ona karşı aşırı korumacı davranıyordu.

"Sadece önemsedikleri için.

"Biliyorum," dedi hemen. 'Ama . . . Çocuk eldivenleriyle muamele görmekten bıktım. Keşke ortadan kaybolabilsem. Anonim olmak.

"Sen mi? Liberty kıkırdadı. "Tatlım, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ortadan kaybolmak için çok fazla enerjin var.

Carys şakacı bir şekilde koluna vurdu, sonra ciddileşti. 'Kimsenin beni ya da kazayı tanımadığı bir yere gidersem yeniden başlayabileceğimi düşünüp duruyorum. Bilirsiniz, yeni bir başlangıç. Belki de.

Dudağını ısırdı ve arkadaşının tepkisini bekledi.

Bu onun hayatı, planları ve geleceğiyle ilgiliydi. Ama aynı zamanda arkadaşının onayını da istiyordu.

"Anlıyorum," dedi Liberty sonunda. Sesi hüznle karıştı.

Karatavuk ötmeye başladı, sonra bir hamleyle yüksek bir notaya ulaştı ve durdu. Diğer kuşların da ötüşünü duyabiliyordu ama onlar karatavuk kadar coşkulu değildi.

"Anlayacağını düşünmüştüm. Lib, bunun bir şok olduğunu biliyorum ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Liberty kolundan gevşek bir iplik kopardı. "Bana aldırma. Sadece ... ' Sanki kelimeler boğazına takılmış da çıkmak istemiyormuş gibi yutkundu. Yere baktı ve ipliği başparmağı ile elinin arasında yuvarladı.

Küçük bir top haline gelene kadar işaret parmağıyla işaret etti. 'Seni zaten bir kez kaybettim, Car. Seni tekrar kaybetmekten korkuyorum.

Carys tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi kararlı bir şekilde. "Nereye gidersem gideyim, saat gibi düzenli olarak seni arıyor olacağım.

Birbirlerine her zaman her şeyi anlatırlardı. Kişilik olarak birbirlerine çok benziyorlardı - Liberty sessizdi ve arka plana karışmayı tercih ederken Carys kendini şen şakrak biri olarak görmeyi seviyordu - ama dostlukları kaya gibi sağlamdı. Kardeş gibiydiler. Aile.

Bu yüzden ayrılmak çok zor olacaktı.

Ama her çocuğun büyümesi ve evden ayrılması gerektiği gibi, Carys de bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Willowbrook'tan ayrılmak zorundaydı.

'Yine de aynı olmayacak, Car. Biz her zaman birbirimizin yanında olduk.

Carys arkadaşına karşı bir sevgi patlaması hissetti. 'Hey, artık cesur ve baş belası. Artık bana ihtiyacın yok. *Ve Alex'e sahiptin*, diye düşündü.

Liberty gözlerini kırptırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu ve bu Carys'in de gözlerinin dolmasına neden oldu. Yorgana doğru başını salladı. "Artık yeterince fotoğrafın var mı?

Liberty sanki unutmuş gibi göz ucuyla baktı. 'Kulübenin yanında birkaç tane daha var. Kahverengi tonları çok iyi ortaya çıkaracak.

Carys onu takip etti. "Buraya mı?

'Evet, ama üst köşesi destek kumaşını gösterecek şekilde öne doğru sarksın. İşte bu kadar. Liberty daha fazla fotoğraf çekerken, "Neden şehirde bir şeyler aramıyorsun?" diye sordu. Sana daha uygun olabilir.

Carys başını eğdi ve bunu düşündü. 'Yapabilirim, sanırım. Şimdiye kadar böyle bir şey çıkmadı ama asla bilemezsin.

Liberty telefonunu yere bıraktı. "Ne zamandır arıyorsun? Ses tonundan ihanete uğramış hissettiği anlaşılıyordu.

Carys ayaklarını sürüyerek yürüdü. Gerçeği söylemek zorundaydı. "İki hafta. Sadece seçeneklerini araştırmak, neler olduğunu görmek istemişti. Bu büyük bir karardı, aceleye getirilecek bir karar değildi ama ilanları inceledikçe kendini daha da heyecanlı hissediyordu. "Bir şey daha var," diye ekledi.

"Ne?

'Okulda istifamı verdim. Angela dönem sonunda ayrılabilceğimi söyledi. Başöğretmen çok sakindi, sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

Liberty'nin ağzı açık kaldı. "Ama sadece üç hafta var!

Carys utanarak başını salladı. "Bu, bir iş çıkarsa hemen başlayabileceğim anlamına geliyor.

Charlie çimenleri kokluyordu ve Liberty dalgınca uzanıp onu okşadı. "Biliyor musun," dedi sessizce, "hep bunun olacağını düşünmüştüm.

"Ne olurdu? Carys daha önce hiç ev bakıcılığı yapmayı düşünmemişti. Çocuklarla çalışmayı her zaman sevmişti. İş son derece tatmin ediciydi - şimdiye kadar. Bazen kazanın doktorların ve taramalarının tespit edebileceğinden daha fazla hasar bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Eski haline, işinden memnun ve tutkulu haline geri dönebilmeyi diliyordu.

Ama yapamayacağı için ilerlemek zorundaydı.

Liberty, Willowbrook'tan ayrılacağını söyledi.

"Gitmiyorum. Sadece biraz ara verdim. Yorganı önce ikiye, sonra tekrar ikiye katladı ve parmaklarını sıcak kahverengi ve krem rengi kumaştaki üçgenlerin üzerinde gezdirdi. "Bu arada bu desenin adı ne?

"Beğendin mi?"

"Bayıldım.

'Bu bir klasik. Flying Geese.'

Yorganın üzerinde bir süre daha durakladılar. Sonra Carys sordu: "Neden gideceğimi düşündün? Bu fikir aklına sadece birkaç hafta önce gelmişti. En iyi arkadaşın onun fark etmediği neyi fark etmişti?

Liberty gülümsedi. 'Willowbrook senin gibi biri için çok küçük, Car. Cesursun, büyük hayaller kuruyorsun. Macerayı ve heyecanı seviyorsun ve ... ' Carys'e temkinli bir bakış fırlattı.

"Ne? Carys en güzel zamanlarını hatırlayarak gülümsedi. Fırtınaya yakalandıkları ve bir barda sıırılsıklam ama gülererek bitirdikleri kamp gezisi. Liberty'nin Carys'in yirmi birinci yaş günü için düzenlediği sürpriz partiye tüm köy katılmıştı. Sona eren konser

Carys sahnede en sevdikleri grubun solistiyle düet yapıyor. "Tükür onu, Lib.

"Drama," dedi ve hemen ekledi, "ama bunu kötü anlamda söylemiyorum.

Carys kıkırdadı. Onu bu kadar iyi anlayan bir arkadaşı olduğu için şanslıydı. Drama şu anda tam da arzuladığı şeydi. Ve burada, herkesin kazayı her zaman hatırlayacağı bir yerde kaldığı sürece de bunu elde edemeyecekti. Willowbrook sakinleri onun geniş ailesi gibiydi - ama hayatı boyunca yaşadığı bu yeri ne kadar sevse de, buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Dünyada kendi yerini bulmak zorundaydı.

Ertesi gün Carys yeni iş ilanlarına göz gezdirirken bir tanesi dikkatini çekti.

Paris'te 1 Eylül - 31 Aralık tarihleri arasında dört ay süreyle bir kafeyle ilgilenecek sorumlu bir kişi aranıyor.

Carys'in kalbi yerinden fırladı. Paris'te Noel! O ve Liberty birkaç yıl önce orada uzun bir hafta sonu geçirmişler ve turistik yerleri gezerek, Noel alışverişi yaparak ve lezzetli yemeklerin tadını çıkararak büyülü bir zaman geçirmişlerdi. Carys Fransızcasını geliştirmeye bayılmıştı ve dört ay boyunca şehirde yaşama düşüncesi kalbini sevinçle çarptırmıştı. Okumaya devam etti:

İşletme sahipleri, kafeyi yönetecek ve bu başarılı işletmenin gelişmesini sağlayacak deneyimli bir kişi arıyor. Personeli yönetme ve müşterilerle ilgilenme konusunda iyi olmalıdır. Gıda sektöründe deneyim şarttır. Konaklama sağlanacaktır.

Web sitelerinin linkine tıkladı, bordo bir gölgelik ve kaldırımda sıralanmış küçük yuvarlak metal masaları olan geleneksel bir Fransız kafesi görmeyi bekliyordu. Dışarıda birkaç masa vardı ama gölgelik yoktu ve bina

Etraftaki gri ve krem rengi taş binaların arasında göze çarpan neşeli bir pastel pembeydi. Üst kattaki panjurlar yeşile boyanmıştı, arduvaz çatı mavi bir ton taşıyordu ve sokak Arnavut kaldırımlydı. Şirin ama sofistike, ilginç ama zarıftı ve modern tabelasında 'The Red Cat Café' yazıyordu. Carys'in gözleri büyüdü. Burası harikaydı! Devasa pencerelerdeki büyük kanepeler, içerideki altın rengi ışııklandırma ve kitap rafları ile çok davetkârdı. Biraz daha araştırdı ve ağız sulandıran *pastalarla* dolu bir pasta tezgâhının resimlerini buldu. Menüde *croque-monsieur* ve *soupe à l'oignon* gibi atıştırmalıklar da vardı. Mülakata giremse bile Carys'in burayı ziyaret etmesi gerekiyordu.

Bir e-posta yazmaya başladı.

Aynı gün bir cevap geldi.

Sevgili Carys,

Başvurunuz için teşekkür ederiz. Dört saatten kısa bir süre içinde iş hakkında bilgi almak isteyen üç yüz e-posta aldık ve açıkçası oldukça bunaldık.

Kalbi sıkıştı ve okumaya devam ederken kibarca reddedilmek için kendini hazırladı:

Çok hızlı bir şekilde bir yönetici bulmamız gerekiyor. E-postanızın gelen ilk otuz e-posta arasında olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyoruz, bu nedenle yarın öğlen 12'de online mülakat lütfen bize haber verin.

Kalbi heyecandan dört nala atıyordu. Bir görüşmesi vardı!

Carys

I Kendisinin de söylediği gibi, Carys görüşmenin gerçekten iyi geçtiğini düşünüyordu. Kafenin sahipleri Ingrid ve Mark, Carys'in Fransızca konuşabilmesinden çok etkilenmişlerdi ve üç yıl önce hayatları boyunca biriktirdikleri parayı kafeye yatırdıklarını ve şu anda gelişen işletmeyi kurmak için nasıl çok çalıştıklarını duyunca büyülenmişti. Tek takıldıkları nokta, konukseverlik konusundaki deneyimini sormalarıydı ama Carys biraz hızlı düşünerek ve hayal gücüyle bunu aştı ve onlar da rahatlamış göründüler, kazandılar onun coşkusuyla.

Bu yüzden aynı akşam ret cevabı geldiğinde şok oldum. Vay canına, Ingrid hiç vakit kaybetmemiş. Mesajında şöyle yazıyordu:

Sana karşı dürüst olacağım, Carys. Başvurunun gerçekten güçlü olduğunu düşündük, ancak daha fazla restoran deneyimi olan başka bir adayımız var. Ona işi teklif ettik ve o da kabul etti. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır.

Morali bozuldu ve pencereden dışarı, yemyeşil ormanlık alana baktı. Çok üzgündü. Bu işi o kadar çok istemişti ki.

'En iyisi bu olabilirdi. Gerçeği birazcık çarpıtmış olabilirim,' diye itiraf etti Carys o akşam yemekte Liberty'ye.

"Ufacık bir parça mı?

Yaramazca gülümsedi. "Dog and Partridge' deki yarı zamanlı bar işimi olduğundan daha etkileyici göstermiş olabilirim.

"Araba, çok yaramazsın.

"Sadece işi gerçekten istedim.

'Artık bir önemi yok. İşi size verdiklerini düşünün. Sahip olduğunuzu söylediğiniz tüm deneyime sahip olmadığınızı bilmek sizi ne kadar suçlu hissettirirdi?

Carys başını salladı. Artık köprünün altından çok sular geçmişti.

Hayal kırıklığı belli olmuş olmalı ki Liberty devam etti: "İşi alamadığın için üzgünüm Car, özellikle de Fransızcan bu kadar iyiysen, ama eğer yapmak istediğin şey bir kafe işletmekse, belki biraz deneyim kazanmalısın.

"Belki. Gerçek şu ki, ne yapmak istediğini bilmiyordu. Ama bunu çözmek için bütün yaz vakti vardı.

Alex hazırladığı risottoyu getirdi ve masanın ortasına koydu. Nefis kokuyordu ve pilavı süsleyen pembe karidesleri görünce ağzı sulandı. "Burada büyüdükten sonra şehirde yaşamak çok farklı olurdu," dedi. 'Willowbrook'a kıyasla çok gürültülü ve kalabalık ve insanlar buradaki kadar arkadaş canlısı değil.

Carys sırtıttı. 'Eskiden şehir hayatından hoşlanırdın. Liberty bana buraya ilk geldiğinde Willowbrook'u ne kadar sakın bulduğunu anlatmıştı.

O ve Liberty bir gülümsemeyi paylaştılar. "Evet, öyle," dedi dürüstçe. 'Ama artık alıştım, şehir hayatına geri dönebileceğimden emin değilim. Metroda kimse göz teması kurmuyor, dükkan sahipleri kaba ve kimse burada olduğu gibi sohbet etmek için durmuyor. Orada yalnız kalabilirdin.'

Carys sessiz kaldı. Değişikliği memnuniyetle karşılayacaktı ve büyük şehrin ışıklarını görme şansı için can atıyordu.

"Yalnız mı? Liberty güldü. 'Çabucak arkadaş edinebilecek biri varsa o da Car'dır.

Hiçbir yerde yalnız kalmayacak.'

Carys ilkokulun önünden geçerken yavaşladı. Neredeyse Eylül ayı gelmişti ve yakında herkes geri dönecek, yeni akademik yıla başlayacaktı.

Onun dışında herkes.

Başka bir öğretmen sınıfını selamlıyor ve çocukların yazı nasıl geçirdiklerini dinliyordu. Midesindeki karıncalanma yeniden başladı. Haftalar geçtikçe bunu daha fazla hissediyordu ve

yeni bir iş bulamamıştı. Öğretmenlik görevinden ayrılmak birdenbire geri dönüşü olmayan bir şey gibi görünmüştü. Doğru şeyi mi yapmıştı? Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmalı mıydı? Bu adımı atmadan önce mükemmel görevin gelmesini mi beklemeliydi?

Telefonundan gelen boğuk ses elini çantasına götürmesine neden oldu. Numarayı tanıyamayınca kaşlarını çattı.

Carys? Ben Kırmızı Kedi Kafe'den Ingrid. Konuşabilir misin?" Kaşları kalktı. "Evet, tabii ki.

'Önümüzdeki hafta Avustralya'ya gidiyoruz ama atadığımız kişi gelmedi. İşle hala ilgilenip ilgilenmediğinizi merak ediyoruz.

"Evet. Kalbi küt küt atıyordu. Güldü. "Kesinlikle evet!" "Harika. Diğer kadının sesindeki rahatlamayı duydu. Sonra, 'Nasıl "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?

Taksi Damselfly Cottage'ın önünde durdu ve Carys bavulunu taşıdı. Liberty de onunla gitti.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?

"Yüzde yüz," diye yalan söyledi Carys. Şu anda yüzde bir kadar emin hissediyordu. Ama son dakika sinirlerini yenmeye kararlıydı.

'Fikrini değiştirirsen istediğin zaman eve gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Burada senin için her zaman bir oda olacak.

Carys gülümsedi. "Elbette biliyorum. Şimdi beni ağlatmayı bırak ve bana şans dile.

"İyi şanslar. Harika zaman geçireceksin. Ve seni sevecekler, tatlım. Paris neye uğradığını şaşırarak.'

Carys kıkırdadı, üzgün ama bir o kadar da heyecanlıydı. Harika zaman geçirecekti. Işık Şehri'nde kimsenin onu tanımayacağı yeni bir başlangıç yapacaktı - ve kimsenin kaza hakkında bir fikri olmayacaktı. Belirgin bir iz bırakmadığı için şanslıydı - sadece boynunun arkasında, saçlarına kadar uzanan kırmızı bir kalem gibi ince bir yara izi vardı. "Ve unutma," dedi Liberty'ye, "Paris sadece birkaç saat uzaklıkta. Hafta sonları gelip kalabilirsin.

Liberty'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu ve Carys kendini tutabilmek için mücadele etmek zorundaydı. Arkadaşını omuzlarından tuttu ve "Seni arayacağım - sık sık, tamam mı?" diye söz verdi.

Liberty başını salladı.

"Ve Alex'le birlikte biraz zaman geçirmeniz sizin için iyi olacak.

"Oh, Car, bu değil-

Elini kaldırdı. 'Bunu yapmamın nedeni bu değil, hayır. Sadece iyi tarafından bakmaya çalışıyorum. Sesi çatallaştı. "Ben de seni özleyeceğim, Lib.

Sarıldılar, sonra yanaklarını ovuşturdular, gözyaşlarını durdurmaya çalışırken kendilerine güldüler ama nafile. Carys koridorda Alex'i gördü, onları yalnız bırakmak için mesafesini nazikçe koruyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu.

"Tamam," dedi ve çantasını aldı. İstedikinden daha ağırdı, ama Paris'e bir gezi için nasıl toplanırdınız? Kesinlikle hafif bir bavul hazırlayamazdınız. "Gitsem iyi olacak. *Au revoir* ve *à bientôt!* Taksiye bindi.

"Beni aramayı unutma! Carys son bir kez el sallamak için camı indirirken Liberty bağırdı.

"*Bien s  r!* Son bir   p  c  k verdi ve taksi istasyona doğru ilerlerken arkasına yaslandı.

Trenden indiğinde,   hre yaptığı son yolculukta olduğu gibi, Paris'e varmanın ne kadar kısa s  rd  ğ ne hayret etti. Vagonlardan d  k  len yolcular istasyon   ıkı  na doğru hızla akan bir insan seli olu  turmu  tu. Carys kendini bu akıntıya kaptırdı ve b  y  k valizini s  r  kleyerek sokağa adım attığında i  ini heyecan kapladı.   ok uzak değildi, bu y  zden y  r  meye karar verdi,   evresini tanımaya ve yeni evini tanımaya hevesliydi.

Kırmızı Kedi Kafe'yi bulmakta hi   zorlanmadı. Pembe ve ye  il bina sokağın k   esinde bir fener gibiydi, Eyl  l ayının ba  langıcını m  jdeleyen bu gri g  nde ho   bir renk c  mb    yd  .

Yaya ge  idinde durdu. Trafik   ılgıncaydı. Motorlar k  kredi ve hızlandı, bir klakson onu zıplattı, bisikletler, arabalar ve mopedler

frenler ıgık atarak, yalpalayarak ve savrularak geçti. Carys ışıkların değişmesini ve yeşil adamın karşıya geçmenin güvenli olduğunu işaret etmesini bekledi, ancak o zaman bile her iki yolu da kontrol etti ve olabildiğince hızlı bir şekilde karşıya geçti.

Kafenin dışındaki küçük yuvarlak masalar boştu, yağmurla yıkanmış ve cilalanmıştı ama kafenin ışıkları kapalı bir günde ateşböcekleri gibi parlıyor, onu çağırıyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve içeri girdi. Tatlı waffle, sarımsak ve taze kahve kokusu havayı dolduruyordu. Kanepeler ve koltuklar müşterilerle doluydu. İnsanlar öne doğru eğilmiş, başlarını birleştirmiş, sohbet ediyor ve gülüyorlardı; diğerleri ise koltuklarında rahatlamış, dizlerinin üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler okuyor ya da yazıyorlardı. İçine baş döndürücü bir his yayıldı. Daha birkaç dakikadır buradaydı ama burayı şimdiden sevmişti.

Carys, saçları Liberty'ninkinden bile daha parlak kırmızı olan genç bir kadının tırnaklarını incelediği tezgâha doğru ilerledi. Carys yaklaşırken, genç garson onun kocaman bavulunu fark etti ve ona dikkatle baktı. "Carys?" dedi.

"Evet," dedi Carys neşeyle, ama birden mandalina rengi elbisesi ve leopar desenli çizimleri konusunda kendini mahcup hissetti. Cesur, kendine güvenini artıran bir görünüm tercih etmişti ama etrafına bakındığında Parislilerin daha muhafazakâr bir giyim tarzını tercih ettikleri görülüyordu.

Ne bir gülümseme, ne sıcak bir selamlama, hiçbir şey yoktu. Bunun yerine kız Fransızca olarak "Ingrid'e burada olduğunuzu söyleyeceğim" dedi.

Kısa süre sonra patronuyla birlikte döndü. "Carys, hoş geldin," dedi otuz yaşlarındaki sarışın kadın, geniş bir gülümsemeyle. 'Benimle gel. Bavulunu ofiste bırakabilirsin. Ingrid'in İskandinav bir havası vardı ama Carys aksanını çıkaramadı ve İngilizcesi kusursuzdu.

"Bu harika. Carys onu binanın arka tarafına kadar takip etmeden önce pasta tezgâhına özlem dolu bir bakış attı.

Onlar aceleyle geçerken o her şeyi kavramaya çalıştı. Köşede kitap rafları ve bir avizeyle yükseltilmiş bir alan vardı ve masalara mahremiyet sağlayan ve mekâna gizlilik ve keşif hissi veren çok sayıda köşe ve yarık vardı. Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. "Vay canına," dedi etrafına bakarak. "Burası büyülü bir yer.

"Evet, bir karakteri var," dedi Ingrid. 'Sıradan bir Fransız kafesinden farklı olması için çok uğraştık.

Ofiste ortağı Mark belgeleri basıyor ve aceleyle küçük bir sırt çantası hazırlıyordu.

"Mark," dedi Ingrid, "Carys burada.

'Ah, harika! Oturun. Minderlerle dolu eski deri bir kanepeyi ve kıvrılmış uyuyan kızıl bir kediye işaret etti.

"Kırmızı kedi! Carys sevinçle bağırdı ve yanına oturdu. "Onun adı ne?

"Raoul.

Kedi küçümseyen bir gözünü açtı, sonra uyumaya devam etti. "O senin mi?

"Kafe bize miras kaldı," dedi Ingrid. "Mekâna büyükbabasının adı verildi.

"Ve o bunu biliyor. Mark'ın güçlü bir Avustralya aksanı vardı. "Sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor.

Carys güldü. "**Kediler** böyledir, değil mi? Kibirli. Üstün. Kayıtsız kalmaya meyilli.

Ingrid bir not defteri ve kalem aldı, sanki iş yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Telefonda da söylediğim gibi, Mark'ın babası hasta, bu yüzden çiftliğinin işletilmesine yardımcı olmak için Avustralya'ya gidiyoruz.

Mark'ın yüz ifadesi ciddiydi. 'Ne yazık ki bu sabah bir telefon aldık ve durumu kötüye gitti, bu yüzden hemen ayrılmak zorundayız. Korkarım planladığımız devir teslimi yapmak için zamanımız olmayacak. Ama şimdi size ana noktaları hızlıca anlatabiliriz.

Carys yutkundu. Devir teslim yok mu? "Sorun değil.

Ingrid güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ben de senin için bazı notlar aldım.

Carys onun bakışlarını takip etti: masanın üzerinde daktiloyle yazılmış talimatların bir listesi vardı ve başlıkları şöyleydi *Aylık hesaplar, Personel maaşları, Tedarikçiler ...*

'Yıl sonuna kadar dört ay uzakta olacağız. Bu uzun bir süre değil ve işlerimiz çok güçlü,' diyor Mark. 'Pastalarımızı pişiren ve sıcak atıştırılmalıklar yapan bir şefimiz ve iki bekleme personelimiz var, ancak iş yoğun olduğunda herkes güverteye çıkıyor.

"Çalışanlarımızdan bazıları - ne deniyordu? Çift karşılıklı bakıştı. "Huysuz.

Mark başıyla onayladı. 'Örneğin şefimiz Emile mutfağı konusunda oldukça korumacı olabiliyor. Ama hepsinin kendine has tuhaflıkları var.

Carys gülümsedi. 'Bu bir sorun olmayacak. Ben barışı korumaya ve inatçı karakterleri kendilerinden isteneni yapmaya ikna etmeye alışkınım. Gerçi o daha çok beş yaşındaki çocukları masal saatinde sessizce oturmaları ve birbirlerinin saçlarını çekmemeleri için kandırmaya alışkındı.

Ingrid hızla ilerledi ve Carys zamanın çok önemli olduğunu anladı. "Ben Hollandalıyım, Mark Avustralyalı ve kafenin uluslararası ve kapsayıcı bir atmosfere sahip olmasıyla gurur duyuyoruz, bu yüzden herkes burada hoş karşılandığını hissediyor.

"Bunu yapmalarını sağlayacağım - yani hoş karşılandıklarını hissetmelerini. Burayı herkesin gelebileceği ve kendini yalnız hissetmeyeceği bir buluşma yeri olarak gören vizyonlarını çok sevmişti.

"Tamam. Mark ayağa kalktı. "Sipariş ve hesaplarla ilgili tüm bilgiler talimatlarda yazılı ve personel size işlerin nasıl yapıldığını gösterecek. Gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. "Bir barda çalışmıştın, değil mi?

Carys'in içi burkuldu. İş deneyimiyle ilgili gerçeği nakış gibi işlediğini unutmuştu.

"Orada ne yaptın?

Barın arkasında çalışmıştı ama CV'sinde yazdığı şey bu değildi. Hava ciğerlerinde sıkışmıştı. İtiraf etmeliydi. Konuşmak için ağzını açtı ama ne diyebilirdi ki? Abarttığını ve yöneticilik deneyimi olmadığını mı? Bakışları pasaportlarına ve Mark'ın sırt çantasına takıldı. Gitmeleri ve babasıyla birlikte olmaları gerekiyordu. Onları şimdi hayal kırıklığına uğratabamazdı. Bir kafe işletmek ne kadar zor olabilirdi ki? Hızlı öğrenen biriydi. Ayrıca, kapıdan içeri adımını attığı anda buranın enerjisiyle ilgili bir şey onu yakalamıştı. Aradığı maceranın bu olduğunu *biliyordu*. Bu kafe, bu şehir - çok fazla şey oluyordu ve burada anonim kalması garantiydi. Heyecan da.

Odanın rengârenk boyalı duvarlarına ve eklektik mobilyalarına göz gezdirdi. Kafenin sıcak kokusunu hayal etti, masanın üzerindeki

Yanı başında uyuyan kızıl kediyi gördü ve her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetti. Kalbi panikle çarptı. Bu fırsatı şimdi kaybedemezdi. Bu işi çok istiyordu ve yapabileceğinden emindi - ve iyi yapabileceğinden.

"Ben - ah - burayı adı dışında her şeyiyle ben yönetiyordum. Kendi kendine bunun sadece küçük bir abartı olduğunu söyledi. Tamam, küçük bir yalandı. "Müdür Gary beni küçüklüğümünden beri tanır ve o yokken barı işletmem için bana güvenirdi. Referans isterlerse onu aramayı aklına not etti. Gary için sorun olmazdı. Gerçeği biraz abarttığını itiraf ettiğinde onun derin, gırtlaktan gelen kıkırdamasını hayal edebiliyordu.

"Senin müdür vekili olduğunu sanıyordum. Ingrid şaşkın görünüyordu.

Carys'in parmakları boynundaki atkıya uzandı. Doğaçlama yap, dedi kendi kendine. "Em - Ben müdür yardımcısıydım. Ama onun olmadığı günlerde yetkili bendim. Müdür vekiliydim. Omuzlarını biraz geriye çekti ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Ve bu kısmı doğrudu. Teslimatları alıyor, personelin son dakika sorunlarını çözüyor ve müşteri şikâyetleriyle ilgileniyordu. Gerçi bu tür şikâyetler çok fazla değildi: Willowbrook'ta herkes birbirini tanırdı ve Dog and Partridge'in atmosferi oldukça rahattı.

"O zaman bu harika. Ingrid ve Mark gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

Ellerini çırpı. "Tamam o zaman. Gitsek iyi olacak. Oh - işte stüdyonun anahtarları. Küçük ama ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın. Gitmeden önce sorusu olan var mı?"

Carys elindeki anahtarları tarttı. Aklında milyonlarca soru vardı ama hiçbirisi onları daha fazla erteleyecek kadar önemli görünmüyordu. Başını iki yana salladı. "İyi yolculuklar ve umarım baban en kısa zamanda iyileşir.

Ingrid, "Bu kadar kaotik olduğu için gerçekten üzgünüm" demeden önce bir an duraksadı. Hiç de planladığım gibi bir devir teslim olmadı. Kafenin bizim için ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam azdır. Mark ve ben buranın başarılı olması için her şeyimizi ortaya koyduk. Eğer babası bu kadar hasta olmasaydı, ikimizin de burayı bu şekilde terk etmesine imkan yoktu.

Carys onun sesindeki duyguyu, son dakika telaşını ve pişmanlığını duydu ve yüreği burkuldu. "Bu işten vazgeçmiyorsun," diye ona güvence verdi. "Bunun için hazırlandın ve personelin bana ipleri gösterecek.

'Öyle olacak,' dedi. 'Ama böyle bir yeri işletmek küçük bir iş değil. Parisli müşteriler talepkar ve memnun edilmesi zor olabiliyor. Bir şehir kafesi küçük bir köy barıyla aynı değildir.

Carys bir suçluluk duygusu hissetti. Ama bunu bir kenara itti, yeni patronunu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı. 'Ingrid, dünyanın neresinde olursan ol müşteriler müşteridir. Hepsi insan ve ben de onların mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Evet. Ingrid'in sesindeki rahatlama gülümsemesini duydu. 'Eminim öyle olacaktır. Mülakatınızda en çok dikkatimizi çeken şey *yaşama sevinciniz* ve enerjiniz oldu. Bu yönünüzü çok sevdik.

Carys gülümsedi. "Teşekkür ederim. Endişelenme, Ingrid. Kafem emin ellerde olacak. Oraya kendi evimmiş gibi bakacağım, söz veriyorum.

Onlar gitti ve Carys kendini ofiste yalnız buldu. Etrafına bakındı ve içinden bir korku dalgası geçti. Nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama omuzlarını geriye çekti ve derin bir nefes aldı. "Artık yetki sende," diye fısıldadı kendi kendine, "o yüzden başarana kadar numara yap. Bu daha önce yüzlerce kez söylediği bir slogandı ve onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu düşünce onu gülümsetti. Kafenin gürültüsüne ve sıcaklığına geri döndü ve tezgâha doğru ilerledi.

Kızıl saçlı garson bir müşteri için paket servis kutusuna kek koyuyordu. Carys müşteri gidene kadar bekledi ve sonra elini uzattı. "Ben Carys," dedi. "Senin adın ne?

Kız onun eline sert bir bakış attı ama sıklamadı. "Aur lie," diye mırıldandı.

Reddedilme acıtmıştı. Onun sorunu neydi? Ve Ingrid ve Mark neden bu kadar sevimsiz bir insanı işe almıştı? Müşteri hizmetleri böyle bir yerde her şey demektir. Ingrid'in sözlerini hatırladı: *Bazı personelimiz çabuk sinirlenir.*

Carys kararlılıkla sertleşti. Asık suratlı bir garsonun gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. "Aur lie," diye neşeyle tekrarladı. "Peki personelin geri kalanının isimleri?

Aur lie elini salladı. "L o buralarda bir yerde ve şef Emile de orada. Okuldaki bir genç kız kadar ilgisiz görünerek arkasına yaslandı

tezgâha yaslandı ve tırnaklarını inceledi. Carys etrafına bakındı ve sipariş vermek için bekleyen müşterilerin yanı sıra kirli bardak ve tabaklarla dolu masaları gördü. Eskiden öğretmenlik yaptığı çocukları düşündü. Beş yaşındakilerle başa çıkmak çok zor değildi ama genellikle bir ya da iki tanesi arsızca davranırdı. Omuzlarını geriye çekti ve stajyer öğretmenken kendisine verilen tavsiyeyi hatırladı: *Sınıfa sanki bir sahneye çıkıyormuş gibi gir. Odayı sahiplen. Kendinize olan güveninizle onlara kontrolün sizde olduğunu gösterin.*

"Tamam o zaman Aurélie," dedi parlak bir sesle. 'Hadi işe koyulalım, olur mu? Sen müşterilere servis yap, sonra da masaları toplamama yardım edersin.

Aurélie'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?

Carys şaşkınlığını bastırmak zorunda kaldı. Kız kendisine ne için para ödendiğini sanıyordu? Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Mutsuz müşteri istemeyiz, değil mi?

Garson kız doğrulurken içini çekti, küçük bir not defteri çıkardı ve masalardan birine doğru yürüdü.

Carys onu izledi, sonra bir tepsi ve bir bez aldı ve kullanılmış tabak çanağı temizlemeye koyuldu. Hiçbir şey onun ruh halini bozamazdı.

"Sen Carys olmalısın. Genç adam gülümsedi ve gözleri kırıştı. Kahverenginin en koyu tonundaydılar, erimiş çikolata gibiydiler ve Carys midesinin bulandığını hissetti. "Yeni patronumuz mu?

En çekici gülümsemesini takındı. "O benim.

Ben Léo. Merhaba. Adam sırtıttı ve kız hayal mi görüyordu yoksa gözlerinde bir parıltı mı vardı? Az önce mutfaktan çıkmış ve kendini tanıtmak için oraya yönelmişti. "Ingrid senin genç ve güzel olduğunu söyledi," dedi göz kırparak.

Carys güldü. "Şimdiden bana yalakalık mı yapıyorsun? "Elbette. Yağcılık beni her yere götürür.

Başını iki yana salladı ama adamın muhteşem olduğunu da hissetti. Ondan daha uzun boylu ve Fransızlara özgü bir özgüvene sahipti.

'Peki Paris hakkında ne düşünüyorsun? Ve stüdyonu?' diye sordu. "Güzel mi?

Henüz görmedim. Bir saat önce trenden indim. Bavulum arkada.'

Şok olmuş gibiydi. 'Bu hiç iyi değil. Yorgun olmalısın - senin de yapacak işlerin vardır. Neden gidip yerleşmiyorsun ve yarın geri gelmiyorsun? Bugünlük idare edebiliriz.

Carys kalabalık kafede etrafına bakındı, bakışları bir erkek müşteriyle boş boş sohbet eden Aurélie'ye takıldı. Garson kız onu izlediğini görünce doğruldu ve isteksizce müşterinin yanından ayrılırken dudaklarını üfledi. Carys, "Çok nazıksınız," dedi, "ama kapanış saatine sadece yarım gün kaldı, o zaman yerleşebilirim.

'Stüdyo uzak değil. En azından her gün işe gidip gelmek zorunda değilsin. "Sen gidip geliyor musun?

"Evet. *Dix-neuvième*'de yaşıyorum. Konservatuara yakın.'

Carys onun nereyi kastettiğini bilmiyordu, ancak Paris'in *arrondissement* adı verilen numaralandırılmış bölgelere ayrıldığını biliyordu ve muhtemelen kastettiği şeyin bu olduğunu tahmin etti.

"Metroya biniyorum," diye devam etti, "ya da bazen yazın bisiklete biniyorum. "Bu çok güzel olmalı.

"Değil. Güldü. 'Fransız sürücüler deli. Çok hızlı sürüyorlar, tüm kuralları çiğniyorlar ve park yerine sığmadıklarında başka bir arabaya çarpmaktan çekinmiyorlar.

Carys bir ürperti hissetti. Eşarbını biraz daha sıktı.

Ona baktı. "İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun.' "Ne? Oh - hayır. Metroda daha güvende olacağım gibi görünüyor. Ya da sadece yürürüm.'

Başını salladı, hâlâ şaşkındı. Sonra bir müşterinin ona işaret ettiğini gördü. "Gidip Gérard'a hizmet etsem iyi olur.

Carys onun bakışlarını takip ederek köşedeki kitaplığın yanındaki adama baktı. "Müşterilerin isimlerini biliyor musun? Çok etkilenmişti.

Hayır. Ben uydurdum. Tatlıya düşküncü ve yanında her zaman bir şiir kitabı taşırdı. Bir Gérard'a benziyordu. Bütün müdavimlerime lakap takarım. Sırıttı.

Carys ona daha da ısındı. "Bayıldım buna. Bana diğer lakapları da öğretecek misin?

"Elbette," dedi omzunun üzerinden ve aceleyle uzaklaştı.

Vay, vay, vay. Görünüşe göre Aurélie ve Léo birbirlerinin tam zıttıydılar. Biri yardımseverlikten yoksunken, diğeri çekicilikle bunu telafi ediyordu.

Carys bir an için mekânın düzenini, menüleri, kasayı ve şık ama göz korkutucu büyüklükteki kahve makinesini tanımaya çalıştı. Mutfak kapağından şefin çalıştığını görebiliyordu ama şu anda doğru dürüst konuşacak zamanı yoktu: hizmet etmesi gereken müşteriler vardı.

"*Bonjour, Madam,*" dedi Carys pencerenin önündeki genç anneye sıcak bir şekilde. En iyi Fransızcasıyla ne sipariş etmek istediğini sordu.

"Bir tabak brunch krebi lütfen," dedi kadın ve Carys'in tahminine göre dört ve altı yaşlarında olan çocuklarını işaret etti. "Bu ikisi paylaşacak. Küçük bir kız çocuğu yanlarındaki sandalyeye oturmuş, mutlu bir şekilde yoğurda bulanıyordu.

"Elbette," dedi Carys ve çocuklara, bir oğlan ve küçük kız kardeşine döndü. "Krep sever misiniz?"

İkisi de utangaç bir şekilde sırttı.

"İştahları çok büyük değil," diye açıkladı anneleri. "Öyle olduklarını sanıyorlar ama gözleri midelerinden daha büyük.

Carys kıkırdadı ve gözlerini kocaman açmış gibi yaptı. Çocuklar da güldü. "Peki isimleriniz ne? Hayır, dur tahmin edeyim. Büyük Göz Bir ve Büyük Göz İki mi?"

Birbirlerine baktılar, sonra göbek atarak gülmeye başladılar. "Hayır mı? Carys söyledi. "Bu doğru değil mi?"

"Hayır!" dedi en büyükleri. "Ben Fabien ve bu da Laure.

"Ve küçük kız kardeşimizin adı da Lili," dedi Laure gururla.

Carys başıyla onayladı. 'Evet, Büyük Gözler, Büyük Gözler ve Büyük Gözler. Ben de öyle düşünmüştüm. Menülerini topladı ve içkilerini hazırlayıp siparişleri şefe iletirken onları gülerek bıraktı. Bir memnuniyet dalgası hissetti. Bu işi sevecekti.

Carys fırsatını bulur bulmaz kanatlı kapıları iterek açtı ve şef Emile'i bulmak için mutfığa gitti.

Meğer Emile oradaymış - tam anlamıyla Emile içeri girdiğinde önündeymiş, çünkü mutfak çok küçükmüş. Bir tarafta kafeye açılan parlak metal kapaklı bir tezgah vardı ve Emile'in arkasında geniş bir ocak, kavanoz ve tenekelerle dolu duvara monte edilmiş raflar ve kocaman bir buzdolabı vardı. Odanın en ucunda Carys bir lavabo ve bulaşık makinesi görebiliyordu; Léo bunları tabak çanak ve çatal bıçak takımlarıyla dolduruyordu.

Carys, bir Michelin şefinin özeniyle üç tabak ratatouille ve sosis hazırlayan Emile'e gülümsedi. "Merhaba, ben Carys," dedi en iyi Fransızcasıyla.

Adam başını kaldırıp bakmadı bile ve kadının kalbi sıkıştı. Başka bir kaba, işbirlikçi olmayan çalışan değil miydi?

Léo bulaşık makinesini kapatıp çalıştırmak için bir düğmeye basarken, "Aynı anda birden fazla işi yapamaz," diye açıkladı. Emile'in sırtına bir tokat attı. "*Pas vrai, mon vieux?*"

Emile homurdandı.

"Ah. Peki, bu durumda, yardım edebileceğim bir şey var mı?" Mutfakta işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak istiyordu ve bunun için kolları sıvayıp işe girişmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Léo güldü ama neden güldüğünden emin değildi. Emile işine ara verip ona derin bir kaş çattı. "*Hayır*," dedi basitçe ve kararlı bir şekilde.

"*Hayır* mı? Umutsuzluğa kapıldığını hissetti. Buradaki tüm personel zor olacak mıydı?

"*Non merci* demek istiyor," dedi Léo, sonra daha alçak bir sesle, "Kimsenin yemeğe yardım etmesine izin vermiyor çünkü o bir *mükemmeliyetçi*," diye açıkladı.

"Ah. Carys gülümsedi, çünkü anlamaya başlamıştı.

Léo şöyle devam etti: 'Eğer yemek onun istediği standartta değilse mutfaktan çıkmasına izin vermez ve başka hiç kimsenin yaptığı hiçbir şey Emile için yeterince iyi değildir.

"Bu durumda onu kendi haline bırakacağım. Bir kez daha yanlış adım attığını hissederek mutfaktan çıktı.

Kadın içeri girdiğinde Carys tezgahın arkasında peçeteleri katlıyordu. Önce şapkası geldi, geniş kenarlı kırmızı, coşkulu mücevherler ve

çiçekler ve onun altında kocaman güneş gözlükleri ve rengârenk giysileriyle ufak tefek bir kadın. Carys bakmamaya çalıştı ama yetmişler tarzı yakalı zümrüt pantolon takım elbise ve ana renklerde bir sürü kalın kolye ve bilezik göz alıcıydı, eksantrik ama zarifti. Müşteri pencere kenarındaki koltuklardan birine oturdu ve geniş kenarlı şapkasını yanındaki sandalyeye yerleştirdi. Ruju bir İngiliz sütun kutusu kadar kırmızıydı ve beyaz saçları moda uygun şekilde kısaydı, ancak aşırı kırışmış cildi sekseninci yaş gününü çoktan geride bıraktığını gösteriyordu. Carys kendi kendine gülümsedi. Paris'in sevdiği yanı da buydu. İnsanların ve yaşamın çeşitliliği.

Kadın Carys'e baktı ve elini buyurgan bir şekilde salladı.

Carys aceleyle yanına geldi. "Günaydın-

"Burada yeni misiniz?" diye araya girdi bayan.

"Em - evet. Ben Carys.' Gülümsedi. "Bugün sizin için ne yapabilirim?

Kadın güneş gözlüklerini çıkardı ve belirsiz bir şekilde tezgâha doğru salladı. 'Ingrid beni tanıyor. Size söyleyecektir. Her gün aynı şeyi yapıyorum, genç bayan.

Ah. Doğru. Carys gülümsememeye çalıştı. "Peki, bana ne olduğunu söylersen, hatırlayacağımdan emin olabilirsin.

Kadının burun köprüsünde derin kaş çatma çizgileri belirdi. "Ingrid nerede?

'O ve Mark bir süreliğine uzaklaşmak zorunda kaldılar. Dükkanı onlar için ben idare ediyorum.

"Ne? O kadar şaşırmış görünüyordu ki Carys neredeyse ona destek olmak için uzanacaktı. "Sana söylemediler mi? Carys'in aklına diğerlerinin müdahimeleri biliyordu.

"Hayır ama New York'ta olduğum için birkaç haftadır gelmiyordum. Kadın ceketini düzeltti ve biraz daha dik oturdu. "Ah, pekala. Hayat bu, değil mi? Her şey sürekli değişiyor. Her ne kadar değişmemelerini tercih etsek de.

Carys gülümsedi. "Çok akıllıca konuşuyorsunuz Madam.

'Madam Jalibert,' diye düzeltti. "Doğru. İşte siparişim. Dikkatle dinleyin genç bayan, çünkü kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum. Çok isterim

Bu dünyada kalan değerli zamanımı önemli şeyleri tartışarak geçirmeyi tercih ederim. ' gözleri parladı '. . . moda gibi.'

Öğleden sonra geç saatlerde şef Emile kafeye geldi. Yüz ifadesi ciddiydi ama Carys'e hızlı bir gülümseme gönderdi ve elini uzattı. 'Carys, *bonjour*. Daha önce meşgul olduğum için özür dilerim. Konuşmak ister misin?

"Hadi arka odaya gidelim. İkisine de içecek getirdi ve son iki dilim yoğurtlu keki getirdi.

Emile kanepede rahatça oturmuş, kedisi de yanına kıvrılmıştı.

"Hadi Raoul," dedi Carys, hayvanı kaldırmak için uzanarak. "Artık hareket etmen gerekiyor.

Ama kedi hırladı. Geri sıçradı, şok olmuştu. Hayvanları severdi ve normalde onlar da onu severdi.

Emile kıkırdadı. 'O dost canlısı bir kedi değil. Onun yerine bu sandalyeyi al. Masa sandalyesini onun için döndürdü.

Carys oturdu ve kedi kesik gözlerle onu izledi. Dostça değil miydi? Kesinlikle şeytani görünüyordu.

Emile yüzünü buruşturdu. Isırdığı keki kaldırdı ve inceledi. 'Bu çok kuru. Fazla pişmiş.

Bir parça tattı. 'Sen neden bahsediyorsun? Çok lezzetli. Başını salladı.

Léo'nun onun mükemmeliyetçi olması konusunda ne demek istediğini anladı. "Peki ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?

Üç yıl oldu. Mark ve Ingrid açtığından beri. Ondan önce *pastacı* olarak eğitim aldım. Kimlik bilgilerini sıraladı ve Paris'in en iyi fırınlarından bazılarında çalıştığı anlaşıldı. "Burada çalışmayı seviyorum. Yalnız çalışmayı seviyorum. Böylece kimse ayaklarımın altında dolaşmıyor, kimse sıkı çalışmamı bozmuyor ve her türlü hata,' tabağındaki yenmemiş pastayı iğrenç bir başarısızlıkmiş gibi işaret etti, 'bana ait.

Carys onun pek sık hata yapmadığını hissediyordu. En azından başkalarının hata diyeceği şeyler değil. Kek tezgâhına bir göz attı.

Yeni bir meydan okumanın heyecanı. 'Söyler misiniz, hangi pastaları yapacağınıza nasıl karar veriyorsunuz? Ingrid ve Mark menüyü sizinle birlikte mi tasarladı?'

Bir anda kara kaşları derin bir çatıklıkla birleşti. "Neden? Menüü beğenmedin mi?

Ben öyle bir şey demedim! Her şey çok lezzetli görünüyor. Sadece işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyorum, hepsi bu.

Sandalyesine geri yaslandı. 'Menüden ben sorumluyum. Ama tedarikçiler, bu sizin işiniz.

Sipariş sistemi hakkında onunla konuştuktan sonra içkisini bitirdi ve gitmek için ayağa kalktı.

"Pastanı yemeyecek misin? Carys sordu.

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Çöp kutusu için. Kimsenin şikayet etmediğine inanamıyorum. Yarın dışarı çıkmadan önce tüm pastaların tadına bakacağım. Belli ki kendinden iğreniyordu.

Carys Emile'in gidişini izledi, masalarını topladı, sonra da kafeye girip Léo'ya diğerlerini toplaması için yardım etti. Saat neredeyse beşti ve kapının üzerindeki tabelayı '*Fermé*' olarak çevirmişti.

"Fransız kafelerinin çoğu bütün akşam açık kalmıyor mu?" diye sordu boş pasta tezgahını silerken.

Léo dışarıdaki masanın hesabını yapıyordu. 'Çoğu öyle ama biz değiliz. Ingrid, Red Cat Café'nin farklı olmasını istedi. Çoğu kafede bizim sahip olduğumuz *pastaneler* yok ve biz daha çok bir bistro gibiyiz çünkü sıcak yemek servis ediyoruz - ama sadece kahvaltı ve öğle yemeği, akşam yemeği değil. Biz eşsiziz," diye sözlerini tamamladı ve elinde hesaplara dışarı çıktı.

İyi niyeti bulaşıcıydı ve Carys de gülümsemekten kendini alamadı.

Kısa bir süre sonra Carys kapıyı kilitledi ve bavulunu yeni evine doğru sokakta taşımaya başladı.

Léo stüdyo daire için "Uzak değil," demişti ve haklıydı. Yolun hemen karşısında ve tepede. Ama apartman bloğuna yaklaşırken, yandaki küçük bistro gözüne çarptı. Ana yoldan geriye doğru, içinde küçük bir park bulunan küçük, kapılı yeşil bir meydanla ayrılmıştı. Bistro'nun dışarıda masaları vardı ve akşam yemeği için mükemmel bir yer olabilirdi. Birkaç tane vardı

Tek başına yemek yiyenler Carys'e tek başına yemek yemeyeceği konusunda güven veriyordu ve Carys'in karnı çok açtı. Çok yoğun olduğu için kafede bir lokma bile atıştıracak zamanı olmamıştı.

Bir hamburger ve bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti, sonra arkasına yaslanıp önünde gelişen şehir hayatını izledi. Bir kadın çantasında küçük bir köpekle yanından geçti ve birkaç genç çocuk, her biri bir kolunun altına sıkıştırılmış basketbol topuyla yakındaki meydana doğru ilerledi.

Carys iki buçuk yıl önce Liberty ile Paris'e geldiği zamanı hatırladı. Uzun bir hafta sonu boyunca gezmişler ve Noel alışverişi yapmışlardı ve bu onun Liberty'ye doğum günü hediyesiydi. Louvre'u, Eyfel Kulesi'ni ziyaret etmişler ve nehir boyunca bir tekne turu yapmışlardı. Noel ışıklarıyla donatılan şehir, kışın soğuk havasında bir avize gibi parılıyordu. O ve Liberty çok iyi vakit geçirmişlerdi. Carys bardağının sapıyla oynadı. Liberty'nin uçak korkusu yüzünden trene binmişlerdi ve Carys pasaport başvurusunda ona yardım etmişti çünkü yirmi bir yaşındayken yaptıkları felaket yurtdışı seyahatinden sonra Liberty pasaportunu yenilememişti ve uçuşta panik atak geçirmişti.

Ama şimdi Carys yalnızdı, bu sıcak Eylül akşamında Paris'te tek kişilik bir akşam yemeği yiyordu.

Yemeği geldi, güzelce sunulmuştu ve lezzetliydi. Yemeğini yedikten sonra kendini daha iyi hissetti. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve etrafını saran şehir hayatının tadını çıkardı. İnsanlar işten eve yürüyor ya da akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkıyordu, bisikletliler vızır vızır geçiyordu ve uzakta arabalar işlek ana yol boyunca akıyordu. Havada sohbet ve kahkahalar çınlıyor, yemek kokuları burnuna doluyor ve baktığı her yerde gülümseyen yüzler görüyordu.

İlk gecesi olduğu için yalnızdı ama yeni hayatı önünde seriliyordu. Kafeyi işleteceği için heyecanlıydı ve yeni insanlarla tanışmayı dört gözle bekliyordu. Carys sessiz bir kadeh kaldırdı ve kendi kendine gülümsedi. Artık buradaydı, kazayı sonsuza dek geride bırakacak ve hayatın ciddi işlerine devam edecekti.

Carys apartmanın büyük ahşap kapısından içeri girdi ve Ingrid'in talimatlarına uyarak sağdaki küçük kapıyı açmak için bir güvenlik kodu daha tuşladı. Merdivenler karanlıktı ve asansör de yoktu, bu yüzden çantasını arkasına alarak taş basamakları tırmanmaya başladı. Beşinci katı henüz geçmişti ki birinin geçmesine izin vermek için durdu - merdivenlerden inen uzun boylu sarışın bir adam. Adam gülümseyip teşekkür ettikten sonra gözden kayboldu. Paris'in bu kadar kozmopolit, bu kadar büyük, gürültülü ve anonim olmasını seviyordu. Herkes başı eğik, nereye gittiğine odaklanmış bir şekilde hızla geçip gidiyordu.

En tepeye ulaştığında, nefesi kesilmiş bir halde tekrar duraklamak zorunda kaldı. Sonra son kapıyı iterek açtı ve karanlık bir koridora adım attı.

Ingrid stüdyonun küçük olduğunu söylerken abartmıyordu ama mükemmeldi. Duş odası yepyeniydi ve küçük mutfak da kullanılmamış gibiydi - mikrodalga fırının kapağında hâlâ Carys'in soyup çıkardığı bir etiket vardı. Çift kişilik yatak bembeyaz nevresimlerle döşenmişti ve yatak başının etrafına peri ışıkları asılmıştı. Onları yaktı ve minik krem güller parladı. Pencere çatılara bakıyordu. Carys pencereyi açtı ve manzarayı seyretmek için eğildi. O kadar yüksekteydi ki başı dönüyordu ve sokağın aşağısındaki kafenin pembe duvarlarını seçebiliyordu. Yandaki stüdyoda kim yaşıyorsa, pencerelerinin dışındaki boşluğa küçük bir metal masa ve sandalyeler koymuştu, bu yüzden çatıya çıkmak güvenli olmalıydı. Dışarı tırmandı. Alacakaranlıktı ve etraftaki binalarda düzinelerce ışık yanıyor, altın renginde parlıyor ve diğer insanların dairelerini aydınlatıyordu. Carys'in bakışları bir pencereden diğerine kayıyor, yabancıların hayatlarının küçük ekran görüntülerini alıyordu. Saçını kurulayan bir kadın, bilgisayar oyunu oynayan bir çocuk, yemek yiyen yaşlı bir çift.

Şehrin manzarası yukarıdan inanılmazdı ve batan güneş arduvaz mavisi çatıların üzerine kayısı rengi bir parıltı yayıyordu. Yeşillikler ve çiçeklerle bezenmiş çatı teraslarını ve balkonları görebiliyordu ve aşağıdaki caddeden yükselen trafik sesi, akşam havasında sürüklenen cazımsı bir saksafon melodisiydi.

Carys her şeyi içine çekti ve kalbi yükseldi. Gökyüzü ve bulutlar neredeyse erişilebilir görünüyordu ve kollarını kanat gibi açtı,

özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Sanki zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Burada kimse onu tanımıyordu, kimse kazadan haberdar değildi. Artık hiçbir şey onu geride tutamazdı. Ve bu bilgi göğsünde bir hafiflik, kanında bir uğultu getirdi.

Güneşin gökyüzünde batışını izledi ve kalbi heyecan ve sevinçle kabardı. Önümüzdeki birkaç ay hayatının en güzel dönemi olacaktı. Bundan emindi.

Mdairesinin kapısını olabildiğince sessizce açtı ve dinledi.

Paris trafiğinin uğultusu arka planda sürekli duyuluyordu ama merdivenler boştu ve binada hiç ses yoktu. Omuz çantasını kavrayarak anahtarı kilide soktu, böylece kapısı klik sesi çıkarmadan kapanacaktı, sonra merdivenlerden aşağı usulca indi. Halının üzerinde kalmaya ve yankılanan çıplak taş kenarlardan uzak durmaya dikkat etti ve olabildiğince hızlı hareket etti, eli iki yüz yıllık kullanımın ardından pürüzsüz hale gelen korkuluğun soğuk siyah metalinin üzerinde gezindi. Dördüncü kata ulaştığında kendi kendine gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı.

Sonra o tanıdık gıcırtıyı duydu.

"Mathieu?" dedi, sanki bir soruymuş gibi adını sorarak.

Gözlerini kapatarak durakladı. Onu her sabah böyle durdururdu ama bugün işe geç kalmıştı ve gecikmeyi göze alamazdı. Patronu son zamanlarda onun geç kalmasına tahammül edemiyordu ve patronu sabırlı bir adam değildi. Mat döndü ve gülümsedi. *"Bonjour Madam Parot."*

Gülümsedi. 'Ah, Mathieu, sen olduğuna çok sevindim. Gel. Yardıma ihtiyacım var.

Bu sadece küçük bir görev.

Her zaman 'sadece küçük bir görev'di. Endişeyle saatine baktı. 'Uzun sürmez mi? İşe geç kaldım, Madam Parot.'

"Hayır, hayır, hayır. Çarpık parmaklarıyla onu çağırdı. "Lütfen, gel. Seni tutmayacağım, söz veriyorum."

İçini çekerek merdivenleri ağır ağır çıktı, patronunun yapacağı küçümseyici yorumları düşünmemeye çalışıyordu. *Bu hafta üçüncü kez, Devine. Bunu telafi etmek için bu akşam da burada olmanı bekliyorum. Kim olduğunu sanıyorsun, özel biri mi?* Sözleri sessiz bir şekilde yankılanacaktı.

Mat, alarm çaldığında kalkmadığı için kendine bir kez daha lanet edecekti.

"Alet çantamı getireyim mi?" diye sordu yaşlı kadın kapıyı arkasından kapatırken. Daire fırın ve kolonya kokuyordu. Zinciri ağırlı bir şekilde yavaşça yerine kaydırđı ve her gün yaptığı gibi, bu kadar sert ve ağırlı eklemlerle dolu birinin, onun dairesinden çıktığını duyduğunda nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ön kapıya doğru hareket edebildiğini merak etti. Her şeyi denemişti - geç çıkmak, erken çıkmak, yalınayak ön kapıya doğru yürümek - ama kadın her zaman onun dışarı çıktığını biliyordu. Süpersonik bir işitme duyusuna ve ninja gibi bir hıza sahip olmalıydı.

"Sadece küçük bir şey, zor bir şey değil, senin gibi uzun boylu genç bir adam için değil. Gülümsedi ve altın dişleri neredeyse gözleri kadar parıldıadı. "Gel.

Kadın ayaklarını sürüyerek yatak odasına doğru uzaklaşırken içinde oluşan telaş duygusunu görmezden gelmeye çalıştı ve onu takip etti. "Kaloriferin iyi çalışıyor mu? Onu bir hafta önce tamir etmişti. Tabii buna tamir etmek denebilirse, zira tek yaptığı kızın yanlışlıkla vurduğu kadranı geri almak olmuştı.

'Evet, senin sayende. Ne kadar beceriksiz bir ihtiyarım.'

"Peki ya pencere? Sıkışmıştı ve çok küçük olduğu için uzanmakta zorlanıyordu. Boyu bir metre bile değildi. Pencere biraz sertti ama sorunsuz bir şekilde kapatmıştı.

Bir daha açmadım. Senden sürekli yardım isteyemem, o yüzden şimdi kapalı bırakıyorum. Böylesi daha iyi. Soğuğu nasıl hissettiğimi biliyorsun.

Bir suçluluk duygusu hissetti. 'Oh, Madam Parot, yardım istemek konusunda endişelenmeyin. Eğer pencereyi açarsan, eve dönerken senin için memnuniyetle kapatırım. Sadece sabahları acele etmem gerekiyor çünkü patronum-'

"İşte burada," diye araya girdi.

Yatak odasına ulaştılar ve kadın açık gardırobun en üst rafını işaret etti. Adam gözlerini dikmiş, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir şey mi kırılmıştı? Kapı menteşesinden mi çıkmıştı? Yanlış bir şey görememişti.

"Hırkam," diye sordu. 'Şuna ihtiyacım var - nane yeşili olana - ama uzanamıyorum. Merdiven almayı düşündüm ama nasıl olduğunu biliyorsun.

Bugünlerde kararsızım ve sonra sizin geçtiğinizi duydum ve düşündüm ki, Mathieu'm aldırılmaz. Bu sadece küçük bir şey ve bunu takdir ediyorum, gerçekten.

Benim Mathieu'm mu? Gururu okşanan adam gülümsemesini gizledi ve daha karmaşık bir şey olmadığı için rahatlayarak omuzları çöktü. "Sorun değil," dedi, hırkaya ulaşmak için parmak uçlarında durdu ve sonra ona uzattı. "Buyurun, Madam Parot. Bir an önce buradan çıkmalıydı ve metroya doğru koşarsa belki de ofise zamanında yetişebilirdi.

"Çok teşekkür ederim. Sanki küçük bir köpekmiş gibi hırkayı okşayarak gülümsedi. "Şimdi. Lütfen karşılığında sizin için bir şey yapmama izin verin. Dün kiş yaptım. Öğle yemeği için bir parça alabilirsin. Sürünerek mutfağa doğru gitti.

"Sorun değil, bir sandviç alırım," diye seslendi arkasından, gönülsüzce de olsa. En iyi Quiche Lorraine'i o yapardı. Gevrek hamur işi, kaliteli domuz yağı, çok fazla Gruyère yok.

Ama bir elini havada salladı. 'Pff! Bunu duymak istemiyorum. Sana borcumu ödememe izin vermelisin. Gel. Sadece folyoya saracağım.'

On buçukta iGe gitti. Neyse ki Christian ofisinde değildi ve Mat'in omuzları rahatlayarak düştü.

Erkekler tuvaletinden çıkan Pietro onun sırtına bir tokat attı. "İşte geldi!" diye yüksek sesle anons etti. 'Yol açın, yol açın. Devine geldi.'

Jean-Baptiste sessizce küfretti. 'Her. Tek. Gün.

"Ne zaman bir çalar saat alacaksın? Julianne aradı. Yorgun bir şakaydı. Hatta geçen yıl doğum gününde ona bir tane almak için bir araya gelmişlerdi.

"Komşum arıyor," dedi odayı geçerken. 'Yine "acilen" yardıma ihtiyacı varmış.

Alice bir şey söylemedi ama adam masalarına yaklaşırken kaşlarını kaldırdı.

Burnunu çekti ve yazmaya devam etti.

Pietro sırtıttı. İtalyan aksanı, el hareketleriyle abartılarak, 'Evet, evet, hepsini daha önce duyduk. Ne zaman gidiyorsun

Hayır demeyi öğrenmek mi?"

Jean-Baptiste eliyle sakalını ovuşturdu. 'Kendine sor Devine. Eski bir komşu için gerçekten işini kaybetmeye değer mi?

Bu sözler, *une vieille voisine*, Mat'ın dişlerini kenetledi. "Doksan üç yaşında. Ceketini sandalyesinin arkasına sarkıtıp, "Sadece taş kalpli biri yardım etmek için durmaz," dedi.

Jean-Baptiste başını salladı. "Seni küçük parmağında oynatıyor.

Yazıcı çalkalanmaya başladı ve Alice ayağa kalktı. "Sadece yarım saat erken kalkman gerekiyor," dedi alaycı bir tavırla. "Bu kadar basit.

Şey, evet. Mat'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Her gün inleyerek alarmini kapatıyor, sonra da kalkmak için karanlık hislerle savaşıyordu. İşe gitme ve patronuyla karşılaşma ihtimali derisini ürpertiordu ama şimdi buradaydı ve o kadar da kötü değildi, değil mi?

Sandalyesine çöktü ve fareyi sol tarafına aktardı. Kim hareket ettirmişti? Bilgisayarının açık olduğunu fark etti. Dün gece kapatmayı unutmuş muydu? Périphérique'teki bir intiharla ilgili bir haber geç gelmişti ve onu bitirmek için geride kalmıştı ama ayrılmadan önce her şeyi kapattığına emindi.

Alice yazıcıdan sayfaları karıştırarak döndü. "Senin için açtım," dedi nefesinin altından, "belki Christian fark eder diye.

"Doğru. Teşekkürler.' Yanaklarına renk geldi. Alice'in nezaketi kafasını karıştırmıştı. Geç kaldığında ona gözlerinde hançerlerle bakmıştı ama yine de gizlice ona yardım etmişti.

"Gerçi ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Henüz kendisi gelmedi.'

"Nerede o?" diye sordu, dün yazmaya başladığı makaleyi tıklayarak açtı.

"Dişçi. Öğle yemeğine kadar gelmeyecek.'

Mat rahatlayarak sarktı. Şansı yaver giderse patronu dönene kadar ilk parçasını bitirmiş olacaktı.

"Bu da ne böyle? Christian bir elindeki kâğıdı salladı ve diğer eliyle ona vurdu. Kâğıt çatırdayan bir ses çıkardı ve Mat bunu duymamaya çalıştı.

irkildi. Öğleden sonraydı ve patronlarının dışıye yaptığı ziyaret ruh haline hiçbir şey yapmamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve her kelimesinde ağzından tükürükler saçılıyordu. 'Bu saçmalık! Tamamen anlamsız bir saçmalık. Bununla nasıl çalışabilirim ki? Eğer yayınlarsam okuyucularım ne der? Eh?'

Dört gazeteci kaskatı kesildi. Bu retorik bir soruydu. Elbette bir cevap beklemiyordu. Kimin yazısıydı bu? Mat görmeye çalıştı. Muhtemelen bir önemi yoktu. Hepsinin çağrılmış olması başlarının belada olduğu anlamına geliyordu. Tanrım, sanki okula dönmüş gibiydiler. Christian'ın yanaklarında örümcekli mor iplikler parladı ve alnında, öfkesini gösteren iğrenç bir uyarı ıGıgı gibi bir damar belirdi. Patronuna daha fazla bakamayan Mat'in bakıGları iG arkadaşlarına kaydı. Alice'in gözleri onunkilerle buluştu. Christian öfke nöbetlerinden birine girdiğinde, onu içlerine çekmekten ve sonra da sempati duymaktan baGka yapabilecekleri bir Gey yoktu.

"Pietro," dedi patron.

Pietro irkildi. "Evet, patron.

Şimdi bireysel saldırılar başlayacaktı. 'Bunu yazmak ne kadar sürdü? Dürüst olun.

"Hatırlayamıyorum. Çok şey yaşadım-'

'Çok mu şey yaşadın? Bir de benim yerimde durmayı dene. Çarşafı buruşturup bir top haline getirdi ve ona fırlattı. 'Tekrar başla. Ve bu sefer araştırmanı yap, söylediklerini destekleyecek alıntılar, bir şeyler -herhangi bir şey- bul. Burada fikir yazıları yazmıyoruz. Tamam, sıradaki. Jean-Baptiste.'

Jean-Baptiste ateş hattına doğru ilerlerken Pietro geri çekildi. Mat daldı ve kendi parçasındaki zayıflıkları hatırlamaya çalıştı. Patronun hafızasını tazelemesi için çok beklemesi gerekmedi. "Mat. Bu -' bir çıktıya dokundu '- bu muhtemelen bana verdiğin en kötü yazı.

Mat geri çekilme dürtüsüyle savaştı ve dudakları ince bir çizgi oluşturdu.

"Ne olduğumuzu sanıyorsun? Lanet olası bir şiir sınıfı mı? Bu yazı betimlemelerle ve mor düzyazılarla dolu. Biz yerel bir gazeteyiz. Gerçeklere ihtiyacımız var. Nesnel gerçekler, ifadeler, gözlemler. Baudelaire'in dizeleri değil.' Christian

ellerini masaya vurdu. "Hepiniz yazdıklarınızı yırtıp atabilir ve yeniden başlayabilirsiniz.

Havayı zehirli, boğucu bir sessizlik kapladı.

"Peki, ne bekliyorsunuz? Christian bağırdı. "Gidin. Bir saat içinde bana düzgün bir Çeyler getirin yoksa iÇinize veda edersiniz.

Masalarına döndüklerinde Mat, "Tanrım," diye mırıldandı. Kulağa boş bir tehdit gibi geliyordu ama Mat, patronunun birisini öfkeyle kovduğu bir zamanı hatırladı.

"Yüzü böyle kızarıırken tansiyonunun ne durumda olduğunu hiç merak ettiniz mi? Alice oturlarken sordu.

Masaları yan yanaydı ve Jean-Baptiste onlara bakıyordu. Pietro odanın diğer ucunda, günü telefonda reklam alanı arayarak geçiren Julianne'in yanındaydı.

"Bir gün gözümüzün önünde ölebilir," dedi Mat, bu ihtimalden gerçekten endişelenerek.

Alice kıkırdadı, gri gözleri dans ediyordu.

"Bu sağlıklı değil," dedi Mat. 'Ne onun için, ne de bizim için. Nabızı hâlâ hızla atıyordu. Önündeki masanın üzerinde duran buruşuk makalesini düzeltti. "Yazımın o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Ben de öyle. Alice omzunun üzerinden Christian'ın ofisine baktı. "Kanalizasyon iÇleri hakkında bir saat daha yazmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. İlk seferinde pek eğlenceli değildi.

Bir saat sonra Mat makalesini okumayı bitirdi ve gönder tuşuna bastı. "İşte. Umalım da bu sefer mutlu olsun.'

Alice de aynısını yaptı ve sandalyesine geri oturdu. 'Şimdi bekleyeceğiz. Ne büyük bir keyif.

Mat, Christian'ın telefonda atıp tuttuğu ofisine baktı. "Baltanın düşmesini beklemek gibi," diye mırıldandı.

Uzun saçlarını öne doğru çekti ve uçlarını inceledi. "Burada çalışmaktan nefret ediyorum.

"Gerçekten mi Alice?" dedi sertçe. 'Sıkı çalışmanızın karşılığında her gün aşağılanmaktan hoşlanmıyor musunuz?

"Buradan gitmeliyiz," dedi sessizce. Gözleri Mat'inkilerle buluştuğunda şaşırtıcı derecede ciddiye.

Arkadaşına karşı beklenmedik bir korumacılık dalgası hissetti. Ama yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Evet," diye kabul etti, sesi alçaktı. "Ama söylemesi yapmasından daha kolay. Arıyor muydun?"

Aylardır. Hiçbir şey çıkmıyor. Çıktığında da görüşme aşamasına bile geçemiyorum.

"Aynı. Alice'in de aynı gemide olması biraz rahatlatıcıydı. O iyi bir gazeteciydi. Tutarlı. Onun yaşadığı iniş çıkışları, ilhamın gelmediği ve imlecin boş ekranda nabız gibi atan bir kalp gibi yanıp söndüğü günleri yaşamıyordu.

"Sizce bu gazete üç yıl sonra hâlâ var olacak mı?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum. Bu batan bir gemi. Hepsi öyle. Büyük gazeteler bile internetle rekabet edemez.' Su şişesini kaptı ve bir yudum aldı.

"Kariyer değişikliği yapmayı düşündünüz mü?" "Her zaman. Ama ne için?"

Uzun kahverengi ve pembe eteğindeki bir kırıksıklığı düzeltti. 'Eve gitmektense ölmeyi tercih ederim,' dedi.

"Biraz melodramatik mi?"

"Bu doğru. Mat'e daha önce ailesinin Brittany'de bir krep restoranı işlettiğini ve Paris'e taşındığında çok kızdıklarını anlatmıştı. Ağabeyi bir yıldır onunla konuşmuyordu ve yüzeysel olarak aralarını düzeltmiş olsalar da, aile işini yürütme sorumluluğunu ona yüklediği için hâlâ ona kızgındı. "Kardeşim "Ben sana söylemiştim" derdi, annemle babam da ..." diye içini çekti. . fikrimi değiştiremeyeceğimden emin olmak için anında emekli olurlardı.

Mat sempati duydu. "Aileler berbattır.

Kaşlarını kaldırdı. 'Sen iyisin. Keşke benim de senin gibi zengin bir babam olsaydı.

Sesindeki kıskançlık bir mahmuz gibi acıtıyordu. Ona babasının kim olduğunu söylememiş olmayı diliyordu ama birkaç ay önce yan yana çalışmaya başladıklarından beri, hayatlarıyla ilgili küçük ayrıntılar sürekli olarak

ve bunu engellemek için yapabileceği pek bir şey yoktu. "Onunla tanışsaydınız yapmazdınız.

Ani bir kahkaha sesi ikisinin de dönmesine neden oldu. Christian telefondaydı. Mat'in zihni yeniden odaklandı. 'Belki de boş zamanlarımızda fazladan iş yapmaya başlamalıyız. Başka şeyler yapalım, biraz daha deneyim kazanalım.

"Ne yapıyorsun? Alice içini çekti. 'Zaten uzun saatler çalışıyoruz. Eve döndüğümde darmadağın oluyorum.

Son birkaç aydır internette isimsiz olarak yazdığı restoran eleştirilerini düşündü. Bundan zevk alıyordu ama para getirmiyordu ve dışarıda yemek yemek pahalıydı. Ama bir şeyler olmalıydı. Bu yerde çalışmanın bir alternatifi olmalıydı.

Mat, Christian'ın bitmek bilmeyen bir telefon görüşmesini daha bitirip makaleyi onaylaması için oyalandığında saat sekiz olmuştu. Ceketini kaptı ve metroya doğru yola koyuldu. Rezervasyonu yoktu ama *septième* bölgesinde gözüne kestirdiği birkaç lokanta vardı ve asla bilemezsiniz, belki de yalnız bir lokantayı araya sıkıştırabilirlerdi.

Denediği ilk bistro doluydu, bu yüzden birkaç hafta sonra orada yemek için rezervasyon yaptırdı ve sonra ayrıldı. İkincisi, altı ay önce açılmış küçük bir İspanyol restoranı, personel kafalarını kaşıyıp masaları yer değiştirirken onu kapıda bekletti, sonra içeri aldı. Şarap sipariş etti ve menüyü okumak için arkasına yaslandı. Bazen Alice'i ya da diğer iş arkadaşlarından birini yemek gezilerine davet etmeyi düşünmüştü ama bir şey ona engel olmuştu. Ne olduğundan emin değildi. Yazdığı eleştirilerden kimseye bahsetmemişti. Bir restoran eleştiri sitesinde birkaç yazıyla başlamıştı. Sonra sosyal medyada kendi hesabını açmıştı. Madame Incognito takma adını kullanmıştı ve avatarı da fötr şapkalı, koyu renk gözlüklü ve eşarbını burnuna kadar çekmiş bir kadının karikatürize edilmiş bir tasviriydi. Eleştiri yazmak işten sonra hafif bir rahatlama gibi geliyordu, kimsenin eleştirmedeği ya da kusur bulmadığı kelimeler yazıyor, tutkunu olduğu iyi yemekleri kutluyordu. Ve Madam Incognito popülerdi. İnsanlarla gerçek hayatta hiç kuramadığı bir bağ kuruyor gibiydi. Gönderileri

Coşkulu tartışmalara neden oldu ve tavsiyelerini duymaya hevesli yemek meraklılarından oluşan bir grup sadık takipçisi oldu.

Ancak, ne kadar popüler olsalar da, Mat incelemeleri hakkında sessiz kaldı. Alice'e ya da bir başkasına onlardan bahsederse, onları inceleyip eleştireceklerinden endişeleniyordu. İş yerinde bunlardan yeterince çekmişti. Bu yüzden yalnız yemek yemeye devam etti.

Cömert bir tapas seçkisi sipariş etti, bunun üzerine garson kaşlarını kaldırdı. "Sizin için mi, Mösyö? Bu çok fazla.

'Her zaman eve götürebilirim,' dedi. Sağlıklı bir iştahı vardı. Çocukken büyükannesine mutfakta yardım etmeyi çok severdi. Börek açmak için bir tabureye tünediğini ve onları taşlaması gerekirken bir kayısı çiğnediğini hatırlıyordu.

Garson gittiğinde, küçük barın arkasında birbirlerinin etrafında dans eden personeli gizlice izledi, şef dakikalar önce gönderdiği yemek tabaklarını servis etmek için yeterince hızlı olmadıkları için onlara İspanyolca bağıırıyordu. Garson, Mat'ın takip edemediği güçlü bir İspanyolca ile cevap verdiğinde hararetli bir konuşma başladı - ta ki şef tiksiniş bir şekilde elini sallayıp arkasını dönene kadar. Mutfağın arka tarafında şarkı söyleyen biri vardı ve o da sert bir şekilde azarlandı.

Mat şarabını (biraz sert ama ilginç tatları olan bir Rioja) yudumladı ve masasına gelen zeytin kasesine yumuldu. Sonra etrafına bakındı. Pencerenin yanında el ele tutuşmuş bir çift oturuyordu, yanlarında da birbirlerini görmezden gelerek telefonlarına bakan başka bir çift. Mat'a en yakın masada dört kişilik bir grup yüksek sesle konuşuyordu; muhtemelen ailesiyle dışarıda olan bir çift. Politikadan bahsediyorlardı ve genç adam kayınvalidesinin yaptığı her genelleme karşısında gözle görülür bir şekilde irkiliyordu. Kocasını da masalarının önünden her geçişinde garson kızla flört ederek duruma yardımcı olmuyordu.

"Yemeğiniz, efendim. Garson tapaslarıyla birlikte geldi.

Mat tıkindı. Ağızda eriyen tortilla, çıtır çıtır, biraz az tuzlu ama lezzetli bir sosla telafi edilen patatas bravas (evet, bariz bir seçim, ama kesinlikle bir İspanyol restoranında gerekli bir seçim)

o. Ayrıca, ahtapot, sardalya, jambon kroket ve diğ er et yemeklerinden bir seçki.

Ş arap yemekle daha da güz elleşt i ve yemek yerken pencereden dış arı baktı, kestane ağ açlarının kahverengiye ve turuncuya dönüştüğ ünü fark etti, bu da yazın yakında sonbahara geçeceğ ini hatırlatıyordu. Sonbaharda Paris'i çok severdi. Yaz tatilinden sonra herkes şehre döndüğ ünde yaşanan hareketlilik, çocukların okula döndüğ ü ve tüm vitrinlerin yeni açılmış kalemler, kitaplar ve çantaların rengarenk sergilenmesiyle dolduğ u *La Rentrée*. Bu ona Provence'daki kendi çocukluğ unu hatırlattı - her ne kadar anılar hüzünle renklenmiş olsa da. Annesini ve büyükannesini düşündüğ ünde keskin bir kayıp oku ona çarptı. Aradan yirmi yıl geçmişti ama onları hâlâ her gün özlüyordu. Yine de onlar o n u n içinde yaşamaya devam ediyordu: Büyükannesiyile paylaşt ığı yemek tutkusu, annesinden miras kalan müzik sevgisi.

Yemeğ in sonunda kendini hoş bir şekilde tok hissetti, çocukluğ una dair anıları ş arabın her yudumunda kayboluyordu.

İnceleme: El Toro

Beklenmedik derecede büyüleyici bir keşif.

Geç ve rezervasyonsuz gelmiş olabilirim, ancak yalnız bir akşam yemeği için yer açıldı ve bu çok takdir edildi. Aslında, kısa süre sonra son dakika kaosunun evin uzmanlık alanı olduğu anlaşıldı. Personel oldukça gergin ve aslında sevimli ve muhtemelen otantik olan biraz kaotik bir çiftlik atmosferi var - alaycı biri bunun için çabaladıkları 'görünüm' olduğunu söyleyebilir.

Hiç şüphe yok ki baş şef (aynı zamanda sahibi) tüneği yönetiyor ve personeli buna ayak uydurmadığında duygularının bilinmesine izin vermekten geri durmuyor. Mekanın kendisi yoğun ve karanlık (atmosferik olarak öyle), bu yüzden çoğu yemek yiyen, yemeklerini hazırlarken yaşanan dramanın farkında görünmüyordu ve her neyse, tapas sıcak değil, sıcak olarak tadını çıkarmak içindir, bu yüzden hiçbir şey hakkında çok fazla yaygara gibi görünüyordu.

Kırmızı şarapta chorizo muhteşemdi, sarımsaklı ahtapot ve kırmızı biberli tavuk hakkında yazılacak bir şey yoktu ve gösterinin gerçek yıldızları sardalyaydı.

*Karar: *** (3 yıldız)*

Bir boğanınki kadar büyük bir kalbe sahip küçük bir yer. Her gün veya hazırlıksız bir ziyaret için mükemmel.

Carys

TErtesi sabah Carys erkenden kafeye geldi. Kendini içeri bıraktığında, lezzetli pişirme kokusu onu kuvvetle çarptı. Kapağını kapattı. gözlerini dikti ve içine çekti. Mutfakta Emile hamuru karıştırmakla meşguldü ve kek tepsileri bir kenarda soğuyordu.

"Ooh, elmalı tartlar!" dedi Carys. 'Umarım bu öğleden sonra biraz kalmıştır. Bir tanesini denemek için sabırsızlanıyorum. Karamelize ve yapışkandılar.

Homurdandı. 'Böyle bir şey olmayacak. Her zaman çabuk tükenirler. Tadına bakmak istiyorsan şimdi bir tane alsan iyi edersin.

İkinci kez söylemeye gerek duymadı ve bir tanesini tabağa aldı. "Sattığım ürünleri tanımam çok önemli. Sırttı.

"*Hayır, hayır, hayır!* Emile tabağı onun elinden aldı.

Adam buzdolabına doğru yürürken Carys gözlerini kırıştırdı. Tabağına bir kaşık krema koydu, ardından tartın üzerine biraz pudra şekeri serpti. "İşte," dedi ve ona geri uzattı. "Şimdi tadını çıkarabilirsiniz.

Kıkırdadı. "Teşekkürler.

Ona bir parmak salladı. "Ve müşterilerimize bu şekilde servis yapmalısınız, anladınız mı?

Carys göz kırptı. "Göz kırpacağım. Ama önce tadına bakmam gerek. Bana katılmak ister misin? Kahve yapacağım.'

Başını iki yana salladı. "Şu anda yapacak çok işim var.

Elmalı tartı ofise taşıdı ve bilgisayarın yüklenmesini beklerken dayanamayıp fotoğrafını çekti. Kafenin sosyal medya hesapları olduğunu fark etmişti ama son zamanlarda güncellenmemişlerdi. Neden her gün Emile'in güzel yemeklerinin fotoğraflarını paylaşmıyordu? Özellikle de şef onları hazırlamak ve sunmak için bu kadar zahmete girmişken, lezzetli teklifleri hakkında bağırmamak yanlış görünüyordu. Paylaştı, sonra da tıkkındı.

Tart daha önce tattığı her şeyden daha lezzetliydi. Hamur işi gevrek ve tereyağlıydı, elmalar ağzında eriyordu ve her şey dayanılmaz derecede tatlı ama keskindi. Bu konuda hiç şüphe yoktu: Emile çok yetenekli bir fırıncıydı.

Saat sekiz buçukta Léo geldi ve kapıları açtılar. Sürekli bir müşteri akışı onları bir ileri bir geri koşturuyordu. Carys espresso, *café noir*, *café américain* ve meyve suyu bardakları taşıyordu. Kruvasanları ve *pains au chocolat*'ları tabaklara yerleştiriyor, krep, ekmek ve küçükler için reçel ya da sürülebilir çikolata servis ediyordu. Ve her müşteriye gülümsemek ve dostça davranmak için zaman ayırmaya çalıştı.

Takım elbiseli iş adamlarına, "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," dedi. Başlarını salladılar ve sohbetlerine devam ettiler.

"Ne kadar güzel bir gün, değil mi?" dedi dışarıda tek başına kahvaltı eden sarışın kadına. Kadın sanki mavi gökyüzü ve güneş ışığı olağan dışı bir şeymiş gibi kaşlarını kaldırdı Carys bir sonraki müşteriye hizmet etmek üzere içeri girdi.

"Çok mu çalışıyorsun?" diye sordu kafenin köşesinde dizüstü bilgisayarına eğilmiş öğrenciye.

Kız Japonca karakterleri yazmaya ara verdi. "Fransız modası üzerine bir makale yazıyorum. Sırıttı. "Hiç de iş gibi hissettirmiyor.

Carys, "Madam Jalibert'le konuşmalısınız," diye öneride bulundu. "Bilmeniz gereken her şeyi size anlatacaktır.

Saat onda Carys saatini kontrol etti. "Aurélie nerede?" diye sordu Léo'ya. Omuz silkti.

"Çizelgeye göre dokuzda başlaması gerekiyordu. Carys kahve fincanlarını kuruladı ve üst üste dizdi.

"Aradı mı?

Carys bir mesajı kaçırmış olma ihtimaline karşı iş telefonunu kontrol etti ama hayır. "Hiçbir şey duymadım.

Turuncu bir kürk parıltısı dikkatini çekti ve ofisten çıkan Raoul'u gördü. Carys onun kafeden geçişini izledi ve kendisine nasıl hırladığını hatırlayarak kimsenin onu okşamaya çalışmayacağını umdu. Raoul'un

Kedi Gérard'ın yanında durdu ve başını kaldırıp baktı. Gérard onu dalgınca okşadı ve Raoul gözlerini kapatıp mutluluk içinde boynunu büktü. Carys bakakaldı. Belki de kedi Gérard'ı iyi tanıyordu ve sadece yabancı olduğu için ondan çekiniyordu - evet, öyle olmalıydı.

Gérard okumaya geri döndüğünde, Raoul memnun bir havayla yoluna devam etti. Tezgâhın yanından geçerken başını kaldırıp ona doğru baktı ve Carys, Raoul'un ona şaşkın bir bakış attığına yemin edebilirdi. Bir kedi için bu mümkün müydü?

Hayvan açık kapıdan dışarı süzülürken Aurélie içeri girdi. Carys'e kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi, hatta *bonjour* bile demedi ve arka tarafa geçerken boynundan ince bir eşarp çıkardı. Onu da kot ceketiyle birlikte koridora astı. Carys de onu izledi. "Her şey yolunda mı Aurélie? Çok geç kaldın.

"Biliyorum. Aurélie'nin saçları sabah ışığında zengin bakır renginde parlıyordu.

Carys, konuşması için bir an geçmesine izin verdi. Aurélie hiçbir şey söylemeyince, Carys sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Peki ne oldu?

Kız iç çekti, sanki Carys onun sabrını sınıyordu, tersi değil. "Sadece geç kaldım, tamam mı? Bu dünyanın sonu değil.

Carys yanaklarında sıcak rengin yükseldiğini hissetti. 'Aslında kafe gerçekten çok yoğun. Her sabah vaktinde geleceğini bilmem gerekiyor. Anladın mı?'

Aurélie ona küçümseyen bir bakış fırlattı.

Bu Carys'in daha da sinirlenmesine neden oldu. 'Arayı kapatmak için öğle tatilinde çalışman gerekecek,' dedi ve uzaklaştı.

Serinlemek için kendine zaman tanımak amacıyla arka odaya geçti. Kalbi göğsüne çarpıyordu. Kızın dakik olmayışından çok tavırları sorun olmuştu. Ama Carys bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Ancak kontrol edebileceği şey, bununla nasıl başa çıkacağıydı ve soğukkanlılığını korumaya kararlıydı.

Yarım saat sonra kafeye geri döndüğünde, daha az meşgul değildi. Aslında, Emile'i mutfakta meşgul eden brunch ve öğle yemeği kalabalığının en yoğun olduğu zamandı. Özenle hazırladığı sıcak yemek tabakları hemen servis edilmediğinde sinirleniyordu. Carys yardıma koştu ama bir iki kez Aurélie'nin telefonunda gezindiğini fark etti.

Carys kızın yanından geçerken, "Masa altı sipariş vermek için bekliyor," dedi.

Aur lie önce bekleyen müşterilere, sonra da olay çıkarmaması için dua eden Carys'e baktı. İşini yapmasını istemek çok mu fazlaydı? Sonunda Aur lie gözlerini devirdi ve ağır ağır yürüdü. Carys rahatladığını hissetti.

"Her şey yolunda mı? L o elinde kirli amaşırlarla dolu bir tepsiyle göründü.

Tabaklar.

"Evet, teşekk rl r. Carys gülümsedi, Aur lie'nin onu etkilemesine izin vermemeye kararlıydı.

Kızın sorunu her neyse, Carys onunla ilgilenecekti.

Günün sonunda Carys'in ayakları ağrıyordu. Ama kafe artık daha sakindi ve boş masalar dolu olanlardan daha fazla olmaya başlamıştı. Carys birkaç yaşlı beyefendinin hesabını ödemek için aceleyle yanlarına gitti. Fincanlarını ve tabaklarını temizlerken, "Her şey yolunda mıydı?" diye sordu.

"Evet, tamam.

"Muzlu ekmek çok lezzetli, değil mi?" dedi ve ne sipariş ettiklerini hatırladığı için kendine Brownie puanı verdi.

Adamlar kısa bir süre ona baktı. "Evet," dedi biri, sonra konuşmaya devam etti. Kendini biraz incinmiş hisseden kadın hızla temizliğini bitirdi ve aceleyle uzaklaştı.

Tezgahın önünden geçerken Aur lie dudak büktü. "Burası Amerika değil, biliyorsun.

Carys elinde tabaklarla durdu. "Ne?

Aur lie adamlara doğru başını salladı. 'Aşırı dostça davranarak insanları korkutup kaıracaksın. Buraya sizinle sohbet etmeye ya da "İyi günler" demenizi dinlemeye gelmediler. Fransızlar ekingen ve ciddidir. Sipariş veririz, yeriz ve gideriz. Her müşteriyle sohbet etmenize gerek yok. Çok zorluyorsunuz.'

Carys onun uzaklaşmasını izledi. Haklı mıydı? İnsanlar onun yaklaşımlarından rahatsız mı oluyordu? Buraya gerçekçi olmayan beklentilerle mi gelmişti, çünkü Willowbrook'ta herkesin durup sohbet etmeye vakti var mıydı? Kendinden şüphe duymaya başladı. Belki de her şeyi biraz daha iyi tanıyana kadar biraz geri çekilmeli, biraz ihtiyatlı

davranmalıydı.

Ama sonra kapı açıldı ve büyük güneş gözlüklü küçük kadın içeri girdi, el salladı ve Carys aydınlandı. "Madam Jalibert!" diye selam verdi. "Paltonuzu asmama izin verin. Ooh, bu muhteşem. Bayıldım buna.

Madam Jalibert gülümsedi. 'Teşekkür ederim canım, ama gözümün önünden ayırmayacağım çünkü Milano'da birlikte çalıştıktan sonra sevgili bir arkadaşım verdi. Bu bir Christian Lacroix . . .'

Carys öyküyü dinlerken Aurélie'nin onu onaylamaz bir tavırla izlediğini fark etti ve sırtıttı. Yanılıyordu. Carys aşırı dostça davranmıyordu. Sohbet etmek isteyen müşteriler bunu severek yapıyorlardı. Kim sevmezdi ki? Dünyanın neresinde olursanız olun, merhabalar ve nasılsınızlar hava ve su kadar önemliydi. Carys başkalarını tanımaktan daha çok hiçbir şeyi sevmezdi. Bu onun doğasında vardı. Ve Aurélie'nin ya da bir başkasının onu kendisi olmaktan alıkoymasına izin vermezdi.

Carys işten eve dalgın bir ruh hali içinde yürüyordu. İlk birkaç günü iyi geçmişti ve kafeye bakma ihtimali konusunda kendine çok daha fazla güveniyordu.

Ama akşamları başka bir hikayeydi.

Bir şeyler yedikten sonra yürüyüşe çıktı ve bu şekilde yerel bölgeyi tanımaya başladı. Ama kalabalık kafe ve barların önünden geçerken masaların etrafında toplanmış genç insan gruplarını gördükçe arkadaş edinmek için can atıyordu. Çünkü hayat sadece işten ibaret olamazdı, değil mi?

Kendisinininkinin yanındaki stüdyo dairelerde oturan komşularını tanımayı umuyordu. Birkaç kez uzun boylu bir adamla ve beline kadar uzanan saçlarıyla kendi yaşlarında birkaç güzel kızla karşılaşmıştı; koridordan gelen sesleri ve penceresinden içeri süzülen müziği duymuştu. Ama nasıl ulaşacaktı ki? Merdivenlerden geçerken herkes telaş içindeydi. Yine de hiçbir şey yapmaz ve kimseyle tanışmazsa, yılın geri kalanı boş ve yalnız bir şekilde önünde uzanacaktı.

Carys anahtarı kapının içine itti. Bunun için tek bir şey olduğuna karar verdi. Bu gece birkaç kapı çalacak ve kendini tanıtacaktı. Şansı yaver giderse yeni bir arkadaş edinebilirdi.

Bir saat sonra karanlık koridorda durdu ve derin bir nefes aldı. Ya ona gülerlerse? Ya onun tamamen kaçık olduğunu düşünürlerse? Bunu ona anlattığında Liberty'nin vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. *Sen tanıdığım en cesur, en gözü pek insansın Car. Neden korkuyordun ki?*

Evde, büyüdüğünüz yerde cesur olmanın, yabancı bir şehirde yalnızken cesur olmakla hiç de aynı şey olmadığı ortaya çıktı.

Carys elini kaldırdı ve yan dairenin kapısına vurdu. Orada kimin yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu: o içerideyken pencerelerinin önündeki sandalyeleri kullanmamışlardı ama bazen sabahları işe gitmek için hazırlanırken çaldıkları müziği duymuştu.

Cevap gelmedi. Bir süre daha bekledikten sonra karşıdaki kapıyı denedi. Uzun boylu adamın orada yaşadığından oldukça emindi. Adamın sıcak bir gülümsemesi vardı ve dostça davranacağından emindi.

Cevap yok.

Bu plan hakkında tereddüt etmeye başlayınca başka bir kapıyı denedi. İsim levhasından içeridekinin Senegalli olduğu anlaşılıyordu ve yirmili yaşlarının başında bir kadın açtı. Carys koridorda ona bir iki kez başıyla selam vermişti, uzun saçları ve Carys'i gördüğünde şüpheyile kısılan çarpıcı siyah gözleri vardı. "Oui?" dedi kadın.

"Em - merhaba," dedi Carys Fransızca. 'Dokuz numaraya taşındım ve sadece kendimi tanıtmak istedim. Ben Carys.'

Kız bekledi. Kızın yüz ifadesinde sabırsızlık belirdi ve Carys'in gülümsemesi durakladı. Aurélie'nin işyerindeki halini hatırladı ve Fransız kızlarının insana kendini bu kadar küçük hissettirmesinin nedenini merak etti. "Em - bir kahve ya da bira içmeye gelmek ister misin diye merak ettim. Stüdyosunun belirsiz yönüne doğru el salladı, ancak şimdi diğer kızın odasına bir göz attığında tereddüt ediyordu. Görkemli bir şekilde döşenmişti ve kusursuz bir şekilde düzenliydi. Carys'in evi buna kıyasla dağınıktı.

"Şu anda meşgulüm. Sözcükler kesik kesik ve kısaydı, onları yumuşatacak hiçbir özür izi yoktu.

Carys dondu kaldı. Böylesine açık bir retle karşılaşınca ne diyeceğini bilemedi. Bunu garip bir duraklama izledi.

Kız devam etti: "Tezimi yazmam gerekiyor. Saatine baktı ve Carys onun bir teslim tarihi olduğunu anladı. Ya da sadece Carys'in gitmesini istiyordu.

'Ah - doğru. Tamam. Geri çekildi, yarı yarıya kızın 'başka zaman' ya da 'yarın' demesini bekliyordu.

Ama hayır. Kapı kapandı ve Carys kendini karanlık koridorda yalnız buldu.

Koşarak odasına döndü ve içeri girdiğinde sırtını kapıya dayadı. "İyi gitti," dedi kendi kendine alaycı bir ifadeyle. Kendini en son ne zaman bu kadar mahcup hissettiğini hatırlayamıyordu.

Ertesi sabah Aurélie tam zamanında geldi. Sadece on dakika gecikmişti ama Carys bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Savaşlarını seç" uzun zaman önce öğrendiği akıllıca bir tavsiyeydi ve sınıfta işine yaramıştı. Léo'nun saat on bire kadar gelmesi gerekiyordu ama Carys ve Aurélie müşterileri idare ediyorlardı ve genç garsonun patronunun ufak bir dürtmesine ihtiyacı vardı.

Carys mutfaktan döndüğünde ortalık biraz sakinleşmişti ve içeri giren üç küçük çocuklu aileyi görünce çok heyecanlandı. Bebek için bir mama sandalyesi getirdi ve onları sıcak bir şekilde karşıladı. "Bugün nasılsınız?" diye sordu.

Çocuklar koro halinde "Krep yiyeceğiz!" dediler.

Yaban mersinli mi? Muhteşem. Mavi dillerinizi görmek için sabırsızlanıyorum. Küçük kız kıkırdadı ve oğlan dilini ona doğru uzattı.

"Fabien!" diye azarladı annesi. Sonra Carys'e döndü. "Özür dilerim. Bugün neden bu kadar heyecanlılar anlamıyorum.

Özür dilemenize gerek yok. Heyecanlı olmak iyidir. Yemeğinizi beklerken biraz boyama yapmak ister misiniz? Özel müşterilerim için boya kalemi ve kâğıt aldım. Görünüşe göre içindeki öğretmen henüz emekli olmaya hazır değildi.

"Evet!" Bebek bile mutlulukla ellerini çırpı.

Carys kâğıtları dağıttı ve her birine ne çizeceklerini sordu. Renkli yiyeceklerin ve kafenin resimlerini çizeceklerine söz verdiler ve yanlarından ayrılırken annelerinin rahatlamış bir şekilde sandalyesine gömüldüğünü gördü.

Aur lie, Carys'in içeceklerini hazırlamasını izlerken, " ocukları seviyorsun," dedi.

"İstiyorum. Kahve makinesini çalıştırdı ve elma suyu almak için buzdolabına uzandı. "Bu     çok tatlı.

"  retmen olduğunu duydum.

"Evet. Bir ilkokulda çalıştım. "Daha önce bir kafede  alışmadınız mı?

Mark ve Ingrid'le yaptığı görüşmeyi ve gerçeği nasıl  arpıttı ını hatırlayınca Carys'in teni rahatsız edici bir şekilde karıncalandı. "Bir barda çalıştım. Kafe gibi bir yer. Yiyecek ve içecek servisi yapardık.

"Ne zaman?

"Birkaç yıl önce.

"Müdür sen miydin?

"Tam olarak değil... Aur lie delici gri gözlerini ona dikti ve Carys gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. İçindeki güvensizlik, bir arı sürüsü gibi u uldayarak ve titreşerek yükseldi. Deneyimleriyle ilgili gerçeği  arpıtmıştı ve bu iş için onu donatacak hiçbir resmi niteliği yoktu. Belki de olsaydı, zor ve işbirliğine yanaşmayan personelle nasıl başa çıkacağını bilirdi.

"Bu bar neredeydi? Aur lie sordu.

Willowbrook'ta. B y d   m köy.'

'Bir köy m ? Bir şehirde değil miydi? Aur lie dehşetle baktı.

"Hayır. Sesinin neden bu kadar ince çıktığından emin değildi. Kahve fincanını çocukların içeceklerinin yanındaki tepsiye koyarken titredii.

'O zaman meşgul olamaz. şehirdeki bir bar ya da kafe gibi değil.

Carys omuz silkti. 'Bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum. Yeterli sayıda personelimiz olduğu ve hepimiz sıkı çalıştığımız sürece idare ederiz,' dedi.

Tepsiyi alıp müşterilerine doğru kararlı adımlarla yürürken garsonun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Günün sonunda Carys kapıları kilitledi ve o, L o ve Aur lie ortalığı toplamaya koyuldular. Emile daha önce ayrılmıştı ve mutfak pırıl pırıldı,

Bunun için minnettardı. Ancak kafenin süpürülmesi ve paspaslanması, tezgah alanının boşaltılması ve silinmesi gerekiyordu.

"Bugün bir sürü kek kaldı," dedi Carys, ikolatalı ekler ve madlen tabaklarını toplarken. "Artanları normalde ne yaparsınız?"

Léo omuz silkti. "Onları eve götürüyoruz. Ama bu akşam yemek için erkek arkadaşım la buluşacağım, o yüzden hiç istemiyorum.

"Erkek arkadaşın mı? Hayal kırıklığına uğradı ama bunu saklamak için elinden geleni yaptı ve pastaları saydı. Bir ya da iki tane alsa bile geriye birkaç tane kalıyordu. Ve öğle yemeğinde zaten bir ekler yemişti.

Aur  lie, "Onları ben alırım," dedi.

"Oh, g  zel," dedi Carys. "Onları atmak istemiyorum. Kaç tane istersiniz?"

"Hepsi.

Carys şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hepsi mi?"

Aur  lie onun bakışlarını, sanki sessiz bir meydan okumaymış gibi karşıladı.

Carys geri çekildi. "Tamam. Onları senin için kutularım. Tezgahı silebilir misin? Teşekkürler Aur  lie. Sadece daha fazlasını öğrenmek için meraklanmıştı ama kızın kendini açıklamasına gerek yoktu.

Kısa bir süre sonra Aur  lie'nin kek kutusuyla gidişini izledi ve onlarla ne yapacağını merak etti. İyi bir şey mi planlıyordu?

Ama Carys ş  pheye kapılmayı reddetti. Aksine ikna olmadığınız sürece, insanlar hakkında her zaman en iyisini düşünmeniz gerektiğine inanıyordu.

Birlikte çalışmak için ne kadar huysuz olurlarsa olsunlar.

Kafe Pazar ve Pazartesi günleri kapalıydı ve bu Carys'in Paris'teki ilk hafta sonuydu. Heyecandan başı dönüyordu. Önce ne yapmalı? Nereyi ziyaret edecekti?

Şehri daha yakından tanımak istediğine karar verdi ve hava güzeldi, sonbahar güneş i çatıları zengin altın ışığıyla yıkıyordu, ancak sabah havasında belirgin bir soğukluk vardı. Spor ayakkabılarını giydi, yolun aşağısındaki *boulangerie*'den bir baget sandviç aldı ve yola koyuldu

metroyla nehir yönüne doğru yola çıktı. Rehber kitabındaki yürüyüş rotasını gevşek bir şekilde takip etti, ancak gözüne çarpan her şeyi - ilginç binalar, vitrinler, yiyecek veya hediye satan sokak tezgahları - araştırmak için birçok yoldan saptı. Bazı lüks *pastanelerin* önünden geçti ve göz alıcı vitrinleri dikkatini çekti. Kırmızı ve yeşil çizgili kruvasan sepetleri, süslü beze veya çikolata süslemeleriyle dolu eklerler ve pahalı mücevherler gibi ışığı yakalayan altın varak parçaları. Hiç bu kadar güzel yiyecekler görmemişti ve o kadar abartılıydı ki ona podyumları ve büyük moda tasarımcılarının tuhaf kostümlerini hatırlattı. Günaha boyun eğdi, kendine kocaman bir şeker kabuklu *palmier* aldı ve nehre doğru yürürken onu kemirdi.

Başarısızlıkla sonuçlanan komşusuyla arkadaş olma girişimi hâlâ aklını kurcalasa da, bu şehirde herkesin ona aldırış etmeden hayatına devam etmesini seviyordu ve Fransızca konuşulmasını, sıcak yemek kokusunu ve akordeon çalan birini içten içe dinliyordu. Telefonu çaldı. Annesinden ve Liberty'den mesajlar vardı, ikisi de nasıl olduğunu kontrol ediyordu. Gözlerini devirdi. İyi olduğunu daha kaç kez tekrarlaması gerekecekti? İyiden de öte.

Gün ortasında öğle yemeği için oturmaya hazırdı. Jardin du Luxembourg'a gitti. Kalabalıktı ama o kadar genişti ki bunun bir önemi yoktu. Nöbetçiler gibi sıra sıra dikilmiş ağaçlardan oluşan caddeler boyunca ve çimenlerin üzerine ince gölgeler düşüren devasa çamların bulunduğu daha az resmi bir alanda ilerledi. Oynayan çocukların ve gülen yetişkinlerin seslerini içine çekti ve parkın kalbindeki büyük binaya yaklaştığında bir gölet görüldü. Etrafında yeşil metal sandalyeler vardı ve öğle yemeği için durmak üzere birini seçti. Sandviçini açarken ağzı sulandı. Fransızlar yemek konusunda o kadar iyilerdi ki, tavuk ve avokado ile doldurulmuş sade bir baget bile lezzetliydi, diye düşündü ilk ısırığının tadını çıkarırken.

Küçük çocuklu bir aile yanından geçti, küçükler scooter üzerindeydi, ebeveynler el ele takip ediyordu. Bir çift güvercin ayaklarının dibindeki çakılları gagaladı ve bir yığın kırıntı dikkatlerini dağıtana kadar umutla ona baktılar. Yüzünü yukarı kaldırdı ve güneşin sıcaklığının üzerine süzüldüğünü hissetti. Bu,

mükemmel olduğunu düşündü. Paris'e bu yüzden gelmişti. O anda kendini inanılmaz derecede canlı hissetti, dünya olasılıklar ve seçeneklerle doluydu.

Gözlerini tekrar açtığında, hala gülümsüyordu, göletin diğer tarafında onu izleyen birini fark etti. İnce gözlüklü ve mavi ceketli genç bir adam. Sırıttı, sonra kucağındaki deftere baktı. Carys bir enerji patlaması hissetti. Adam onu özel bir anın tadını çıkarırken yakalamıştı. Onu bir süre daha izledi. Adam son derece yakışıklı değildi ama gülümsemesinde ve ona bakışında sanki onun neşesini görmüş ve onunla paylaşmış gibi bir şeyler vardı. Ayrıca, elinde kitap olan bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı?

İçinden gelen bir dürtüyle ayağa kalktı ve adamın oturduğu yere doğru yürüdü. Adam defterine bir şeyler karalıyordu ve o yaklaşırken başını kaldırıp baktı. Gözleri mavinin ürkütücü bir tonundaydı ve gülümserken kırıştı.

"Merhaba," dedi ve bir sandalye çekti. Aralarında makul bir boşluk bıraktı, ama başka birinin doldurabileceği kadar değil. "Çalışıyor musun?" diye Fransızca sordu ve elindeki not defterini gösterdi.

"İngiliz misiniz?" dedi İngilizce, şaşırdığı belliydi.

Güldü ve parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun. Sesimin akıcı olduğunu sanıyordum.

Gülümsedi. "Özür dilerim. Biraz aksanınız var. Sadece küçük bir tane. Başparmağıyla parmağını birbirine sıkıştırdı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler iyi bir mizahla derinleşti.

'Bana baktığını gördüm,' dedi.

İtiraf etmeden önce yanakları sevimli bir çilek tonuna döndü, 'Çok mutlu görünüyordun. Çok . . . anın içinde.

Kadın homurdandı. "Deli gibi görüdüğümü mü söylüyorsun?

"Hayır." Güldü, sonra daha ciddi bir şekilde, "Hiç de değil. Göz kamaştırıcı bir yıldız gibiydin. Sana bakmamak mümkün değildi.

Sesindeki sıcaklık ona sanki yuvarlanıyormuş gibi hissettirdi. Heyecan vericiydi. Başı dönüyordu.

"İyi haberler aldın mı?" diye sordu.

"Oh - hayır. Ben sadece . . . Burada olduğum için çok heyecanlıydım. Paris'te. Kollarını uzatarak etrafındaki her şeyi içine çekti. 'Hayatı dolu dolu yaşamak. I

Gördüğünüz gibi uzun zamandır burada değilim.

'Parisliler genellikle mutsuz görünürler' derken gözleri parlıyordu. Ve ciddi. Burayı sevip sevmeyeceğinizi bilmiyorum.

"Oh, yapacağım. Gözleri buluştu ve kilitlendi. "Eminim yapacağım.

Uzaktan gelen araba alarmı sesi yola doğru dönmelerine neden oldu. Carys derin bir nefes aldı ve göğsündeki tıkırtıyı yatıştırmaya çalıştı. Bu adamda bir şeyler vardı. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Tam adını soracaktı ki, çalan bir ses cebinden telefonunu çıkarmasına neden oldu. Arayanın kimliğini gördüğünde inledi. Fransızca cevap vermeden önce, "Özür dilerim," dedi. "*Madam Parot, bonjour.*

Carys bir gülümsemeyi gizledi ve dinlememeye çalışarak ayak parmaklarını birbirine sürttü. Ama sesi aceleci bir hal alarak Fransızca, "Kıvılcımlar mı var?" dedi. Fişini çektin mi? Tamam, elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Hayır, hayır. Merak etmeyin. Sorun değil.'

Telaşla ayağa fırladı. 'Özür dilerim, gitmem gerek. Bu acil bir durum - yaşlı komşum. Başka kimsesi yok. Çok özür dilerim.

Onun nezaketi karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Sorun değil," dedi aceleyle. "Git!

Hızla uzaklaştı, omzunun üzerinden bakarak ona özür dileyen bir gülümseme daha fırlattı, bu da onu güldürdü.

Ancak o gittikten sonra, elinde ona ait bir isim ya da numara olmadığını fark etti ve hayal kırıklığı içini kapladı.

6

Mat

M ayak parmaklarının ucunda olabildiğince hızlı bir şekilde dairesinin karşısına geçti. Geç kalmıştı. Yine geç kalmıştı. Ne zaman öğrenecekti? Uyuyan benliği ne zaman normal bir insan gibi alarmına cevap verecek ve gerçekten işine ihtiyacı olduğunu ve daha fazlasını karşılayamayacağını hatırlayacak kadar uzun süre uyanacaktı?

Uyarılar mı?

Ama bugün Pazartesi sabahıydı ve en kötüsü de onlardı. Kalbi hüzünlü, kasvetli ve ağır hissediyordu. Kendisini ofise doğru yürürken, daha fazla kelime çalkalarken ve çabaları için daha fazla eleştiri alırken hayal ederken midesi düğümlendi. *Sen bir yer israfısın, Devine. İstedğim yazıyı bana ne zaman vereceksin? Her zaman çok kısa, her zaman çok şiirsel. Sana haber yazman için para ödeniyor, edebiyat değil.* Patronunun sözleri kafasının içinde akbabalar gibi dolaşıyordu.

Mat içini çekti ve pencereden aşağıdaki işlek caddeye baktı. Her gün önünden geçtiği evsiz adam boş bir dükkânın kapısında uyuyordu. Yoğun saatlerde trafik neredeyse durma noktasına gelmişti. Bir moped vızıldayarak geçiyor, yayalar arabaların arasından atlayarak yolun karşısına geçiyordu. Mat patronundan nefret ediyordu, işinden nefret ediyordu.

Olumlu bir şeyler düşün, dedi kendi kendine, o bulanık, boğucu düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak. Aklına dün parkta tanıştığı kız geldi ve yüreği ağzına geldi. Onu ilk gördüğünde o kadar mutlu, o ana o kadar bağlı görünüyordu ki, yüzüne vuran güneşin tadını çıkarıyordu, sanki bu en mutluluk verici şeydi. Bir kıpırdanma hissetmişti. Onun neşesi bulaşıcıydı. Keşke bu kadar ani ayrılmak zorunda kalmasaydı. Neden en azından ona numarasını vermek için birkaç saniyesini ayırmamıştı? Şimdi, iki milyonluk bir şehirde, onu tekrar bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Yine de gülümsemesinin hatırası onu daireden çıkarıp yoluna devam etmesi için yeterli oldu.

Bir eline ceketini, diğerine sırt çantasını aldı, ön kapıyı kapattı ve hızla merdivenlerden aşağı indi. Madam Parot'nun kulakları iyi işitiyor olabilirdi ama hızlı değildi ve bir an bile kapının önünde onun geçmesini beklediğine inanmadı. Ayakkabıları yağmur damlaları gibi hafif bordo halıya vuruyordu ve kapı gıcırdayarak açıldığında neredeyse merdiven dönemecine ulaşmıştı. "Mathieu?" diye seslendi küçük ses. Zayıf. Zayıf.

Patronunu düşündü. Aşağıya koşup duymamış gibi davranmasına ne engel olabilirdi ki? Muhtemelen yine önemsiz bir şeydi, dün olduğu gibi, ki o zaman da acil bir durum yoktu, sadece eski bir ütü kırılmıştı. Her zamanki gibi bu gece Madam Parot'yu görebilir ve ona o zaman yardım edebilirdi.

Eli soğuk metal tırabzanı kavradı. Ama ya bu sefer önemsiz değilse? Ya gerçekten ona ihtiyacı varsa?

İçini çekti ve geri döndü. *"Bonjour, Madam Parot."*

"Bir dakikan var mı?" Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu. *Une petite minute*, sanki zaman onun ne kadar cömert hissettiğine bağlı olarak daralabilir ya da genişleyebilirmiş gibi.

"Aslında, geç kaldım-

Sözünü kesti. "Sadece bir dakika sürecek.

"Madam P-

"Bana öyle deme. Kendimi yaşlı hissettiriyor. Bana Rosette de. Sigorta şirketinden bir mektup aldım,' dedi, onu dairesine götürürken, 've benden ne yapmamı istediklerini anlamıyorum.

Durdu. Mektup mu? Bir mektup ne zaman acil olmuştu ki? Salyangoz postası doğası gereği yavaştı. 'Bu gece uğrarım. O zaman bakarız.

Dudak büktü ve parmağını salladı. "Hemen yanıtla" yazıyor. Anladığım tek satır buydu.

'Eminim birkaç saat bekleyebilir-'

Ama daha dairesinin eşiğinde dururken bunun ne kadar zayıf bir argüman olduğunun farkındaydı.

Kolundan tutup onu içeri çekti ve fısıldayarak, '*Pastaneden* aldığım sıcacık *pains aux raisins* var. Eğer gerçekten acelen varsa yanına bir tane alabilirsin ama önce benim için şu mektuba bir bak. Lütfen? Kadın gözlerini kırıpıştırarak ona baktı ve yalvaran mavi gözleri onun felaketi oldu.

Kendine rağmen gülümsedi. "On dakika, tamam mı?"

Acil değildi. Bunu bilmeliydi. Mat mektubu yere bıraktı. "O yüzden şuradaki numarayı arayın, size yardımcı olacaklardır.

'Teşekkür ederim, Mathieu. Sensiz nasıl idare ederdim bilmiyorum.

Ceketini aldı ve kapıya doğru yöneldi ama Madam Parot onun önünde duruyordu. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Ayak parmakları kıpırdadı. Artık gitmesi gerekiyordu.

Ona içinde söz verdiği *kuru üzüm*lerin olduğu bir kese kâğıdı uzattı ama "Bu kadar çabuk mu gitmen gerekiyor?" diye sordu.

'Sana söyledim, işim var. Zaten geç kaldım. Çanta elinde hışırdadı. Neden anlamadı?

'Oh, çok yazık çünkü fırında *pissaladière* var. Size bir parça vermek isterdim ama on dakika daha hazır olmayacak.

"Kokusunu alabildiğim şey bu mu? Güney Fransa'nın geleneksel bir tartı olan *pissaladière*'i çok severdi. İçine çektiği tatlı soğan ve ançüezin tadını neredeyse alabiliyordu. "Çok fazla Provençal yemeği yapıyorsunuz. Güneyli misiniz?" diye sordu.

'Evet, orada büyüdüm. Ama Provençal aksanına sahip değilim,' diye ekledi. "Annem arkadaşlık ettiğimiz kişiler konusunda çok katıydı.

"Yazık. Aksanını sevdim.' Bu ona çocukluğunu hatırlattı. Özellikle köyde arkadaşlarıyla birlikteyken büyükannesinin sözlerindeki müzikal tınıyı ve annesinin bu yüzden onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlıyordu. Onları sevgi dolu, şefkatli bir alaydı, Mat'ın daha sonra babasıyla yaşamaya başladığında karşılaştığı yıpratıcı alay değil. Tereddüt etti, daha fazlasını öğrenmek istiyordu ve nefis yemek kokusu onu cezbediyordu. Ama işe koyulması gerekiyordu. "Madam Parot-

"Rosette," diye düzeltti.

Bunu söylemeye cesaret edemedi. Onun gözünde her zaman Madam Parot olarak kalacaktı. 'Üzgünüm ama artık gerçekten gitmeliyim. Yine geç kalırsam başım büyük belaya girecek. Patronum-'

'Patronun bir ejderha. Ona bir parça tart götürmelisin. Bu onu susturacaktır.'

Bu düşünceye güldü. "Korkarım bundan daha fazlası gerekecek.

Elini havada salladı, sonra durdu ve sanki aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. 'Neden bu akşam eve dönerken uğramıyorsun? İkimiz bir aperiatif *eşliğinde pissaladière* yapabiliriz.

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler. Bu olasılık karşısında içinin ısındığını hissetti. Özür dileyerek kapıya doğru uzandı. "Şimdi gitmem gerek. Hoşça kalın, Madam Parot.

"Rosette!" diye seslendi arkasından. Onun dudak büktüğünü ve "Beni yüz yaşında gösteriyor..." diye mırıldandığını duydu.

Mat nefes nefese ofise geldiğinde Christian Jean-Baptiste'le konuşuyordu. Patronu saatine bakarak büyük bir gösteri yaptıktan sonra, "Esnek çalışma saatlerimiz var Devine, esnek değil," dedi.

Özür dilerim. Bu gece telafi edeceğim. Komşum, görüyorsunuz. O yaşlı ve-'

Patronu araya girdi. 'Mazeret duymak istemiyorum. Sonuç görmek istiyorum, hepsi bu. Sonuçlar. Aksi takdirde bu kağıt giyotin içindir. O yüzden değişiklik olsun diye iyi, insanların okumak isteyeceği bir şeyler yaz. Elindeki kâğıtları karıştırdı, birini çıkardı ve Mat'ın masasına bir özet bıraktı. "Bunu diğerleriyle birlikte dörde kadar istiyorum. Bu da size beş saat bırakıyor. "Daha dakik olsaydın yedi saat olurdu" diye yüksek sesle mırıldanarak uzaklaştı.

Mat ceketini silkti ve başlamak için kollarını sıvadı. Gazetecilikte bağarının sırrı kelimeleri olabildiğince hızlı yazmaktı. Christian kelimelere vurmaktan başka bir Çey sevmediği için, düzeltme yapmak bir gereklilik bile değildi. Kelimeleri sayfaya dök, dedi Mat kendi kendine. Bir şeyler yaz. Herhangi bir şey. Ve zamanında teslim et. Bazen teslim tarihlerinin çok kısa olması yardımcı oluyordu. Karşı karşıya kaldıklarında,

Christian genellikle bir şeyler basmak zorunda olduğu için bazı şeylerin geçip gitmesine izin verirdi. Ama kaliteyi sorgulamak Mat'a düşmezdi. Onun işi mal üretmektir. Ve eğer yeterince iyi değillerse, yeniden yazmaktır. Bugün hazırlaması gereken beş makale vardı: Gare du Nord'u etkileyen demiryolu onarımları, elektrikli scooterların yanlış kullanımı (insanlar onları ağaç dalları ya da köprülerden sarkmak gibi ulaşılması giderek zor noktalara bırakıyordu), yeni bir sanat sergisi, *seizième arrondissement* çevresindeki evsizlik ve güvercin pisliklerini protesto eden yerel esnafın kampanyası.

Güvercin pisliği mi? Cidden mi? Christian dalga geçiyordu. Mat ofiste, telefonda hararetli bir konuşma yapan, el kol hareketleri yapan ve yüzü giderek kızaran patronuna baktı. Sorgulamanın sırası değildi o zaman.

Önceki gün almayı başardığı tüm teklifleri (çok değil) hazırlayarak ray onarımları üzerinde çalışmaya başladı. Bu makale ne ilginç ne de bilgilendirici olacaktı, bu yüzden şirketin 'raydan çıkması' ve 'binmek için bir bilete sahip olması' hakkında mümkün olduğunca çok kelime oyunu yapmak istedi - ama bir şey ona Christian'ın bugün komik tarafı görmeyeceğini söyledi.

Saat dörtte beş makale için de gösterecek bir şeyleri vardı. Güvercin pisliğiyle ilgili olanın daha iyi bir resmi olabilirdi ama yine de idare ederdi. Hepsini gönderdi, sonra Christian'ın imzasını beklerken kahve yaptı. O onay verene kadar kimse eve gitmedi.

Alice mutfakta ona katıldı. "Komşun bu sefer ne istedi?" diye sordu, homeopatın hassas midesi için tavsiye ettiği kötü kokulu bitkisel içeceği hazırlarken.

İçini çekti. "Sigorta şirketinden gelen bir mektup yüzünden paniğe kapılmış. Dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyleri ifade etme şekilleri neredeyse anlaşılmaz.

"Ama sen ona yardım ettin.

"Pek sayılmaz. Sadece okudum ve onu sakinleştirdim. Fincanını kaldırdı ve kokusunu içine çekti.

"Ona karşı çok nazıksın. İçkisini karıştırdı ve odun talaşına benzeyen bir şey suyun içinde salınarak paslı bir renk aldı.

'Şu haline bak, mavi gözlerin ve İngiliz tavırlarınla. Eskiden bunun bir rol olduğunu düşünürdüm ama değil, değil mi?

"İngiliz tavırları mı?

"Biliyorsun. Ellerini salladı. 'Öyle kibar, öyle kendini beğenmiş bir şekilde hareket ediyorsun ki ...'

"Alice, sen neden bahsediyorsun?

'Her zaman kapıları açmak ve önce başkalarının gitmesine izin vermek, asla kimsenin üzerine konuşmamak ama çok iyi bir dinleyici olmak ve önemsiyor gibi görünmek. Bunu bilerek yapıyorsunuz, değil mi?'

"Ne?" diye sıçradı. 'Bunu *neden bilerek* yapayım ki? Bu sadece - bilmiyorum - iyi bir davranış.

Bunu neden yaptın? Bakayım şimdi - kızları tavlama için mi? Karşı konulmaz olduğu için mi?' Gözlerini devirdi. Ama bir anda yanakları pembeleşti - sanki ağzından kaçmış ve pişman olmuş gibi.

Adam inanamayarak güldü. O da biraz gergin bir şekilde güldü.

Ona baktı. *Kızları elde etmek için mi? Karşı konulmaz mı?* Bunun kasıtlı bir hareket olduğuna gerçekten inanmış mıydı?

"Kasıtlı değil, inan bana. Boğazını temizledi. "Aslında çok fazla ilişkim olmadı. Bu konularda hiç iyi değilimdir. Erkeklerin gittiği bir okula gittim. Yanakları yanıyordu. Ama doğrudu. Hayatı boyunca uyumsuz biri olmuştu. Çocukken Fransa ve İngiltere'deki ebeveynleri arasında mekik dokumuş, iki dil konuşmuş ama hiçbir yere tam olarak ait olamamıştı. Yatılı okulda 'yeni çocuk', burnu kitapta inek bir çocuk olmuştu. Üniversitede hiçbir zaman sağlam bir arkadaş grubu bulamamış ya da ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı. Kızlar kendine daha çok güvenen erkekleri tercih ediyor gibiydi ve Paris'te bu daha da fazlaydı.

"Gerçekten mi?" Şimdi inanmama sırası ondaydı. "Artık tek cinsiyetli okullar var mı ki?

'İngiltere'de öyle. Sanırım karşı cinse olan güvenim pek de iyi bir başlangıç yapmadı. Ve buraya taşındığından beri

birçok ilişki. En azından kalıcı olanları. İşi genellikle antisosyal saatler içeriyordu, bu da yardımcı olmadı.

Ona sabrını sınıdığını ima eden sert bir bakış fırlattı. 'Mat, o zamandan beri arayı kapatmak için on yıldan fazla zamanın oldu. Eminim bu süre içinde kadınlar sana asılmışlardır.

"Saçmalama. Kendi öfkesi de artık yıpranmaya başlamıştı. Kadın gözlerini kırıştırdı. Gri gözleri ciddiydi ve adam açıklama yapmak zorunda olduğunu hissetti. "Her zaman yanlış bir şey söylüyorum ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben bir aptalım.

Bunu izleyen sessizlikte yan odada çalan telefonu ve telefonu açan Jean-Baptiste'in kalın sesini duydu. Yazıcı canlandı ve dışarıdaki caddede bir araba alarmı çaldı.

Alice iç çekti. "Sen aptal değilsin, Mat. Fincanını aldı ve "Sen hiç de aptal değilsin..." diye mırıldanarak oradan ayrıldı.

Bir saat sonra beklediği geri bildirimi aldı.

"Mat. Christian başıyla hızlıca ofisine gelmesi gerektiğini işaret etti. Patronu makalesinin bir çıktısını salladı. "Bu çok süslü. Kendini ne sanıyorsun? Bir şair mi?

İşte oradaydı. Patronunun acımasız geribildirimlerine şimdiye kadar alışmış olmalıydı ama bu geribildirimler ona güçlü bir sol kroşe gibi çarpmaktan asla geri kalmıyordu. Mat'ın çenesi gerildi ama yapmak istediği karşılıktan vazgeçti.

Patronu devam etti, 'Bunu keskinleştirmeni istiyorum. Saçmalamayı kes - bir oyun için sahne kurmuyoruz, haber yapıyoruz Devine. Dükkanların ne sattığına ya da esnafın neye benzediğine dair tasvirlerle ihtiyacımız yok. Başını öfkeyle salladı ve elini salladı. "Gidin! On dakikanız var.

Mat masasına geri döndü. Pietro ve Alice ceketlerini giyip kapıdan çıkarken ona başlarıyla sempatik bir selam verdiler. Jean-Baptiste de makalesi üzerinde çalışıyordu ve kelime eklemek gibi daha zor bir işi vardı. Mat oturdu ve kollarını sıvadı. Hadi o zaman. Waffle'ı kes.

Dairesine çıkan beş katı tırmanırken ayakları merdivenlerde ağırlaşmıştı. Asla asansöre binmezdi, bugünkü gibi uzun bir günün ardından bile. Küçük bir cam küptü, bir kişiyi taşıyacak kadar büyüktü, eğer birbirlerini tanıyorlarsa iki kişiyi

yakından tanıyordu. Bir keresinde bu çürük mekanizmanın bozulduğunu ve üçüncü kattaki zavallı Mösyö David'in iki saat boyunca orada sıkışıp kaldığını, ikinci ve üçüncü katlar arasında bir tamir mühendisi beklerken sıkışıp kaldığını görmüştü. Neyse ki yaşlı adamın tabureye dönüşebilen özel bir bastonu vardı da en azından oturabilmişti. Ama o küçük kutunun içinde sıkışıp kalmak, yemek yiyememek, içememek, işeyememek ve herkesin gözü önünde olmak hiç de cazip değildi, bu yüzden Mat merdivenleri kullandı.

Madam Parot'nun önünden geçerken, bir televizyon yarışma programının teneke sesini duydu. Çabucak üstünü değiştirecek, sonra da aperiitif için etrafı kolaçan edecekti. Dört gözle bekliyordu ama bunu Alice'e ya da bir başkasına asla itiraf etmeyecekti.

Dairesinin kapısı görüldü ve adımlarının ortasında durdu. Kapı aralıktı.

Mat kaşlarını çatı. O sabah kesinlikle kapatmıştı. Çıkardığı metal tıkırtıyı hatırlıyordu. Dairesinde biri vardı.

Duyuları tetikteydi, sessiz adımlarla yaklaştı. Hırsızlıklar bu şehirde sürekli bir tehditti ve failer genellikle silahlıydı. Yakalanmamak için çaresizlik içinde, şaşırtıcı derecede orantısız şiddet de uygulayabiliyorlardı. Biliyordu çünkü bu tür pek çok vakayı rapor etmişti. Bıçak, silah, levye taşıyorlardı. Kapıdaki boşluktan bakarken soğuk bir korku hissetti. Kalp atışları kulaklarında bir davul sesi gibiydi.

"Hazımsızlık haplarımı gördün mü, tatlım?" dedi derin bir ses. 'Bir asker gibi osuruyorum. Uçakta içtiğimiz şampanya yüzünden olmalı. Bana hep böyle yapıyor.

Mat sesi tanıdığında bir rahatlama hissetti - sonra da giriş holünde bırakılmış olan çantayı. Ama gerginlik akıp giderken, yerini hemen öfkeye bıraktı.

İçeri girdi ve kapıyı çarptı. Sırt çantasını çıkardığı sırada babası banyodan çıktı. Yüzü Mat'ın onu son gördüğünden daha yuvarlaktı, karnı da öyle ve kollarını iki yana açmıştı. "Mat! İşte buradasın. Sana sürpriz yapalım dedik.'

Babası sırtına tokat atarken Mat dişlerini sıktı. Sonra babasının son kız arkadaşı Poppy, belli belirsiz emme sesleri çıkararak onu öpmeye çalıştı

yanaklarına yakın.

Charles Devine, "Bu doğaçlama bir ziyaret," diye devam etti. "Söylemiyorsun. Mat ayakkabılarını çıkardı.

Babası duymamış gibi görünüyordu. 'Çekimleri erken bitirdim, bu yüzden bir sonraki işimden önce kendimizi şımartalım ve güneşte bir hafta geçirelim diye düşündük. Yarın Mauritius'a uçuyoruz. Kendinden memnun bir şekilde sırttı.

Mat kaynıyordu. "Bu senin için güzel.

"Güzelden daha iyi olmalı. Roddie'nin evinde kalıyoruz. Roddie Williams'ı tanıyor musun, şarkıcı olan?"

Charles Devine'ın tüm arkadaşları ünlülerdi.

Bize villasını ödünç veriyor. Denizden bir hindistan cevizi atımı uzaklıkta ve tam kadro. Sizin için yemek yapacak, yatağınızı yapacak, kışınınızı silecek insanlar.

"Tam kadro" ne demek biliyorum," diye tersledi Mat.

Babası kaşlarını kaldırdı ve ona baktı. "Ah canım. Ofiste kötü bir gün mü geçirdin? Yoksa ayın bu zamanı mı?"

Mat sinirlendi. Göz ucuyla Poppy'nin kibarca banyoya doğru sıvıştığını gördü. "Baba, böyle birden ortaya çıkamazsın. Geleceğin konusunda beni neden uyarmadın? Daha da iyisi, varsayımda bulunmak yerine kalmayı isteyebilirdi.

Kıkırdarken geniş omuzları bir kalkıp bir iniyordu. 'Neden? Burada bir kadın mı saklıyorsun? Akşam için "planların" mı var? Bize aldırmayın. Karışmayız.'

"Gelmeden önce kontrol etmeniz ve daireme girmenize izin vermeniz nazik bir davranış olurdu.

'Pekâlâ, pekâlâ, saçını açık tut evlat. Sana söyledim, son dakika oldu.'

'Hiçbir şey son dakika değildir. Gitmeden önce bana mesaj atabilirdin. Ya da uçağa bindiğinizde. En azından beni uyarabilirdin.'

"Neden?" Babasının şaşkın ifadesi ve gözlerindeki eğlence Mat'ın kanını daha da kaynattı. "Sorun nedir?"

Mat'in yumrukları sıkıldı. Göremiyor muydu? "Burası benim dairem," diye heceledi. "Ben burada yaşıyorum.

"Evet, biliyorum. Babası kıkırdarken karnı titriyordu.

Mat'in dişleri sıkıldı. "Belki de anahtarlarını geri vermelisin çünkü buranın benim evim olduğu gerçeğine hiç saygı duymuyorsun. Elini uzatırken yüzünü buruşturdu. Ama bunu daha önce de yaşamışlardı - babası bu şekilde ortaya çıkmaya devam edemezdi.

Charles tekrar güldü. Sonra durdu. "Bir dakika bekle. Ciddi değilsin, değil mi?"

Mat'in kararlılığı parçalanmaya başladı ve kolunu bıraktı. Bunu yapamazdı. Ne de olsa aile aileydi, babası dünyadaki en babacan adam olsa bile.

"Burada kalamayacağımı mı söylüyorsun? Charles kuşkuyla sordu. Yüzü kızardı.

"Kesinlikle burada kalabilirsin, burada kalabilirsin - ama beni geldiğin konusunda *uyarmalısın*. Ya da daha iyisi, sor, diye karşılık verdi.

Babası alay etti. 'Yüzsüz! Sen kendi başının çaresine bakacak yaşa gelene kadar buranın bakım masraflarını benim karşıladığımı unuttun mu?

Mat dudaklarını birbirine bastırdı. Tabii ki bilmiyordu ve bu eski dairelerin bakımı oldukça zordu. Eski kablolar ve kendiliğinden sızıntı yapan boru tesisatıyla delik deşik olmuşlardı.

"Lanet olası bir servete mal oldu," diye homurdandı Charles.

"Biliyorum," dedi Mat ağır bir sesle, "ve minnettarım. Ama baba, ben otuz yaşındayım. Burada bir hayatım var. Burayı kendi evinmiş gibi kullanmaya devam edemezsin. Annem bana bıraktı. Biraz anlayış göster, olur mu? Biraz saygı.'

Bunu uzun bir duraklama izledi. Banyodaki musluk akıyordu. Sonunda babası yanaklarını üfledi. "Peki. Bir dahaki sefere seni ararım.

Gözlerini devirdi ve mutfığa doğru yürümeye başladı. 'Hadi, tartışmayalım. Neden bir bira içip akşam yemeği için dışarı çıkmıyoruz? Ne dersin? Ben ısmarlıyorum.'

Babası ve Poppy ile akşam yemeği acı verici ve garipti. Mat hâlâ kızgındı ve Madam Parot geceyi iptal etmek için aradığında sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geldiği için **kendini** suçlu hissediyordu. Poppy de

Her zamanki gibi telefonuyla dikkati dağınıktı ve babası tüm Asya'yı dolaşacağı yeni bir film çekimi işi için heyecanlıydı.

"İlk durak Hong Kong," dedi gururla, "sonra Singapur ve Japonya. Ve bu sadece başlangıç için.

Mat kibarca başını salladı. Kulağa harika bir fırsat gibi geliyordu ama babasının kendini beğenmişliği dayanılmazdı. Her zaman böyleydi. Onun yanında geçirdiği her dakikada tansiyonunun yükseldiğini hissedebiliyordu.

'Dört ay boyunca yollarda olacağım. Hayranlık uyandırıcı olacak. Babası şaraptan büyük bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı.

Mat'in bakışları Poppy'ye kaydı ve onun bu konuda ne düşündüğünü merak etti. Babası tek başına ne yapardı? Nereye giderse gitsin, insanlar ona yaltaklanırdı ve o onları elinin tersiyle itecek bir adam değildi. Ama bunu biliyor olmalıydı. Charles'ın dördüncü ortağıydı ve sadakatsizlik tüm boşanmalarının gerekçesiydi.

"Babam uzun bir süre uzakta olacak," dedi Mat dikkatle ona hitap ederek. 'Evet, onunla gidiyorum,' dedi. 'Otellerin parası ödendi zaten, bu yüzden hiç düşünmeye gerek yok.'

Babası onun dizini okşadı ve Matt'e "Uzak Doğu'yu seviyoruz" dedi.

Püskülünü düzeltti. 'Sırada bir sürü alışveriş gezisi var. Orada ucuza ölçüye göre kıyafet diktirebilirsiniz.

Mat birasını içti ve sessizce bunun üzerine düşündü. En azından bu yolculuğun avantajları vardı. Babası muhtemelen iletişime geçemeyecek kadar meşgul olacaktı. Ama Mat yeni programla ilgili eleştirileri şimdiden hayal edebiliyordu. Basın Charles Devine'ı seviyordu, tartışmalı TV kişiliğini. Program hakkında övgüler yağdıracaklardı. Mat şimdiden televizyonu açıp babasının gülümseyen yüzünü, alaycı ve esprili açıklamalarını - tam olarak neyi?

"Program ne hakkında - arabalar mı?

"İşte burada işler ilginçleşiyor. Babası bir zeytin daha aldı ve ağgözlülikle yedi. Devam etmeden önce bitirmeyi beklemedi, "Bu benim için yeni bir yön. Biraz kültürel tarih. Yanağı şişti.

"Ne tür bir tarih?

Babası zeytin taşını eline tükürdü. Mat kül tablasını ona doğru kaydıldı. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Her şeyi benim için araştırıp yazacaklar,

ve ben sadece ortaya çıkıp onu sunuyorum. Babası neşeyle sırtıttı. Kalçasını tokatlamış da olabilirdi.

Mat başka tarafa baktı. Babası bunun için çok çalıştığını söylerdi. İşin kolay geldiği ve talep gördüğü kariyerinde bu zirveye ulaşmak için yıllarca çabaladığını söylerdi. Yine de Mat, başarısının çok çalışmaktan çok şansla ilgili olduğunu biliyordu.

'İnsanlar bir otomobil eleştirmeninin birdenbire Uzak Doğu'da tarih dersi vermesini garip bulmayacaklar mı?

Babası oldukça kırılmış görünüyordu. 'Saçma sapan konuşma! Tabii ki konuşmayacağım. Ayrıca, ders vermeyeceğim. Onlarla her zamanki sevecen tavrımla konuşacağım,' televizyondaki ses tonunu takınarak, 'büyüleyici bilgiler ve bilgiler aktaracağım.

Lanet olsun, diye düşündü Mat. Kendi eleştirilerinden biri gibi konuşuyordu. Son model yeni bir Ferrari'yi anlatmak yerine kendisinden bahsediyordu. Kulağa ne kadar kendini beğenmiş ve kendini tebrik eder gibi geldiğini duymuyor muydu? Yoksa onlarca yıllık başarının tadını çıkaran ve egoları okşanan herkesin başına gelen şey bu muydu? "Belirgin bir şekilde sevimli mi?

Babası rahatsız olmadan sırtıttı. "Onların sözleri, benim değil.

"Her neyse... Poppy araya girdi. İki adam şaşkınlıkla döndü ve Mat bir an için onun orada olduğunu unuttuğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Babasıyla ilişkisi hep böyleydi. Değişkendi. Her şeyi tüketirdi. Charles Devine odadaki diğer her şeyi -ve herkesi- yutmuş gibiydi, bu yüzden sadece o kalmıştı. '... sana neler oluyor, Mat?

"Fazla değil.

"Çok değil mi? Babası güldü. 'Bir şeyler olmalı. Bize işinizden bahsedin.

Yüzünü buruşturdu. 'Anlatacak pek bir şey yok. Patron bize ne yazacağımızı söyler, biz de yazarız, tekrar ederiz.

'Başka bir şey aramayacak mısın? O paçavradan kurtulmayacak mısın?" Babası dudaklarını büzdü.

"Dışarıda hiçbir şey yok. Hayal kırıklığını içine attı. Bugünlerde bir gün paylaşacak olumlu bir şeyi olmasını ne kadar da isterdi.

Değişim. Keşke ona bir atlatma haber ya da terfi aldığını, büyük gazetelerden birinde ya da parlak bir dergide yeni bir işe girdiğini söyleyebilseydi. Sıkı çalışmanın karşılığını verdiğini ve başarı getirdiğini kanıtlayacak bir şey. Yazmaya başladığı restoran eleştirilerini düşündü. Babasına onlardan hiç bahsetmemişti. Belki de söylemeliydi. Takipçileri giderek artıyordu. Ama babasından daha büyük bir geveze yoktu ve Mat'in kimliği saatler içinde ortaya çıkacaktı. Bu yüzden sessiz kaldı.

Charles ağzına bir zeytin daha attı ve 'Bunu nasıl yapabiliyorsun bilmiyorum' dedi.

Mat ona bakmamaya çalıştı. Neden hep ağzı doluyken konuşuyordu? 'Ne yapıyorsun baba? Sen de bir gazetecisin.'

'Ama arada bir fark var. Ücretsiz gazeteler moda endüstrisinin atölyeleri gibidir. Size her gün yüksek hacimli, düşük kaliteli işler yaptırıyorlar. En azından ben ne hakkında yazacağımı seçebiliyorum ve bu beni ilgilendiren bir konu. Sen -ne bileyim- sokaktaki sigara izmaritleri hakkında yazıyorsun.

Mat güvercin pislikleri hakkındaki makaleyi düşündü ve öfkeyle kızardı. Sırf babası kolay bir hayat sürdüğü için, o kadar ayrıcalıklı olmayanların saf aptallar olduğunu varsayıyordu. 'Bir yerden başlamak zorundayız. Sen bile kariyerinin başında hoşlanmadığın işler yapmak zorunda kalmış olmalısın.

"Ben mi?" Kahkahası karnının derinliklerinden geldi. 'Senin poponda değil. Her neyse, bu kariyerinin başlangıcı değil, değil mi? Ne kadar zamandır oradasın? Sekiz yıl mı?'

"Beş," diye mırıldandı, on sekiz ay boyunca serbest çalıştıktan ve ücretsiz staj yaptıktan sonra sonunda ücretli bir iş bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyordu. Babası ona sanki hiçbir şey başaramamış gibi hissettiriyordu.

'İşte böyle, o zaman. Devam etme zamanı.'

Poppy öne doğru uzandı ve onun elini okşadı. "Mutlu musun, Mat?" diye sordu nazikçe. "Önemli olan da bu.

"Evet," dedi soruya şaşırarak, "elbette öyleyim. Ama bu bir yalandı.

Babası son şarabı da bardağına boşalttı. 'En azından artık o saçma şarkıları yazmıyorsun, değil mi? Hatırlıyor musun baba?'

Sanki komik bir fıkra anlatmış gibi güldü ama Poppy boş boş baktı. "Ah. Farklı bir kadın. Özür dilerim. Charles kızarma nezaketini gösterdi.

Mat, on dört yaşındaki oğlunun odasında gitar çalıp şarkı söylediğini gören babasının kendisiyle nasıl alay ettiğini hatırlamamaya çalıştı: *Kendini yeni Eric Clapton sanıyorsun, değil mi? Bu şarkı sözleri bir erkek grubununkinden daha köşeli.* Çocukluğu bunun gibi acı anılarla doluydu, her biri babasının Mat'in *çok hassas* olduğu ve *erkek* gibi davranması gerektiği yönündeki sabırsız açıklamalarıyla örtbas edilmişti. Yine de büyüdükçe babasının tavırlarından daha çok nefret ediyor ve onun alaylarının gerçekte ne olduğunu görüyordu. Artık on dört yaşında olmayabilirdi, ama tüm anıları içinde saklıydı ve böyle zamanlarda yüzeye çıkıyor, zehirli ve kışkırtıcı oluyorlardı.

Mat ertesi sabah erkenden kalktığında babası ve Poppy çoktan gitmişlerdi ama dairenin her yerinde kısa ziyaretlerini hatırlatan izler vardı. Banyodaki babasının tıraş losyonunun keskin kokusu, boş odadaki dağınık yatak, salondaki sehpanın üzerinde unutulmuş bir çift mücevherli güneş gözlüğü.

Mat ortalığı temizlemeye koyuldu. Babasının orada olduğunu hatırlatan her şeyi ortadan kaldırmaya çalışarak yatağı soydu ve banyoyu havalandırdı. Önceki gün Alice'le yaptığı konuşmayı ve kadınların yanında özgüven eksikliğini düşündü. Ve babasını hayal etti: sağlam ve yapılı, gür ve derin bir sesi vardı. Ne kadar kibirli olsa da Mat neden ona daha çok benzemiyordu? Onun aşırı özgüveninin oğluna biraz olsun geçeceğini düşünebilirdi.

Carys

Carys erkenden kalktı, tüm evrak işlerinin üstesinden gelmeye ve Emile'in yemek hazırlamak için yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı açılmadan çok önce kafede olmaya kararlıydı. Şimdiye kadar yardım tekliflerini kabul etmemişti ama belli de olmazdı. Belki bir gün ona patates falan soymasına izin verecek kadar güvenirdi. Evin ön kapısının kilidini açarken bu düşünceye gülümsedi.

sonra da içeri süzüldü.

Bugün onu karamel kokusu karşıladı ve hangi lezzetli pastaları yaptığını merak etti. "*Bonjour!*" dedi mutfaktan bir tepsi kekle çıkarken. "Armutlu ve karamelli pandispanya," diye duyurdu pastaları tezgâha yerleştirirken.

Carys parlayan altın dilimler karşısında salyalarını akıtmamaya çalıştı. "Aman Tanrım, harika görünüyorlar! Carys her sabah kahvaltıyı atlamayı alışkanlık haline getirmişti ve bu yüzden midesinden heyecanla gurultular yükseliyordu. 'İnternete bir resim koymalıyım. Çok popüler olacaklar.

"Hala bunu mu yapıyorsun?

"Kesinlikle. Dünkü havuçlu kek şimdiye kadarki en çok beğeniye aldı.

'Muhtemelen kekten havuç fikri tamamen tuhaf olduğu içindir. Sadece İngilizler böyle çılgınca bir şey düşünebilir.

Gülümsedi. 'Bu çılgınca, ama insanların resmi beğenmesinin nedeni bu değil, Emile. Yemeklerin lezzetli ve güzel olduğu için. Her gün senin yemeklerinin fotoğraflarını yayınlamaya başladığımdan beri takipçi sayımız iki katına çıktı.

Şefin yanakları gururla parlıyordu.

Ofiste çantasını yere bıraktı ve ceketini astı. Sabahın bu saatinde hava gerçekten serindi ve elinde sıcak bir kahve içmek için sabırsızlanıyordu. Ancak önce kedinin mama kabını doldurdu. Çünkü

Öyle yaptı, Raoul içeri girdi. 'Raoul! *Bonjour*,' dedi. Dostça davranmaya ve onun güvenini kazanmaya kararlıydı.

Kedi durdu. Carys dilini şaklattı. "Haydi," diye ikna etti. "Gece kaçamaklarından sonra acıkmış olmalısın. Elini ona uzattı, okşamasına izin vereceğini umuyordu ama kedi burnunu kaldırdı ve kibirli bir şekilde ona baktı.

Carys içini çekti. "Peki. Sen bilirsin. Ben gidip Emile'i göreceğim. Kâseden uzaklaştı ve kedi koşarak gelip mamasını iştahla mideye indirdiğinde alınmamaya çalıştı.

Saat on buçukta kafe dolmuştu ve herkesin ayakları yerden kesilmişti. Aurélie dışında herkes. Carys bir müşteriye servis yaparken, Léo elinde dolu bir tepsiyle aceleyle mutfağa giriyor, Aurélie de onun arkasında durmuş, uzun kıvılcık saçlarından bir tutamı inceliyordu. Carys sinirlendi. Kız dün hastayım diye telefon etmişti. Bugün de yardım etmek için gelmemiş olabilirdi.

Carys ona, "Aurélie, ikinci masa sipariş vermek için bekliyor," dedi.

Kız sanki bunu yeni duymuş gibi başını kaldırıp baktı, sonra bir not defteri aldı ve eğilerek uzaklaştı.

Biraz sonra Carys elinde boş tabak ve bardaklarla dolu bir tepsiyle dışarıdan döndü. Bu kez garson kız bir müşteriyle sohbet ediyordu. Carys yanından geçerken, "Aurélie," dedi, "altıncı masayı boşaltır mısın lütfen?

Bütün sabah işini yapması için ona sürekli telkinde bulunmak zorunda kaldı ve Carys bir masadan diğerine koşturdukça artan hayal kırıklığı daha da yoğunlaştı, gittikçe daha sıcak ve telaşlı hale geldi. Müşterilere servis yapmaya ara verdiğinde, yüzünü bir menü kartıyla yelpazeledi.

"Neden hep eşarp takıyorsun? Aurélie sordu. Tezgaha yaslanmış onu izliyordu.

Carys içgüdüsel olarak boynundaki zebra desenli atkıya uzandı. "Çünkü hoşuma gidiyor.

"Seksi görünüyorsun.

"Ben ateşliyim," diye tersledi. Aurélie kendi ağırlığını koyabilseydi, Carys'in bu kadar çok koşuşturmasına gerek kalmazdı.

"Neden eşarbını çıkarmıyorsun? Aurélie sordu.

"Ben iyiyim. Saçını arkadan düzeltti ve daha hızlı uzamasını diledi. Yara izini tamamen kapatması için omuz hizasında olması gerekiyordu.

"Hiç çıkarmıyor musun? Aurélie'nin gözleri çakmaktaşının dar şeritlerine dönüştü. "Ben iyiyim," diye tekrarladi. Aurélie'nin teni rahatsız edici bir şekilde karıncalandı.

onu incelemeye devam etti. Sinirle başparmağını kafenin uzak köşesine doğru salladı. "On numaralı masa hesap bekliyor.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Aurélie hesabı aldı.

Carys kızın uzaklaşmasını izledi ve bu kızın kendisini her zaman nasıl bu kadar rahatsız etmeyi başardığını merak etti. Carys Paris'e yeni bir başlangıç yapmak için gelmişti. Üzerine titrenmesinden kurtulmayı ve herkesle aynı muameleyi görmeyi çok istemişti. Ama Aurélie hayatını yeni bir şekilde zorlaştırıyordu. Bir dizi sorunu bırakıp başka bir sorunla karşılaşmıştı.

Duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermemeye kararlı olan Carys omuzlarını geriye çekti ve işine devam etti. Kafenin içinde dolaşiyor, kirli bardak ve tabakları topluyor, müşterilerinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyordu. Aurélie iki milyonluk bir şehirde sadece bir kişiydi. Carys'in henüz tanışmadığı diğer insanları düşündü. Zihni parktaki adama geri döndü.

Sürekli onu düşünüyordu. Gözlerini açıp onu izlediğini gördüğünde yüzündeki suç ortağı gülümsemeyi. Ve yaşlı komşusu için ne kadar endişelendiğini, yardıma koştuğunu. Kimdi o adam? Ne iş yapıyordu?

Madam Jalibert, 'Buna dikkat etmelisiniz,' dedi.

Carys düşüncelerinden irkildi. Madam Jalibert bugün balon kollu, tavus kuşu mavisi ve yeşil bir elbise giymişti ve rujuyla uyumlu kocaman kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzeltmişti.

"Kim?" diye sordu Carys.

Madam Jalibert Aurélie'yi işaret etti. "O tembel.

Carys'in omuzları düştü. Aurélie'nin kaytardığını müşteriler bile fark ettiğine göre işler kötü olmalıydı.

Madam Jalibert, 'Ama ona karşı hiç öfkelenmiyorsunuz,' diye devam etti. 'Bu iyi bir şey. Sizi kışkırtmak istiyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?

Kadın başını salladı ve küpeleri şingirdadı. 'Bunu herkes görebilir. Bu kız öfkeyle dolup taşıyor.

"Nedenini biliyor musun?

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece her gün gözlemlediğim şeyleri söylüyorum. Ama sen yaptığın şeyi yapmaya devam et, sabırlı ve kararlı ol. Eninde sonunda öğrenecektir.

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz Madam Jalibert?

Yüzünde geniş, kırmızı bir gülümseme belirdi. 'Benim kadar uzun süredir buralarda olsaydın sen de çok şey bilirdin. Ayrıca moda sektöründe çalıştım ve karamsar genç kadınlardan payıma düşeni aldım. Boncuklu kolyesini parmakladı ve göz kırptı. "Hatta bir zamanlar ben de onlardan biri olmuş olabilirim.

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedi Carys ve düşüncesine gülerek işine geri döndü.

"İyi misin? O akşam ortalığı toparlarken Léo sordu.

Carys şakağını ovuşturdu. "Ben iyiyim. Kazadan beri bazen baş ağrısı çekiyordu, genellikle yorgun ya da stresli olduğu zamanlarda.

"Emin misin?

"Sadece yorgunum. Eve gitmek için acele eden Aurélie'ye baktı. Kapı arkasından çarptı.

Léo onun bakışlarını takip etti. 'Neden sen ve ben hızlıca bir şeyler içmeye gitmiyoruz?

Erkek arkadaşım geç saate kadar çalışıyor, o yüzden yalnız

kalacağım. "Bir içki harika olur," dedi minnetle.

Tepenin aşağısında ve köşede bir bar seçtiler ve dışarıda oturup akşam güneşinin tadını çıkardılar. Artık kafenin sınırlarından kurtuldukları için hava çok daha serindi ve Carys'in ihtiyacı olan şey soğuk bir biraydı.

"Ee, nasıl yerleşiyorsun? Léo sordu. 'Paris'e mi? Yoksa kafeye mi?

O lezzetli Fransız tarzıyla omuz silktiler. "İkisi de.

'Paris harika. Olmasını umduğum her şey var. Büyük, heyecan verici ve kalabalık. Kafeyi de çok seviyorum ama ...' Bunu nazikçe söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken sözünü kesti.

"Ama?" diye sordu.

İçkisini bıraktı. "Léo, ne kadar zamandır orada çalışıyorsun?

Zihinsel bir hesaplama yaptı ve çıkan sonuca şaşırılmış görünüyordu. "Üç yıl.

"Hoşuna gitmiş olmalı.

"Bayıldım. Doktoramı finanse etmek için mükemmel bir yol." İçkisine doğru sıçradı.

"Doktora mı?

Gülümsedi. "Neden şaşırdın? Sadece bir garson olduğumu mu sanıyordun?" "Garson olmanın yanlış bir tarafı yok.

'Öyle bir şey yok. Haklısın,' diye kabul etti.

"Doktoran hangi alanda?

'Müzik. Çağdaş caz.'

"Bitmesine ne kadar kaldı?

'Resmi olarak on sekiz ay. Daha çok iki yıl. Kendini küçümseyen gülümsemesi onu da gülümsetti. Eğlenceli biriydi. Onunla çalışmayı ve takılmayı seviyordu. Bu da ona neden orada olduğunu hatırlattı. "Léo, sana Aurélie hakkında bir şey sormam gerekiyor," dedi.

"Ah.

"Onu bir meydan okuma olarak görüyorum. Kız düzenli olarak geç kalıyor ya da hastalanıyordu ve işe geldiğinde de Carys'in hayatını zorlaştırmak için her şeyi yapıyor gibiydi. Carys bu sorunu nasıl çözeceğinden emin değildi. Sert olmak kızı daha da meydan okur hale getiriyordu.

"Evet. Biraz huysuz olabiliyor.

Biraz mı? Yine de Carys onun müşterilerle iyi geçinebildiğini fark etmişti. Bunu kişisel algılamamak zordu. "Ingrid'e karşı zor muydu - her zaman geç kalır ya da hasta olduğunu söyler miydi?

"Emin değilim. Vardiyalarımız çakışıyor ama genelde o başladığında ben orada olmuyorum.

"Yani onunla bir sorunun yok mu?

"Eğer kötü bir gün geçiriyorsa onu görmezden geliyorum. Dürüst olmak gerekirse, konuşmak için fazla zamanımız o l m u y o r . Çalışırken ikimiz de meşgulüz.

'Biriniz meşgul,' diye düzeltti. 'Onun ağırlığını koymaması seni rahatsız etmiyor mu?

"Hayır." Sırıttı. "O ne kadar az şey yaparsa, ben de o kadar iyi görünüyorum ve daha fazla bahşış alıyorum.

Carys güldü. Bu da bir bakış açıydı. Yine de Aurélie'nin kalması için bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu. "Neden biliyor musun?

'Neden daha fazla bahşiş alıyorum? Çünkü müşteriler beni çekici ve karşı konulmaz buluyor, tabii ki'.

Carys gözlerini devirdi. "Neden bu kadar huysuz?

'Herkes farklıdır. Bunu kişisel algılamayın. Kişisel değil.'

Carys iç çekti. 'Mark ve Ingrid beni onun hakkında uyarmıştı. Ama anlayamadığım şey, bu kadar güvenilmez olduğu halde onu neden tuttukları.

"Yani onu neden işten atmadılar?

Başını salladı.

"Fransa'da birini bu kadar kolay işten

çıkaramazsınız. "Hayır mı? İçini bir korku kapladı.

"Hayır. İş kanunları bunu çok zorlaştırıyor.

Lanet olsun. Hoşuna gitse de gitmese de ona mahkûmdu. Bu durumda birlikte çalışmanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bir grup kabadayı genç adam bardan çıkıp şarkı söyleyerek uzaklaşırken bunu düşündü.

Léo onun koluna dokundu. 'O kadar endişeli görünme,' dedi. 'İyi gidiyorsun. Unutma, onunla ya da Emile'le - hatta benimle - arkadaş olmana gerek yok. Ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Yine de arkadaş olmamızı isterim.

Adamın nezaketi beklenmedikti ve kız bir sıcaklık dalgası hissetti. "Ben de ... Bardağının sapıyla oynadı, komşularıyla tanışma girişimini ve bunun ne kadar başarısız olduğunu hatırladı.

Yalnız olduğunun farkına varması ona bir balyoz gibi indi. Küçük bir köyde büyüdüğü için herkesi tanıyordu. Yalnızlık onun için yeniydi. Ama kazadan beri giderek artan bir yalnızlık duygusuyla mücadele ediyordu. En yakın arkadaşları ve ailesi bile onun neler yaşadığını tam olarak anlayamıyordu.

Léo'nun bakışlarıyla karşılaştı. 'Bu gerçekten hoşuma giderdi. Büyük bir şehirde insanlarla tanışmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Gözyaşı tehdidi onu hazırlıksız yakaladı ve gözlerini kırıştırdı.

'Oh, Carys, *canım*, yalnız olduğunu fark etmemiştim. Her zaman çok neşeli ve mutlusun.

'Sadece yerleşmem düşündüğümde daha uzun sürdü, hepsi bu. İyi olacağım.'

"Belki de bazı derslere veya kulüplere katılmalısın?" diye önerdi. 'Peki ya komşularınız - onlarla tanıştınız mı?'

"Denedim. Çok büyük bir başarı değildi. Ona karşı stüdyodaki kızdan bahsetti.

'Ne kaltak ama' dedi. "Ne zaman bir şeyler içmek ya da başka bir şey yapmak istersen, sorman yeterli.

Biraz sonra el sallayarak vedalaştılar ve Carys akşamın giderek karardığını fark ederek yola koyuldu. Daha önce sokaklar ofis çalışanlarıyla doluydu, başları eğik, aceleyle evlerine dönüyorlardı. Şimdi insanlar daha rahattı, kot pantolon giymişlerdi ve akşam için dışarı çıkarken parfüm kokuyorlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Aurélie'yi nasıl idare edeceği konusunda endişeliydi. Dezavantajlıydı: Birini ikinci bir dilde azarlamak zordu. Ayrıca, Léo insanları kovma konusunda haklıysa, Aurélie'yle baş başa kalacaktı. Carys köşeyi döndü ve kafeye doğru yöneldi. Ama onu rahatsız eden tek şey bu değildi. Aurélie'nin kasıtlı olarak ona meydan okuduğunu düşünüyordu. Otoritesini sorguluyordu. Meydan okuyan tavırları, sessiz düşmanlık dolu bakışları. Sanki Aurélie onun bunu daha önce yapmadığını hissediyordu. Zayıflığını hissediyordu. Ingrid ve Mark'la konuşup tavsiyelerini almak istiyordu ama aramaya çalıştığında cevap vermemişlerdi.

Daha fazla deneyime ve doğru niteliklere sahip olsaydı, zor bir çalışanla nasıl daha başarılı bir şekilde başa çıkacağını bilir miydi? Yine de o nitelikli bir öğretmendi. Beş yaşındaki zor çocuklarla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu ve bunu bir ders kitabından değil, deneyimlerinden öğrenmişti. Yönetim okuluna gitmenin bir şey ifade ettiğini kim söyleyebilirdi ki?

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye çekti. *Başarana kadar numara yap.*

Bunu yapabilirdi.

Boş kafenin önünden geçerken durdu. Issız ve karanlıktı ama pembe dış cephesi, ilk gördüğü ve b u r a y a aşık olduğu z a m a n k i kadar davetkârdı. Eğer o kafeye

İş için gerekli niteliklere sahip olsaydı, farklı bir şey yapar mıydı? Bakışlarını boş masaların üzerinde yeni ve daha kendinden emin bir gözle gezdirdi. Fikirler tohumlanmaya başladı ve hevesi geri geldi.

Apartman bloğuna doğru yokuşu çıkmaya devam etti. Ingrid ve Mark kafeleriyle ilgilenmesi için onu seçmişlerdi ve o da bu işe yüzde yüzünü verecekti. Huysuz bir genç garsonun kendine olan güvenini sarsmasına ya da yaratıcılığını bastırmasına izin vermeyecekti.

Kafe harikaydı ama daha da iyi olabilirdi. Yarın bir ekip toplantısı düzenleyecekti.

Ertesi sabah Aurélie tam zamanında gelmişti. Léo on bire kadar gelmeyecekti, ama Carys ve Aurélie müşterileri idare ediyorlardı ve genç garson sadece patronunun ufak bir dürtmesine ihtiyaç duyuyordu.

"*Bonjour, Monsieur,*" dedi Carys Gérard'a (gerçek adını hâlâ bilmiyordu). Lacivert bir bere takmıştı ve kolunun altına sıkıştırılmış bir gazete taşıyordu.

Gülümseyerek arka taraftaki kitap raflarının yanındaki masaya doğru ilerledi.

Carys ona tepside espressosunu ve kruvasanını getirdi, o da gazetesini açıp elinin tersiyle düzeltti. "Bugün nasılsın?" diye sordu onları yere bırakırken.

"Emekli olduğum için mutluyum. İçini çekti ve basılı sayfaları işaret etti. "Özellikle de dünyada neler olup bittiğini okuduğumda.

"Emekli olmak için çok gençsin. Göz kırptı.

Adam gülümsedi ve genç kız onun bir zamanlar olduğu yakışıklı genç adama bir anlığına göz attı. 'Ah, beni gururlandırıyorsunuz, genç bayan. On yılı aşkın bir süredir emekliyim.

Carys tepsiyi göğsüne bastırdı, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Ne tür bir iş yapıyordunuz?

'Öğretmenim. Fransız edebiyatı ve dilbilgisi öğrettim.

"Özlüyor musun? Kadın adamın elindeki kitaba baktı.

'Gençler artık Camus ya da Molière hakkında bir şeyler öğrenmekle ilgilenmiyor. Yine de güzel bir şiir parçası okuduğumda keşke onu yüksek sesle okumak için bir nedenim olsaydı diyorum.

Carys kıkırdadı. 'Seni durduran ne? Dünyada şiire her zaman yer vardır. Yüzünü buruşturdu. "Komşular gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünecekler.

Gürültülü bir ses onun ve diğer herkesin başını kaldırmasına neden oldu. Aurélie kahve makinesinin yanında durmuş, dehşet içinde ayaklarına bakıyordu. Carys, Gérard'a özür dileyerek aceleyle yanına gitti. Çömlek parçaları sütlü kahve birikintisinin içinde duruyordu. Sıvının hacmine bakılırsa, kız dolu bir fincanı devirmiş gibiydi.

Aurélie parçaları toplamak için eğilirken yüksek sesle küfretti.

"Ben yaparım," dedi Carys ona. "Git ve ..." paspas için Fransızca bir kelime bilmediğini fark etti. . bunu silmek için bir şey.

Aurélie cevap vermedi ama aceleyle arka tarafa gitti. Biraz sonra elinde bir kova ve bezlerle döndü. "Ne oldu bilmiyorum. Çok yorgun olduğum için düşürmüş olmalıyım," dedi, pisliği temizlemek için çömelirken.

"Çok mu yorgunsun? Carys gülmek istedi. O ve Emile bütün sabah hiç durmamışlardı, ama aynı şey Aurélie için söylenemezdi.

Kız başını çevirdi ama Carys onun gözlerindeki yaşların parıltısını görmeden önce değil. Bu onun yeniden düşünmesine neden oldu. Öfke yerini endişeye bıraktı. "Sen iyi misin?

Sadece yorgunum. Kusura bakmayın. İsterseniz fincanın parasını ben öderim.

'Kupayı unut. Önemli bir şey değil. Hepimiz bazen bir şeyler düşürürüz.

Saat tam on birde Léo geldi. "Günaydın," diyerek onları neşeyle selamladı. "Beni özlediniz mi?

Carys güldü. "Zamanımız olmadı.

"Yoğun muydu o zaman?

"Çılgınca. Öğle yemeğinden sonra seni ve Aurélie'yi kendi başınıza idare etmeniz için yalnız bırakmak zorundayım çünkü yetişmem gereken siparişler ve faturalar var.

"Sorun değil," dedi Léo ceketini çıkarırken.

'Bu öğleden sonra bir ekip toplantısı yapacağız. Diğerlerine çoktan söyledim.

Léo'nun gözleri büyüdü.

"Neden? Carys gülümsedi.

"Göreceksin.

Günün geri kalanı her zamanki gibi çabuk geçti ve Carys toplantıya devam edebilmeleri için kafenin tam zamanında kapanmasını sağladı. Daha başlamamışlardı bile ama Aurélie ve Emile çoktan gitmek için can atıyorlardı.

Dördü bir masanın etrafına yerleştikten sonra, "Sizinle Red Cat Café'de nelerin iyi gittiğini düşündüğünüzü ve daha iyi hale getirmek için neleri değiştirebileceğimizi konuşmak istiyorum" dedi.

Aurélie gözlerini devirdi ve mırıldandı, 'İşte başlıyoruz. Sana her şeyi değiştirmek isteyeceğini söylemiştim.

Carys bunu görmezden gelmeyi tercih etti. 'Önce ben gideceğim,' dedi. 'Lezzetli yemekler servis ediyoruz, düzenli müşterilerimizi iyi tanıyoruz ve onlara kendilerini iyi hissettiriyoruz. Ayrıca kafenin uluslararası bir havası var, bu yüzden her millettten insan burada evinde gibi hissediyor. Léo'ya döndü. 'Söz sende, Léo. Sence ne iyi alışıyor?

'Her şey yolunda gidiyor! Muhteşem bir kafe. Farklı. Kapsayıcı. Lezzetli yemekler.'

Carys güldü. 'Teşekkürler, Léo. Peki ya sen Emile?'

şef kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanırım mutfağıma dönüp lahana turşusunu kontrol etmem gerekiyor.

'Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Menü ya da başka bir şey hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek isterim.

"Menünün nesi var?" diye karşılık verdi.

Woah. Savunmaya geç. "Bir şey yok. Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum." "Mükemmel. Basit ama kaliteli.'

Carys bekledi. Adam başka bir şey eklemeyince pasta tezgahına baktı. "Kesinlikle kaliteli ve herkes ne kadar lezzetli olduğu ve tuzlu yemeklerin ne kadar güzel sunulduğu konusunda yorum yapıyor. Durakladı, sonra kelimelerini dikkatle seçti, çünkü bu sadece Fransızcasını sınamak için değildi.

"Ama? Aurélie alaycı bir tavırla, "Ama," dedi.

Carys geri adım atmayı reddetti. "Tuzlu yemeklerimizle pastalarımız arasında büyük bir fark var.

Emile'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?

"Örneğin sandvilerinizle ne yaptığınızı düşünün. Alışılmadık tatları bir araya getiriyorsunuz. Deneyler yapıyorsunuz. Dünyanın dört bir yanından gelen malzemeleri

ve gerçekten sıra dışı sonuçlar yaratır.

"Ve?

Carys  çift gzn kendisini izlediğini hissetti. 'Pasta sergisini daha dikkat çekici hale getirebilir miyiz? Daha heyecanlı hale getirebilir miyiz?

Anında Emile'in savunmasının yükseldiğini ve gözlerinin ince keskin bıçaklara dönüştüğünü gördü. "Ne demek istiyorsun?

"Renkler, tatlar," dedi bakışlarını keklerin, madlenlerin ve kahveli eklerin üzerinde gezdirerek. Bej rengine bir çalışmaydı. "Biraz daha deney yapmaya ne dersiniz? Yeni şeyler denemeye?

Sanki dokunma kağıdını yakmış gibiydi. Omuzları kaskatı kesildi, kaşları çatıldı ve gözleri öfkeyle parladı. 'Yaptığım kekler çok popüler. Bu kadar iyi satarken neden değiştireyim ki? Bir tarifi mükemmelleştirmek için ne kadar zaman harcandığı hakkında bir fikriniz var mı?

Carys dudağını ısırdı, konuyla yüzleşmeden önce beklemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ama kafenin nasıl olabileceğine dair zihninde bir vizyon vardı ve bunu takip *etmemek* korkaklık olurdu. Ya da en azından denemek.

'Buradaki *pastaneleri* gördüm ve gerçekten çok güzel vitrinleri var. Bak,' dedi ve telefonunu çıkarıp şehirde yaptığı yürüyüşlerde ektiğı fotoğrafları gösterdi.

'Ladurée? Hermé?' Emile homurdandı. 'Bunlar Paris'in en iyi *pastaneleri*! Onlarla rekabet etmemi bekleyemezsiniz.

"Yarışmak değil. Ama belki onlardan ilham alabilir, pastalarımıza daha fazla renk, daha fazla bireysellik katabilir ve gerçekten göz alıcı bir görüntü yaratabiliriz. Alışıldık ve bize özgü pastalar satın. Müşterimiz Madame Jalibert'i düşünün-'

"Tavus kuşu gibi giyinen mi?

Carys gülümsemeye çalıştı. 'Eksantrik biri ama göze çarpıyor. Onu gözden kaıramazsınız. Ya bizim kafemiz de böyle olsaydı? Daha cesur, daha renkli, akılda kalıcı. Emile, tariflerinin tadına çok dikkat ediyorsun ve tuzlu yemeklerinde cesur tatlar ve kombinasyonlar kullanıyorsun. Neden pastalara da aynı etkileyiciliğı vermeyesiniz? Biz uluslararası bir kafeyiz. Alışıldık tatlar da deneyebiliriz. Göz ucuyla Lo'nun irkildiğini gördü.

"Ne zaman? Emile'in yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ne?

"Deney yapmam için bana ne zaman izin vereceksiniz?" Çünkü ben zaten günde 10 saat çalışıyorum. Pastaları ve öğle yemeği menüsünü zaten ben yapıyorum. Belki de *pastalarını* benimkilere tercih ediyorsanız bu pastanelerden satın almalısınız, *hein?*

Eşarbi birden boğucu bir şekilde dar geldi ve parmağını kumaşın üzerinde gezdirdi. 'Hayır, söylediğim şey bu değildi. Sadece hoşuna gidebileceğini düşündüm-'

"Yanlış düşünmüşsün!

Kalbi kulaklarında çınılıyordu. Nazikçe, 'Senden fazladan çalışmanı istemiyorum. Sadece arada sırada yeni tarifler deneyemez misin? Kendi tariflerini geliştirmek için zamanın yoksa belki başkalarının tariflerini?

"Pff! Sanki bu saçma bir fikirmiş gibi elini salladı.

Aurélie kıs kıs güldü ve Carys durumu yatıştırmasını umarak Léo'ya baktı. Yatıştırmadı ama olsun. Bunu kendi başına kendisi açmıştı. Bununla başa çıkacaktı.

"Aurélie," dedi yorgun bir sesle. "Bir fikrin var mı?

"Bence kafe bu haliyle gayet iyi. Kız bakışlarını meydan okurcasına dikti.

"Ah canım. Pek iyi gitmedi, değil mi? Carys daha sonra kafeyi temizlemeyi bitirdiklerinde şöyle dedi.

Aurélie ve Emile mutfaktaydı, Carys ve Léo ise pasta tezgâhını boşaltmış, sandalyeleri masalara dizmiş ve yerleri süpürmüşlerdi. Carys süpürgenin üzerine nemli bir bez serdi ve paspas yapmaya başladı.

Léo cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Onun yerine omzunu okşadı ve ona sempatik bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna girecek. Sadece ..." Sanki kendini tutuyormuş gibi dudaklarını ısırıldı.

"Ne?" diye sordu.

'Belki de her şey olduğu gibi iyidir. Kafe meşgul, iyi çalışıyor. İnsanlar bunu olduğu gibi seviyor.

Daha sonra, onun gidişini izlerken, haklı olup olmadığını merak etti. Mark ve Ingrid'e gelişen kafeleriyle ilgileneceğine söz vermişti ama ya birkaç küçük değişiklik mekânı gerçekten geliştirirse? Onlar çok sevinir, kendisi de gurur duyardı. Bu, işlerini ona emanet etmekte haklı olduklarını kanıtlayacaktı.

İşten sonra Carys eve dönme ihtimaliyle yüzleşemedi ve metroyla şehre doğru yola çıktı. Hava hala sıcak ve biraz yapış yapıştı, bu yüzden inip temiz havaya çıkmaktan memnundu. Aklında belirli bir hedef yoktu ama kendini Jardin du Luxembourg'a doğru dolaşırken buldu.

Parkta geziniyor, sağa sola bakıyordu ama bakışları sürekli onu gördüğü göletin kenarındaki sandalyelere dönüyordu. Elinde kitap olan adam. Onu aramak gibi bir niyeti yoktu, gezintileri onu oraya götürmüştü ama bütün hafta aklından çıkmamıştı. Onun anısı düşüncelerinin sınırlarında asılı duruyor, sokakta kahverengi saçlı bir adamla ya da kafede kitap okuyan bir müşteriyle karşılaştığında beklenmedik bir şekilde aklına geliyordu. Ama o orada değildi. Ve onu aramak samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Durdu, onu görebileceğini umduğu için bile kendine kızdı. Gerçekten bu kadar yalnız mıydı?

Tepeden stüdyosuna doğru yürürken koluna bir yağmur damlası düştü. Morarmış bulutlara baktı ve hızını artırdı. Apartman bloğuna ulaştığında yağmur çok şiddetli yağıyordu ve son iki yüz metreyi koşarak gitmesine rağmen içeri girdiğinde sıırıslam olmuştu.

Merdivenlerden stüdyosuna çıktı, ıslak giysilerini çıkardı ve hızlı bir duş aldı. Sabahlığına sarınarak bir fincan sıcak çikolatayla yatağına oturdu. Telefonu çaldı ama Liberty'nin adını görünce tereddüt etti. Şu anda en iyi arkadaşıyla konuşmayı göze alamazdı. Liberty bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacaktı. Anlayışlı davranırdı. Carys onun yatıştırıcı sözlerini duyabiliyordu ve sempatisinin onu sadece uçurumun kenarına getirip ağlatacağını biliyordu. Liberty ona eve gelmesini söyleyecekti ve bu çok cazip olacaktı. Kendini suçlu hissederek

telefon çaldı ve kendini daha neşeli hissettiğinde geri döneceğine söz verdi.

Sıcak ikolatasını yudumladı ve yağmurun pıtırılarını dinledi. Bu ona evini, son on yıldır Liberty ile birlikte yaşadıkları Damselfly Cottage'ı hatırlattı. Göğsünde bir sızı hissetti, canını acıtacak kadar güçlü bir özlem.

Gözlerini kapatarak kendini orada, ormana bakan küçük odasında hayal etti. Ağaçlardaki rüzgârı duyuyor, odun ateşinin dumanını kokluyor, Liberty'nin rengârenk yorganlarından biriyle yatağına sokulmuş olmanın sıcaklığını hissediyordu. Bazen erken uyandığında, şafağı selamlayan kuşların korosunu duyardı, cıvıltıları ve cıvıltıları bir katedraldeki müzik gibi ormanlık alanda yankılanırdı. Sabah ilk kalkan o olduğunda, Charlie'yi dışarı çıkarmak için arka kapıyı açar ve onun bahçede koşuşturmasını, her sincaba heyecanla havlamasını izlerdi. Liberty ile birlikte pişirdikleri tüm yemekleri, geç saatlere kadar konuştukları, güldükleri, dertleştikleri tüm akşamları hatırladı.

Kimse onu Liberty gibi anlayamazdı.

Duygulu bir sakşafon müziğı koridordan aşağı süzölürken, durup sohbet edemeyecek kadar meşgul olan komşularını düşündü. Aurélie'yi ve onun çatık kaşlı ifadesini, menüyü değıştirmelerini önerdiğinde Emile'in öfkeli tepkisini düşündü. Léo bile onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Belki de buraya gelmekle hata yapmıştı. Belki de boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Deneyimleri konusunda Ingrid ve Mark'ı kandırmıştı ama belki de buraya gelmenin tüm sorunlarını çözeceğine inanarak kendini de kandırmıştı. Alex'in onu uyarmaya çalıştığı şey de bu değıl miydi - şehrin düşmanca bir yer olabileceğı?

Willowbrook'tan mutlu olmayı umarak ayrılmıştı ama kendini hiç bu geceki kadar yalnız hissetmemişti.

'E Ofisimdeki herkes,' diye duyurdu Christian.

"Şimdi mi?" diye sordu Alice.

"Evet, şimdi. Hepiniz buradasınız, değil mi?"

Mat etrafına baktı. Pietro, Jean-Baptiste, Alice, o. Evet, hepsi oradaydı. Christian'ın ofisine doluşmuşlar, iki sandalyeyi işgal etmişler, dosya dolabına ve pencere kenarına yaslanmışlardı.

Kendini bir baĞka sözlü saldırıya hazırlarken midesi bulandı. Christian gazetenin mali durumunun ne kadar istikrarsız olduğunu onlardan hiç saklamamıĞtı. Gazete sahipleri bir anda iĞten çıkarma kararı alabilirlerdi. Ama patronları alışılmadık derecede neşeli görünüyordu. Özellikle de o sabah yönetim kurulu toplantısı olduğunu düşünürsek. Gidiyor muydu? Yeni bir patron mu bulacaklardı? Mat tedirginliğini gizlemek için ellerini ceplerine soktu. Üç yıl önceki son işten çıkarmaları ve belirsizlik dolu haftalar boyunca geçirdiĞi uykusuz geceleri hatırlamadan edemiyordu.

"Doğru," dedi Christian. "Pietro, kapıyı kapatır mısın?"

Ofisin diğerk tarafında Mat, Satış bölümünden Julianne'in kaşlarını çattıĞını gördü.

Her ne oluyorsa, o bu tartışmanın dışında bırakılmıştı.

Christian saatini kontrol etti. "Saat ikide bir toplantım var, o yüzden lafı dolandırmayacağım. Bir yardımcı editör tutmam için yeşil ışık yakıldı.

Mat gözlerini kırıştırdı. Diğerkleri bakışlarını deĞiştirdi. Yeni birini mi işe alıyordu? Para nereden gelmişti? Bütçeleri sürekli kesintiye uğruyordu.

'Bir süredir görevimin bir kişi için çok fazla olduğunu savunuyordum ve sonunda içinizden birinin sorumluluklarımın bir kısmını üstlenmesiyle daha verimli çalışacağımızı kabul ettiler. Ücret bunu yansıtabak.

"İçimizden biri mi? Pietro sordu. "Yeni birini getirmeyecek misin?"

Christian başını salladı. 'Hepiniz başvurabilirsiniz ama sadece biriniz alacak. Bunun bir an önce gerçekleşmesini istiyorum.

"Ama bunu karşılayabilirler mi? Alice gözlerini kısarak konuştu. "Bize her zaman mali durumlarının ne kadar sıkışık olduğunu söylüyorsun.

"Bu henüz netleşmedi," diye mırıldandı Christian. 'Görev değişikliğinde birilerini kaybetmemiz gerekebilir.

Korku odanın içinde dalgalanırken dördü bakışlarını değiştirdi. İçlerinden biri kazanacaktı ama bedelini bir başkası ödeyebilirdi. Yine de terfi olasılığı bir ödül gibi önlerinde sallanıyordu ve toplantıdan çıktıklarında havayı yeni bir rekabet uğultusu doldurdu.

Mat gizlice meslektaşlarına baktı. Görebildiği kadarıyla bariz bir rakip yoktu: hepsinin şansı vardı. "Başvuracak mısınız?" diye sordu Alice'e.

"Elbette. Öyle mi?"

Başıyla onayladı. Pietro ve Jean-Baptiste'e bakılırsa onlar da heyecanlıydı. Masalarına döndüler ama Mat konsantre olamıyordu. Bakışları yanındaki pencereye kaydı ve derin düşüncelere dalmış bir halde karşıdaki çiçekçiye baktı. Gümüş kovalar dondurma rengine çiçeklerle doluydu ve pencerenin önünde sepetinden kocaman zambaklar sarkan eski bir bisiklet duruyordu. Aylar, hatta yıllar sonra ilk kez moralinin yükseldiğini hissetti. Ya bu terfiyi alırsa? İşler düzelebilirdi. Mesele para değildi, gerçi bunun da yardımı olurdu ama - ne?

Doğrulama. Tanınma. Ve bunlardan biraz güven kazanabilir. Saygı. Bunu yapabileceğini, sözlerinin önemli olduğunu kanıtlama şansını elde edebilirdi. Alice ve diğerleri ona farklı gözle bakabilirdi. Artık uyumsuz biri olmadığını ve bir yere ait olduğunu hissedebilirdi. Hayatının yeni bir yönü ve amacı, gurur duyacağı bir şeyi olabilirdi.

Terfi, yol gösterici bir yıldız gibi zihnine yerleşti: ne göz kamaştırıcı ne de rahatsız edici, sadece ve sessizce yolu aydınlatıyor.

Eve vardığında telefonunda geziniyordu ve kapıcı onu giriş holünde durdurdu. Son restoran incelemesi popüler olmuş ve Madam Incognito çok sayıda yeni takipçi kazanmıştı. O da

Şaşırdı ama kapıcı onu görünce bunu unuttu. Apartman bloğunun ortasındaki taş döşeli avluyu süpürüyordu.

"Ah, Mösyö Devine," diyerek onu yanına çağırdı.

Telefonunu arka cebine soktu.

Süpürdüğü küçük toprak ve dal yığınına işaret etti. 'Bu bahçıvanlar asla arkalarını toplamazlar. Bitkiler güzel görünebilir ama ben her zaman yarım günümü ortalığı temizlemeye harcıyorum.

Onun bakışlarını çiçek tarhlarına ve saksılara doğru takip etti. Üzerlerinde altı katlı apartmanlar yükselirken ve gökyüzü bu kadar uzaktayken bitkilerin bu kadar küçük bir alanda yetişebilmesi onu şaşırtmıştı. Yine de ağaç ve çalı koleksiyonu geliyor ve avluyu gerçekten aydınlatıyor gibiydi.

Süpürgeyi duvara dayadı ve aceleyle ofisine doğru ilerleyerek omzunun üzerinden seslendi: 'Madam Parot için bir paket var. Yanınıza alabilir misiniz?

"Tabii ki.

"Bu bir gecelik," dedi ciddiyetle, paketi alıp döndüğünde.

Kadın mektubu ona uzatırken Mat yanaklarının biraz ısındığını hissetti. Komşusunun postasının içeriğini bilmesine gerek yoktu ve bir gecelik düşünmek için fazla mahremdi. Kapıcı onun paketlerini de inceliyor muydu?

Dördüncü kata ulaştığında kapıyı çaldı. "Madam Parot? Benim, Mathieu. Sizin için bir paket var.'

Bir zamanlayıcının acil bip sesini duydu ve parke üzerinde küçük hafif ayak sesleri duyuldu. Kapıyı açtı, sonra hemen mutfığa doğru gözden kayboldu. 'İçeri gel, içeri gel. Fırının zamanlayıcısı çalışıyor.'

Kapıyı kapattı ve onu mutfığa kadar takip etti. Altın rengi bir somun metal bir rafın üzerinde soğuyordu. Çok güzel kokuyordu. Midesi guruldadı.

"*Zeytinli bir kek* yaptım," dedi ve memnun bir dokunuş yaptı. Gözlerindeki ışıltı, onu pişirmekten zevk aldığı kadar yemek için de sabırsızlandığını gösteriyordu. "Aperatif için mükemmel.

"İyi görünüyor," dedi. "İşte paketiniz.

'Masanın üzerine bırak,' dedi kadın.

Onu, aperatif için hazırlanmış içki tepsisinin yanına koydu ve şişe kümesinin arasında viski, cin ve pastis gördü. Yemek öncesi içkiler

günlük rutininin sabit bir parçasıydı ve biraz yalnız görünse de bu yalnız ritüelin asaletine hayranlık duyuyordu.

Pastayı tabağa kaldırırken, "Bana katılabilirsiniz," diye ekledi.

Ağzı sulandı. Domates ve otlarla süslenmiş zeytinli somun hâlâ sıcaktı ve erimiş Gravyer'in kokusunu alabiliyordu. "Hiç sormayacaksın sandım.

Mavi gözleri parladı ve çatal bıçak çekmecesini karıştırıp bir bıçak ararken yüzündeki mutlu gülümsemeyi gördü. Kalbi sıkışmıştı. Sabahları ondan yardım istemeye başladığından beri birbirlerini tanıyorlardı ama komşuluk ilişkileri hızla arkadaşlığa dönüşüyordu. Onun yalnız olduğunu hissediyordu ama uğramasının tek nedeni bu değildi: Onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Ve yemeklerinden.

"Sen tepsiyi salona taşı," dedi somunu küçük dar parçalara ayırırken.

On dakika sonra içkileriyle birlikte yerleşmişlerdi. Salon mobilya cılası ve lavanta kokuyordu, büfe, sandalyeler ve masa kaliteli antikalardı ve her şey tertemizdi. İçecekler için küçük kâğıt peçeteler ve bir kase buz getirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, elindeki yarısı yenmiş zeytinli pastaya başını sallayarak.

"Lezzetli," dedi ısrarla. 'Çok fazla lezzeti var. Ve sadece doğru miktarda zeytin.

Ciddi bir şekilde başını salladı. 'Aşırı güçlü olabilirler. Tuz.'

Sabahları oraya gittiğinde mutfağından yayılan nefis kokuları düşündü. "Bu kadar iyi yemek yapmayı nereden öğrendin?

Omuz silkti. "Burada, orada. Gülümsedi. "Yemeğe bayılırım. Saksağan gibiyimdir, her zaman çalabileceğim bir sonraki parlak tarifi ararım.

"Annen iyi bir aşçı mıydı?

Biraz homurdandı. 'Hayatında hiç yemek pişirmedi. Hep birileri onun için yapardı. Çarpık bir parmağıyla göğsünü işaret etti. 'Mutfığa gizlice girdiğim için azar işitirdim ve annem her zaman personelle kaynaşmanın uygun olmadığını söylerdi, ama ben yardım etmek - ve meme çalmak - istedim.

Aşçı pasta yaptığında bana süslemelerini verirdi ve çikolatalı kek yaptığında kaseyi yalamama izin verirdi. Gözleri parladı ve bir zamanlar olduğu küçük kıza bir anlığına göz attı.

İlk kez ailesinin varlıklı olduğundan şüphelenmiyordu. Mat pastisinden bir yudum aldı. "Bu bana hep *büyükannemi* hatırlatıyor," dedi dudaklarını yalayarak. "Bu onun en sevdiği içkiydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu onun değildi. Tepsisindeki şişe dizisine rağmen, hoşuna giden pek bir şey yoktu. Ama gözlerini kapatıp anasonlu parfümü içine çektiğinde, kendini yine küçük bir çocuk olarak görebiliyordu; büyükannesinin içkisinden bir yudum almak için yalvarıyor, sonra da bir avuç tuzlu bisküvi kapıp kaçıyordu.

Bardağını düşünceli bir şekilde çevirdi, böylece buz küpleri dans etti ve çınladı. "Küçükken Provence'da yaşadım," diye devam etti.

İnce kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Burada yaşadığını sanıyordum. Tavanı işaret etti. "Size miras kaldığını söylemişsiniz.

"Evet, ama ben üç yaşındayken annemle babam boşandı ve annem Provence'a geri taşındı. Orada büyümüştü ve büyükannem de orada yaşıyordu. O köyde hayat basitti ve o da mutluydu. Seviliyordu ve küçük ailesi ona çok yakındı. Ne kadar yakın olduklarını ancak onlar gittikten sonra anlamıştı. Babası ve yeni İngiliz okul arkadaşları çok hassas olduğu için onunla alay etmişlerdi. Mat'in annesinden öğrendiği nazik nezaket, yatılı okulda ona hiç popülerlik kazandırmamıştı.

"Nerede?

"Aix yakınlarında. Taşrada küçük bir köy. Nerede yaşıyordunuz?"

"Toulon. Babam donanmadaydı. Viskisinden bir yudum aldı ve aşağıdaki caddeden bir itfaiye aracının sesi yükseldi. "Söyle bakalım Mathieu. Kız arkadaşın var mı?"

Neredeyse içkisinde boğuluyordu. "Hayır." Güldü. "Ben - ah - ben bekarım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Pek dışarı çıkmıyorsun, değil mi? İş dışında.

"Em . . .

"Neden biriyle çıkmıyorsun? Senin gibi iyi bir çocuğun her gece kolunda bir kızla dışarıda olacağını düşünürdüm. "Ya da bir erkekle, belki?" diye ekledi.

"Kadın," diye açıkladı. Adam oturduğu yerde kıpırdandı ama kadın sorusuna cevap bekliyordu. Adam boğazını temizledi. "Sadece henüz doğru kadınla tanışmadım. Bilirsiniz işte, *coup de foudre* falan. Parktaki kızı düşündü. Sadece kısa bir süre konuştuğu bir yabancıydı, ama beklenmedik anlarda onu düşünmeye devam ediyordu ve bu hafta onu tekrar görmeyi umarak parkı ziyaret etmek için bahaneler buluyordu. Orada olmadığında hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ah," dedi bilerek. "Romantiksin. "Şey, ben-

"Bunu görebiliyorum. Burada aşık olacaksın. Çarpık bir parmağını kaldırdı ve şakağına dokundu. "Onun zihnine, onun sözlerine. Ve aşık olduğunda, çok sert aşık olacaksın.

Aşkın her zaman böyle olmasını ummuştu. Yine de bu fikre olan inancını kaybetmeye başlamıştı.

"Kocanla tanıştığında senin için de böyle miydi?" diye sordu, yanındaki sepya düğün fotoğrafına bakarak.

Kız onun bakışlarını takip etti ve düşünceli bir şekilde resme bakarken ağzı çalıştı. Sonra sordu, "Monopoly oynamak ister misin?

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki güldü.

"Ne?" diye sordu, belli ki kırılmıştı. "Bu yeterince basit bir soru.

Yine de onun cevap vermediğini fark etti. "Ben - şey - yıllardır oynamıyorum.

"Ben getiririm," dedi kararlı bir şekilde.

Elini uzattı. 'Üzgünüm, Madam Parot. Gerçekten zamanım yok. Monopoly saatlerce sürüyor.'

Rosette. Ve sorun değil. Sadece yirmi dakika ya da sen gitmek zorunda kalana kadar oynayacağız. Adam daha fazla bir şey söyleyemeden Rosette gözden kayboldu ama koltuğuna oturup pencereden dışarı bakarken, "Neden olmasın?" diye düşündü. Manzara üst kattaki dairesiyle aynıydı. Neden burada bir yirmi dakika daha geçirip yaşlı kadına eşlik etmiyoruz?

Oyunu düzenlediler ve sayaçlarını seçtiler. Adam köpeği, kadın da silindir şapkayı seçti.

"Bu oyun kaç yıllık?" diye sordu, yeşil bir evi eline aldı, plastikten değil ahşaptan yapıldığı için şaşırmıştı. Para avro değil, franktı.

"Eski," dedi. 'Kocamındı. Her gece işten eve geldiğinde oynardık.

'Gerçekten mi? Bu çok romantik,' dedi kararsızca.

"Hayır, öyle değil. Biz sadece keyif aldık. Ona biraz daha zeytinli kek ikram etti ve o da iştahla yedi. "Kocamla tanıştığımda onu sevmiyordum," dedi beklenmedik bir şekilde.

Mat onun daha önceki konuşmalarına devam ettiğini fark etti.

Dalgin bir şekilde Halk Sandığı kartlarını düzeltti. "Ailem onunla evlenmemi istedi. Tam olarak görücü usulü değil ama neredeyse.

"Vay canına. Bunun pek olduğunu bilmiyordum.

Güldü. 'Artık öyle olmadığına eminim. O zaman bile alışılmadık bir şeydi.

Ailem çok kontrolcüydü. Ama ben buna uydum.'

Kadın ona zarları uzattı ve adam zarları avuçlarının içinde sallayarak devam etmesini bekledi. Devam etmedi. Yedi attı ve sayacını ilerletti. Ziyaret-hapishane karesine geldi.

"Evliliğinizde mutsuz muydunuz?

Zarı eline alırken bunu düşündü. "İlk başta zordu. Onun kibirli olduğunu düşünüyordum, o da muhtemelen benim aptal bir kız olduğumu düşünüyordu, kafam hep bulutların üzerindeydi.

On iki tane attı ve Gare Montparnasse'a kadar olan yerleri saydı. "Bunu alacağım.

Para ve mülk kartı alışverişi bittiğinde, viskisiyle arkasına yaslandı ve düğün fotoğrafına baktı. Uzun siyah saçlı genç kız utangaç bir şekilde kocasına gülümserken, yanındaki adam gururla kameraya bakıyordu. Kızın buketi mütevazıydı, arkalarındaki kilise ise büyük ve sade.

'Yine de zamanla birbirimize alıştık. Arkadaşlıkla başladık ve romantizm oradan büyüdü.

"Öyle mi?

Başını salladı. "Evlenmeyi umduğum heyecan verici Beyaz Atlı Prens değildi ama başka nitelikleri de vardı. Güvenilir, sadık ve sağlam biriydi. Evliliğimiz uzun sürdü. Diğerleri sürmedi. Ya da en azından mutlu evlilikler değildi.

Mat babasının ilişkilerini düşündü. Şimdiye kadar en uzununu beş yıl sürmüştü. 'Babam her zaman sırlıslıkam aşık olur. Her zaman son partnerinin "O" olduğunu düşünür. Mat'e ilişkilerinin mahkum olduğu çok açık görünüyordu. Görünüşe, gençliğe ve yüzeysel şeylere dayanıyorlardı. Ama babası ona gülümseyen, şakalarına gülen güzel bir yüz görüyor ve Kutsal Kase'yi bulduğuna inanıyordu. Her seferinde. "Üç kez boşandı.

"Ah. Ama sen baban değilsin.'

Güldü. "Doğru. Öncelikle zengin değilim. Kendi evi olduğu için şanslıydı ama evinin masraflarını ancak karşılayacak kadar kazanıyordu.

Küçümsedi. "Para sandığınız kadar büyük bir ödül değil.

Onun geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Dairesi iyi döşenmişti ve ona anlattıklarına bakılırsa ayrıcalıklı bir yetiştirilme tarzına sahipti. Ama başka bir şey söylemedi.

'Babamla ilgili komik olan şey, hala tüm bu peri masalına inanıyor olması. Hâlâ her seferinde evlenmekte ısrar ediyor. Yine de Mat'in annesinden boşanmakta gecikmemiştir. Evlilikleri sadece birkaç yıl sürmüştü. "Her ne kadar Poppy - onun son kız arkadaşı - istemese de.

"Belki de bu iyiye işarettir.

"Hmm. En son boşandığında, ikinci karısı üçüncü karısına yardım etti. "Ona olan kininden dolayı mı?

"Ya da ona sempati duyuyordu, bilemiyorum. Ama iki kadın bir araya geldi, hangi boşanma avukatını kullanması gerektiğini tavsiye etti ve ona tüyolar verdi. Kıkırdadı. "Bu ona bir servete mal oldu.

Madam Parot güldü. "Sanırım pek çok ortak noktaları vardı.

Evet. İkisi de daha genç bir model için terk edildi.' Yine de babası Poppy ile mutlu görünüyordu.

Ne olduğunu anlamadan saat dokuzu çaldı ve Mat'in midesi doğru dürüst bir yemek için guruldamaya başladı. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim," dedi kalkarken. Masa oyununu işaret etti. "Toparlanmana yardım edeyim mi?

Madam Parot dudak büktü. 'Bırakın. Ben bakarım. Pastinizi bitirmemişsiniz. Beğenmediniz mi?'

"Birayı tercih ederim," diye itiraf etti utangaç bir şekilde. 'Yine de tüm bunlar için teşekkürler. İyi bir akşam geçirdim. Ve bunda ciddiyydi - oyun, onun arkadaşlığı, hepsinden keyif almıştı.

Carys

I oydu. Parka en son gittiğinde gördüğü adam. Son seferinde göletin diğer tarafında olması dışında. Bugün ise onun yerinde oturuyordu. Bir lazer ışını göğsüne çarptı ve yere yığıldı.

"Tekrar merhaba. Gülümsedi.

Adamın yüzü aydınlandı ve kalbi yerinden fırladı. "Merhaba," dedi adam. Mavi yün kazağı gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu.

Onun yanına oturdu. "Komşun iyi miydi?

Gözlerini devirdi. "O iyiydi. Sanki ütüsü evde yangın çıkarmış ama çalışmayı durdurmuş gibi konuştu. Yaklaşık yüz yıllık olduğu düşünülürse şaşırtıcı değil aslında. Onun için tamir ettirmemi istedi. Onun yerine aldığım yenisini kullanmaya ikna etmek için çok uğraşmam gerekti.

Carys gülümsedi. "Yaşlı mı?"

"Doksan üç yaşında.

"Vay canına." Güneş ışığının ağaçlardaki yaprakların üzerinde nasıl dans ettiğini, onları nasıl altın ve turuncu renkte parlattığını fark etti. Çocukların oynadığını duydu. "Demek sen de İngilizsin?

Sayılr. Annem Fransız'dı ama babam İngiliz. Her iki ülkede de yaşadım, yani hem ikisiyim hem de hiçbirini, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

"Bu inanılmaz. İki dili de akıcı bir şekilde konuşabiliyor musun?

Başını mütevazı bir şekilde eğdi. 'Annem benimle Fransızca, babam da İngilizce konuştu - yani evet, öyleyim. Gerçi son birkaç yıldır burada yaşadığım için Fransızca daha kolay geliyor şu anda. Bu arada adım Mat. Mathieu.'

"Carys. Onun elini sıkmak için elini uzattı ve bunun ironik resmiyetine sırtıttı.

Kavrayışı şaşırtıcı derecede sağlamdı.

'Peki nerede yaşayacağınızı nasıl seçtiniz? Fransa mı İngiltere mi? Telefonu çaldı. "Bir dakika," dedi ve elini arka cebine attı.

Annesinden gelen bir mesajdı: *Nasıl hissediyorsun güzel kız? Her şey yolunda mı?*

'Acil değil,' dedi Mat'e. 'Aile - bilirsin? Kilometrelerce uzakta olsalar bile her zaman yanlarındadırlar.

Gülümsedi. "Ah, evet. Bu yüzden burada yaşıyorum. Babam İngiltere'de. "Ona yakın olmak istemiyor musun?

'Ne kadar uzak olursak o kadar iyi. Onunla tanışırsan anlarsın.

"Eminim seni kontrol etmek için günde üç mesaj göndermiyordur.

"Doğru. Ama dik kafalı, kendini beğenmiş, yüzüne karşı. Kot pantolonunun paçasındaki küçük bir yaprağı fırçaladı.

Gözleri irileşti. Annesi kazadan beri aşırı korumacı davranıyordu ama Carys ailesine hayrandı. Üvey babası harikaydı ve erkek kardeşleri gürültücü ama eğlenceliydi. Evi kaotik ama sıcak ve sevgi dolu bir yerdi, kendisi ve arkadaşları burada her zaman hoş karşılanırdı.

Onun yüz ifadesini fark eden Mat uzun bir nefes verdi. "Babam hakkında bir şey duymak istemezsin. Peki seni Paris'e getiren nedir?"

'Burada çalışmak için heyecan verici bir fırsat gördüm ve bunu kaçıramazdım. Anı yakalamak falan.

"Hoşuna gidiyor mu?" "Bayılıyorum.

Yakındaki bir ağaçtan birkaç güvercin fırladı ve uçup gitti. Telefonuyla yüksek sesle konuşan bir adam geçti, akıllı ayakkabıları çakıllı yolda gürültüyle çıtırdıyordu.

"Fransızca'yı iyi konuşuyorsun," diye sordu Mat. "Okulda mı öğrendin?"

'Evet ama büyükannem de bu dili konuşurdu. O Guadeloupe'luydu. Anne tarafından büyükannesi Carys altı yaşındayken ölmüştü ama Mamie Fransızca konuşurken saçlarının örüldüğünü hatırlıyordu. Daha sonra, okuldayken, Carys dillere karşı doğal bir yakınlığı olduğunu fark etmiş ve bunun büyükannesiyile arasındaki küçük bağı canlı tutmasını sevmişti.

'Peki nerede büyüdün? Carys gibi bir isme sahip olduğun için Galli olduğunu tahmin ediyorum, ama öyle görünmüyorsun.

"Babam Galli ama ben Cotswolds'luyum.

"Nerelisin?

'Willowbrook. Adını duymamışsınızdır - taşrada küçük bir köy - ama resimlerini görmüş olabilirsiniz. Şirin kulübeler, sazdan çatılar ve Arnavut kaldırımli şirin sokaklar.

"Orada uzun süre mi yaşadınız?

"Tüm hayatım boyunca. Sesi yorgun bir tondaydı. "Güzel bir yer mi?

"İyi. Çok az övgüyle lanetlediğini fark etti. "Aslında bu adil değil. Çok güzeldi. Özellikle de büyümek. Küçük, kırsal, güzel, harika bir topluluk ruhuna sahip.

Sanki onun söylemediği her şeyi duymaya çalışıyormuş gibi dikkatle dinledi. "Bunun zaman zaman klostrofobik hissettirebileceğini hayal edebiliyorum.

'Kesinlikle!' dedi. 'Ben de Paris'e geldim. Yeni başlangıçlar falan.

'İyi bir karar vermişsiniz,' dedi. 'Çok fazla tarih, kültür var ve aynı zamanda çok modern, çok fazla şey oluyor.

'Muazzam bir his. Her zaman görülecek yeni bir şeyler olmasını seviyorum. Ve yemekleri. Gözlerini hülyalı bir şekilde devirdi.

"Fransızlar yemeği çok ciddiye alırlar.

'Her *pastane* sergisi bir sanat eseri gibi. Ve bütün gün boyunca tanıdığım tek bir kişiye bile rastlamadan dolaşabilmeyi seviyorum. Gerçi,' diye ekledi sessizce, 'kimseyi tanımamanın dezavantajları da olabiliyor.

"Evet. Yalnızlık olabilir.

Kalbi yerinden fırladı. Sesinin tonu, gözlerindeki bakış sanki onu anladığını gösteriyordu. 'Sanırım bir uçtan diğerine geçtim. Bir orta yol olmalı.

'Biraz zaman ver, insanları tanıyacaksın. Nerede çalışıyorsun?'

Aur lie'yi d    nd  : "Ben d  kk  nda bakıcılık yapıyorum," dedi, "bu y  zden   alışanlarıma fazla karışmak istemiyorum,     nk   ben onların patronuyum.

Başını kaldırıp ge  ip giden inci gibi bulutlara baktı. 'Anonimli  i, istersem ortadan kaybolma   zg  rl    n   seviyorum. İstedikim kişi olabiliyorum. Paris'te her şey serbest...'

Tam da bu y  zden şehre   ekilmişti.

'İlginç ilgi alanınız veya hobiniz ne olursa olsun, her zaman bunu paylaşan başka insanlar da vardır' diye devam etti.

'Bunu hiç düşünmemiştim. İlginç bir ilgi alanı mı?'

"*Star Wars* topluluğu ya da minyatür bale ayakkabıları koleksiyonu yapan insanlar gibi. Güldü. "Liechtenstein peynirlerini takdir eden bir topluluk. 'Aynen öyle. Ya da tığ işi yapan kızıl saçlı solak insanlar.

Carys gülümsedi. 'En iyi arkadaşımın saçları kızıl. Genelde yama işi yorganlar diker ama eminim tığ işi de yapabilir.

'Buraya gelmeli. Kabilesiyle tanışabilir.

Gerek yok. Tüm kabilesi çalıştığı dükkanda, Button Hole'da toplanıyor. Lib Willowbrook'ta mutlu. Gülümsemesi soldu.

"İlgi alanınız nedir?" diye sordu.

'Kim demiş bende var diye? Hiçbirinin niş olduğundan emin değilim. "Niş olmayan ilgi alanlarınız o zaman.

"Müziği, dans etmeyi, tiyatroyu ve sinemayı seviyorum. Yürüyüşe çıkmayı ve keşfetmeyi seviyorum. Liberty ve köpeği Charlie'yi düşünerek durakladı ve Willowbrook çevresindeki orman ve tarlalarda yaptıkları yürüyüşler için bir özlem duydu. "Peki ya sen?" diye sordu, düşüncesini aceleyle bir kenara bıraktı ve kendine tamamen yabancı biriyle bu konuşmayı yapmanın ne kadar harika olduğunu hatırlattı. Geçirdiği kaza hakkında hiçbir şey bilmeyen yeni insanlarla tanışmak ne kadar özgürleştiriciydi.

"Ben de müziği seviyorum," dedi. Gözleri onunkilerle buluştu ve tutuldu.

Bağlanma hissi o kadar güçlüydü ki nefesi kesildi. Carys bir insanın özel olduğunu içten içe hissetmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

Bir çocuk çığlık attı ve tam zamanında döndüklerinde yeşil bir balonun havaya yükseldiğini gördüler. Baba ipi yakalamaya çalışmış ama balon ulaşılamayacak kadar uzağa kaymış ve o kadar hızlı süzülmüş ki herkesin tek yapabildiği gökyüzünde süzülüşünü izlemek olmuş, küçücük bir nokta olana kadar küçülmüş, sonra da görünmez olmuş.

Carys tekrar Mat'e döndü ama büyü bozulmuş ve o an yok olmuştu. Boğazını temizledi, aniden daha yeni tanıştıklarının farkına vardı. Saatine baktı. "Gitmem gerekiyor.

"Ben de. Seninle yürüyeceğim.'

Parktan çıktıklarında adımlarında bir sıçrama vardı. Adam onunla aynı boydaydı ve birbirlerine ayak uydurarak yürüyorlardı. "Sana tekrar rastladığıma gerçekten çok sevindim. Buraya her Pazar gelir misin?"

"Evet. Yanaklarına renk gelmişti. "Aslında hayır. Bugün geri geldim çünkü seni tekrar görmeyi umuyordum. Adamın utangaç itirafı kadının içinde bir sevinç patlamasına yol açtı.

"Ben de öyle," dedi, sonra da Humphrey Bogart'vari bir ton takındı: "Dünyadaki tüm şehirlerdeki tüm parklar arasında o benimkine giriyor.

Kapıya ulaştılar ve durdular. Parkın sakinliğine kıyasla cadde kalabalıktı ama bugün trafik bile normalden daha sessiz görünüyordu.

"Peki," diye başladı Mat, "önümüzdeki Pazar burada olacak mısınız? Kız ona muzip bir gülümseme fırlattı.

"Olabilir. Aynı saatte mi?"

Carys metrodan kendi durağından önceki durakta indi ve son bir kilometre kadar yürüdü. Hâlâ heyecanla doluydu ve biraz enerji harcama fırsatını memnuniyetle karşıladı. Başı dönüyordu ama kendine bunun sadece İngilizce konuşan biriyle tanışmanın heyecanı olduğunu söyledi, çünkü bu biraz rahatlayabileceği ve bilmediği kelimeleri aramak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Çok nazik mavi gözleri vardı ve gözlükleri ona sevimli bir şekilde kitap gibi bir görünüm veriyordu. Kapının önündeki çocuk gibiydi ama Fransız tarzına sahipti ve bu da içini ürpertmişti. Ve ona çok yoğun bir şekilde bakmıştı.

Dostça davranmıştı, diye düzeltti kendini. Hepsi bu kadardı. Ve belki de bir arkadaş için biraz çaresizdi. Burada kimseyi tanıma konusunda pek başarılı olamamıştı. Geçerdi. Bu duygular genellikle geçerdi. Yüreğini hoplatan, kanını kaynatan heyecan azalırdı. Ama bu arada yeni bir arkadaş edindiğini umuyordu ve bu bile başlı başına gülümsemek için bir nedendi.

C Arys. Mat onun adını zihninde bir nakarat gibi tekrarladı, tadını çıkardı, *a'nın düzlüğü, s'nin fısıltısı...* 'Okşamak' kelimesine o kadar yakındı ki, zihninde ikisini birbirinden ayıramadı ve şöyle hayal etti Elini kızın yanağında gezdirirken kendisi de nefes alıyordu.

Kendini kısa kesti. Ne düşünüyordu ki? Onun gibi bir kadın, onun gibi bir adamla ilişki kurmakla asla ilgilenmezdi. Kadınların yanında utangaçtı; sözcüklere, müziğe ve yemeğe olan sevgisi yüzünden onu inek buluyorlardı. Eski sevgililerinden biri (gerçi eski sevgili sadece birkaç hafta süren bir kız arkadaş için biraz ağır kaçıyordu) ona "İlgi alanların konusunda neden bu kadar takıntılı olmak zorundasın?" diye sormuştu. Ergenlik çağındayken babasının da aynı şeyi söylediğinin yankılarını duymuştu. Ama otuz yaşında bile hâlâ bir cevabı yoktu. Neden bir yemeğe gidip sadece tadını çıkaramıyordu? Neden doğru bir şekilde değerlendirmek için kelimeleri özenle seçerek saatler harcıyordu? İşleri yarım yamalak yapamazdı ve Carys de onu daha yakından tanıdığında -eğer tanırса- şüphesiz diğer tüm eski kız arkadaşları gibi hissedecekti.

Yine de içinde bir kreşendo gibi umut yükseldi. Sanki büyülenmiş gibi kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Sanki cevapları duymaya açmış gibi sorular sorması. Güneş ışığında durmak gibiydi, vücudunu sıcaklık kaplamıştı. Onun neşeli gülümsemesini, bulaşıcı enerjisini hayal etti. O kadar sınır tanımaz, o kadar çekiciydi ki. Yine de, evinden bahsettiğinde, alttan alta gelen bir hüznü hissetmişti. Bu onun ilgisini çekmişti. Kız onun ilgisini çekmişti.

Dünyasının az önce sarsıldığı hissini bastırmaya çalıştı ama kendine karşı dürüst olsaydı, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Carys

I Carys'in ekip toplantısını yapmasının üzerinden üç gün geçmişti ve Emile onunla yeniden konuşmaya başlamıştı. Aurélie her zamanki gibi asık suratlı ve güvenilmezdi. Dün o hafta ikinci kez hasta olduğunu söylemişti ve Carys ile Léo onsuz idare etmekte zorlanmışlardı. Ingrid ve Mark için neden böyle bir sorun olmadığını merak ediyordu. Aurélie onu aptal yerine mi koyuyordu? Daha önce sık sık gelmemiş olsa bile, Mark ve Ingrid bir çiftti ve bu da randevu ayarlamalarını kolaylaştırmış olmalıydı.

Kapak.

Yine de Carys kafeye ilgili planlarına devam etmeye kararlıydı. Léo haklıydı, Kırmızı Kedi Kafe başarılıydı ama Carys'in aklında bir sürü fikir vardı.

Dairesinden erken çıktı ve her zaman gözüne çarpan *pastanelerden* birine uğradı. Beş dakika sonra elinde altın kurdeleyle bağlanmış, sabah güneşinde parıldayan güzel bir kutuyla işe doğru yürümeye başladı.

'*Bonjour*, Emile,' dedi parlak bir sesle, vardığında.

Börek yuvarlıyordu ve homurdandı. Kutuyu dikkatlice tezgâhın üzerine, onun yanına ama (Tanrı korusun) yoluna çıkmayacak şekilde yerleştirdi.

"Bu da ne?" Elleri hızla çalıştı, hamur işinin karesini aldı ve tekrar yuvarlamadan önce çevirdi.

"Sadece senin için küçük bir hediye. "Neden?"

"Çünkü hoşuna gideceğini düşündüm.

Oklavayı yere bıraktı ve kolunu alnına sildi. Keskin bir bıçak olarak kurdeleyi kesti. Carys nasıl gerildiğini hatırlayarak

Geçen gece kızgındı. Bu hediye, niyetlendiği gibi nazik bir jest olarak kabul edeceğini umuyordu.

Kapağı kaldırdı, iki güzel kek ortaya çıktı, kırmızı aynalı sırlı yarım kubbe şeklinde ve üstünde çileklerle süslenmişti. Ona karanlık bir bakış fırlattı.

'Çok çalışıyorsun,' dedi, 'hiç ara vermiyorsun ve ben her sabah oradan geçiyorum. Kendim için de bir tane aldım. Beş dakikan varsa, birlikte tadını çıkarabiliriz. Kekleri alıp tabaklara koydu ve bir tanesini ona uzattı.

"Bunu bitirmeliyim," dedi ve eliyle böreği işaret etti.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırdı ve ses tonunu hafif tutmaya dikkat etti. "Çok yazık. Bana içinde ne olduğunu söyleyeceğini umuyordum.

Sanki bu çok saçma bir istekmiş gibi başını sallayarak işine geri döndü. Kaşları derin bir şekilde çatıldı. Carys hayal kırıklığını yuttu ve tabağını da yanına alarak ofise girdi. Boş ver, dedi kendi kendine. Kendininkinin tadını çıkaracaktı.

Masasına oturduğunda telefon çaldı. Carys'in kalbi sıkıştı. Lütfen arayan yine Aurélie olmasın.

Ama değildi. "Merhaba Carys, ben Ingrid.

Daha uzun oturdu. Onunla konuşmayı umuyordu. "Ingrid, sesini duymak çok güzel.

"Dinle, uzun konuşmam. Zor birkaç hafta geçirdik. Mark'ın babası gittikçe hastalanıyor ve çiftlikte yapacak çok iş var ama kafenin nasıl gittiğini kontrol etmek istedim.

Kalbi sıkıştı. Uzun uzun sohbet etmeyi ve her şeyi ayrıntılarıyla gözden geçirmeyi umuyordu. "Kafe iyidir.

"Şimdiye kadar sorun çıkmadı mı?

"Hayır... Aurélie'nin yokluğunu düşünerek duraksadı.

"Personel ve malzemeler konusunda her şey yolunda mı?

Carys'in onunla konuşmak istediği o kadar çok konu vardı ki, ama Ingrid'in sesindeki endişeyi duyunca bunların önemi birden azaldı. Bekleyebilirlerdi. Belli ki Ingrid'in kafede her şeyin yolunda olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı. "Evet, her şey yolunda.

'Sosyal medyada aktif olduğunu gördüm. Bu harika, Carys. Tam da kafenin ihtiyacı olan türden bir tanıtım. İyi gitmesine çok sevindim. İşletmenin emin ellerde olması içimi rahatlattı. Dinle, gitsem iyi olacak. İyi işlere devam et.'

Carys telefonu kapattı ve sorunlarıyla ilgili sessiz kalarak doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederek dudağını çiğnedi. Artık çok geçti. Onları kendi başına çözmesi gerekecekti.

"Biliyor musun Aurélie, burada daha proaktif olsan iyi olurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Tezgahın yanında durmak yerine müşterileri kontrol edebilir, kimsenin bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olabilir, masaları temizleyebilirsin. *"Léo bunu yapıyor"* diye eklemek istedi. *"Sen neden yapamıyorsun?"* diye eklemek istedi ama kaçındı. İkisini karşılaştırmak Aurélie'yi kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı ve Carys bunu istemiyordu. Sadece onun işine devam etmesini istiyordu.

Aurélie ona meydan okuyan bir bakış atarak, "Tembel olduğumu söylüyorsun," dedi.

Carys bir tartışmanın içine çekilmeyi reddetti. "Daha fazlasını yapmanı istediğimi söylüyorum.

"Öyle mi? Yoksa ne?"

Léo'nun sözleri kafasında çınlıyordu: *Fransa'da kimseyi işten çıkaramazsınız*. Yine de çalışma saatlerini azaltıp yeni birini işe alabilirdi.

Çok cazipti, ama bu şekilde davranmak istemediğine karar verdi. Onun yerine "Aurélie, neden burada çalışıyorsun?" diye sordu.

Kız şaşırmış görünüyordu ama hemen toparlandı ve gözlerini devirdi. "Bu nasıl bir soru böyle? Carys'in cevap beklediğini görünce içini çekti. "Faturaları ödemek için tabii ki. Başımın üzerinde bir çatı tutmak için. Bunu eğlenmek için yapmıyorum, orası kesin.

O kadar acı konuşuyordu ki Carys'in sinirleri bozuldu. 'Evet, ama neden burası? Neden Kırmızı Kedi Kafe değil de -ne bileyim- yolun aşağısındaki bistro? Ya da McDonald's?

Aurélie uzun, lacivert bir tırnağı inceledi. "İki yıldır buradayım.

"Yani burayı seviyor olmalısın?

Aurélie başını kaldırdı. "Eğer beni tehdit etmeye çalışıyorsan-

Carys elini kaldırdı. 'Gerçekten *bu* kafedeki işi neden sevdiğini bilmek istiyorum. Eğer cevabınız sevmediğiniz ve başka bir yerde çalışmaktan mutlu olacağınız yönündeyseniz, o zaman belki de bunu yapmayı düşünmelisiniz. Ama sadece siz *istediğiniz* için.

Aur lie'nin kafası karışmış görünüyordu. Carys gülümsedi ve açıkladı: "Hepimizin burada olmasını istiyorum çünkü burada çalışmayı seviyoruz. Kırmızı Kedi Kafe özel bir yer. Eğlenceli, sıcak bir havası var ve müşterilerimiz de bunu seviyor. L o'nun ve Emile'in de sevdiği şey bu - kendi tarzında. Biz bir takımız. Ama ancak hepimiz elimizi taşın altına koyar ve birlikte çalışırsak bir ekip olabiliriz.

Demek istediğini anlattığını uman Carys bir bez alıp on iki numaralı masayı temizlemeye gitti ve Aur lie'yi tezgâhın arkasında alışılmadık bir sessizlikte bıraktı.

O günün ilerleyen saatlerinde Carys mutfak kapısını dirsekleyerek açtı ve uzun kirli tabak yığınına lavaboya taşıdı. Emile birkaç omlet kızartıyordu. Bulaşık makinesini doldururken ona şöyle dedi: "Mösyö Brioch 'dan şefe selamlar. Lahana turşunuzun enfes olduğunu söyledi. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamış.

Şef cevap vermedi ama gözlerindeki gurur parıltısını ve çatık kaşlarının biraz yumuşadığını fark etti. Tabakları bırakıp ellerini yıkarken kendi kendine gülümsedi.

"Bu arada, ahududu ve antep fıstığı musuydu," dedi.

Musluğu kapattı ve bir bulaşık bezine uzandı. "Ne?

"Bana verdiğin pasta. Omletleri bekleyen tabaklara çevirdi, kapağın üzerine yerleştirdi ve servis için zile bastı, sonra ona döndü. "Bisküvi tabanı çok ilginçti. Beklediğimden daha cevizli ve tuzluydu ama i e yaradı.

Carys'in yüzü güldü. "Beğendin

mi?" "Evet. Ama ben

yapmayacağım. "Senden

yapmanı istemiyorum.

Ona dikkatle baktı, sonra tavaları silmeye başladı. 'Neden aldın o zaman? Benim de ona uymamı beklediğinizden endişeliyim. Ladur e ya da Pierre Herm 'ye layık *pastaneler* yapamam. Onlar en iyisi.'

"Benim istediğim bu değil. Ben sadece bunlara neşe ve cesaretle yapıldığını görmeyi ve tadını çıkarmanızı istiyorum. Ne kadar renkli, ne kadar parlak ve cesur. Size her gün bir tane getireceğim ve eğer size ilham vermezlerse, sadece onları yemenin keyfini çıkaracağız. Fikir uyandırılırsa, bu bir bonus olacak. Ladurée ya da Hermé istemiyorum, sadece Emile istiyorum. Hayal etmek istediğiniz en renkli, heyecan verici ve dramatik pastalar. En iyileriniz."

"Keklerimden memnun değil misin?" diye sordu sessizce.

'Pastalarını *seviyorum* Emile, ama bence onlarla güvenli oynuyorsun. Tuzlu yemeklerde ne kadar yaratıcı olabildiğini gördüm. *Pastalarda* neden olmasın? Pasta şefi olarak eğitim aldığını söylememiş miydin?

Dudaklarını büzdü ama cevap vermedi. Bunun yerine sordu, 'Deney yapmak ne kadar zaman alır biliyor musun? Yeni bir şey yaratmak için?

Biliyorum. Ve meşgulsün, biliyorum. Deney yaparken birkaç haftalığına seçenekleri azaltmaya ne dersiniz? Aynı sayıda kek yapabiliriz ama sekiz yerine sadece dört çeşit. Ya da bir süreliğine onları satın alabiliriz. Size yardımcı olmak için ne gerekiyorsa.'

İlk kez hiçbir şey söylemedi ve onun fikrini değerlendiriyor gibiydi. Hissettiği umut titreşimini yakalayan Carys devam etti: "Yeni bir şey yaratarak ne kadar eğlenebileceğinizi hayal edin.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bunu bir düşün," dedi ve yüzünde bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı.

Carys kızın kahvesini ve sandviçini dizüstü bilgisayarının yanındaki masaya koydu. Çoğu sabah buraya gelirdi ve Carys için her zaman hazır bir gülümsemesi vardı.

"Umarım daha sonra güneşin tadını çıkarabilirsiniz," dedi Carys, Japonca karakterlerle dolu bilgisayar ekranına bakarak. "Çok güzel bir gün.

"Neredeyse bitirdim - daha sonra nehir kenarında yürüyüş yapmak için bir arkadaşım ile buluşacağım.

Carys tezgâha dönerken Aurélie'nin kaşlarını kaldırdığını gördü ve aşırı dostça davrandığını düşündüğünü anladı. Belki de öyleydi, ama Carys'in umurunda değildi. Kendisi oluyordu ve kimse için değişmeyi reddediyordu. Mat'i düşündü ve bir heyecan kıvılcımı hissetti. Eğer ona yaklaşımasaydı hiç konuşmayabilirlerdi.

Madam Jalibert'in masasının yanında durup bir içki daha isteyip istemediğini sordu. 'Hayır, teşekkürler canım. Carys, bir dakikan var mı? Seninle konuşmam gerek.

"Elbette. Carys yanındaki sandalyeyi çekti. Kafasında endişeli düşünceler dolanıyordu. Yaşlı kadın hasta mıydı? Kafedeki bir şeyden dolayı mutsuz muydu? "Nasıl yardımcı olabilirim?

Ancak Madam Jalibert'in gözleri endişelenmek şöyle dursun, parıldıyordu. "Bir defileye ev sahipliği yapmaya ne dersiniz?

Carys şaşkınlığını gizleyemedi. "Burada mı? Başıyla onayladı.

"Gerçekten yerimiz yok.

"Evet, var," dedi kararlı bir şekilde. 'Sadece küçük bir yere ihtiyacımız var. Şu masaları yoldan çekersek şurası mükemmel olur.

"Ne tür bir defile?" Madam Jalibert sık sık Milano ve New York'taki podyumlardan ve tasarımcı evlerinden söz ederdi. Red Cat Café, alışkın olduğu mekânlarla aynı seviyede sayılmazdı.

'Bir arkadaşımın yeni giyim işini tanıtmak için. Küçükler için sürdürülebilir kaynaklı kıyafetler.

"Yani modeller çocuklar mı olacak? Başını sallarken küpeleri şingirdadı.

Carys, Willowbrook İlkokulu'nun doğuş oyununu düzenlediğini hatırladı ve aklına kedi gütmek geldi.

"Daha önce bir defile yaptınız mı?

Madam Jalibert, 'Asla,' diye cevap verdi. 'Ama bu denemekten kaçınmak için bir neden değil, değil mi?

"Doğru," dedi Carys.

"Genç kadın arkadaşımın kızı ve bu işi her şeye rağmen kurdu. Kanserle mücadele etti, boşanmadan kurtuldu ve çok az parası var. İşe başlamasına ben yardım ettim. Ama bir mekana ihtiyacımız var.

"Moda dünyasındaki bağlantılarını arayamaz mısınız? Carys önerdi. Yardım etmek için çok daha iyi bir konumda olurlar.

Madam Jalibert biraz mahcup görünüyordu. 'Eskisi kadar çok yok. Her neyse, denedim. Siz benim tek umudumsunuz.

Carys gülümsedi. O zaman baskı yok. Hayal etmeye çalışarak boşluğa baktı. "Bilmiyorum Madam Jalibert. Bunu düşünmem gerekecek.

O öğleden sonra Léo geçerken Carys tezgâhın arkasındaydı. Hararetle bardakları ve fincanları kuruluyordu ama bakışları odanın köşesindeki masada oturan bir kadına sabitlenmişti. Léo durdu.

"Seni üzecek ne söyledi?" diye sordu, onun bakışlarını takip ederek. "Onu boğmak istiyormuş gibi görünüyorsun.

"Hiçbir şey söylemedi. Aslında beni tanıımıyormuş gibi davrandı. "Ama tanıyor mu?

Başıyla onayladı. "Sahanlığın karşısında oturan kız. "Kapısını çaldığınızda size kaba davranan kız mı?

"Aynen öyle. Fransız kadınlarının mükemmel olduğu kusursuz bir şekilde delicesine güzeldi: kusursuz bir cilt ve zahmetsizce zarif görünmek için yeterli makyaj. Saçları, yapımı saatler sürmüş olması gereken şık kıvrımlarla sırtından aşağı sarkıyordu ve o ve arkadaşları (aynı şekilde güzel ve iyi giyimli) getirdikleri makyaj örneklerini tartışırken ellerinde telefonları vardı. En azından Carys onların bunu tartıştıklarını düşünüyordu: o kadar hızlı konuşuyorlardı ki Carys onlara servis yaparken ne dediklerini takip etmekte zorlanıyordu.

"Salata yiyen ve ekmek sepetini geri çeviren insanlarla gerçekten arkadaş olmak istiyor musun?" diye sordu Léo.

Carys güldü. "Emile'in yemekleri onlar için ziyan oluyor.

Şunlara bir bakın. İnternette oje hakkında paylaşım yapmakla o kadar meşguller ki birbirlerine bakmıyorlar bile. Onlara bulaşmadığın için şanslısın.'

"Haklısın. Hiçbir ortak noktamız yok. Paris'te yalnız olabilirdi ama kendi değerlerini ve ilgi alanlarını paylaşan insanlar bulması gerekiyordu.

Etrafına bakındı, komşusunun görünüşünün kendisini nasıl tedirgin ettiğinden rahatsız olmuştu. Kafe onun için bir teselli yeri değildi, aksine Aurélie stres seviyesinin yükselmesine neden oluyordu.

Carys'in bakışları önce kitap okumakta olan Gérard'a, sonra Madam Jalibert'e takıldı ve aklına beklenmedik bir fikir geldi. Yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

Ya kafe bir teselli yeri olsaydı? Sadece onun için değil, herkes için.

Cuma günü ödeme günüydü ve kapanış saatinde Emile, Léo ve Aurélie kafeyi temizlemeyi bitirirken Carys ofiste bekledi. Onlara vermek üzere hazırladığı para zarfları vardı. Ayrıca bir başka ekip toplantısı daha planlıyordu, ancak sonuncusundan sonra bunu açıkça söylememiştir. Bunun yerine, onları oturmaya davet etti ve Emile'in limonlu ve bademli bisküvilerinden bazılarıyla içecek ikram etti.

"Nedir bu? Aurélie bisküvi tabağına sinir gazı katılmış gibi bakarak sordu. "Gitmek zorundayım. Oyalanacak vaktim yok.

Carys kararlı bir şekilde, "Uzun sürmeyecek," dedi.

Kız uzun bir nefes verdi ve ne demek istediğini vurgulamak için saatine baktı.

Carys boğazını temizledi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Emile de gitmek için sabırsızlanıyordu ve küçük bir biranın tadını çıkaran tek kişi Léo'ydu. Carys derin bir nefes aldı ve devam etti. 'Paris büyük bir yer. Etrafınız insanlarla çevrili olsa bile yalnızlık çekebilirsiniz.

Léo'nun yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. Aurélie sıkılarak, "Yani?" dedi.

'Peki bu kafe bir toplum merkezi olsa iyi olmaz mıydı? İnsanların gidebilecekleri ve yalnız olmadıklarını, arkadaşlarının arasında olduklarını hissedebilecekleri bir yer. Misafirperver bir yer, bir sığınak.

Ona boş boş baktılar.

Emile içini çekti. "Ne öneriyorsun?

'Perşembe akşamı birkaç saat daha açık kalacağız ve bir açık mikrofon seansı düzenleyeceğiz. Çalışmak zorunda değilsin ama çalışırsan sana iki katını öderim.

"Açık mikrofon seansı mı? Aurélie dehşete düşmüş görünüyordu. "O da ne?

"İnsanların bir araya gelip sohbet ettiği, müzik yaptığı ya da ... her neyse işte. Emile kollarını savunma pozisyonunda kavuşturmuştu.

Sadece Léo bu fikirle ilgileniyor gibiydi. "Şarkı söylemek mi?" diye sordu.

Carys başını salladı. 'Ya da insanların yapmak istediği başka bir şey. Madam Jalibert mini bir defile düzenlemek istiyor - sadece yirmi dakika kadar. Sonra Gérard biraz şiir okuyacak.

Aur lie inledi. "Bana bunu kendisinin yazdığını söyleme. "Hayır. Rimbaud okuyor.

'Hepsi bu mu? Şiir ve moda mı? Pek iyi bir akşam sayılmaz.'

'Gerisi doğaçlama olacak. Gecede ne olacağını göreceğiz. Şarap ve atıştırma servisi edeceğiz. Karmaşık bir şey olmayacak. Aur lie'nin gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. En parlak ses tonunu takınarak, "Peki, kimler var?" diye bitirdi.

Kırmızı saten eşarbını düzeltti ve endişeyle cevaplarını bekledi. Biraz zorlarsa, ekibinden sadece biriyle idare edebilirdi. "Yapacağım," dedi Emile.

Carys şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

'Sadece birkaç saat sürecek ve fazladan para kazanabilirim,' diye açıkladı. 'Yakında oğlumun doğum günü olacak ve istediği oyun konsolu ucuz değil.

"Ben de öyle yapacağım," dedi L o.

Carys ona minnettar bir gülümseme attı. Kalkmaya gitti. Üçte iki fena sayılmazdı.

Aur lie, "Ve ben," dedi.

Carys durdu. Adamlar bile şaşırmış görünüyordu.

Aur lie omuz silkti. 'Birkaç günlük işi kaçırdım. Para işime yarayabilir.

Salı sabahıydı, hafta sonundan sonra döndükleri ilk gündü ve Carys çoktan ayağa kalkmıştı. Masalarda bekleyen üç kişi ve mutfakta Emile varken bu kadar meşgul olmak nasıl mümkün olabilirdi?

Tüm kahve tortularını temizledi ve makineyi sildi, kromu parlatarak ısıldamasını sağladı ve gizlice kafeye göz kulak oldu. L o masaları topluyor, sağ elinde ustalıkla dengelediği tepsiye tabak ve fincanları diziyor, bir yandan da yakındaki bir müşteriyle sohbet ediyordu ve Aur lie-

Aur lie neredeydi? Carys durdu ve etrafına bakındı. Kız ortadan kaybolmuştı. Saate baktı: molası yarım saat önce bitmiş olmalıydı. Carys ve L o'nun ayaklarının yerden kesilmesine şaşmamalı. Aur lie bugün üçüncü kez ortadan kayboluyordu.

Bezi yere bıraktı ve onu bulmak için aceleyle arka odaya doğru ilerledi. Yolda Emile'in yumurta  ırpıtığı mutfaka da göz attı. Arka odaya geçti ve orada Aur lie'yi ayaklarını kanepenin koluna uzatmış uyurken buldu. Carys küfretti. Kız dalga geçiyordu.

"Aur lie!" dedi sertçe. Kız kımıldamadı.

"Aur lie!" dedi daha yüksek sesle.

Aur lie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendini orada bulduğu için gerçekten şaşırmış ve kafası karışmış görünüyordu. Doğrulup gözlerini kırıştırdı ve yüzünü ovuşturdu. "Neler oluyor?"

Carys ellerini kalçalarının üzerine koydu. 'Molan yıllar önce bitti. Dışarısı çok meşguldü.

Aur lie ona öyle şaşkın şaşkın bakıyordu ki, Carys neredeyse onun için  z lecekti. Sonunda bir elini saçlarının arasından geçirdi ve, "Tamam, tamam, bir dakika içinde orada olacağım," diye mırıldandı.

Bir dakika içinde mi? Carys öfkesini tamamen kaybetmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Bir daha olmamalı, tamam mı?"

Aur lie ona asık suratlı bir bakış fırlattı. Üstünü düzeltirken, "Hepimiz senin gibi parlak ve canlı olmadığımız için  zg n m," diye mırıldandı. "Bazılarımızın evde bizi yıpratana aileleri var.

Carys'in kulakları diken diken oldu. "Bir ailen var mı?"

Nedense Aur lie'nin bek r olduğunu, belki bir erkek arkadaşı olduğunu, ama bir ailesi olmadığını düşünmüştü.

'Neden şaşırdın? Bana çok genç olduğumu mu söyleyeceksiniz?"

Bu kızın omzunda öyle bir  ip vardı ki. "Sadece ilgileniyorum, hepsi bu.

Ama sessizlik devam etti. Hayal kırıklığına uğrayan Carys gitmeye karar verdi. Bu kadar kötü bir başlangıç yapmış olmaları onu üzüyordu ama neyi farklı yapabileceğinden emin değildi. Arkadaşça, sabırlı ve sert olmayı denemişti,

ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Aurélie ondan hemen hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Aurélie, "Benim iki oğlum var," dedi. Carys durdu ve döndü.

Aurélie ona hızlı bir bakış fırlattı ama Carys onun gözlerindeki meydan okumayı, savunmayı kaçırmadı.

Nedense, bu onun kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Bu çok hoş. Kaç yaşındalar?" "İki ve dört.

'Sevimli yaşlar. Zor bir iş olsa da, tahmin edebiliyorum. Ses tonunu nötr tutmaya dikkat ediyordu.

"Çok.

Carys kanepeye baktı ve Aurélie'nin ilgisizliğinin ve tembelliğinin aslında yorgunluktan kaynaklandığını daha önce nasıl göremediğine şaşıtı. "Yardımin var mı?" diye sordu.

"Dadı mı demek istiyorsun? Aurélie'nin gülüşü keskin ve acıydı. "Hayır." "Bir eş ya da aile demek istedim.

Aurélie, "Hayır," dedi. "Sadece kreş.

Emile mutfaktan seslendi, 'Burada işler yoğunlaşıyor. Biriniz gelip yardım edebilir mi?'

Carys kapıdan başını uzatarak, "Bir dakika," dedi. Aurélie'ye döndü. 'İki küçük çocuğu tek başına büyütme zor olmalı. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Aurélie bir kahkaha attı. 'Senin yardımına ihtiyacım yok. Sen benim patronumsun, arkadaşım değil.

Kırılğan sözleri çok saldırgandı - ancak gözlerindeki bakış onlarla çelişiyordu. Acıyla doluydu. Carys fırlatılmıştı. "Eğer fikrini değiştirir ve benimle konuşmak istersen, ben buradayım. Odayı çatlak bir sessizlik doldurdu, sonra ekledi, "Bir fotoğraflarını görmek isterim.

Aurélie şaşırmış görünüyordu.

Çatal bıçak sesleri Carys'in omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Dışarıda ona ihtiyaç vardı ama bu önemli hissettiriyordu.

"İşte," dedi kız, telefonunu uzatarak.

Ekranada gülümseyen iki yüz yanak yanağa duruyordu. Onlara baktı ve soluk kızıl saçlarını inceledi. "Oh, çok sevimliler," dedi usulca.

"Evet. Aurélie'nin gri gözleri sıcacıktı. "Çok da yorucu.

Carys onun sesindeki yorgunluğu duydu ve çaresizce neden yalnız olduğunu, babalarına ne olduğunu sormak istedi. Neden yardım edecek bir ailesi yoktu? Bunun yerine, 'Küçük olanlar öyle. Bana daha kolay olduğu söylendi.

Aurélie ikna olmuş
görünmüyordu. "Adları ne?"

"Adam ve Maxence.

"İyi anlaşıyorlar mı?

'Çoğu zaman, evet. Onlar iyi çocuklar. Resme bakarken yüzündeki sert ifade sevgiyle yumuşadı.

"Kreş buraya yakın mı?

'Buralarda hiçbir şeye param yetmez. Evimize yakın,' dedi belli belirsiz. Bu, onun neden her zaman işten sonra koşa koşa gitmeye hevesli olduğunu açıklıyordu. Carys kafeden eve kutu kutu kek götürdüğü zamanları düşündü ve birden mantıklı geldi. Küçük çocukların sevincini hayal etti. Aurélie neden anne olduğunu söylememişti? Neden bu kadar engelleyici ve sert kenarlı?

Aurélie telefonu çantasına geri koydu. "Ufaklık Maxence hastalandı. Geceleri uyanıyor, öksürüyor. Sürekli devam eden korkunç öksürük nöbetleri. Ne yapacağımı bilemiyorum. Gündüzleri iyi, ama öksürüğü ... Bu yüzden geç kaldım. Ve işe gitmedim.'

Sertlik hâlâ oradaydı ama Carys onun sesindeki endişeyi duydu ve bir burkulma hissetti. Daha fazlası olduğunu hissederek bekledi.

Aurélie devam etti: 'Sabah oluyor ve hepimiz yorgun düşüyoruz. Hepimiz aynı odada uyuyoruz, görüyorsunuz. Onları yataktan kaldıramıyorum. Başını öne eğdi. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, ama ...

'Şimdi nerede? Daha iyi mi?'

"Kreşte. Onları daha önce aradım ve iyi olduğunu söylediler.

Carys elini Aurélie'nin omzuna koydu. "Bana söylediğin için teşekkürler.

"Bu işi kaybetmek istemiyorum. Aurélie'nin sözleri taş gibiydi ama gözlerindeki ifade çok farklıydı.

Carys bir çekiştirme daha hissetti ama kız geç gelmeye devam edemezdi. Onu kanepeye geri götürdü ve oturdular. "Ne yapabiliriz? Sana nasıl yardımcı olabilirim Aurélie?

Bir deklanşör inmeden önce gözlerinde şaşkınlık titreşti. "Hiçbir şey yok. Kimse yardım edemez. Bu benim sorunum ve bununla başa çıkmak zorundayım.

"Onu doktora götürdünüz mü?

İki kez. İşe yaramadı. Virüs olduğunu söyledi, ama olmaya devam ediyor. Ve bu bir virüs değil. Ben onun annesiyim, bilirim ve gündüzleri iyi. Gözlerini hızla kırptırdı.

"Neden geri dönmüyorsun?

"O kadar kolay değil - ameliyat sadece gündüzleri, ben çalışırken açık oluyor.

"Yarım gün izin al ve geri dön," dedi Carys kararlı bir şekilde. "Belki başka bir doktora görünmek istersin.

'Yarım gün izin mi? Şimdiden çok fazla iş kaçırdım. Bunu karşılayamam. O.'

"**Y a p ı n** . Paranı alacaksın.' Carys kafasının içindeki sesi duymazdan geldi.

Bu tekliften pişman olup olmayacağını merak ediyordu. Aurélie bundan faydalanacak mıydı? 'Onun için bu işin aslını öğrenmelisin. Böylece sen de yorgunluktan hastalanmazsın.

"Tamam. Bakışları bir kelebek gibi Carys'e doğru kaydı ve "Teşekkürler," diye mırıldandı.

O Pazar öğleden sonra Carys parka yarım saat erken geldi. Öyle bir niyeti yoktu. Sadece geç kalmak istemiyordu. Mat'tan iz yoktu, bu yüzden hızlı bir yürüyüşe çıktı, ancak scooter kullanan çocukların ve gezinen çiftlerin yanından geçerken gözünün yarısı buluşma yerlerindeydi. Eylül ayının sonuydu ve sıcaklık birkaç derece düşmüş olmasına rağmen Aydınlık bir gündü ve güneş parlıyordu. Saat ikiye on kala oturdu.

Onu görmesi uzun sürmedi. Yaklaşırken el salladı ve kalbi yerinden fırladı.

"*Salut*," dedi ve eğilerek onu geleneksel Fransız selamlamasıyla her iki yanağından öptü. Kadının vücudu kıvılcımlandı. Yanına oturdu ve bir ayağını dizinin üzerine koydu.

"Merhaba," dedi ve bakışlarını adamın mavi kazağı ve kot pantolonu üzerinde gezdirerek onu tekrar görmenin verdiği heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. Geniş paçalı pantolonundaki bir kırışıklığı düzeltti ve daha rahat bir kıyafet seçmiş olmayı diledi. Zahmetsiz bir Paris şıklığı yakalamaya çalışıyordu ama çok fazla çabalıyormuş gibi görüldüğünden şüpheleniyordu. Ayrıca çiçekli bluzu arıları kendine çekiyordu. En azından topuklu ayakkabı değil de spor ayakkabı giymişti. "İyi bir hafta geçirdin mi?"

Başını bir yana eğdi. "Fena değil. İşle meşguldüm. Demiryolu onarımlarıyla ilgili bir makale üzerinde çalışıyorum. Bundan daha heyecan verici bir şey olamaz.

Güldü. "Gazeteci misin?"

Bir kelebek koluna konmuş ve sonra tekrar uçup gitmiş. Kırmızı çiçeklerin deseni bir böceğin gözünden daha gerçekçi görünüyor olmalı.

"Evet," dedi hevesiz bir şekilde. Ruh halindeki değişiklik belirgindi ve işinden zevk almadığını anlayabiliyordu.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Sadece yerel bir gazete. Kaşları çatıldı. "Ücretsiz bir tane. Metroda ve park banklarında terk edilmiş olarak gördüğünüz türden.

"Yine de. Gazeteci - bu heyecan verici.'

Adam sanki şaka yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi şaşkınlıkla ona baktı. "İnanın bana, heyecandan başka bir şey değil.

"İşinden zevk almıyor musun?" diye sordu, adamın gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü fark ederek.

Pek sayılmaz. Her gün bize işe yaramaz olduğumuzu söyleyen cehennemden bir patronum var. Her zaman stresli, kötü bir ruh hali içinde ve her şey acil.

"Sesi berbat geliyor. Neden sen-'

İş değiştirmek mi? Bugünlerde gazetecilikte çok fazla iş yok. Herhangi bir işim olduğu için şanslıyım - özellikle de düzenli maaşı olan bir işim olduğu için.

"Ah. Kulağa zor geliyor.'

Öyle. Ücretsiz gazetelerin nesli tükeniyor. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorlar. Bu da herkes için stres yaratıyor. Aslında patronuma sempati duyuyorum. Gazeteyi güncel tutmak zorunda ama neredeyse hiç bütçesi yok. Bu hiç kolay değil. Büyük gazetelerin daha fazla hata payı var.'

"Onlar için çalışmak ister misin?

'Bu bir rüya. Ya da bir dergi. Ama şimdiye kadar hiç şansım olmadı.

'Sen olabilir yap bir şey başka,' o önerdi. 'Konuşmak Tecrübelerime dayanarak, kariyerinizde tamamen bir değişiklik yapmanızı tavsiye ederim.

Olabilir. Gerçi kelimeler benim işim. İyi olduğum şey onlar. Ama bana kariyer değişikliğinizden bahsedin. Daha önce nerede çalışıyordunuz?

Adamın konuyu nasıl değiştirdiğini fark etti ama devam etti. "Birkaç hafta öncesine kadar ilkokul öğretmeniydim.

"İngiltere'de mi?"

"Evet.

'Vay canına. Ne kadar da yön değiştirmişsin. Öğretmenden tezgahtar kıza.'

Dükkân değil kafe olduğunu söylemek için ağzını açtı ama 'tezgâhtar kız' göndermesiyle kulakları dikildi. "*You've Got Mail* filmini izlediniz mi?

"Tabii ki. Meg Ryan orijinal tezgahtar kızdır.'

Beklenmedik bir heyecan dalgası onu vurdu. Liberty ile birlikte en sevdikleri filmlerden biriydi ve onun da bunu biliyor olması Liberty'nin ondan biraz daha hoşlanmasına neden oldu.

"Peki neden gittin?" diye sordu.

'Bir değişikliğe hazırdım. Bir maceraya.

"Peki şu ana kadarki maceranızdan nasıl keyif alıyorsunuz?"

Dürüstçe, 'Bu işi seviyorum,' dedi. 'İş yerinde pek çok yeni insanla tanışıyorum ve şehirde yolumu bulmaya çalışıyorum. Bu gerçekten heyecan verici.

Onun gibi bir adamla romantizm yaşamak daha da heyecan verici olurdu. Nazik, zeki, ilginç biri.

"Şimdiye kadar neleri ziyaret ettiniz?" diye sordu.

Kollarını iki yana açtı. 'Görülecek çok şey var. Kocaman bir liste yaptım ve her seferinde bir tanesini işaretliyorum.

'Ne tür yerler? Eyfel Kulesi mi? Sacré-Cœur?'

Başını iki yana salladı. 'Onları zaten gördüm ve sadece birkaç aylığına buradayım, bu yüzden turistlerin görmediği yerleri ziyaret etmek istiyorum - gerçek Parislilerin gittiği yerleri. Her yeri ve her yeri. Beni memnun etmek zor değil. Yaramazca gülümsedi.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "İstersen sana etrafı gösterebilirim.

Kalbi bu ihtimal karşısında dans etti. "Bu harika olur" derken ses tonunu rahat tutmaya çalıştı. Teşekkürler. İçeriden birinin bakış açısına sahip olmak her zaman iyidir.

'Şimdi başlayabiliriz - eğer zamanınız varsa? Harika bir bit pazarı biliyorum.' "Neden olmasın? İçinde bir heyecan kabarmıştı. Tozlu eski eşyaları hayal etti.

Kitaplar ve işe yaramaz ıvır zıvırlar pek ona göre değildi ama bunun bir önemi yoktu. Bu onu daha iyi tanımak için bir fırsat olacaktı. Doğrusu, onu ikinci el araba satışına götürmeyi teklif edebilirdi ve o da kabul ederdi.

Parkın içinden yürümeye başladılar. Onun hızına ayak uydurmakta hiç zorlanmadı.

"Plak satın almak için harika bir yer," dedi.

"Aha! Demek niş ilgi alanınız bu.

Güldü. 'Ne yazık ki o kadar da niş değil. Oldukça popüler olmaya başladılar.

Metroyla kuzeye gittiler ve açık ve kapalı pazar tezgâhlarından oluşan bir labirentin içine girdiler. Aynaların ve resim çerçevelerinin, tarihi fotoğraf kutularının ve eski mutfak ekipmanlarının yanından geçtiler. Carys çanak çömlek ve çatal bıçak takımı satan bir tezgâhta oyalandı. Güzel bir leylak rengi kadeh dikkatini çekti. Bardak kabarcıklıydı ve pürüzsüz, düzgün bir sapa doğru sivriliyordu. Aklına Marie Antoinette'i ve Versay Sarayı'ndaki çılgınca abartılı partileri getirdi. Ama yirmi avroya ancak kraliyet ailesinin parası yeterdi, bu yüzden yoluna devam etti.

Bir plak standına vardıklarında Mat durdu. Plakları karıştırırken tanıdık Motown yıldızlarının yüzleri gözünün önünden geçti.

Ona sordu, "Peki plak çaların var mı?" "Var.

'Plakların sesi nasıldır? İnsanların söylediği kadar çatlak mı?"

"Olabilirler. Gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, bu onların cazibesinin bir parçası.

Yine de zıpladıklarında pek hevesli değilim.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı? Carys sordu. "Lionel

Richie'yi sever misin?

"Tabii ki. Hiç düşünmeden 'Hello' nakaratıyla şarkıya başladı.

Etraftaki insanlar ona baktı ama o fark etmedi bile. Mat ona, "Sesin çok güzel," dedi.

Teşekkür ederim. Normalde ben gitar çalarım ve arkadaşım Liberty şarkı söyler. Bu konuda biraz utangaç ama harika bir sesi var. Öte yandan Carys sahne almaya bayılırdı. Bundan daha hayat dolu ya da neşeli bir şey olamazdı. Plakları karıştırdı, ararken mırıldandı.

'Ben de gitar çalıyorum. Eskiden çalardım. Güldü ve yanakları biraz karardı. "Gençken şarkılar yazardım.

"Müzik mi söz mü?"

"İkisi de.

"Bu harika. Neden durdun?"

"Çünkü korkunçlardı. Adamın orantısız gülümsemesi kadının kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Nereden biliyorsun?

Bunu düşündü. "Babamın tepkisinden belliydi. "Başka biri size geri bildirimde bulundu mu?

'Onları başka kimse duymadı. Muhtemelen böylesi daha iyi.

O kadar kendini beğenmiş biriymi ki. "Ben de bir tane

duymak isterim. "Üzgünüm. Böyle bir şey olmayacak.

Hiçbirini saklamadım.' "Ama onları hatırlamalısın.

Başını iki yana salladı.

'Bir zamanlar biri eleştirdi diye sevdiğiniz bir şeyden vazgeçmiş olmanız çok üzücü. Bir kişinin fikrinin umutlarınızı, hayallerinizi, sevdiğiniz şeyi ezmesine izin veremezsiniz. "Yıldızlara ulaşmalısın"! Kollarını Buzz Lightyear pozunda açtı. 'Neden gülüyorsun? *Oyuncak Hikâyesi*'ni sevmiyor musun?

"*Oyuncak Hikâyesi*'ni seviyorum ve gülüyorum çünkü bu iyi bir izlenimdi. Ama "gökyüzüne ulaşmak" olduğunu biliyor musun? Ve bunu söyleyen Woody, Buzz değil.'

"Buzz ne diyor?

"Sonsuzluğa ve ötesine!" dedi en iyi Amerikan aksanını takınarak. "Ben yıldızlara ulaşmayı tercih ederim." Kıkırdadı. "Cidden, yine de, "Kalbinin sesini dinlemelisin. Seni mutlu eden şey buysa şarkı yaz.

"Bu işte iyi olmadığımı söylerken ciddiym.

'Birincisi, nasıl emin olabilirsiniz? İkincisi, kimin umurunda? Yine de yap. Kendin için yap. Bir sonraki kutuya geçti ve Lulu, Phil Collins, George Michael'ın albümlerini karıştırdı. Küçükken yaptıkları hazine avlarından biri gibiydi. Yıldız ödülünü bulup Mat'e veren ve onun yüzünün aydınlanmasını izleyen kişi olmayı çok istiyordu. "Annem Lionel'ı çok severdi," diye itiraf etti. "Hâlâ sevdiğine eminim. Barry Manilow'u da.

'Barry sende kalabilir. O benim için biraz sevimsiz.' Lionel öyle değil mi?

Başını hafifçe eğdi. "Olabilir. Ama Lionel iyi bir Brie ise, Barry burayı kokutan olgunlaşmış bir Camembert'tir.

Plakları karıştırmaya devam ettiler ve kadın ona doğru kaçamak bir bakış attı. Adamın saçları öne doğru dökölmüş ve kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Onu çok az tanıyordu ama yine de onda doğuştan nazik ve güvenilir bir şeyler olduğunu hissediyordu. Birlikte daha fazla zaman geçirene kadar temkinli davranmak, kalbini korumak mantıklı olurdu ama hayal gücü onu ele geçiriyordu ve kendini onun nerede yaşadığını ve plak koleksiyonunun neye benzediğini hayal ederken buldu. Kendisinininki gibi küçük bir stüdyo hayal etti, ama belki Paris'in daha bakımsız bir yerinde. Onun aksine, adam tüm genç komşularını isimleriyle tanıyordu.

"Aha!" dedi, bir albüm tutarak. "Bingo. Lionel'ın beyaz dişleri ona gülümsüyordu.

Üzerinde beş avro yazan bir etiketi görmek için çevirdi. "Bu iyi bir fiyat, değil mi?

"Çok. Bakışları onunkilerle buluştu ve gözleri su katılmamış bir neşeyle parladı. Bu onun başını döndürdü.

Mat plağın parasını ödedikten sonra, "Hadi kafeye gidelim," demişti. "Ben ısmarlıyorum.

"Lionel'ın şerefine bir içki? Sırıtmıştı. "Evet.

Ama şimdi bira şişeleri boşalmıştı ve Carys onun gitmek istediğini hissediyordu. Son yarım saat içinde saatini gizlice iki kez kontrol etmişti. "Randevun var mı?" diye sordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?

"Saatini kontrol edip duruyorsun. Gitmen gereken bir yer var mı?"

'Ah - evet. Hayır. Sayılır. Akşam yemeği için rezervasyonum var.

Utanç verici. Yemek yemelerini önermek üzereydi. Neyse, boş ver. 'O zaman harekete geçelim mi? Benim de geri dönmem gerek.

Bu doğru değildi. Stüdyo dairesinde tek başına oturacaktı ama bunu bilmesine gerek yoktu. Akşam yemeğinde kiminle buluşacağını merak etti. Bir kadın mıydı? Belki de Carys onun samimiyetini yanlış yorumlamıştı. Belki de ona iyilik olsun diye şehri gezdiriyordu.

Hesabı ödediler ve ayrıldılar. Metroya doğru ana yolu takip ederlerken, birdenbire bir ambulans belirdi. Mavi ve beyaz bir kasırgaya dönüşen sireni herkesi geri sıçrattı. Caddede arabalar kenara çekildi, geçmesine izin vermek için kendilerini garip açılarla sıkıştırdılar.

Carys'in yüzündeki kan çekildi. Benzin dumanı burun deliklerini doldurdu. Ağzındaki tüplerin tadına bakarak, üzerine eğilmiş maskeli yüzler görerek, makinelerin bip seslerini duyarak baktı. Her şeyi zihninde bir film gibi, tüm yakın plan detaylarıyla görebiliyordu: sarı ojesi, mırıldandığı yaz şarkısı, yolun ters tarafından kendisine doğru gelen arabanın yuvarlak farları. Oksijen ciğerlerinden çekilmişti. Gürültü sağır ediciydi. Farlar büyüdü, yaklaştı ve ağzı kurudu, kaza yine ağır çekimde gerçekleşiyordu. Kontrolden çıkarak kendisine doğru savrulan diğer arabayı gördüğünde kalbi göğsüne çarptı. Parmakları direksiyonu kavradı ve yapıştı, dua ediyordu ki o-

Carys? İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı, Mat'in yüzünün kendisine yakın olduğunu ve yumuşak mavi gözlerinin endişeyle dolup taşıdığını fark etti. Parmakları Mat'in koluna uzandı ve kendini sabitlemek için ona tutundu.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Ağzı yapış yapıştı, kelimeleri çıkaramıyordu.

Her neyse, Paris'e tüm bunlardan uzaklaşmak için gelmişti. Kazadan kurtulan kız olmaya geri dönmek istemiyordu. Özellikle de Mat'le birlikte. "Sadece biraz başım döndü. Eli başına gitti ve mavi araba kaputunu, göz gibi farları uzaklaştırmaya çalıştı. "Kan şekeri falan düşmüş olmalı.

Kırmızı bir itfaiye aracı da köşeden hızla döndü. Karşıdan gelen trafiğe karşı caddenin sol tarafından ilerledi. Gidişini izlediler, sonra Mat'in kolu kızın beline dolandı ve onu kalabalık yoldan uzaklaştırdı. "Bir yere oturmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Ben iyiyim. Nefesinin kesildiğini hissetti. Bu flashback birdenbire ortaya çıkmıştı. Neden burada? Neden şimdi? Bu zayıflığına lanet okudu. Kazayı ne zaman geride bırakacaktı? Kafasında bu kadar yanlış olan neydi?"

en uygunsuz anlarda onu böyle pusuya düşürdüğünü biliyor muydunuz?
"Şimdi daha iyi hissediyorum.

"Sana bir şey getireyim mi? Yemek? Su?"

Gülümsemesi plastik gibiydi ama yapabileceğinin en iyisi buydu. Etrafındaki yoğun trafiğe ve kalabalık caddeye baktı. Sadece oradan uzaklaşmak istiyordu. 'Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Hadi gidelim.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet," dedi titreyen bir ayağını diğerinin önüne atarak. Kendini sabitlemek için kolunu onun koluna doladı.

Şaşırmış görünüyordu, sonra sııttı. Eski çizgi romanlar satan bir dükkânın ve ona Natasha'nın Willowbrook'taki dükkânını hatırlatan bir çiçek tezgâhının önünden geçtiler. Az önce olanlardan dolayı kendine kızgındı ama bu aynı zamanda hayatın kıyısında durduğunu hatırlatan kaba bir hatırlatmaydı. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyordu. Kaza yara izleri bırakmıştı ama bu aynı zamanda nefes alma, konuşma ya da bağımsız yürüme yeteneğini asla hafife alamayacağı anlamına geliyordu. Hayatını kaybetmesine ramak kalmıştı ve şimdi yaşamak istiyordu. Tamamen. Neşeyle. Kendini tutmadan. Bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı.

Mat'e baktı. Şimdi daha dengeli hissediyordu ve kolunu bırakabilirdi - ama bu doğru hissettirdi. Yakınlığı, insan temasının sıcak ürpertisini seviyordu. Mat tanıdığı diğer erkeklerden farklıydı. Daha savunmasız, daha dürüsttü. Açıklayamadığı bir bağ hissetti. Tek bildiği ondan hoşlandığıydı.

"Mat?"

Ona baktı, gözlerinden kırılganlıklar yayılıyordu. "Mm?"

"Bir partnerin var mı? Kız arkadaşın?"

Bir koşucunun geçmesine izin vermek için durdu ve Carys de durdu. "Hayır, bilmiyorum," dedi Carys'in bakışlarını tutarak. "Ya sen?"

Gülümsedi ve başını salladı. Tereddüt etti, kalbi rüzgârda dans eden bir bayrak gibi hızla atıyordu. Ambulans sireni hâlâ zihninde tazeydi. *Söyle kızım. Kaybedecek neyin var?* "Senden hoşlanıyorum, Mat. Bence arkadaş olabiliriz."

Adamın gözlerinde bir gülümseme başladı ve kadın bunun yayılmasını izledi. Yanlarından akıp giden insanlar ve sokağın gürültüsü uzaklaştı. 'Ben de senden hoşlanıyorum, Carys Bell. Umarım arkadaştan daha fazlası olabiliriz.

13

Mat

Jean-Baptiste bir ızgara alıyordu.

"Bu korkunç!" diye bağırdı patronları. 'Standartların altında ve daha fazlası!

Bunu bana gösterme cüretini nasıl gösterebiliyorsun?

Mat, Christian'ın ofisinin cam penceresinden patronun yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve saçlarının çılgınca havaya kalktığını görebiliyordu. Jean-Baptiste vakurdu, saldırıyı bir şehit gibi sessizce ve metanetle karşılıyordu.

Mat ve Alice masalarının güvenli mesafesinden meslektaşlarına sempati dolu bir bakış attılar.

"Yeniden başla! Christian bağırdı. 'Yeniden yaz ve bu kez konuna biraz coşku kat - eğer coşkunun ne olduğunu biliyorsan.

Mat, "Ona sormak için iyi bir gün değil o zaman," dedi.

Alice kalemini çiğnedi. "Mesele şu ki, bugün sormazsak şansımızı kaçıracakız ve gelecek hafta çok geç olacak.

Haklıydı.

Jean-Baptiste kaşlarını çatarak ortaya çıktı. İri bir adamdı, sağlam yapıydı, rugby oynuyordu ama şimdi yenilmiş görünüyordu. Mat bir parça sempati duydu. Hepsi o yollardan geçmişti. Christian'ın sözleri bir adamı düşürebilirdi.

"İyi misin? Adam karşılırlarına otururken Alice sessizce sordu.

"İyiyim.

Mat anlamıştı: Adamın akli karışmıştı.

Yarım saat sonra Mat Alice'i dürttü ve patronlarının ofisini işaret etti. 'Az önce bir telefon görüşmesini bitirdi. Peki ya şimdi?

Onun bakışlarını takip etti ve iç çekti. "Ya şimdi ya hiç, sanırım.

Ayaklarını sürüyerek gidip kapısını çaldılar. Christian kafasını kaldırıp baktı. "Ne?" diye tersledi.

İçeri girdiler. Mat, "Bir parça için bir fikrimiz var." dedi.

Christian gözlüğünün üstünden onlara baktı. "Ve iki kiŒi mi gerekiyor? Ėlkokulda mıyız biz? Neredeyse el ele tutuŒuyorsunuz.'

Mat kaskatı kesildi. Alice'in gözleri alev alev parladı. "Bir kiŒi için çok fazla iŒ var," dedi buz gibi bir sesle. "Çok fazla araştırma ve görüşme gerektirecek.

'O zaman cevabım hayır. Zamanımız yok. Patronları yazmaya devam etti. Parmakları klavyesine hantal bir staccato ritmiyle vuruyordu.

Bir süre bakıştıktan sonra Mat, "Bize bir gün ayırırsanız, geri kalanını kendi zamanımızda hallederiz," dedi.

Patron yazmayı bıraktı. Sonra içini çekti ve oturmalarını işaret etti. "Anlatın bana.

Karşısındaki siyah deri koltuklara tünemişlerdi, sırtları kaskatı kesilmişti.

"Köşedeki Palais de la Musique önümüzdeki hafta yeniden açılıyor," dedi Alice. 'On yıldır kapalıydı ve sadece sekiz aylık bir yenileme çalışması yaptılar. Tarihi, yeni sahipleri ve neden bu kadar uzun süre kapalı kaldığı hakkında bir yazı yazabileceğimizi düşündük.

"Derinlemesine bir özellik," dedi Mat. 'Gerçekten çok güzel bir yer. Sosyal medyada gördünüz mü bilmiyorum ama takipçileriyle yeni iç mekanın küçük fotoğraflarıyla dalga geçiyorlar ve harika görünüyor.

"Bir Œey gördüm. Christian düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı. 'Herkes buranın yeniden açılmasını istiyor. Beklenti duygusunu artıracaksın.

"Aynen öyle.

"Evet. Hoşuma gitti.

Mat bir sevinç parlaması hissetti.

Christian kaşlarını çatı. "Yine de buranın bir reklamı gibi okunmadığından emin olmalısın.

"Elbette," dedi Mat. 'Binanın ve bölgenin zaman içinde nasıl geliştiğine dair bir bakış açısı yakalamayı planlıyoruz.

"Güzel. Christian sırayla onları inceledi. 'Bu senin için iyi bir girişim. Etkilendim.'

"Teşekkürler," dedi Alice ve Mat'e baktı. Mavi gözleri pencereden yansıyan ışıkla parlıyordu.

"Tamam. Bunun üzerinde çalışmak için bir gününüz olabilir, ama bir dakika daha fazla değil'.

"Evet, patron. Ayağa kalktılar.

Kapıda Mat durakladı ve Alice'in önce gitmesini bekledi.

"Terfi için başvurdu mu? Christian sordu. "Son başvuru tarihi yakında.

Bağlarını salladılar ve Mat'ın içinde umut kabardı. Bu en küçük cesaret kırıntısı olabilirdi ama Christian'ın ona daha önce gösterdiği her Çeyden daha fazlaydı.

Mat, Christian'ın onayının yanı sıra Carys'i de düğünerek iğten eve moralli bir Çekilde döndü. Bunun heyecanını içinde taşıyor ve bir sonraki Pazar gününe kadar gün sayıyordu.

Ben de senden hoşlanıyorum, Carys Bell. Umarım arkadaşın daha fazlası olabiliriz. Bunu söyleyecek kadar cesur olduğuna inanamıyordu. Ama nedense ona karşı tamamen dürüst olabileceğini hissetmişti. Kendisi olabileceğini hissetti. Ve söylediklerinde ciddiydi: umut ediyordu. Umut, parktaki ağaçların yapraklanmaya başlaması gibi içinde yeşeriyor ve çiçek açıyordu.

"Bozukluğun var mı?" diye sordu evsiz adam kapı aralığından.

Mat durdu. Ceplerini karıştırdı. Bozuk para bulamadı ama bir notu vardı. Bir an tereddüt etti, sonra ona bunu verdi.

Adamın gözleri büyüdü. "Teşekkürler," dedi. "Bu gece barınakta kalabileceğim.

Mat ona daha yakından baktı. Her gün yanından geçiyordu ama adını bilmiyordu. "Ben Mat, bu arada.

"Michel. Elini uzattı.

Eve vardığında Mat bir bira açtı ve balkona yaslandı. Bulutsuz, açık bir akşamdı. Carys'le konuşmak çok kolaydı ve her şeyin nasıl da içinden döküldüğünü düşündü: işinden ne kadar nefret ettiğini, eskiden nasıl şarkılar yazdığını. Normalde konuşmadığı şeylerdi bunlar, yine de onu neredeyse hiç tanııyordu. Birkaç kez parkta karşılaştığı bir yabancıydı. Ama bazen bir yabancıyla konuşmak daha kolaydı.

Yıldızlara ulaşın! Kalbinizin sesini dinleyin. Sizi mutlu eden şey buysa şarkı yazın. Kendin için yap.

Sözleri onu gülümsetti; pozitifliği bulaşıcıydı. Hayatı boyunca sınavlardan iyi notlarla geçmek, babasından, patronundan ya da okuyucularından takdir almak için çabalamıştı. Çoğunlukla yetersiz kalmıştı. Peki hiçbir beklenti olmadan bir şeyler yapma fikri? Özgürleştiriciydi.

İçeri girdi, gardırobun arkasından gitarını aldı ve bilmediği bir odada yolunu bulmaya çalışan kör bir adam gibi telleri karıştırmaya başladı.

Ertesi gün Mat ve Alice dışarı çıktılar. Yağmur yağıyordu ve cadde tertemiz yıkanmıştı. Yolun kenarına park etmiş arabalar yanardöner su tanecikleriyle parlıyordu.

Alice yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu inanılmazdı. Mat güldü. "Öyleydi.

"Çok fazla malzeme var. "Evet.

Palais de la Musique'in yeni sahibi onlara derinlemesine bir röportaj ve yüz yıl öncesine ait fotoğraflar, tarihi kayıtlar ve broşürlerden oluşan bir hazine vermişti.

Metro istasyonuna doğru yola çıktıklarında adımları hafifti.

"Bu çok iyi bir parça olacak," dedi Alice.

"Yine de yapılacak çok şey var. O hafta her gece geç saatlere kadar çalışmışlardı ve teslim tarihlerine sadece iki gün kalmıştı.

Haydi. Ofise geri dönelim. Şansımız yaver giderse bu akşama kadar taslağı tamamlamış oluruz.

Mat kabul etti, makale zihninde şekilleniyordu.

Mat bilgisayarından başını kaldırdı. Ofisin penceresinden şehir karanlığa gömülmüştü. Aşağıdaki sokak sessiz ve hareketsizdi. Çiçekçinin vitrinindeki bisikletin hayalet gibi bir havası vardı. İş arkadaşları saatler önce ayrılmıştı ama o ve Alice geride kalmıştı. Pizza sipariş etmişler ve makalelerine devam edebilmek için enerji içecekleri içmişlerdi. Saatine bir göz attı. İşine o kadar dalmıştı ki, saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişti.

ama şimdi yorgunluk vuruyordu. Şehrin ışıkları bile sönük görünüyordu ve ışıltısını kaybetmişti.

Alice'e, "Bu hattı üç kez hareket ettirdim ve tekrar geri getirdim," dedi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Gözleri bulanık, kolları ve bacakları ağırlaşmıştı. "Sen nasıl gidiyor?"

Klavyesinin üzerine eğilmiş, kaşları çatık bir şekilde düğümlemişti. "Yavaşça. İçini çekti. "İşte yaptığım şey.

Mat'in görebilmesi için ekranı çevirdi ama Mat'in gözleri yeterince iyi görmediği için ayağa kalktı ve okumak için masanın üzerine eğildi. Çalışmayı aralarında bölüşmüşlerdi: Mat, binanın yakın geçmişi ve şu anki tadilatlarla ilgili en dikkat çekici alıntıları bulmak için tüm röportaj materyallerini elden geçirirken, o da mekanın tarihçesini hazırlamıştı.

'Bu iyi,' dedi. 'Bu resimler mükemmel. Hayatta kaldıkları için çok şanslıyız. Duvardaki saat yumuşak bir tıkırtıyla yarım saati gösterdi.

"Sence patronun hoşuna gidecek mi?"

"Eminim gidecektir.

Alice ona gülümsedi. Adam onun parfümünün kokusunu aldı. Masasında küçük bir şişe saklıyor ve tuvalete her gittiğinde sıkıyordu. Bu koku ona kendi tıraş losyonu kadar tanıdık geliyordu. Gözlerinin etrafında yorgunluk çizgileri vardı ama onlarda gördüğü memnuniyet ve gurur kendisinininkini yansıtıyordu. İşte bu yüzden gazeteci olmuştu. Önemli şeyler hakkında yazmak için.

"İyi bir takım olduk," dedi yumuşak bir sesle.

"Var. Yazdığı kelimeleri gözden geçirerek aşağı kaydırmaya devam etti. "İyi iş çıkardınız, gerçekten. Burası bir müttefik olmadan cehenneme dönerdi.

"Mat?"

Öyle mi?

Kadın yutkundu ve adam ona yan gözle baktı, aniden daha önce olmayan bir gerginliğin farkına vardı. "Geç oldu. Benim evime gelmek ister misin?"

"Seni eve bırakmamı mı istiyorsun? Adam şaşkınlığını gizleyemedi. Daha önce hiç korkmuş gibi görünmemişti, yine de birçok kez geç saatlere kadar çalışmışlardı.

"Kastettiğim bu değildi. Gözleri anlamlı bir şekilde onunkilere kilitlendi ve anlam kazandı.

Geri sıçradı, ondan uzaklaştı. İçinden bir duygu karmaşası geçti, en güçlüsü şaşkınlıktı. Arkadaş olduklarını sanıyordu, onun kendisini bu şekilde gördüğünü düşünmemiştir.

"Dehşete düşmüşsün. Kadın inledi ve eşyalarını aceleyle toplamaya başladı. Yüz ifadesi sertti ama yanaklarından utandığı anlaşılıyordu. Hatta utandığını.

'Hayır,' dedi çabucak, 'hayır - değilim. Sadece şaşırdım. Ve yorgun. Beynim çalışmıyor-'

"Sorun yok. Elini kaldırdı. "Açıklamana gerek yok. "Alice-

"Söylediklerimi unut, tamam mı? Ben de yorgunum. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Düşünmüyordum-'

"Alice, dur," dedi yüksek sesle. Onun acısını görebiliyordu. Hissediyordu. Boğazını temizledi. Alice'i seviyordu, ondan gerçekten hoşlanıyordu ama bu şekilde değil. Oh, kahretsin. Sessizliği Alice'in gözlerindeki acıyı daha da yoğunlaştırıyordu. "Mesele şu ki, bir kızla tanıştım - İngiliz bir kız. Ondan hoşlanıyorum.

Alice gözlerini kırptırdı. 'Onunla ne zaman tanıştın? Hiçbir şey söylemedin.' "Pazar günü. Yani, daha önce bir kez karşılaşmıştık ama-'

"Yani dışarı çıkmıyor musun?"

"Öyleyiz," diye ısrar etti. Sonra içine bir şüphe düştü.

"Sayılır. "Sayılır mı?"

Biz arkadaşız. Ama umuyorum ki ... Yani, o özel biri.'

"Ve onu çok az tanımanıza rağmen bunu söyleyebiliyor musunuz?"

Kulağa imkansız geldiğini biliyordu ama Carys'in "Partnerin var mı?" diye soruşunu ve hayır dediğinde yüzünü aydınlatan o mutlu gülümsemeyi hatırladı. "Evet. Yapabilirim.

Şaşkınlık yerini yenilgiye bıraktı. "Doğru.

Alice hâlâ kederli görünüyordu ama Mat ona karşı dürüst olduğu için rahatlamıştı.

Bu geceki restoran Konservatuar'ın yakınında sıradan bir yerdi. Bir İtalyan restoranı olan Pepe ('biber' anlamına geliyordu - kontrol etmişti) öğrenciler arasında popülerdi, bu da Mat'ın çok pahalı olmayacağını umduğu anlamına geliyordu. Üzerinde

Öte yandan beklentileri de düşüktü. Öğrenci bölgelerinde iyi lokantalar bulmak nadirdi: nitelikten ziyade niceliğe yönelme eğilimindeydiler. Yine de araştırmaya meraklıydı.

Kapıyı kapatmadan önce şemsiyesini silkeleyerek içeri girdi. Duvarlar çıplak tuğlaydı ve dekor telaşlıydı: kırmızı pötikareler ve tozlu şişe rafları. Hayal kırıklığının yuvarlandığını hissetti. Bu vasat olacaktı, bunu biliyordu. Pizzanın mükemmel, hamurunun gevrek ve ince olması dışında yazacak bir şey olmayacaktı.

Garson önüne bir sepet ekmek koydu ve saçaklı gölgeli küçük lambayı yaktı, sonra da koşarak uzaklaştı. Mat menüyü taradı ve bir ilgi dürtüsü hissetti: tüm geleneksel yemekler - lazanya, cannelloni ve benzeri - diğer, daha sıra dışı olasılıklarla serpiştirilmişti. *Osso bucco* onu doğrudan çocukluğuna götürdü çünkü büyükannesinin favorisiydi. Annesiyle birlikte onun doğum günü için yaparlardı. Eğer doğru hatırlıyorsa, saatler sürmüştü ama yapmak bir sevgi eylemiydi ve büyükannesinin sevincini gördüğünde buna değmişti. Derin yağda kızartılmış ıspanak toprakları, biber ve galeta unu ile *Orecchiette*. Roma usulü yavaş pişirilmiş kuzu incik.

Birkaç başlangıç, kuzu eti ve bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti. Rahat bir yerdi, müşteriler çoğunlukla yaşlı öğrencilerdi. Onların yüksek lisans mezunları ya da belki de öğretmenler olduğunu tahmin etti. Genç öğrenciler sorttan yeni çıkmış gibi görünüyordu ve Cambridge'de lisans öğrencisi olduğu zamanları hatırladı. O zamanlar gözleri çok parlaktı, çok saftı. Başını eğdi ve şarabından bir yudum daha aldı. Belki de kariyer seçimi konusunda daha pragmatik davranmalı ve muhasebeciliği ya da çevirmenliği seçmeliydi. Profesyonel bir yeterliliğe ve ömür boyu sürecek bir işe sahip olacaktı.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırarak getirilen tabakları inceledi ve diğer müşterilerin ne yediğini görmeye çalıştı. *Osso bucco* popüler görünüyordu ve hepsi açgözlülükle yiyordu, ancak sadece açlarsa bunun yemekle bir ilgisi olmayabilirdi. Etrafında olup bitenleri gözlemleyerek telefonuna notlar almaya başladı. Bir yemek deneyimi sadece damağınıza çarpan yemekle ilgili değildi: garsonlar ve etrafınızdaki diğer müşterilerin uğultusu, yemeğin

Tabağınızdaki yemeğin sunumu, tutkulu bir şefin özenli işçiliğine karşı aceleyle önünüze konulan baştan savma bir iş.

Kapı açılıp dört genç içeri girdiğinde hâlâ not alıyordu. Yukarı baktı. Garsonun onları uzun zamandır görmediği arkadaşları gibi karşılaması ve bir masaya oturtmak yerine boş bir köşeye yönlendirmesi dışında başka bir masaya benziyorlardı. Dikkatli bir şekilde dizildiler ve genişçe gülümsediler. Adamlardan biri Mat'ın gözüne takıldı ve göz kırptı. Mat kaşlarını çattı. Kimdi bunlar? Buraya ne için gelmişlerdi? Birdenbire yeni çıkan bir pop şarkısının akapella versiyonunu söylemeye başladılar.

Mat büyülenmişti. Mükemmeldi, hatta orijinalinden bile daha iyiydi, ancak diğer dinleyiciler rahatsız olmadan konuşmaya ve yemeye devam etti. Mat'ın başlangıçları geldi ve bir opera aryası eşliğinde *arancini* toplarını ve kral karides *bruschetta*'yı yedi. Kuzu eti geldiğinde, 'Ave Maria' yorumunun ortasına gelmişlerdi ve şef mutfaktan susmasını söyleyene kadar garson da şarkıya eşlik etti.

Garson Mat'a sırtıttı. "Elimde değil!" dedi, sonra dudaklarının arasında bir fermuar hareketi yaptı.

Mat kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak her şeyin tadını çıkardı.

İnceleme: Pepe

Burayı özetlemek için tek bir kelime yeterli. Büyüleyici.

Müziğe alerjiniz yoksa Pepe'ye aşık olmamanız mümkün değil. Yemekler, OKB'yi ya da bu durumda bir şefin İtalyan yemeklerine olan tutkusunu akla getirecek türden detaylara gösterilen özenle mükemmel bir şekilde hazırlanıyor. Basit bir domates sosu bir miktar ançüezle karmaşık hale getiriliyor, kuzu incik bir gece boyunca marine ediliyor, ardından yavaşça pişirilerek eriyecek kadar yumuşak hale getiriliyor; arancini bile en kaliteli buffalo mozzarella ve gizli mücevherler gibi ortasına sıkıştırılmış güneşte kurutulmuş domatesler sayesinde harika bir lezzet derinliğine sahip. Ancak burayı bu kadar unutulmaz kılan şey yemekler değil (üzgünüm Şef): yan taraftaki Konservatuar öğrencileri tarafından spontane olarak sağlanan müzik eşliğidir.

*Karar: ***** (5 yıldız)*

Mütevazı dış görünüşü sizi yanıltmasın: Bu, göz önünde saklı olan sihirli bir müzik kutusudur.

Carys

Carys *pastaneden* elinde beyaz bir pasta kutusuyla çıktı ve sabahın erken saatlerindeki temiz havayı içine çekti. Bugün ceviz ve karamel *seçmişti*. éclairs dekore edilmiş ile altın Yaprak. Onlar vardı gülünç derecede gösterişliydi ve kendisinininkini tatmak için sabırsızlanıyordu. Emile'in de kendisinininkini beğeneceğini umuyordu. Ara sıra onunla ofiste yemek yemek için zaman buluyordu ve onun malzemeleri analiz etmesini ve neyin işe yarayıp neyin yaramadığına dair fikirlerini söylemesini dinlemeyi seviyordu. Ama dışarı çıktığında, kekler penceredeki bir poster dikkatini çektiği için unutulmuştu.

Paris'te yıldız gözlemi, diye tercüme etti. Ücretsizdi ve Parc Montsouris'de yapılıyordu. Willowbrook'u ve Liberty'yle birlikte Damselfly Cottage'ın bahçesinde oturup evrenin yavaşça süzülüşünü izledikleri, umutlarını ve hayallerini konuştukları, kayan bir yıldız görüp dilek tutmayı umdukları yaz gecelerini düşündü. Artık geceler daha serin olacaktı ama yıldızlara bakma ve yeni bir parkı ziyaret etme ihtimali kaçırılmayacak kadar güzeldi. Posterin bir fotoğrafını çekti ve Mat'in onunla gitmek isteyip istemeyeceğini merak etti. Onu düşününce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra kafeye doğru yola koyuldu.

"Hey, bu da ne?" diye soluk soluğa mutfığa girdi.

Emile omuz silkti. "Daha fazla renk istediğini söyledin, ben de denedim.

Carys onun yanındaki tepsiye baktı. Tepside devasa çikolatalı tatlılara benzeyen bir sıra vardı. Ortaları çikolatayla kaplanmıştı ve her iki tarafına da kakao serpilmiş yufkalar yerleştirilmişti. Kadın dudaklarını yaladı. "Emile, muhteşem görünüyorlar.

"İçinde çikolatalı bir roulade var. Bir tane tadın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin.

Tereddüt etmedi, bir tabak kaptı ve çatalıyla yemeğe daldı. Tatlar ve dokular dilinin üzerinde patlarken gözleri büyüdü. 'Bu çok lezzetli.

Müşterilerimiz onları çok sevecek.

Bunlar tam da onun yapmasını umduğu türden sıra dışı ve göz alıcı pastalardı. Hatta daha da iyiydi. Her zaman onun güvenli oynadığını hissetmişti ve farklı bir şey denediği için çok mutluydu.

Bilmiyorum. Yufka biraz fazla pişmiş. Ve sunum üzerinde çalışmam gerekiyor.

Adamın derin kaşlarından mükemmel parlak keklere baktı. 'Ne saçmalık! Emile, bunlar harika. Kendiliğinden, parmak uçlarında ayağa kalktı ve ona sarıldı. "İnanılmazsın! Çok yeteneklisin.

Büyük gururlu adam sevecen bir şekilde kızardı.

Carys haklıydı: müşterileri pastalara bayıldı. Sosyal medyada da büyük ilgi gördü ve sabah geç saatlerde Emile'e keklerin tükendiğini bildirdi. "Tekrar yapacak mısınız?" diye sordu boş tepsiyi ona uzatarak.

Dudaklarını büzdü. "Belki.

"Denemek iyidir, menüyü taze tutar.

Yanaklarını şişirdi. "Çok fazla iş var.

Sevgiyle gülümsedi. "Çünkü sen çok mükemmeliyetçisin. "Bu kötü bir şey değil," dedi kızgınlıkla.

'Eğer sizi geride tutuyorsa öyledir. Bazen denemek ve başarısız olmak hiç denememekten daha iyidir.

"Burada yaptığınız şey bu mu?" "Ne demek istiyorsun?

"Bir kafede çalışma deneyiminiz olmadığını duydum.

Ani bir ürperti kapladı içini. "Ne? Sana kim söyledi-" Kendini durdurdu ve omuzlarını geriye çekti. 'Dedikoduların ne dediğini boş ver. Biz bir takımız. Hepimiz kafenin başarılı olmasını istiyoruz. Öyle değil mi?

Başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı, bu bir baş sallama olabilirdi.

Kadın gitmek için döndüğünde, adam "Benim için fark etmez" dedi. Kadın durdu.

Sessiz mutfaktaki tek ses onun derin sesiydi. 'Tecrübeniz olmadığını. Önemli değil. Sen bu işte iyisin. Doğuştan yeteneklisin.

Aur lie    le yemeğine geldiğinde gözle görülür biçimde daha ne eliydi. Adımlarında bir sıçrama vardı ve merhaba derken neredeyse gülümsüyordu.

Carys onu ofise kadar takip etti ve ceketini astı. "Maxence nasıl? Doktor ne dedi?"

Aur lie  nceki gün geç kalmıştı, çünkü oğlu gece hastalanmı tı ve    lene doğru iyile mi  olmasına rağmen, onun için endi elendi i belliydi. Carys bugün doktora görünmek için randevu almasında ısrar etmişti.

"Astım olduğunu düşünüyor," dedi Aur lie. 'Hırıltılı olmadığı için hiç aklıma gelmemişti ama g r n  e göre çocuklarda öksürük şeklinde kendini gösterebiliyor. Doktor ona inhaler verdi.

"Güzel. Umarım yardımcı olurlar. Carys gülümsedi, ama Aur lie ona karşılık vermedi.

'Bana sabah izin verdiğiniz için teşekkürler. Yine de paramı alacak mıyım?'

'Yapaca ını söyledim ama bu bir kereye mahsus Aur lie. Sana g venebilece imi bilmem gerek. Carys yeniden doldurmak için Raoul'un su kabını aldı. 'Ve umarım başka sorunların olursa bana gelirsin.

"Yapaca ım.

"Güzel. Carys gülümsedi. "Biz bir takımız, unuttun mu?"

Aur lie gözlerini devirdi, sonra gülümseyerek ekledi: "Tekrar teşekkürler.

'Bu pasta artık, Aur lie. Eve götürmek ister misin?'

Kafe kapanmı tı ve Carys ile Aur lie mutfakta son birkaç parçayı toparlıyorlardı. Aur lie krep kulesine baktı: Çikolata sosuyla bir araya getirilmiş krep katmanları. Bir müşteri sipariş vermiş ve parasını  demi ti ama almaya gelmemişti. Emile, gitmeden önce Carys'e bunun saklanamayaca ını söylemişti.

"Sadakaya ihtiya ım yok! Aur lie tersledi.

Carys sinirlendi. 'İstedini hiç söylemedim. Eğer istemiyorsan, alma. Başka biri bunu takdir edecektir. Hayal kırıklı ını gizlemek için arkasını döndü. Aur lie erkek çocuklarını a tı ından beri ilişkilerinde yeni bir düzeye ulaştıklarını ummu tu, ama sözleri canını yaktı.

Carys ona acıdığı için suçlu muydu? Belki biraz - ama sadece küçük çocukları tek başına büyütmenin ne kadar zor olduğunu anladığı için. Ve bu pahalı şehirde yaşarken Aurélie'nin aldığı maaşla iki yakasını nasıl bir araya getirdiğini bilmiyordu.

Aurélie tekrar pastaya baktı ve içini çekti. "Madem ziyan olacak, o zaman tamam. Kutuyu aldı ve gitmeye hazırlandı.

Carys sevincini gizlemeye çalıştı. "Yarın akşam sosyal gecemiz olduğunu da unutmayın.

Aurélie inledi. "Nasıl unutabilirim ki?

Perşembe akşamı hızla geldi ve Carys yüzüncü kez düzeni kontrol etti. Bir sandalyeyi şuraya, bir masayı buraya yerleştirdi. Birbirlerine yeterince yakınlar mıydı? Çok mu yakındı? Kafe çok büyük değildi ama ofisteki mobilyaların yarısını üst üste yığarak ve geri kalanını pencereye doğru iterek, yükseltilmiş arka köşede iyi bir sahne alanı yaratmayı başarmışlardı. Bu gecenin iyi geçeceğini umuyordu. Aurélie böyle bir şey beklemediğini açıkça belirtmişti ve şimdi neredeyse başlarına geldiği için Carys fikrine olan güvenini kaybetmişti. Ama Madam Jalibert tasarımcı arkadaşı ve bavullar dolusu giysiyle geldiğinde sinirlerini geniş bir gülümsemenin ve yüksek sesle, neşeye *"Bonsoir!" demenin* ardına sakladı.

"Bu kadar mı? Aurélie odayı gözden geçirdi. 'İki çocuk, Madam Jalibert ve Gérard mı? Açmaya değmez.

Carys hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Léo ve Emile mutfaktaydı, kollarını kavuşturmuşlardı ama onların da katılımdan etkilenmediklerini görebiliyordu. 'Bu sadece ilk gece. Bu tür şeylerin başlaması zaman alır.

"Yani bunu tekrar mı yapacağız? Aurélie dehşetle baktı.

"Bakalım nasıl olacak. Arkasında sıralanmış şarap şişelerine baktı. Bu küçük grup için çok fazla.

Madam Jalibert ofisten dışarı fırladı. Kafenin müdavimi olan genç aileden kendisi için modellik yapmalarını istemişti ve Fabien ile Laure arkada yüksek sesle kıkırdıyorlardı. "Neredeyse hazır mısınız?" diye sordu.

Carys saatine baktı. "Evimiz dolu değil ama yine de bir başlangıç yapsak iyi olur.

'Merak etmeyin,' dedi Madam Jalibert. 'Gelecekler. Herkese bundan bahsettim. Neden şiir okumaya başlamıyorsunuz?

"İyi fikir. Carys yanına gitti ve Gérard'la konuştu.

O da sahneye çıktı.

O okumaya başlayınca Aurélie gözlerini devirdi. "Oh, harika," diye mırıldandı. "Sanki okula dönmüş gibiyim.

Derin ve kendinden emin sesinden okuduğu şiirlere tutkuyla bağlı olduğu anlaşılıyordu ama Carys pek bir şey anlamamıştı. O okurken, aralarında Japonya'dan gelen öğrencinin de bulunduğu başka insanlar da geldi. Carys'in dürtmesiyle Aurélie içecek ikram ederek yanlarından geçti.

Gérard konuşmasını bitirdiğinde kibarca alkışlandı ve odadakilere "Vaftiz oğlumu da yanımda getirdim" demeden önce zarif bir selam verdi. Genç bir çocuğu yanına çağırdı. "Louis sizin için keman çalacak.

Carys içkileri doldururken durakladı ve kendini çelikleştirdi. Öğrencileri okula sık sık enstrüman getirirdi ve yeni başlayanların sesinin ne kadar kötü çıkabileceğini bilirdi. Defileden önce herkesi korkutup kaçırmayacağını gerçekten umuyordu.

Ama ilk notalar duyulduğunda, şarap şişesini yere bıraktı. Odanın öbür ucunda Aurélie'yle göz göze geldi ve birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Çok güzeldi. Gérard'ın vaftiz oğlu gerçekten yetenekliydi. Halk müziği çalışıyordu, herkesin ayaklarını yere vurmasını ve gülümsemesini sağlayan birkaç kısa, gösterişli jig çalışıyordu.

Bitirdiğinde, alkışlar bu kez yüksekti ve bunun tek nedeni daha fazla misafirin gelmiş ve neredeyse tüm koltukların dolmuş olması değildi. "Konservatuarda çalışıyor," dedi Gérard gururla.

"Sırada biz varız," dedi Madam Jalibert, mikrofonu ondan kaparak. Carys'in müziği başlatması için parmaklarını şıklattı ve mini defile başladı. Mutlu ritim salonun alkışlamasını sağladı ve o andan itibaren gece bir bulanıklık içinde geçti. Keman performansından etkilenen bir konuk eve gidip bir gitarla döndü; bir başkası kalkıp şarkı söyledi. Emile birkaç sihirbazlık numarası yaptı. "Bize sihirbaz olduğunu hiç söylememiştin! Carys, Emile bitirdiğinde şöyle dedi.

"Değilim. Sadece havalı bir baba olmaya çalışıyorum. "Oğlumun arkadaşları bundan hoşlanıyor" diye eklerken yüzü kızardı.

Kasa sürekli çaldı ve Carys'in şarabı fazla stoklamadığı ortaya çıktı: her şişe bitmişti. Hepsinden önemlisi, herkes eğlenmiş ve katılmıştı.

Saat onda mikrofonu eline aldı ve herkese geldikleri için teşekkür etti. Bütün salon gülümsüyordu ve Madam Jalibert topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Odadaki enerji elektrik gibiydi ve Carys bir sıcaklık hissetti. Bu gece tam da umduğu gibi olacaktı. Eğlenceli. Mutlu. İnsanları bir araya getirmek.

"Bir sonraki ne zaman?" diye sordu biri.

Carys, 'Her Perşembe açık olacağız,' dedi.

Kaç kişinin geri döndüğünü görmek için gelecek haftaya kadar beklemesi gerekecekti ama bunun iyi bir şeyin başlangıcı olduğunu hissediyordu.

Tİki gün önce ofisteki o geç geceden ve Alice'in onu beceriksizce reddetmesinden beri Alice'le işler garipleşmişti, bu yüzden bugün Mat bir barış teklifi getirdi. En azından onun böyle algılayacağını umuyordu.

"Senin için," dedi ona fırınlanmış parşömene sarılı küçük paketi uzatırken. Bakışları kısa bir süre onunkileri tuttu ve bunun kırgınlık olmadığını anlatmaya yeteceğini umdu.

Alırken buruştu. "Sıcakmış. Ne oldu?"

"Kiş. Komşum yaptı.' Açıklama olarak da "İnternetini yeniden başlattım" diye ekledi.

"Ve sana kiş olarak mı ödeme yapıyor? Alice'in gözleri dans etti. 'Ama o senin. Sen almalısın.

"Senin almanı istiyorum. Geçen gece için özür dilerim. Bunun aramıza girmesini istemiyorum. Sen iyi bir arkadaşsın, Alice.' İşte böyle. Bunu söylediği için kendini daha iyi hissetti.

Bunu elinin tersiyle itti ama kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. 'Sorun değil, unuttum. Ama kiş için teşekkürler. Mükemmel zamanlama, çünkü kahvaltı etmemiştim.

Pietro yanlarından geçerken telefonuyla yüksek sesle konuşuyor, boştaki eliyle el kol hareketleri yapıyor ve onlara başıyla selam veriyordu.

Alice bir ısırık aldı ve gözleri bir yaz gökyüzü gibi parladı. 'Vay canına. Çok lezzetli. Her zaman ona yardım etmek için durmana şaşmamalı.

'Başka seçeneğim yok. Başka kimsesi yok. Onu motive eden sadece görev değildi. Onun dairesine uğramaktan hoşlanıyordu ve aperiatifleri düzenli bir şey haline gelmişti. İkinci ziyaretinde, Monopoly tahtasını aynen bıraktıkları gibi bulmuştu, oyunlarına devam etmeye hazırdı.

oyun. İçecek tepsisi de hazırđı, ancak bu sefer onun için birkaç şişe bira da vardı. Ona dokunulmuştu.

'Hiç çocuğu yok mu? Torunları? Alice kişi'i yine iştahla ısırđı ve o da salyalarını akıtmamaya çalıştı. Çok lezzetli görünüyordu. Madam Parot yemek pişirmekte ustaydı ama kişi onun uzmanlık alanıydı.

"Her zaman ziyarete gelmesini umduğu ama hiç gelmeyen bir oğul. "Uzakta mı yaşıyor?

"Melun'da. Paris'in yaklaşık kırk kilometre dışındaki banliyy düşündü. Trenle bir saatten fazla sürmezdi. Arabayla daha az.

"Zavallı kadın. Sandalyesinde arkasına yaslandı. 'şimdi kendimi suçlu hissediyorum. Aylardır eve gitmedim. Ama ailem kardeşime, yanlış yapmayan mavi gözlü çocuklarına sahip.

Mat ona kendini kmsememesi gerektiğini söylemek istedi ve onun duygularını anladı: anne babası, tıpkı kendi babası ve Christian gibi, onun da özgüvenini yok etmişti. Ona hayallerinin peşinden gitmesinin önemli olduğunu söylemek istiyordu. Ama nceki garipliklerini geride bıraktıkları için o kadar rahatlamıştı ki sessiz kaldı ve bilgisayarını açtı.

"Tamam. Alice pişirme parşmenini buruşturup top haline getirdi. "Bunu bugün teslim etmek istiyorsak işe dönsek iyi olur.

*

"Göndermeye hazır mısınız? Alice sordu.

Mat bakışlarını üçüncü kez belgenin üzerinde gezdirdi ve başını salladı.

'Yap

O.'

Tıkladı.

Sanki belgeyi grebileceklermiş gibi Christian'a baktılar. havada szlp masasına düşüyordu. Patronları her şeyden habersiz telefonla konuşuyordu. Kendisini izlediklerini görünce kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?" diye mırıldandı.

Başlarını salladılar ve aceleyle arkalarını döndüler.

"Umarım hoşuna gider," diye mırıldandı Alice, nefesinin altında.

"Bu kadar emek verdikten sonra, daha iyi olur. Mat bunun kaç saatlerini aldığını saymaktan vazgeçmişti. Aslında eski fotoğrafları karıştırmak hiç de iş gibi gelmemişti. Geçen yüzyılda buranın popüler bir dans salonu olduğu en parlak dönemini hatırlayacak kadar yaşlı olan bir avuç yerel sakinle görüşmek de öyle. Onların anıları büyüleyiciydi ve en zor görev Alice ile birlikte topladıkları tüm bilgileri kısa ve öz bir makale haline getirmektir. Ama artık bitmişti ve sonuçtan gurur duyuyordu. Çok titiz davranmışlardı: arşivleri araştırmışlar, her bilgiyi kontrol etmişlerdi. Üzerinde çalıştığı en iyi yazılardan biriydi. Christian'ın okuduğunda vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Birkaç saat sonra Christian tarayıcıyı kullanmak için ofisinden çıktı.

Alice ve Mat onu izlediler. Meşguldü. Stresliydi. Ama o her zaman meşgul ve stresliydi.

"Ona soracak mısın?" dedi.

Mat bunu düşündü. 'Kararı beklemek en iyisi. Muhtemelen henüz okumamıştır.

Yazmaya devam etti.

Christian iğni bitirdi ve ofisi geçti. Onların masalarının önünden geçerken durdu. "Alice, trafik haberlerini bitirdin mi?

"Sadece gönderdim.

"Mat, mektuplar sayfasında ne durumdasın?"

"Neredeyse bitti.

"Güzel.

Gitti ama Mat arkasından seslendi: "Yazımızı okudun mu?"

"Hangisini?

"The Palais de la Musique.

"Ah, evet." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Mat bekledi. "Eee? Ne düşünüyorsun?" 'Meh.

Mat gözlerini kırıştırdı. Ofisin diğer ucundaki Julianne, reklam alanı sunmak için günde onlarca kez tekrarladığı satış konuşmasına başladı.

'Bu kadar mı? Meh? Alice inanamayarak söyledi.

"Üzerinde çok uzun zaman harcadın, değil mi? Christian sordu.

Alice ve Mat bakiştılar. Neden sanki kötü bir şeymiş gibi suçlayıcı bir ton takınmıştı?

Patronları devam etti: "Kelime sayısını azaltmam gerekecek.

"Ama bu özel bir özellik," diye itiraz etti Mat. "Derinlemesine. Sen dedin ki-'

'Kendin kalkma, Devine. Burası *Le Monde* değil ve sen de araştırmacı gazeteci değilsin. Biz özgür bir gazeteyiz. Okurlarımız işe giderken göz atabilecekleri ufacık tefecik parçalar istiyorlar, lanet olası Dostoyevski değil.

Mat gözlerini kırıştırdı. Alice'in gözleri kısıldı. Patronları ofisine geri döndü ve onlar da koltuklarına yığıldılar. Hayal kırıklığı içine işlerken Mat gözlerini kapattı.

Ofisten çıkıp eve doğru giderlerken Alice, "O kadar kızgınlım ki lanet olası kahvesini zehirleyebilirim," dedi.

'Makineden kahve içiyor. Fark etmez.'

Durdu. 'Bu konuda şaka yapma. Sen de kızgın değil misin?

İnsanlar yanlarından akın akın geçiyordu, omuzları kambur, başları eğik.

Mat iç çekti. 'Elbette öyleyim. Ben de onu seve seve öldürürdüm ama ne yapabiliriz ki? Sıkıştık kaldık. Hiçbir şeyi değiştiremeyiz.

Ayakkabıları öfkeyle hızlı bir ritim tutturarak tekrar yola koyuldu. 'Hayal etmedim, değil mi? Bize kesinlikle özel bir yazı yazabileceğimizi söyledi, değil mi?

"O yaptı.

"Sözünden döndü. O bir yalancı.'

'Öyle.'

Ana caddeyi geçip devam ettiler ve akşam yemeği için eve götürmek üzere baget satın alan ofis çalışanlarıyla dolu bir *boulangerie'nin* önünden geçtiler.

'Yarısından fazlasını silmiş! Artık bizim işimiz bile değil'.

Bu doğruydu. Orijinal yazıları lirik ve düğünceliydi. Christian onların kelimelerini kesmiş ve geriye kalanları da herhangi bir baştan savma yazı gibi okunana kadar düzenlemişti. Bu ruhu mahvediyordu.

Ayrı yollara gidecekleri köşeye vardılar. Durdular.

Alice, 'En azından terfi için hâlâ umut var,' dedi.

Bu da doğruydu. Kimse net bir rakip değildi. Hepsi sorguya çekildi. Hepsi küçümsendi ve yeniden başlamaları söylendi. "Ve eğer işi alırsam yemin ederim asla onun gibi davranmayacağım.

Vedalaştılar ve yollarını ayırdılar. Mat hayal kırıklığına uğramıştı ve açtı, ama bu gece kendi fiyat aralığındaki daha lüks restoranlardan birinde rezervasyonu vardı. Belki bu aklını işten uzaklaştırırdı.

Akşam, restorana vardığında rezervasyon kaydının bulunmadığının söylenmesiyle kötü bir başlangıç yapmıştı.

Mat telefonunu siyah-beyaz bir kovboy filmindeki bir tabancaymış gibi çıkardı. Garsonun/bekçi köpeğinin görebilmesi için telefona bir bıçak sapladı ve ekranı yukarı kaldırdı. 'Bir kişilik masa. Yedi buçuk.'

Bu, bekçi köpeğinin geri çekilip bol bol yalvarması için bir işaretti. Ama o telefona alaycı bir bakış fırlattı ve kendi bilgisayar ekranını işaret etti. "Burada böyle bir kaydımız yok ve bu akşam tamamen doluyuz.

Ne oldu? Mat gözlerini kıstı. "Burası boş. Eliyle, sıra sıra dizilmiş beyaz masa örtülerini ve gümüş çatal bıçak takımlarını gösterdi.

Garsonun ses tonu patronluk taslarcasına yavaştı, "Şu anda öyle efendim," dedi, "ama sizi temin ederim ki daha sonra tam kapasiteyle çalışacağız.

Mat, adamın Mat'in mekânı gözden geçirmeyi planladığını bilseydi bu kadar engelleyici olup olmayacağını merak etti. Ama sessiz kaldı. En başından beri sıradan bir insan, sokaktaki bir kadın olarak incelemeye başlamıştı ve anonim olmak çok önemliydi.

Arkasından bir grup daha geldi. Garson başını eğdi, Mat'ın uzaklaşmasını bekliyordu ama o kararlı durdu. "Tam kapasitede bile tek bir lokantaya sığabilirsiniz.

"Kayıt olmadan olmaz. Adam neredeyse dişlerini gıcırdatıyordu.

'Rezervasyonum var! Kaybeden sizsiniz. Dinle, müdürle konuşmak istiyorum.'

Arkasında mırıldanmalar vardı ve bu durum garsonun sinirlerini bozmuş olacak ki aceleyle meslektaşıyla konuşmaya gitti. Sessiz bir konuşmadan sonra yumuşadılar ve onu içeri aldılar. Garson, "Masaya iki saat içinde ihtiyacımız olacak," diye uyardı.

"Anlaşıldı," dedi Mat.

Tuvaletle yakın olduğu gerçeğini görmezden gelmeye hazırды. Ancak garsonun alaycı tavrından herkesle aynı seviyede hizmet alamayacağı anlaşıldığında, tansiyonun yeniden yükseldiğini hissetti. Garson siparişini almakta yavaş davranıyor, sanki Mat diğer müşterilerden daha az önemliymiş gibi onu yarım yamalak dinliyordu ve Mat sabırla beklerken, diğer herkese kendisinden çok daha hızlı servis yapıldığını görebiliyordu. En azından içkisini getirmelerini diledi. Geçirdiğı günden sonra, elinde bir kadeh şarap tutmak ve onun sakinleştirici etkisinin içine işlemesine izin vermek için yanıp tutuşuyordu.

Geç saatlere kadar boşu boşuna çalıştığını düşündükçe hayal kırıklığı hâlâ içinde çalkalanıyordu. Başını öne eğdi. Ve Christian'ın, sanki onlar görkemli fikirleri olan aptallarmış gibi, bunu onlara yöneltme şeklini. Alice hâlâ terfi için direniyordu ama ya olası iğten çıkarılma? Ya Christian ikisinden birinin ya da ikisinin birden gitmesini istiyorsa? Bu ihtimal göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Bir garson elinde bir şişe kırmızı şarapla çıkageldi. "Şarabınız, efendim," diye anons ederek şişeyi beyaz bir peçetenin üzerine koydu.

Mat etiketi okudu. 'Bu benim değil. Ben ev kırmızısı sipariş etmiştim.' "Ah. Çok üzgünüm, efendim.' Hiç de üzgün görünmüyordu.

O doğru şarabı getirmek için ortadan kaybolurken, başka bir garson ortaya çıktı. "Su teresi çorbası, efendim. Başlangıç yemeğı önüne kondu.

Mat peçeteyi kucağına yaydı, midesi gurulduyordu. En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yediğini hatırlamaya çalıştı ama son birkaç akşam geç saatlere kadar yemek yediğı için atıştırmalıklarla idare etmek zorunda kalmıştı. Çorba yeşilin canlı bir tonundaydı ve gevrek altın rengi krutonlarla süslenmişti; bir parça ekmek kopardı. Bir kaşık daldırdı - ve yüzünü buruşturdu.

Kaşığı yere bırakarak elini kaldırdı ve bir garson geldi. "Bu çorba soğuk.

"Soğuk mu, efendim? Sizi temin ederim ki öyle değil-'

"Daha yeni ısındı," dedi Mat. "Bana inanmıyorsanız kendiniz tadın. Garson bu öneri karşısında şaşırılmış görünüyordu. Mat hayal kırıklığını gizleyemeyerek onu itti. Şimdi ısıtmalarının yirmi dakika daha süreceğini tahmin ediyordu.

Akşam ilerledikçe hizmette bir iyileşme olmadı. "Affedersiniz. Mat elini salladı.

Aceleyle yanından geçen garson ona sabırsız bir bakış fırlattı ama durakladı.

Mat hızla soğumakta olan tavuk tabağını işaret etti. "Bunun yanında yeşil fasulye de sipariş etmişim.

"Senin için kontrol edeceğim. Aceleyle uzaklaştı.

On dakika sonra döndüğünde (Mat zaman tuttu), Mat tavuğu bitirmişti.

Öfkenin içinde devasa bir mantar gibi büyüdüğünü hissedebiliyordu. Kırmızı ve zehirli, içinde kabarıyordu. Burası gerçekten pahalıydı. Buraya gelebilmek için haftalarca para biriktirmişti, isminin dikkatleri üzerine çekeceğini biliyordu. Çok parlak bir eleştiri olmayacağı kesindi ama objektif kalacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Profesyonel. Kelimeler zihninde bir araya gelmeye başladı. Tüfeklerini hazırlamış askerler gibi sıralandılar. Bakışlarını odanın içinde gezdirerek her ayrıntıyı, her ifadeyi not ettiğinden emin oldu. Yine de diğer herkes rahat ve mutlu görünüyordu. Sanki personel onu seçmiş gibi hissetti.

"Efendim, korkarım artık masayı boşaltmanızı istemek zorundayım. Garson hesabı önündeki masaya bıraktı.

Mat saatini kontrol etti. "Tatlı yemeyi umuyordum. Her zaman üç yemeği gözden geçirirdi.

'Masaya ihtiyacımız var. Sizi uyarmıştık.'

"Evet, ama bir sonraki misafirinizin gelmesine daha yirmi dakika var.

'Kesinlikle efendim. Ve masayı hazırlamak için o zamana ihtiyacımız var.

Mat hayal kırıklığını bastırdı. Yan masaya krem brüle servis edildiğini görmüştü ve hâlâ açtı. Elbette bir krem brüle ile hiçbir şey ters gidemezdi.

ve bu gecenin acı deneyimini tatlandırabilirdi. Ama garson sert bakışlarla onu süzüyordu. Yan masadaki çift bir sorun olduğunu sezmiş olmalıydı çünkü neler olduğunu görmek için döndüler.

Mat faturayı kaptı. "İyi. Ama bunların hepsi onun incelemesine girecek, diye düşündü. Deneyimin her sinir bozucu saniyesi.

İnceleme Chez Nous

Chez Nous kulağa çok sıcak bir yer gibi geliyor, değil mi? Sıcacık ocakları, sıcacık ruhları, ağız sulandıran yemekleri ve lezzetli bir şekilde doymuş olmanın verdiği hafif bulanık hissi çağrıştırıyor.

Sakın aldanmayın.

Buradaki garsonların hepsi aynı Haksız Üstünlük Okulu'nda eğitim görmüştür. Hatta belki de farklı bir türdürler ve zor kazandığımız parayı onların yiyecekleri için takas etmek isteyen biz ölümlülere tepeden bakmak üzere yetiştirilmişlerdir. Açıkçası onların müşterisi olmayı hak etmiyoruz, bu yüzden kapıdan içeri adımınızı attığınızda, en başından itibaren ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeyi bekleyebilirsiniz.

Ve ekşi bir tat bırakan sadece personelin tutumu değil. Servis yaşlı, demans hastası bir beyefendi kadar yavaş ve pis, yemekler - en iyi ihtimalle - vasat ve talep ettikleri fiyat için gündüz vakti soygun.

Yemeğin tadı nasıl diye mi soruyorsunuz? Soğuk (çorba). Çok geç (ana yemeğimi bitirdikten sonra gelen fasulye). Keskin (ev kırmızısı). Tavuk, partideki bir muhasebeci kadar donuktu ve graten dauphinois'in kenarları kıvrılıyordu - biraz ayak parmaklarım gibi. Peki ya tatlı? Hiçbir fikrim yok. Bir tane sipariş edemedim silahlı bir terörist gibi mekandan kovuldum.

*Karar: * (1 yıldız)*

Chez Nous'ta yemek yemek böyle bir şeyse, beni düşmanla yemek yerken bulabilirsiniz. Daha düşmanca olamazdı.

Mat ve Carys teleskoplardan ve etraflarına toplanmış insanlardan oluşan çemberden ayrıldılar ve parkı tek başlarına keşfetmek için yola koyuldular. Oraya hiç gitmemişti.

Çok geç bir saatti ve gece daha da güzeldi; çakıllı yollar ve göller, nöbetçi lamba direklerinin kehribar rengi ışıltısıyla yıkanıyordu.

"Konuşmayı anladın mı? Mat sordu. 'Ne kadar iyi anladığımdan emin değilim.

Oldukça teknikti.'

Sırıttı. "Tek kelime etmedim. Dürüst olmak gerekirse, teleskopa ya da derse ihtiyacım olduğundan emin değilim. Sadece oturup yıldızlara bakmak bile çok güzel.

"Neden burada durmuyoruz?" Yakındaki çimenli yamacı işaret etti.

"Evet. Uzanabiliriz ve ben de seni hangi yıldızları görebildiğin konusunda test ederim.

Güldü ve getirdiği battaniyeyi yere serdi. Carys elbisesinin eteğini etrafına sardı. Kırmızı elbisesi ve ona uygun eşarbyla çok güzel görünüyordu. Uzandılar ve gözlerinin alışmasına izin vererek karanlığa baktılar. Ekim ayının başları için sıcak bir gündü ama gün batımında sıcaklık düşmüştü ve ikisi de puffer ceketlere ve atkılara sarınmışlardı. Trafik gürültüsü hafif bir ninni gibiydi, ay bir süt havuzuydu, gergin, ışıltılı yıldızların yanında sessiz ve hareketsizdi. En son ne zaman kendini bu kadar huzurlu ve mutlu hissettiğini hatırlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Carys elini Carys'in elinin içine soktu ve onu bir zevk dalgası sardı. Gözleri buluştu ve gülümsediler.

"Yıldızların kaç yaşında olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu bakışlarını gökyüzüne çevirerek.

"Ne demek istiyorsun?

İşaret etti. "Gördüğümüz ışığın bu kadar yolu kat edene kadar on bin yaşında olabileceğini düşünmek aklımı başımdan alıyor.

"Yani zamanda geriye mi bakıyoruz?

"Evet. O yıldız artık var olmayabilir bile.

Bu da onu görmeyi daha da değerli kılıyor. Peki ya Ay?" 'O Dünya'dan çok uzakta değil, bu yüzden gördüğümüz şey muhtemelen sadece birkaç dakikadır.'

'Yıldızları hep sabit olarak düşünmüşümdür. Kalıcı. Atalarımızın, kamp ateşlerinin etrafında toplandıklarında ve peştamal giydiklerinde, tam olarak şimdi gördüğümüz şeyi gördüklerini düşünmek hoşuma gidiyor.

'O zamandan beri pek değiştiğini sanmıyorum. İnsanlar tüm bunlara kıyasla çok uzun zamandır ortalıkta değiller.

'Sen ve ben, hepimiz bu muazzam evrende sadece toz zerrecikleriyiz. Ufacık. Önemsiz.'

Mat onun sesindeki gülümsemeyi duydu. 'Önemsiz değil,' diye düzeltti. 'Ya da en azından öyle olmak zorunda değiliz. Hayatlarımızda anlamlı bir şeyler yapmak bizim elimizde.

Başını çevirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Kaderimizin yıldızlarda yazılı olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu, şeytanın avukatını oynadığını belli eden arsız bir gülümsemeyle.

"Hayır. Bence her şey bize bağlı.

'Katılıyorum. Olabileceğimiz en iyi insan olmak için tek bir şansımız var. Olumlu bir fark yaratmak için.

İşi düşündü. "Ya bu şansı kaçırırsak?" diye sordu sessizce. "Ne demek istiyorsun?

İçini çekti. 'İş yerinde işler kötü gitti, hepsi bu. Bir parça üzerinde gerçekten çok çalıştım ama patron etkilenmedi. Çoğunu kesti. Bu sadece bir makaleydi ama tekrarlanan bir döngü gibi hissediyordu: yazdığı hiçbir şey yeterince iyi değildi. Kariyeri, eğer buna kariyer denebilirse, hiçbir yere gitmiyordu.

Doğrularp bir dirseğinin üzerine dayanarak ona baktı. "Patronun kulağa korkunç geliyor.

"O en iyisi değil. Her şeyimizi ortaya koymuştuk. Saatlerce araştırma yaptık ve gece geç saatlere kadar yazdık. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Onu etkileyeceğini umuyordum. Gördüğünüz gibi bir terfi söz konusu ve ben de başvurdum.

Uzaktan gelen kahkaha sesleri havaya karıştı.

"Bu çok kötü," dedi nazikçe, "ama eminim terfi tek bir makaleye bağlı olmayacaktır.

"Muhtemelen haklısın. Arkalarındaki çalışılıklarda bir şey hışırdadı. Doğrulup gözlerini kısıtı ama karanlıkta hiçbir şey göremedi. "Terfiyi gerçekten istiyor musun?"

"Evet.

"O zaman devam et.

Altlarındaki patikadan bir aile grubu geçti. Onlar gittikten sonra Mat, 'Özür dilerim. Çok güzel bir akşam geçiriyorduk ve ben havayı bozdum. Bir dahaki sefere iş hakkında konuştuğumda bana çenemi kapatmamı söyle. Seninle birlikteyken tüm bunları unutmak istiyorum.

"Evet. Benim işim de pek kolay olmadı'. Gülümsedi. 'Belki de iş hakkında konuşmamak gibi bir kuralımız olabilir. *You've Got Mail*'deki gibi.

"Ayrıntı yok" mu?

"Kesinlikle.

Aklıma bir fikir geldi. 'Ama ben senin nerede çalıştığını bile bilmiyorum, Shopgirl.

Bu konuda hiç konuşmadınız.'

'Bu şekilde kalsın. İçeri girip ziyaret etmeni istemiyorum,' dedi sahte bir korkuyla. Sonra, daha ciddi bir şekilde, 'Yeni bir ülkede yeni bir işle başa çıkmak kolay olmadı. Dedğin gibi, işi ayrı tutmak güzel. Avuç içini dalgın dalgın battaniyenin üzerinde gezdirdi, kaşları çatıldı ve adam endişelendiğini hissetti. Korumacılık.

'Yine de hoşuna gidiyor mu? Pişmanlık duymuyor musun?

Gülümsemesi geceyi aydınlattı. 'Hiç pişman değilim. Buraya gelmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

"Katılıyorum," dedi usulca. Ve birikmekte olan duygular, cazibe, hayranlık ve arzudan oluşan bir heyelanla ona doğru hücum etti. "Seni bana getirdi.

Gözleri kilitlendi. Ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi hissettirdi. Kızın ağzı yumuşaktı ve hafif bir parfüm kokuyordu.

Çenesine uzanıp sıcak tenine dokunduğunda parmakları eşarbına süründü. Öpücüğü derinleştirdi. İhtiyaç onun içinde sımsıkı sarılmıştı.

Gece kadar karanlık ve gizemli. Yoğunluğu nefesini kesmişti. Birbirlerinden ayrıldıklarında kızın gözlerindeki şaşkınlık ve huşu yansımasını gördü.

"Tuhaf," dedi, sesi biraz pürüzlüydü, "ama seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki seni hep tanıyormuşum gibi.

"Ben de hissediyorum. Sanki o onun ruhunu, o da kendi ruhunu görmüş gibiydi.

Kadın güldü ve ses müzik gibiydi. Tekrar uzandılar, parmakları birbirine dolandı ve gece gökyüzüne bakarken bir değişim hissetti - kendisinde mi yoksa etrafındaki dünyada mı, söyleyemedi. Ama bu sanki bir galaksinin kendini yeniden düzenlemesi, her şeyin yerli yerine oturması gibiydi.

"Bir yıldızdan dilek dileyebilseydiniz, ne dilerdiniz?" diye sordu.

Dudağını ısırды. "Sen," demek istedi. Ama birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Yine de biliyordu, bunu iliklerinde hissediyordu, onun hayatında önemli bir yeri olacaktı.

Kadının kaçmasına neden olmayacak bir cevap bulmaya çalıştı. "Başarılı olmak için.

Babasına gazeteciliğin ucuz zekâ ya da popülerlikle değil, dürüstlük ve sıkı çalışmayla ilgili olabileceğini kanıtlamak istiyordu. Kendi değerini kanıtlamak istiyordu. Ve Carys'le tanıştığından beri bunu her zamankinden daha fazla hissediyordu. Onu hak eden bir adam olmak istiyordu. "Ne isterdin?" diye sordu.

"Mutlu olmak için. Adam gülünce, "Ne?" diye sordu.

Onun *yaşama sevinci* bulaşıcıydı. Çok cömert, çok eğlenceli ve çok canlıydı. Herkeste sadece en iyisini görürdü. 'Sen gerçekten mutlu bir insansın, Carys. Seni daha mutlu hayal etmekte zorlanıyorum.

'Ben de öyle. Ama keşke hep böyle mutlu olabilsem'.

Carys

Carys temiz çatal bıçakları tezgâhın arkasındaki tepsilere yerleştirirken ısıklık çaldı. Akıllı sürekli Pazar gününe ve Mat ile yıldızları seyretmeye gidiyordu.

Ciddi mavi gözleri. Ona işinden bahsederkenki kırılganlığı. Ve o öpücük.

Paris'e aşk aramaya gelmemişti. Tatmin olmak için hayatında bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Ama Mat'le tanıştığından beri başka bir şey düşünemiyordu. Kalp atışları iki katına çıkmış gibiydi ve yemek zamanlarında zar zor yemek yiyebiliyordu. Bu baş döndürücü bir duyguydu ve onun için tamamen yeniydi. Oh, diğer erkeklere onları sevdiğini söylemişti ve bunun doğru olduğuna inanmıştı - ama o zaman hissettiği şey bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Bu, tam surround sese sahip Yüksek Çözünürlüklü versiyondur. Ve o da bunu kabul etmekten mutluydu. Sırılsıklam aşık olmanın en az herhangi bir yolculuk kadar heyecan verici bir macera olduğu ortaya çıkmıştı.

Aur lie dışarıdaki masalara servis yapmaktan döndü. Carys'e, 'Bugün çok gülüyorsun,' dedi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Ben her zaman neşeliyimdir." Keşke bunun bir kısmı garsona da bulaşsaydı. Pasta tezgahına doğru bir el salladı. "Sence de Emile'in yeni *pasta* çeşitleri harika görünmüyor mu?"

Dışarıda şehir sonbaharın balkabağı renklerine boyanmıştı ve Emile'in yemekleri de bunu yansıtıyordu. Parlak meşe palamudu şeklinde nefis çikolatalı kekler, sonbahar yapraklarına benzeyen bisküviler, erik reçelli ve mor krema ile ekler ve şimdiye kadar tattığı en ipeksi dolgulu tatlı kestaneli tartlar yapmıştı. Sergi tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Aur lie'nin gözleri kısıldı. "Konuyu değiştirme. Neden bu kadar mutlusun? Piyangoyu mu kazandın?"

"Ne? Güldü. "Hayır.

"O zaman bir erkek mi?

Carys onun bakışlarından kaçındı. "Saçmalama.

Evet, öyle. Söyleyebilirim. Kim? Bir müşteri mi?" Sanki şüpheli şu anda orada olabilirmiş gibi etrafına bakındı.

Carys iç çekti. "Hayır.

'Onunla nasıl tanıştınız? Onu görebilmemiz için içeri gelecek mi?

"Kesinlikle hayır. Gülümsemesi kayboldu ve iş hakkında konuşmayacaklarına dair verdikleri sözü hatırladı. Mat'in buraya gelmesini istemiyordu. Aurélie'yi (ya da Emile'i) birlikte çalışmak için ne kadar zor bulduğunu bilmesini istemiyordu. Mülakatta blöf yapan ama kafe işletmeciliği konusunda hiçbir deneyimi olmayan bir sahtekar olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Ve özellikle de bunu neden yaptığını, Willowbrook'tan ayrılmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu ona söylemek istemiyordu. Kaza hakkında konuşmaya hazır değildi. En azından henüz.

Şef ambar kapısına geldiğinde Aurélie, "Hey, Emile," dedi. "Carys'in yeni adamı hakkında bir şey biliyor musun?

Carys gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi Emile ama belli ki ilgilenmiyordu çünkü Madam Jalibert'i işaret ederek "Şapkasındaki ne?" diye sordu.

Üçü de daha yakından baktı.

Kırmızı şapka alışılmadık derecede uzun, konik bir şekle sahipti ve ağız kalın boncuklarla doluydu ve - bunlar neydi? "Madam Jalibert," dedi Carys odadan geçerken, "şapkanızdaki gerçek erikler mi? Mürdüm renkli meyveler yasak meyve gibi kışkırtıcı bir şekilde parlıyordu.

'Neden, evet, canım. Bir tane ister misin? Yılın bu zamanında çok lezzetli oluyorlar.'

Telefon çaldı. Hâlâ eksantrik müşterisine gülümseyen Carys telefonu açtı. Arayan Ingrid'di. Ciddileşerek aceleyle ofise girdi ve patronuyla görüşmek üzere bir soru listesi hazırladı.

Ama o masaya ulaşamadan Ingrid, "Carys, Mark'ın babası öldü" dedi.

"Oh, Ingrid, çok üzgünüm. Diğer kadının sesindeki yıkımı duyarak sandalyeye çöktü.

'Sadece size haber vermek istedim çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca çok meşgul olacağız, cenaze törenini düzenlemek ve çiftliği idare etmekle uğraşacağız...'

"Anlıyorum. Carys elindeki listeye bir göz attı. Mark ve Ingrid'in şu anda ekstra sorunlara ihtiyacı yoktu. Aksine, kafenin emin ellerde olduğuna dair güvenceye ihtiyaçları vardı.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Ingrid.

'Evet, her şey yolunda,' dedi. 'Bizim için endişelenmeyin. Kafe harika gidiyor.

O akşam eve, stüdyosuna döndüğünde, Carys pencereden dışarı tırmandı ve çatıya oturdu. Ceketini keskin havaya karşı sıkıca çekti ve derin bir nefes aldı. Gökyüzü ince bulutlarla beneklenmiş ördek yumurtası mavisiydi. Buradan, arabalar küçük karıncalar gibi hareket ediyor ve şehrin gürültüsü fon müziği gibi yukarıya süzülüyordu.

Çatılara baktı, manzaradan hiç bıkmadı, şehrin karmaşıklığı karşısında büyüledi. Paris sadece hafta sonu gezilerinde ziyaret ettiği tarihi yerlerden ibaret değildi, sadece köpüklü ve aydınlık değildi. Kaçınılması gereken karanlık gölgeleri vardı. Gizli derinlikleri, beklenmedik derecede sessiz bahçeleri ve Arnavut kaldırımlı sokakları, büyüleyici derecede ilginç müzeleri ve galerileri vardı. Aynı anda hem tatlı hamur işleri, hem egzotik kokular hem de benzin dumanı kokabilirdi. Carys her gün Fransız ve uluslararası aksanların karmaşasını duyuyordu. Günlük ayakkabılar ve dar kot pantolonlar içinde bile inanılmaz derecede şık olan sofistike kadınlar gördü. Yine de bu mükemmel kadınlar, kapı önlerinde çömelmiş, karton parçalarına çizik atarak yardım isteyen kapüşonlu figürlerin yanından geçiyordu. Şehir daimi bir çelişkiydi ama yine de Carys'in hayal gücünü ele geçirmiş ve duyularını titretmişti. Orada olduğu için, hayatta olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı. Aurélie ile daha önce yaptığı konuşma ona araması gereken biri olduğunu hatırlatmıştı.

Liberty ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Carys! Sesini duymak çok güzel. Nasılsın? Paris nasıl?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Pencere çerçevesine yaslandı. Sırtını ısıtıyordu.

'Nasıl hissediyorsun, tatlım? İyi misin?

İşte tam da bu yüzden Carys burada kimseye kazadan bahsetmek istemiyordu. "Ben iyiyim Lib. Arıyorum çünkü haberlerim var. I . . . Biriyle tanıştım.'

"Bir adam mı?

"Evet.

Heyecanlı çığlıklar kulağına çarptı ve Carys onu bilgilendirirken, Damselfly Cottage'daki mutfak masasında bu şekilde yakalandıkları tüm zamanları hatırladı.

Ona nasıl tanıştıklarını ve diğer her şeyi anlatmayı bitirdiğinde Liberty, "Peki onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?" diye sordu.

"Her Pazar parkta buluşuyoruz.

'Car, bir erkek hakkında hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Kulağa ciddi geliyor.' "Sanırım öyle. Umarım öyledir.

'Keşke orada olsaydım. Onunla tanışmak isterdim.'

Güldü. 'Biraz zaman ver. Heyecanı geçebilir. Düşündüğüm kişi olmadığı ortaya çıkabilir.

Ama o buna inanmadı. İçgüdüleri ona onun "O" olduğunu söylüyordu.

'D Amn! Sandviçim metroda ezildi,' dedi Alice, bir kese kâğıdını açıp kaşlarını çatarak.

Mat içeriye baktı. "Çok kötü görünmüyor. Bu mor ş e y de ne? Pancar mı?"

"Sauerkraut. Gözleri parladı. "Kırmızı Kedi Kafe'den. Hiç duymuş muydunuz?"

"Lahana turşusu mu? Tabii ki var."

Gözlerini devirdi. "Kafe, salak. Ama ıslak paltosunu radyatörün üzerine sarkıtırken dudaklarının seğirdiğini gördü. Eteğini düzeltti ve saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurarak mırıldandı: "Lanet olası yağmur. Neden fön çekmeye zahmet ettim bilmiyorum.

Gizlice ona baktı. "Evet, ben de personel toplantısı için güzel görünmek istedim.

"Çok komik, Devine. Oturup bilgisayarını açtı, telefonunu masanın üzerine koydu ve öğle yemeğini daha sonra yemek üzere bir kenara bıraktı. Alice'in ne kadar kararlı olduğuna hayrandı. Yaptığı hiçbir şeyde asla tereddüt etmiyordu. "Kırmızı Kedi Kafe," dedi, kahvesinin kapağını açarken konuşmaya devam ederek, "dairemin yakınında Hollandalı bir kadın ve Avustralyalı ortağı tarafından işletilen ilginç bir yer.

Mat yazmaya tekrar ara verdi.

"Sıra dışı yemekler sunuyorlar. Her gün metroya giderken önünden geçiyorum ve her zaman çok kalabalık oluyor, ben de bir deneyeyim dedim. Garson kız kabaydı ama bu da olağan bir durum, değil mi?"

Mat'in zihninde bir kafenin bilinmesi gereken tek bir şey vardı. "Kahve iyi mi?"

"Neden?" Kahvesini yudumladı.

"Şüphesiz en önemli şey budur.

"Sanırım. Tekrar tadına baktı ve düşündü. "Fena değil. Dumanlı fasulye aromalı sipariş etmiştim. Muhtemelen bir hataydı. Bir dahaki sefere geleneksel alacağım.

Dumanlı fasulye mi? Aklından ne geçiyordu? Kulağa iğrenç geliyor.'

Omuz silkti. "Yeni şeyler denemek iyidir, biraz karıştır Devine.

'**L a h a n a** turşusu kulağa hoş geliyor. Lahana turşusuna bayılırım.'

Ses tonu

Hüzünlü. Alt kattan aldığı *jambon-fromajlı* plastik baget yaşama isteğini kaybetmesine neden oluyordu. Yine de ucuzdu. Bistro ve restoranlarda akşam yemeklerini finanse etmek için yapmaya değer bir fedakârlık.

'Seninle paylaşmayacağım Devine, eğer ima ettiğin buysa. Bu arada görüşmen nasıl geçti?'

Başını biraz eğdi. "Fena değil.

Christian terfi için her biriyle sırayla görüşüyor, fırsat buldukça röportajları da araya sıkıştırıyordu. Mat'inki o sabahtı. Çok gergin değildi ama kendini satmakla kibirli görünmemek arasındaki ince dengeyi tutturmak zordu. Mülakatı yapan kişi sizi iyi tanıyorsa ve kendinizi büyük gösterdiğinizde şüphesiz gülecekse daha da zordu.

Benimki yarın. Ne sordu? Zor bir soru var mı?" Başını

salladı. "İyi olacaksın Alice. Sadece kendin ol.

Personel toplantısı iyi gitmiyordu. Christian kötü bir ruh hali içindeydi ve kendisine sunulan tüm tekliflerde hata buluyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır," dedi dişlerini sıkarak ve gözlerini göğe kaldırarak, sanki bu "çalışan geçinen beceriksiz puştlarla" (onun sözleri) başa çıkmak için sabır diliyormuş gibi. Mat, Alice ve Jean-Baptiste dikkatli bakışlar attılar. *Neden zahmet ediyoruz? Neden hâlâ buradayız?* Mat, bu iş bittiğinde yapacakları sessiz konuşmayı şimdiden duyabiliyordu.

Christian gömleğinin koluyla alnını sildi ve uzun bir nefes verdi. Dizüstü bilgisayarında birkaç tuğa dokunduktan sonra talimatları sıralamaya başladı. "Jean-Baptiste, sen yeni müzik mağazası hakkında fikir toplayacaksın. Alice ve Pietro, Gare du Nord'a gidin ve grev hakkında rapor verin. Alice yağmurun camlara vuruşuna baktı.

pencereden baktı ve kaşlarını çatı. Christian devam etti: "Resim istiyorum - bir sürü resim - ve hoşnutsuz yolcuların ve personelin tanıklıklarını. Anladınız mı?

"Sorun değil patron," dedi Pietro. 'Hoşnutsuz,' dedi, kelimeyi defterine not etti ve Mat'a göz kırptı.

Mat gülümsememeye çalıştı ama muhtemelen yeterince çaba göstermedi çünkü Christian daha sonra ona döndü. "Mat, telefona sarılıp biraz reklam alanı satman gerekecek.

Başı yukarı kalktı. İçi boşaldı. "Ne? Christian onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sorun ne? Artık sağır mısın?

'Ama bu - bu satış. Gazetecilik bile değil. Diğerlerine baktı, onlar da onun bakışlarından kaçınarak gözlerini yere indirdiler. Bunun anlamı ... mıydı? Rütbesi mi indiriliyordu? Christian onlar kadar iyi olmadığını mı ima ediyordu? Ağzı kurudu.

"Evet, peki... Christian bocalama nezaketini gösterdi, ama onun rahatsız bir şekilde kıvrınmasını izlemek soğuk bir teselliydi. "Julianne hasta ve eğer o boşlukları dolduramazsak gelirimiz olmaz. Ve gelir yoksa iş de yok demektir. Christian yakasını gevçetti ve birden yorgun görünerek durdu. Aslında bitkin.

Mat patronunun gözlerinin altındaki halkaları ve cildindeki gri solgunluğu fark etti. Hepsi gazetenin mali durumunun inişli çıkışlı olduğunu biliyordu ama belki de tam boyutunu bilmiyorlardı. Mat, patronunun mırıldanarak içlerinden birinin görev değişikliğinde işini kaybetmek zorunda kalabileceğini söylediğini hatırladı. Mide bulandırıcı bir his midesini bulandırdı.

"Doğru. Tamam,' diye mırıldandı. Gazetecilik olmayabilirdi ama satış yapmak da zor değildi. Soğukta ya da ıslakta ayakta durmak yoktu, sokaktaki insanlardan size bir alıntı ya da fikir vermeleri için yalvarmak yoktu. Sadece kalın bir deri geliştirmeniz ve insanların yüzünüze kapatmasına alışmanız gerekiyordu.

Christian onun onayıyla rahatlamış görünüyordu. "Sadece Julianne dönene kadar," diye isteksizce kabul etti. Sonra sesini tekrar yükselterek gruba hitap etti. "Pekâlâ. Ne bekliyorsunuz? Hepiniz gidin.

Başları eğik bir şekilde odadan çıktılar.

"Nesi var bunun?" diye mırıldandı Alice, duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında.

"Stresli. Jean-Baptiste gömleğinin yakasını gevşetip alnındaki hayali ter damlalarını silerken tam bir taklit yaptı.

"İyi görünmüyor," diye fısıldadı Mat. 'Belki de işler bildiğimizden daha kötüdür.

Ama bunu hafife alamazdı. Ya işini kaybederse? Mali durumu sınıra dayanmıştı. Hiç birikimi yoktu, sırtını dayayabileceği hiçbir şeyi yoktu. Maaşı olmadan, her ne kadar yetersiz olsa da, faturaların gerisinde kalmadan önce en fazla birkaç hafta hayatta kalabilirdi. Daireyi satmak zorunda kalacaktı ve bu ona ihanet gibi gelecekti. Annesi burayı ona bırakmıştı ve burası onunla kalan tek bağıydı.

Kendini biraz daha az mağdur hissederek masasına döndü. En azından dışarıda yağmur altında kızgın yolcularla görüşmek zorunda kalmayacaktı. Belki birkaç yer satmayı bile başarabilirdi. O zaman Christian onun kığını öpüyor olacaktı.

O zaman, muhtemelen hayır.

"Bunu istiyor musun? Alice sordu. Masasının üzerinde durmuş, kahverengi bir kese kâğıdı uzatmış, içinde az önce yediği hafif ezilmiş baget sandviçi tutuyordu.

"Neden? O senin," dedi, bu beklenmedik nazik jest karşısında şaşırmıştı. Öğle yemeği vakti reklam alanı satmak için en uygun zamandı, bu yüzden daha sonrasına kadar kendi reklamını satın alma şansı olmayacaktı.

"Pietro yolda bir *boulangerie*'ye uğramak istiyor, ben de oradan bir şeyler alacağım.

Mat, ceketini giymiş, gitmeye hazır Pietro'ya baktı ve abartılı bir sabırsızlıkla saatine dokundu.

'Yemek yemediğinde ne kadar huysuz olduğunu biliyorum. Az önce de ağzın sulanıyordu,' diye ekledi Alice.

'Salya akıtmak biraz zor-'

"İstiyor musun, istemiyor musun?" diye tersledi.

Burada neler olduğunu fark etti. Onun için üzülüyordu. O gün için rütbesi satış bölümüne indirilmişti ve kadın onun yanında olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Evet," dedi çabucak. 'Yani, evet, lütfen. Dur, parasını ödeyeyim. Bozuk para almak için cebine uzandı ama kadın elini kaldırarak onu durdurdu.

"Sorun değil. Yarın bana kahve ısmarlayabilirsin."

"Karakolda iyi şanslar," diye arkasından seslendi Mat. "Umarım bir sürü hoşnutsuzluk alırsın."

Kapıya doğru aceleyle ilerlerken gülümseyerek geri döndü. Mat ıssız ofiste etrafına bakındı. Sadece Christian kalmıştı ve o da kapısı kapalıyken telefonla konuşuyordu. Mat masaya vurdu. "Tamam o zaman," dedi boş odaya. "Hadi biraz reklam satalım."

Mat'in işi uzun sürmemişti. Ofisin diğer tarafında, tarayıcının yanında, Julianne'in bilgisayarının başında rahatça oturuyordu ve işi kavraması zor olmadı. Daha önce defalarca duyduğu bir senaryoyu takip ediyordu ve o da e-postalarını gözden geçirerek gelen ipuçlarını takip ediyordu. Onun yerine işine bakma düşüncesi ve kendi işinden bir gün uzak kalma ihtimali hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmeyen şey ise bunun gazetecilik kariyerinin sonu anlamına geldiği korkusuydu. Meslektaşlarının ayrılmadan önce ona attıkları acıyan bakışlar beynine kazınmıştı.

Christian tarayıcıyı kullanmak için geldiğinde Mat onu izledi. Patronunun vücut dili öncekinden daha sakindi. Aslında, Mat'in hayal gücü müydü yoksa bakışları suçluluk duygusuyla başka yöne mi kaymıştı? Mat'in içinde, bu şekilde seçildiği için hâlâ öfke kaynıyordu.

Yine de bunu aklından çıkarmaya ve elindeki işe konsantre olmaya çalıştı ve çabaları kısa sürede meyvesini verdi. Saat üçe kadar üç kesin satış ve altı olası satış elde etmişti ki Julianne ile geçmiş konuşmalarından bunun hiç de fena olmadığını biliyordu. Midesini boş hissetmeye başlamıştı, bu yüzden sandviçini yemek için telefonu askıdan aldı ve pencereye baktı. Hâlâ durmaksızın yağmur yağıyordu ve kıvrım kıvrım su damlaları camdan aşağı süzölerek manzarayı kapatıyordu. Alice ve Pietro'yu düşündü. Büyük olasılıkla şimdiye kadar sırlıslıklam olmuşlardı. Onları ıslak sokaklar ve mutsuz gezginlerden oluşan huzursuz bir kalabalık arasında yürürken hayal etti. Kaç kez hevesle yola çıkmış ama bir başka yabancının ona şüpheyle bakıp başını sallamasıyla moralinin bozulduğunu hissetmişti? şansı yaver giderse, meslektaşları istasyona girip görüşmelerini sığınakta yapabilirlerdi ama bu pek olası değildi.

Sandviçi ısırdı ve bir suçluluk duygusu hissetti. Belki de kısa çöpü o çekmemiştir.

Ancak sirke tadı diline vurduğunda bu düşünceler bir kenara itildi. Gözlerini elindeki sandviçe dikti. Sosis elma aromasıyla neredeyse tatlıydı, mayonez bir parça hardalla kremsiydi ve salata yaprakları bile farklı biberli tatları ve kırırlıkları için özenle seçilmiş gibiydi. Parmağını mayoneze batırdı ve tadına baktı: ev yapımı olduğundan şüpheleniyordu. Etkilendi ve bir ısırık daha aldı. Bu inanılmazdı.

Birkaç lokma yedikten sonra, sandviçi bir an için bırakmaya dayanabildiğinde, bilgisayarına döndü ve sandviç poşetinin üzerindeki ismi yazdı. Kırmızı Kedi Kafe.

Karşısına modern, minimalist bir web sitesi çıktı. Merak edip bilgilere tıkladı. Lokantalar hakkında yazılanları okurken, 'amaçları' kulağa her zaman iddialı gelirdi ama bu lokantanın sahipleri 'insanların renkli, ilginç bir ortamda sade ve kaliteli yemeklerin tadını çıkarabilecekleri rahat bir yer' yaratma konusunda dürüst görünüyordu. Mat bakışlarını fotoğrafların üzerinde gezdirdi. Modern görünüyordu, geleneksel bir Fransız kafesine hiç benzemiyordu. Büyük, alçak bir kanepede davetkâr bir şekilde ön pencereye doğru itilmişti ve arka plandaki kitap rafları mekâna sade bir hava veriyordu. Pasta tezgâhının resmi ona İngiltere'deki kafeleri hatırlattı; çörekler ve havuçlu kek, ekler ve Hollanda elmalı kekiyle karşı karşıyaydı. Aydınlatmanın tamamı alçakta asılı endüstriyel tarzda lambalardı. Modern ve farklı görünüyordu.

Menüye göz gezdirdi ve ne kadar kısa olduğuna şaşırdı. Ama bazen bu tür yerler, mevsimsel ürünlere göre değişen özel panolara güveniyordu.

Sonuç olarak etkilenmişti ve sandviçin geri kalanının tadını çıkarmak için arkasına yaslandığında her lokmanın tadını çıkarmaya çalıştı. Madam Incognito'nun son eleştirisi, şimdiye kadar yazdığı en eleştirel eleştiri olmasına rağmen - ilk tek yıldızıydı - fırtına gibi esmişti. Belki de Kırmızı Kedi Kafe'yi ziyaret etmeli ve bir eleştiri yazmalıydı. Daha uzun oturdu. Harika bir fikirdi. Aslında bu akşam boştu. Neden işten çıkar çıkmaz gitmesin?

ĞĞten ilk kez zamanında çıkarken kendi kendine, bugün reklam satışları üzerinde çalışmanın bazı avantajları var, dedi. Christian onun gittiğini gördüğünde hiçbir Ėey söylememişti. Zaten söyleyemezdi de, Mat bu kadar başarılı olmuşken.

Kafeye doğru ilerlerken adımları hafıftı, soluk pembe binayı arıyordu. Bunu dört gözle bekliyordu. İnceleme yapmak işten sonra hafif bir rahatlamaydı ve burası kulağa heyecan verici, dinamik geliyordu.

Sonunda caddeye döndü ve ileride gördü. Ama yaklaşırken, özenle istiflenmiş masa ve sandalyeleri ve kapalı kapıyı fark etti. Omuzları düştü. Lanet olsun.

Kırmızı Kedi Kafe saat beşte kapanmıştı: çok geç kalmıştı.

Carys

'B "Hoş geldiniz Madam Jalibert," dedi Carys. Yaşlı kadının kıyafetlerini görmeyi her zaman sevmiştii ve bugünkü ceket de ona Liberty'nin kırkyama yorganlarını hatırlatan turuncu ve kırmızı bir ceketti. Renkli karelerin arasından devasa beyaz dikişler geçiyordu ve yakası sağlam bir pembeydi. Madam Jalibert kıyafetini tamamlamak için gökkuşaağı renginde bilezikler ve kalın bir kolyenin yanı sıra en sevdiği kırmızı ruju da eklemişti. 'Muhteşem görünüyorsun

her zaman.'

Madam Jalibert her nasılsa alışılmadık tarzının üstesinden geldi.

'Teşekkür ederim canım. Bugün dışarısı çok soğuk. Güneş gözlüklerini çıkardı ve etrafına bakındı.

"Şurada bir koltuk var," dedi Carys, en yakın masayı işaret ederek.

Ancak Madam Jalibert pencerenin yanında gitmek için kalkan bir aile görmüşü. "Şunu temizler misiniz lütfen? Madam Jalibert güneş gözlüklerini bir işaretçi olarak kullandı ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Evet, tabii ki. Carys masayı topladıktan sonra şakağını ovmak için durakladı.

"Baş ağrısı mı? Madam Jalibert sordu.

Carys geçeceğini ummuştu ama daha da kötüleşiyor gibiydi, ki bu hiç iyi değildi. Cumartesileri en yoğun günleriydi.

'Hayatım boyunca migrenden muzdarip oldum. Korkunç şeyler.'

"Bu bir migren değil," diye mırıldandı Carys ve bakışları başka yöne kaydı. 'Ama şikayet edemem. Sık sık başıma gelmiyor. Bugün hangi pastayı istediğinizi seçtiniz mi?

"Ben çikolatalı pralin alayım lütfen. Bugün her zamanki kadar çok yok. Hızlı mı satıyorlar?"

Carys komplocu bir tavırla sesini alçalttı. 'Emile kötü bir sabah geçirdi. Yeni tarifler deniyor ama bugünkü pek iyi gitmedi.

Bu sabah kafeye vardığında çatık kaşlı şef tarafından karşılanmıştı. 'İşte bu yüzden "deney yapmayı" sevmiyorum. Gördünüz mü? Tezgahın üzerindeki çökmüş, şekilsiz pastayı işaret etmişti. 'Bu çok fazla iş ve pahalı malzemelerin israfı. Bunun içine on yumurta girdi.'

Carys dikkatle şöyle dedi: 'Yine de yapmaya değer Emile. Diğerlerinin ne kadar başarılı olduğuna bir bak. Çok yenilikçi ve sıradışıydılar. Müşteriler buraya geliyor çünkü yemeklerinizin farklılığını seviyorlar.

'Ama on yumurta! Ne büyük kayıp.'

"Ah, hayat böyle, değil mi? Madam Jalibert şimdi söyledi. "Bazı günler iyi, bazıları kötü.

Carys kekini ve kahvesini almak için koşuşturdu.

Öğleye doğru baş ağrısı alnını bir kıskaç gibi sarmıştı. Bir bardak su içmek için mutfağa girdi.

Emile krepleri çevirirken, 'İyi değilsin,' diye gözlemledi.

"Ben iyiyim. Lavaboya yaslandı, kendini bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordu. Baş ağrıları nadirdi ama şiddetliydi. Doktorlar, özellikle aşırıya kaçtığına bu tür ağrılara açık olduğu konusunda onu uyarmışlardı ve bu hafta tam anlamıyla şiddetli geçmişti.

"Eve gitmen gerek," dedi Emile. 'Dinlen. Neden Léo'yu arayıp görevi devralmasını istemiyorsun?

'Bu hafta sonu yok ve Aurélie tek başına idare edemez. Çok meşgul. Her neyse, ağrı kesici aldım. Yakında geçer.'

Emile kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi ve krepleri çilek, şurup ve pudra şekeriyle kapladı. Carys mutfaktan çıktı. Ama Emile tabakları kapağın üzerine koyup servis için zili çaldığında, çıkan ses Carys'in kafasına bir ağrı saplanmasına neden oldu. Belki de erken bir öğle yemeği molası vermeliydi. Garson kız geldiğinde, "Aurélie," dedi. "Ben sadece yalan söyleyeceğim.

yarım saatliğine. Hissediyorum-'

Kızın kızıl saçları dalgalandı ve sallandı. Carys? Ne var-'

Carys kendine geldiğinde, Aurélie, Emile ve Madam Jalibert ona bakarken kanepede yatıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Aurélie, "Bayılmışsın," dedi. "Seni yakaladım.

"Kendinden bu kadar memnun görünme. Madam Jalibert dudak büktü, sonra tekrar Carys'e döndü. 'Senin ne kadar ağır olduğun konusunda yaygara kopardı ve Emile hemen dışarı çıkıp yardım etmek zorunda kaldı.

Carys yarı güldü, yarı ürperdi. Paris'te yaşamaya başladığından beri kilosu kesinlikle azalmamıştı.

"Doktor çağırmamı ister misiniz? Emile sordu.

'Hayır. Sadece başım ağrıyor. Dürüst olmak gerekirse, ciddi bir şey değil. Yine de bu bir hatırlatmaydı - karanlık bir hatırlatma - işlerin ciddi olduğu zamanları.

'Eve gitmen gerekiyor. Sen burada bir yüksün,' dedi şef kaba bir şekilde. "Sana söyledim, gidemem-

"Hallederiz," diye kesin bir tavırla araya girdi. "Değil mi Aurélie? Aurélie başını salladı.

"Güzel. O zaman halloldu,' dedi Madam Jalibert. 'Bize bir taksi çağıracağım ve sizi eve götüreceğim, genç bayan, hepsi bu kadar.

M Kırmızı Kedi Kafe'nin önünde durakladı. Hatmi pembesi bina, gri çevresine karşı bir fener gibi göze çarpıyordu. Bir taksi az önce uzaklaşmıştı ve kafenin dışındaki yeri hemen park yeri için çok büyük olduğu belli olan devasa bir Mercedes tarafından dolduruldu. Sürücünün geri geri giderek önce arkadaki arabaya, sonra da öndeki arabaya çarparak boşluğa sıkışmasını eğlenerek izledi. Bu, birçok kez şahit olduğu bir park tekniği idi ama Parisliler bu durumdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

o.

Kafe kalabalıktı ama içeride bir masa buldu ve oturdu. Dekor gerçekten de taze ve davetkârdı. Büyük kanepeler, kitap rafları, içeri girdiğinizde dikkatinizi çeken bir kek tezgahı. İlk başarısız ziyaretinden beri bütün hafta bunu dört gözle beklemişti.

Garson meşgul görünüyordu, bu yüzden birkaç dakika bekledikten sonra tezgâha gitti ve bir menü aldı. Ekim ayıydı ve bugün serin bir rüzgâr esiyordu, bu yüzden menüde soğan çorbası olmasına sevindi. Yine lahana turşulu sandviçi seçmek cazip gelmişti ama bir eleştirmen dinleyicilerini de düşünerek mümkün olduğunca geniş bir seçim yapmalıdır, bu yüzden chorizo ve gözleme ile ratatouille'i tercih etti. Tezgahta tarçınlı kek de görmüştü ve bu onun favorilerinden biriydi.

Sonunda garson kızla göz göze geldi ve siparişini verdi. Arkasına yaslandı ve kitabını açtı. Ama konsantre olmak zordu. Şef garsona karşı sabırsızlanıyor gibiydi.

Ambara geldiğinde şef ona '*Allez*,' dedi.

"Olabildiğince hızlı gidiyorum," diye homurdandı.

Şef, Mat'ın tam olarak duyamadığı bir şey söyledi ve o da okumaya geri döndü. Ama akıllı sayfadaki kelimelerden Carys'e kaymaya devam ediyordu.

Aklının bir köşesinde hep o vardı. Ne yaparsa yapsın, onun yüzü bilincinin kenarlarında geziniyordu. Çalışırken, seyahat ederken, gitar çalarken. Onun pürüzsüz siyah saçlarını, koyu renk gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini, gülümsemesini ve onu nasıl anladığını - *gerçekten* anladığını - hayal ediyordu. Onunla başka hiç kimseyle konuşamayacağı şekilde konuşabilmeyi seviyordu. Söylediği her şeye katıldığından değil - katılmasa bile bunu açıkça söyleyeceğinden emindi - ama bakış açıları aynı gibi görünüyordu. Belki de aynı değerleri paylaşıyorlardı. Onu ona çeken şey her neyse, iyi hissettiriyordu. Değerli hissettiriyordu. Aslında o kadar değerliydi ki, bunu tehlikeye atacak bir şey yapmaya cesaret edemiyordu.

Saatini kontrol etti. Yarım saat geçmişti ve henüz çorba bile servis edilmemişti. Midesi açlıkla gurulduyordu. Garsonu bulmak için etrafına bakındı ama telefonunun sesi onu durdurdu. Arayan babasıydı.

'Mat, az önce daireye bir teslimat geldi. Bir gardırop.'

"Gardırop mu? Beni neden uyarmadınız?" Alnı kırıştı. Kapıcı bundan hiç hoşlanmayacaktı.

"Bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim.

"Başka bir antika değil mi? Babası internetteki Fransız antikaları müzayedelerine bağımlılık geliştirmişti ama şimdiye kadar lambalar ve küçük bir masa almıştı. Gardırop kadar büyük bir şey almamıştı.

'Bu bir hırsızlıktı. İngiltere'deki eve geri götürmek için sabırsızlanıyorum. Pazartesi günü öğle vakti alması için bir şoför gönderiyorum. İçeride olduğunuzdan emin olun, olur mu?'

Ne? Hayır. İşte olacağım.'

"Salı gününe ne dersin? Ya da başka bir gün?"

'Baba, hafta sonu olmadığı sürece işe gitmek zorundayım. "Bir gün evden çalışabilirsin, değil mi?'

"Hayır. Patron ofiste olmamız konusunda katıdır, bu yüzden bir haber olursa hemen dışarı çıkıp haber yapabiliriz.

Babası güldü. 'Sanki CNN için son dakika haberleri yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun. İkimiz de senin küçük paçavranın öyle olmadığını biliyoruz.

Küçük küçük ...? Mat kendi kendine nefes aldı.

Babası ısrar etti. "Peki şoförüne ne diyeyim? Oğlum garip davrandığı için işin iptal olduğunu mu?

'Ben-' Durdu, nefesini boşa harcadığını biliyordu. "Ona istediğini söyle, ama ben her gün olduğu gibi işte olacağım. Telefonu kapattı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve babasının dünyanın öbür ucunda olmasına rağmen onu hâlâ bu şekilde kızdırabiliyor olması onu rahatsız ediyordu. Hong Kong'dayken bir gardıropla ilgili bu kadar acil olan neydi? Teslimatı ayarlamadan önce Mat'a danışmamıştı bile. Bu çok tipikti. Ve Mat, kapıcının salonda bir gardırop bırakıldığı için ne kadar kızacağını tahmin edebiliyordu.

Garsonu bulmak için etrafına bakındı. "Affedersiniz. Ne kadar sürer?"

'Öğrenirim. Kar altında kaldık. Ambara doğru ilerledi.

Telefonu tekrar çaldı ve görmezden gelmek istedi ama bunu yaparsa babasının ısrar edeceğini biliyordu. "Ne?

"Öğleden sonra burada mısın?

"Şey, hayır, şu anda değil.

"Bir saat içinde orada olabilir misin?

Mat saatini kontrol etti. Eve dönüş yolculuğu en az otuz dakika sürecekti ve plak alışverişine çıkmayı planlıyordu.

"Hadi ama," dedi babası sabırsızlıkla. 'Burada seninle bir uzlaşmaya varmaya çalışıyorum.

Mat gözlerini kapattı. "Peki," dedi, "ama zamanında orada olamazsam diye ona numaramı ver.

Telefonu tekrar kapattı, yanakları ateşten kızarmıştı. Garson kız hâlâ telaşlı bir şekilde şefle konuşuyordu. Mat, "Eğer siz ..." sözlerini duydu ve siparişini kaybettiklerini anladı. ." sözlerini duydu ve siparişini kaybettiklerini anladı.

Geri geldi. "Uzun sürmeyecek. Üzgünüm, mutfakta bir karışıklık oldu.'

Mat kitabını çantasına doldurdu ve ayağa kalktı. "Zamanım yok," dedi. 'Siparişimi iptal edin, onun yerine bir parça kek alacağım.

'W Çarşamba akşamı ne yapıyorsun?' Mat sordu.

Pazar öğleden sonraydı ve parktaydılar. *Boulangerie*'den pizza almışlardı ve taş bir duvarın üzerine oturmuş, ayaklarını sarkıtmışlardı. Rüzgârın savurduğu dökülmüş yapraklar etrafta uçuşuyor, sonbahar güneşi yakındaki ağaçları aydınlatarak kıpkırmızı meyvelerin mücevher gibi parlamasını sağlıyordu. Carys önlem olarak güneş gözlüğü takmaya dikkat etmişti ama neyse ki dünkü baş ağrısı geçmişti.

"Plan yok. Neden?" Bir ısırık aldı, soğuk pizza konusunda biraz kuşkuluydu ama açlıktan ölüyordu ve pizza şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Aslında çok lezzetliydi. Otlı ve domatesli. Parmaklarını yaladı.

"Bir konsere gitmek ister misin? Palais de la Musique'de. Daha yeni yenilendi ve gerçekten çok güzel - geçenlerde hakkında bir makale yazdım. Yeni yetenekleri sergilemek için bu akşamları düzenliyorlar, bu yüzden gösterilerin iyi olup olmayacağını asla bilemezsiniz, ama olabilirler. Ben beğendim.

"Çok isterim. Kalbi yerinden fırladı. Elinde olsa onu haftanın her gecesini görecekti ama çok hevesli görünmek istemediği için kendini tuttu. İhtiyat ve gerginlik onun karakterine tamamen aykırıydı. Kendine olan güveni ve iyimserliği onu terk etmiş değildi: sadece ona değer veriyordu. Onun için gerçekten bir şey ifade ediyordu ve işleri bozma riskini göze alacak bir şey yapmak istemiyordu.

Mat'in telefonu çaldı. Parmaklarındaki domatesi aceleyle sildi ve cebine uzandı. Ama ekranda 'Baba' kelimesini görünce telefonu tekrar yere bıraktı.

"Cevap vermenizin bir sakıncası yok," dedi Carys, ses çınlarken.

"Sorun değil. Sadece bir iyilik istemek ya da kaldığı son beş yıldızlı otelle övünmek için arayacaktır. Asya'da bir iş gezisinde. Yaşamak

Riley'nin hayatı.' Pizzasından bir zeytin kopardı ve düşünceli bir şekilde yedi. "Farklı bir ebeveyn tarafından yetiştirilmiş olsaydınız kim olabileceğinizi hiç merak ettiniz mi?

Carys bunu düşündü 'Aslında eskiden öyleydim. Küçükken.

Başını çevirip onu izledi, yüz ifadesi sabırlı ve ilgiliydi. Her zaman dikkatle dinlerdi.

Şöyle anlatıyor: "Babam pek ortalıkta görünmezdi. Annemle ben beş yaşındayken ayrıldılar ve o da gitti. Sık sık nerede olduğunu ve bizi neden kalacak kadar sevmediğini merak ederdim. Beni yanına alsaydı hayatımın nasıl olacağına dair romantik bir fikrim vardı. Güldü, çünkü şimdi bunun çocukça olduğunu görebiliyordu. "Sonra üvey babam Jermaine çıkageldi ve gerçek babamdan yüz kat daha iyiydi. Eğlenceli. Sevgi doluydu. Ve en önemlisi, yanımdaydı. Sevgiyle gülümsedi. "Bir fantezinin peşinden koşmak yerine sahip olduklarım için minnettar olmam gerektiğini fark ettim.

Hafifçe ıslık çaldı. 'Bu iyi bir hayat dersi. Annenle aranız iyi mi?'

Evet. Annem harika. Kardeşlerim de öyle. Ben şanslıyım. Peki ya sen? Ailen ne?'

"Annem ben on yaşındayken öldü. Onun sesindeki hüznü duydu. Kelimeleri ağırlaştırıyordu.

"Bu çok üzücü. Onun elini sıkıttı.

"Babamdan çoktan boşanmıştı ve Güney Fransa'da yaşıyorduk. O öldüğünde babamla birlikte İngiltere'de yaşamak zorunda kaldım. Güneşli, sıcak bir yerden soğuk, ıslak İngiltere'ye gittim. Tatilleri babamla geçiriyordum ama onunla yaşamak bir şoktu. Gerçekten evimi özliyordum. Ya da kalbim kırılmıştı. Muhtemelen ikisi de. O da benimle ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda beni yatılı okula gönderdi.

"Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. On yaşında genç bir çocuğu hayal etti -öğrettiği çocuklardan çok da büyük olmayan- eski hayatından koparılmış ve isteksiz babasının yanına gönderilmişti. Kalbi onun için çarpıyordu. "Kardeşlerin var mıydı?

"Hayır. Sadece bendim. Kuru bir kahkaha attı. "Babam ve ben o kadar farklıydık ki biyolojik olarak onun oğlu olup olmadığımı merak ederdim. Hâlâ da ediyorum.

Ona baktı ve mavi gözlü, kendini küçümseyen bir gülümsemeye sahip bir çocuk gördü.

Mat ekledi, 'O çok başarılı, görüyorsunuz, benimse acınacak bir işim var ve sadece yaşamaya yetecek kadar kazanıyorum.

"Seninki acınacak bir iş değil," dedi ve babasının buna inanması için ne söylediğini ya da ne yaptığını merak etti. "Her neyse, babanın başarısını nasıl tanımlıyorsun?

"O bir multi-milyoner.

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?

Gerçekten. Ama bu sadece parayla ilgili değil. Kendisi gibi dışa dönük ve karizmatik olmamı tercih ederdi ama ben çocukken bile hep sessizdim. Kitap okumayı ve müzik yazmayı severdim. Onun beklentilerini karşılayamadım.

Zaafları konusunda bu kadar açık olan bu adama karşı bir çekim hissetti. "Bu çok kötü. Ama kim olduğumuza karar vermek ailelerimize bağlı değil. Durakladı. "Bana annenle birlikte Provence'ta yaşadığın zamanlardan bahset. Nasıl bir şeydi?

'Hiçliğin ortasında bir köydeydik. Provence'ta zamanın neredeyse durduğu yerler vardır. Burası Maman'ın büyüdüğü yerd, ondan önce de annesi. Çocukken yaşamak için harika bir yerd, kilisesi, okulu ve birkaç dükkânı olan küçük bir köydü. Herkesi tanırdık ve herkes de bizi tanırdı. Büyükanneyle birlikte yaşardık ve o harika bir aşçıydı.

"Annen öldükten sonra onunla kalamadın mı?" "O

da öldü. Bir araba kazasıydı.'

Carys yutkundu. Avuç içleri nemli gibiydi. Kendini donmuş bir gölün ortasındaki ince buzun üzerinde geziniyormuş gibi hissediyordu. Bu konuyu kapatmak için acil bir ihtiyacı vardı. "Hiç geri döndün mü?" diye sordu. "Provence'a yani.

"Hayır. Yıllardır görmedim.

"Sanırım sizin için anılarla dolu olmalı.

"Aynen öyle. Bu konu hakkında düşündü. "Yine de evi tekrar görmeyi çok isterim - eğer hala oradaysa.

"Köyde miydi?

"Yakınlarda. Hatırlayarak gülümsedi. "Etraftaki tepelerin en muhteşem manzarasına sahipti. Babam buradan nefret ederdi, çok kuru olduğu için hiçbir şeyin yetişmediği boş, çorak bir arazi olduğunu söylerdi. Vahşi doğasını severdim ama onun alışık olduğu yumuşak, yeşil İngiliz kırsalına hiç benzemiyordu. İç çekti. "Babamda ne bulduğunu hiç bilmiyorum. Çok farklıydılar.

"Provence'ı
severim. "Gittin
mi?

Başını salladı. 'Öğrenciyken orada bir yaz geçirmiştım. En iyisiydi. Üç kız çocuğu olan bir aileye bakıcılık yaptım ve her gün sahile gidip krallar gibi yemek yedik. Kızların büyükanneleri ve büyükbabaları bana çok fazla iş olup olmadığını, idare edip edemeyeceğimi sorup durdular. Hatırladıkça gülüyordu. 'Ama hayatımda yaptığım en kolay işti. Kardeşlerime kıyasla o kızlara bakmak çok kolaydı. Çok tatlıydılar, bebekleriyle oynuyorlar, benden onlara kitap okumamı istiyorlar, bahçede kozalak topluyorlardı. Onları sürekli toparlamak zorunda kalmayı bekliyordum ve ağaçlara tırmanıp koşturabilmek için spor ayakkabı getirmiştım, oysa zamanımın çoğunu gölgede oturup saç örerek geçiriyordum. Çok sevimli bir aileydiler.

"Onlarla iletişim kurmaya devam ettin mi?

'Noel kartları gönderiyoruz, hepsi bu. Kızlar artık ergen olmuş olmalı.

"Geri dönmelisin.

"Gitmeliyim. Bunu yapılacaklar ve görülecek yerler listeme ekleyeceğim. Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

Ekrana baktı. 'Bu uzun bir liste. Bunların hepsini gerçekten yapabilir misin?

"Kesinlikle deneyebilirim. Sırıttı. "Karşıma çıkan her fırsatı ya da macerayı değerlendirmeye kararlıyım.

'Bu kadar enerjik olmana bayılıyorum. Sana hayranım.

'Orta yaşa gelip de yapmadığım şeyler için pişmanlık duymak istemiyorum. Hayat yaşamak içindir. Burada olduğum için çok şanslıyım. Bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı, çünkü baş ağrısını düşündü, sadece dinlenmek ve iyi bir gece uykusuyla geçtiği için rahatlamıştı. Bu kadar hasta hissetmek şok etkisi yaratmıştı ama aynı zamanda hiçbir şeyi hafife almaması gerektiğini de hatırlatmıştı. Hastanede yatarken bir daha çıkıp çıkamayacağını merak ettiği zamanları hatırladı.

yer. Rehabilitasyonu yavaş ve zor olmuştu ama başarmıştı. Şimdi hayattan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydı.

Hafızasını silkeleyerek neşeyle, "Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?" dedi.

"Ben - şey - hiç bu açıdan düşünmemiştim. Düşündü ve sonra utangaç bir ifadeyle itiraf etti: "Sanırım bunu her zaman şanstın ziyade hayatta kalmak olarak gördüm. Bilirsiniz, dışınızı sıkmak ve hayatın üstesinden gelmek.

"Ama şanslıyız," dedi ayağa fırlayarak. Etraflarındaki güzel parkı, görkemli binaları, inci gibi parlayan gökyüzünü seyretmek istercesine kollarını açtı. 'Dünyanın en güzel şehirlerinden birinde yaşıyoruz, genç ve sağlıklıyız ve önümüzde koca bir hayat var. Her şey hala bir yığın seçim ve karardan ibaret.

Forrest Gump'ın oldukça iyi bir taklidini yaparak, 'Hayat bir kutu çikolata gibidir,' dedi.

Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu ciddiye almıyorsun.

Özür dilerim. Ve haklısınız. Ama bazılarımızın diğerlerinden daha fazla seçeneği var. "Hayır. Yanılıyorsun Mathieu Devine. Ellerine uzandı, onu ayağa kaldırdı ve etrafında döndürdü, arkasına yaslandı, böylece o da aynısını yapmak zorunda kaldı, ağırlığını onunkıyla dengeledi. Etraflarındaki park yeşil ağaçlar ve kumlu çakıllardan oluşan bir bulanıklığa dönüşürken keyifle güldü. 'Hepimizin seçimleri var,' diye seslendi nefes nefese. 'Nereye gideceğimiz, nerede çalışacağımız, kim Zamanımızı nasıl geçirdiğimizi, nasıl yaşamayı seçtiğimizi. 'Benimkinin yarısı çoktan gitti,' diye mırıldandı.

Dönmeyi bıraktı ve parmağını alaycı bir şekilde ona doğru salladı. 'Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Sen kaç yaşındasın?'

Güldü. "Otuz.

Bu yarım değil. Bir gün geriye dönüp baktığında ne düşüneceksin? Pişmanlıkla mı bakacaksın? Yoksa her şeyi yaptığınızı mı düşüneceksiniz? Her saniyeyi ve her nefesi en iyi şekilde değerlendirdiğini mi? Onun ellerini kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. 'Bunun için tek bir şansımız var, Mat. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi kendimize borçluyuz!

"Parkta piknik yapmak için geldiğimi ve motivasyon koçluğu aldığımı

düşünmek.

Gözlerini devirdi - sonra bir saç randevusu olduğunu hatırladı ve saatine baktı. 'Aman Tanrım, saate bak! Gitmem gerek. Sırt çantasını kaptı, su şişesini içine doldurdu ve onu öptü. "Kusura bakma. Çarşamba günü görüşürüz, tamam mı?'

Güldü. "Evet. Görüşürüz o zaman.'

Aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden, "*Au revoir!*" diye seslendi.

M işteydi ama hayal kuruyordu. Carys'in bir gün önce parkta onu nasıl ayāāa kaldırdıēını ve etrafında nasıl dndrdēūn düşündü. Carys'in elleri Carys'in ellerinde sıcacık olmuş ve heyecan içinde kıvranmıştı. onu. Neřesi ve canlılıēı üzerine parıltı gibi yaēıyordu.

Bunun için tek şansımız var, Mat. Bunu en iyi şekilde deēerlendirmeyi kendimize borçluyuz! Gülümsemesi onun içine ulaşmış ve bir şeylere dokunmuştu. Yutkundu, başını döndüren bir duygu karmaşası hissetti. Sadece dönmenin artçı etkileri, dedi kendi kendine. Yine de bunun doēru olmadıēını biliyordu. Onun gözlerinde grdēū řey midesini bulandırmıştı. Onun ıřıēı ve enerjisi bulaşıcıydı.

Sonra saatine baktı ve eşyalarını topladı, aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden *Au revoir! diye seslendi.* Adam onun sıcak yemek büfesinin arkasında kayboluşunu izlerken el sallamıştı. Ve o gittiēinde, daha önce rahatça oturduēu yere tekrar oturdu.

Ama Carys gittiēinde sanki büyük bir boşluk varmış gibi hissetmişti. Park ne kadar kalabalık olsa da kendini boş hissediyordu.

Aşık olduēunu düşündü. Tamamen vurulmuştu. İşte buydu, insanların bahsettiēi *darbe*, ayaklarınızı yerden kesen ve dünyanızı altüst eden duygular. Onunla ilgili düşüncelerini her yere taşıyor, her konuşmalarını tekrarlıyordu. Ve onunla birlikteyken, yanaēına dokunmak ve teninin satenini hissetmek istiyordu. Onu kendine çekmek, kahverengi gözlerinin neşeyle parladıēını görmek, enerjisinin içinden getiēini hissetmek istiyordu. Onun için orada olmak istiyordu. Bazen gözünün önüne gelen gölgeleri silmek, ona musallat olan her neyse geride bırakmasına yardım etmek istiyordu. Onun parlak zırhlı şövalyesi olmak istiyordu - ve içinde bir his vardı

kız onun olabilirdi. İçgüdüünün doğru olduğunu umuyordu, gerçekten umuyordu. Beklediği kişi oydu.

Birkaç gün sonra Mat, Madame Incognito'nun gelen kutusuna bir e-posta aldı. Üç kez okudu ve e-posta adresini internetten kontrol etti. Gerçek görünüyordu.

Kaşlarını çatarak ofisteki iş arkadaşlarına baktı. Şaka yapan Pietro değildi. Pietro zaten onun Madam Incognito olduğunu bilmiyordu, ama mesele şu ki, bu bir şaka gibi görünmüyordu. Ulusal bir gazetenin editörü gerçekten de Madam Incognito'ya mektup yazmıştı. Tekrar okudu:

Sevgili Madam Incognito,

Yorumlarınızı takip ediyoruz ve çok etkilendik. Esprili, ilgi çekici ve dürüstler ve yazma konusunda bir yeteneğiniz var. Biz olsak sizinle sanat bölümümüzde olası bir köşe yazısı hakkında konuşmak istiyoruz. Bu fırsatla ilgilenir misiniz?

Eğer öyleyse, sizi bu hafta gazetemiz için bir defaya mahsus olmak üzere, hasta olan düzenli yemek eleştirmenimizin yerine geçerek bir değerlendirme yazısı yazmaya davet ediyoruz. Bu fırsatı değerlendirmek isterseniz, lütfen hemen yanıt verin. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde tamamlanmış bir incelemeye ihtiyacımız olacak.

Başlamadan önce, etkilerinin oldukça dramatik bir şekilde değişebileceğini fark ettiğimizden, bazılarının diğerlerine göre popülerliğini neyin sağladığını anlamak için geçmiş incelemelerinizi analiz etmenizi öneririz. Daha popüler incelemeleri birbirine bağlayan herhangi bir temel faktör olup olmadığını belirlemek iyi olacaktır.

Deneyimlerimize göre, okuyucular güçlü bir tepki gösteren daha tartışmalı makalelere yönelme eğilimindedir. Ortalama, orta yol incelemeler cansız ve daha az etkili olma eğilimindedir.

Ayrıca, kimliğinizin yakından korunan bir sır olarak kalmaya devam etmesinin zorunlu olduğunu düşünüyoruz çünkü bu, yemeğinizin çok önemli bir parçasıdır

ve sizi tanınmış yemek eleştirmenlerinden ayırıyor. Yarattığınız gizem duygusu insanların gerçekten konuşmasını sağladı. Bu tavsiyeleri dikkate alacağınızı umuyor ve sizden haber bekliyoruz.

Rüya gibi bir şeydi. Aslında, daha iyiydi. Mat böyle bir şeyi hayal etmeye bile cesaret edememişti. Düşünsenize - düzenli bir sanat köşesine dönüşmek üzere bir genel gazete için deneme yazısı. *Le Paris Local*'dan ne kadar büyük bir adım olurdu. Christian için ne büyük bir şans. Mat için ne büyük bir onay. Sonunda, gazeteci olma hayalinin peşinde geçirilen onca yılın boşa gitmediğinin kanıtı.

Ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğu açıktı. Mesajı tereddüt etmeden yanıtladı. Sanki büyük bir şeyin eşigindeymiş gibi hissediyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Beyni plan yapmaya başladı. Yarın işi vardı, bu yüzden eleştiriyi bu gece yazması gerekiyordu. Ama bu gece konser için Carys'le buluşacaktı. Ya onun yerine yemeğe gitmeyi teklif etseydi? Hayır. Konseri anlattığında yüzünde beliren neşeli ifadeyi hatırladı. Konseri gerçekten dört gözle bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

Belki daha önce gittiği bir yeri gözden geçirebilirdi. Ama yeni bir yer olmalıydı - bu şehirde mekânlar çok hızlı değişiyordu ve aklına hiçbir yer gelmiyordu. Alice ona baktı ve o da lahana turşulu sandviçini hatırladı. Bir ilham kıvılcımı parladı. Kırmızı Kedi Kafe'ye ne dersiniz? Ziyareti pek başarılı olmamıştı ama belki Alice'e sorabilirdi. Gizlice ona baktı.

Hayır. Ne yaptığını tahmin edebilirdi ve editör kimliğini gizli tutmasının önemini vurgulamıştı. Yediği sandviçi kullanabilir ve belki onun etrafında bir şeyler yazabilirdi. Ne de olsa mükemmeldi ve kötü servisten bahsetmesine gerek yoktu. Onlara bunun bir kereye mahsus olduğuna dair şüphe duymalarını sağlayabilirdi. Evet, elinde fazla bir şey yoktu ama elindekilerle bir şeyler yazabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu ona şüpheyle bakarak. "Kendinden çok memnun görünüyorsun.

"Sadece ilham geldi. Önündeki makaleye tamamen odaklanmış gibi klavyesine dokunmaya başladı.

Bu gece eve döndüğünde Red Cat Café hakkında bir yazı kaleme alacaktı. Ulusal bir gazete için ilk eleştirisi.

"Vay canına! Şuraya bir bakın! Palais de la Musique'e girdiklerinde Carys şöyle dedi. "Sanki zamanda geri gitmişiz gibi. Art-deco pervazları ve kadife perdeleri, yaldızlı masa ve sandalyeleri, kaliteli parke zemini inceleyerek etrafına bakındı.

"Biliyorum, değil mi? Mimari özellikleri korumak için harika bir iş çıkarmışlar, ancak tüm bunların içine en son ses teknolojisi yerleştirilmiş. Bu inanılmaz bir şey.

'Ee, sende durumlar nasıl? Günün iyi geçti mi? Carys içki için sıraya girdiklerinde sordu. Bar çok kalabalık değildi ve kırmızı deri pantolonu ve siyah bluzuyla göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Evet. Harika. Mat gazeteden gelen mesajı düşündü, içinde kabaran heyecan, taşmakla tehdit eden bir nehir gibi kabarıyordu.

Ama kimseye söyleyemedi.

Yapabilmeyi diledi elbette. Özellikle Carys. Ama aynı zamanda babasının da. Sonunda oğlunun bir başarı ışıltısı yakalamasından etkilenmiş olabilirdi. Belki de etkilenmezdi. Bu sadece bir olasılıktı, kesin bir teklif değil. Kesin bir teklifle sonuçlansa bile editör haklıydı: Ne pahasına olursa olsun kimliğini gizlemek zorundaydı yoksa Madam Incognito'nun kişiliğinin üzerine inşa edildiği her şeyi kaybetme riski vardı. Herkesle aynı muameleyi gördüğü gerçeğini.

İçeceklerini aldılar ve oturdular. Erken geldikleri için ön tarafa yakın, harika manzaralı bir masaları vardı. Gösterinin başlaması için en az bir saat beklemeleri gerekecek olması onun için önemli değildi çünkü Carys'le geçirdiği her dakika çok değerliydi. Carys tuvalete giderken o da bunun üzerine düşündü. Hayatındaki her şey bir araya geliyor gibiydi: terfi, eleştiriler ve Carys. Carys onun hayatında parlak bir ışıktı. Ona değerli olduğunu hissettiriyordu. Uzun zamandır ruhunu mahveden bir işte amaçsızca debelenip duruyordu. Artık hayatının bir amacı vardı. Geleceğinin onu ne yöne götüreceğinden hâlâ emin değildi ama Carys'le birlikte bir amacı olduğunu hissediyordu.

Eve doğru yürürlerken 'Müzik harikaydı,' dedi. 'Çok moderndi. Sıra dışı.

"Evet. Hoşuma gitti. Orada yeni sanatçılar çıkıyor. Bazılarının büyük işler başaracağını hemen anlıyorsunuz.

"Nereden biliyorsun?

"Omurganızdan aşağı bir ürperti iner. Odanın içinden bir ürperti geçtiğini hissediyorsunuz. Yarının yıldızlarını izliyor olabileceğinizi düşünmek heyecan verici.

Gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. 'Yetenek çok özel bir şey, değil mi? Birinin en iyi haline dönüşmesini izlemek büyüleyicidir. Öğretmenlik yaparken çocukların bazen sadece bir teşvik sözcüğüne ihtiyaç duyduklarını ve bunun uçmaları için yeterli olduğunu fark ettim.

'Yetişkinler de,' dedi.

Apartmanın önüne geldiklerinde, çantasını karıştırıp anahtarlarını aradı. Anahtarları havaya kaldırdığında şingirdadılar. "Kahve içmek için içeri gelmek ister misin?

Mat o anın önemini fark ederek sustu. Onu daha önce hiç içeri davet etmemişti ve onu endişeli bir şekilde izleyişinden bu davetin kolaylıkla gelmediğini anlayabiliyordu. Onu rahatlatmak istedi. Sevinçten havalara uçmak istedi. Onu istiyordu.

Ama sonra editörün mektubunu ve ona bağlı olan tüm umudu hatırladı. Ne yapması gerektiğini düşündükçe içine ağır bir his çöktü. "Özür dilerim," dedi. "Çok isterdim ama hâlâ yapmam gereken işler var. Acil işler.

'Sorun değil,' dedi gözlerini indirerek.

Kadının hayal kırıklığı onu dümdüz etti. Bunu atlatabilir miydi? İncelemeyi yarına bırakıp geç gönderebilir miydi?

Hayır. Hayat insana kırk yılda bir böyle şanslar verir. Bu fırsatı iki eliyle birden değerlendirmemek aptallık olurdu. Ayrıca, bundan bir şey çıktığını düşünsene. Daha iyi bir işi, ona sunacak daha çok şeyi olurdu. Daha iyi bir adam olurdu. Onu hak eden biri.

Adam kadının yüzüne uzandı ve kadın onun gözlerinin içine baktı. "Başka zaman," diye sessizce söz verdi.

Eve döndüğünde yeni bir incelemeye başlamak için dizüstü bilgisayarını açtı. Lahana turşusunun tadını, o kremalı hardalın ısırığını tekrar tatmaya çalıştı.

mayonez, çıtır ekmek. Birkaç kelime not aldı ama alnı Şüpheyle buruştu. Belki de bunu kafeyi bir kez daha ziyaret edene kadar ertelemeliydi. Babasının telefonuyla o kadar meşguldü ki not almamıştı. Ama ortam yeterince dostaydı ve çalıŐanlar arasındaki gerginlikten bahsetmesine gerek yoktu. Olumlu bir yazı olacaktı ve gazete editörünün son teslim tarihini biliyordu. Bunu Şimdi yapmak zorundaydı.

Bir taslak hazırladı ve editöre gönderdi. Şaşırtıcı bir Şekilde editör hemen cevap verdi:

*Çok vanilya. Ve   yıldız da yolun çok ortası. Yaptın mı
Popüler yorumlarınızı mı analiz ediyorsunuz? Bunu keskinleŐtirin.
Abartmaktan korkmayın, gerekirse gerçeği eğip bükün. Bu bir yıldız
gibi okunuyor, ancak kendinizi tutuyor ve kibar davranıyorsunuz.
Bize gerçekten ne düşündüğünüzü söyleyin. Ne kadar eleştirel olursa
olsun, yüksek profilli bir incelemeden herkes faydalanır.*

Mat dudağını ısırđı. *Popüler eleştirilerinizi analiz etmek mi?* İnceleme yazmak için acele ettiğinden buna fırsat bulamamıştı.

Telefonunu eline aldı ve paylaŐımları arasında gezinmeye başladı. Bazılarının diğerlerinden çok daha popüler olduğu doğruydu ama bunu sosyal medyanın rastgele doğasına ve algoritmalarına ya da insanların yazdıklarına açık olduğu bir zamanda paylaşım yapmak için uygun bir zamana denk gelmesine bağlıyordu. Eleştirilerini gözden geçirdi. Bazıları o kadar eskiydi ki anlatılan yemekleri zar zor hatırlıyordu. Ancak kelimeleri analiz ettikçe bir Őablon ortaya çıkmaya başladı. En popüler olanlar, daha renkli bir dil kullanarak yazdığı olumsuz eleştirilerdi. Genellikle kaba garsonlara ya da berbat yemeklere duyduğu öfke ya da kızgınlık duygusuyla yazdığı betimlemelerle Şehre inmiŐti. Ve bu yorumların da daha duygusal olduğunu fark etti.

Dili inceledi. Daha dramatikti. Göz alıcı. Tam da Christian'ın nefret ettiği ve işyerinde ona zorla kabul ettirdiği şey. İnceleme yaparken, Mat sınır tanımadan istediğini yazma özgürlüğünün tadını çıkarmıŐtı. Babasının keskin, zehir dolu röportajlarını düşündü. O

Christian gibi biri *onu* sansürlüyor olsaydı bugün olduğu yerde olmazdı, değil mi?

Mat kalemini aldı. *Çok vanilya. Abartmaktan korkma.* Suçluluk duygusu içini sızlattı. Her zaman dürüst ve adil olmakla gurur duyardı. Kırmızı Kedi Kafe tek yıldızlı mıydı? Sandviç çok lezzetliydi ama söyleyebileceği tek iyi şey buydu. Öte yandan, dürüst olup servisin o kadar kötü olduğunu ve aç çıktığını söylerse, yazacak başka bir şey kalmazdı. Personeler de şüpheyi yaklaşmak istiyordu. Herkes bazen kötü günler geçirirdi.

Editörün sözleri zihninde altın bir ödül gibi dolaşıyordu: *Sizinle olası bir köşe yazısı hakkında konuşmak istiyoruz.*

Kendi çabasıyla yeni bir iş bulduğunu söyleyebilseydi babasının vereceği tepkiyi hayal etti. Carys'in gülümsemesini gördü: *Bunun için tek bir şansımız var.* Christian'ın onun sözlerini sildiği ve onu reklam satıcılığına mahkûm ettiği onca zamanı düğündü.

Yeniden başla, diye düşündü. Hayal gücünü kullan. Yazmaya başladı.

İnceleme Kırmızı Kedi Kafe

The Red Cat Café, Parisli bir kafenin olmaması gereken her şey. Uluslararası olduğunu söylüyor, atmosfere ve cazibeye sahip olduğunu iddia ediyor, geleneklere bağlı kalmadan modern olmakla gurur duyuyor - ama sonuç kafa karışıklığı. Burası Fransa'da, ancak Fransızlar mükemmel kahve sunmaktan gurur duyarken, burada kahve berbat (daha sonra değineceğiz). Ve bir atmosferi var mı, yoksa sadece Ikea buluntuları ve bir Amerikan kahve dükkanı kanepesi ile mi döşenmiş? Metal bistro masaların, bordo sandalyelerin ve burnu havada garsonların nesi var? Geleneksel Fransız kafelerine tüm dünyada gıpta ediliyor. Kazanan bir formülü neden değiştirelim? Kibir kokuyor.

Menünün farklı yerlerden gelen gelenekleri 'kaynaştırması' beklenmektedir. Örneğin çıtır çıtır kızarmış İtalyan Parma jambonu ve şuruplu Hollanda waffle'ları, Toulouse sosisli Alman lahana turşusu, İspanyol chorizo'su ve fırında kızartılmış ratatouille. Yaratıcı, renkli ve modern. Ama işe yaramıyor: sadece yenilik olarak pazarlanan bir kaos. Elbette kafenin kendisi de Galeries Lafayette'in yeni yıl satışları kadar kaotik ve servis o kadar yavaştı ki mutfağa gidip yemeği kendim almak istedim.

Lahana turşusu ve sosisli baget, Danimarka usulü tarçınlı somun kek ve bir kahve denedim.

Tarçınlı kek nemliydi ama aşırı tatlıydı. Kahve? Doğru kahveyi bulmak zor olmasa gerek, ancak dumanlı fasulye aroması sanki dünden kalma bir kül tablası filtrenin içine düşmüş gibi bir tada sahipti. Kendine saygısı olan hiçbir Paris kafesi kötü kahve servis etmez. Peki ya lahana turşusu ve sosisli baget?

Açıkçası, çok zorluyordu.

*Karar: * (1 yıldız)*

Menüdeki gösteriş ve hilelere aldanmayın. Kahveyi bile doğru yapamıyorlar.

Carys

E Mile'in pastaları her geçen gün daha renkli ve yaratıcı hale geliyordu. Carys internette yayınlamak üzere pasta tezgahının bir fotoğrafını çekti. Renkler ve şekillerden oluşan çarpıcı bir spektrumdu. Mücevher gibi meyveler, çikolatalı pralin ve parlak turunçgil sırası sonbahar ışığını bir ayna gibi yansıtıyordu.

Tezgâhın arkasında duran Emile'e, "Biraz sola kay," dedi.

Dudaklarından huysuzca hava üfleyerek söyleneni yaptı, sonra şefin beyazlarını düzeltti ve biraz daha uzun durdu. Carys bir fotoğraf çekti. "İşte," dedi, kendini çocuğunun okuldaki ilk gününü fotoğraflayan bir anne gibi hissederek. Onun başardığı şeyle çok gurur duyuyordu. Pastaları her yerde konuşuluyordu. "Çalışmalarınızla takdir edilmeyi hak ediyorsunuz.

Aur lie yanından geçti. "Neden bu kadar yaygara kopardığınızı anlamıyorum.

Emile ona ters ters baktı ve Carys kaşlarını çatı. İkisi, kızın hasta olarak eve gittiği hafta sonundan beri birbirlerini  ekiştiriyorlardı ama ikisi de ona ne olduğunu anlatmıyordu.

"Fotoğrafi görebilir miyim?" diye sordu.

Telefonunu ona uzattı ve beklerken bakışları özellikle uzun ve gösterişli bezelerin orta sırasına takıldı. Daha yakından baktı. Mor renkte dalgalanıyorlardı ve üzerlerinde taze erikler vardı. İşaret etti. "Bunlar yeni.

Karşıya baktı. "Evet. Erikli beze.

"Bana bir şey hatırlatıyorlar ... Ne olduğunu düşünemiyordu.

"Madam Jalibert'in şapkası. Omuz silkti. "İlhamı nerede bulursam orada aramamı söylemişsiniz.

Güldü. "Doğru. Bunları internette yayınlayacağım ve sonra hangisini yiyeceğime karar vermek gibi zor bir karar vereceğim. Yine de ona bir pasta aldı.

Her sabah *pastaneye* gider, ama onun en son yaptıklarından birini denemeyi tercih eder ve bunun, kendisine bu konuda soru sorabilecek müşterilerine iyi hizmet etmek adına olduğunu söylerdi.

"Haklıydın, biliyorsun," dedi Emile sessizce.

"Ne hakkında?"

"Daha önce keklerle güvenli oynadığımı söylediğinde. "Oh, Emile, lütfen yapma-

"Üniversiteden mezun olalı çok olmamışken kötü bir patronum vardı. Çalışanlarına bağırıp çağıran ve küfreden bir şef. Bu tipleri bilir misiniz?"

Carys başını salladı. Gözleri niyetliydi. Bu konu hakkında pek sık konuşmadığı hissine kapıldı.

Şöyle devam etti: 'Bu beni yıprattı. Öz güvenimi aşındırdı. Birkaç ay onun için çalıştıktan sonra tüm yaratıcılığımı, enerjimi kaybettim. Üzüntüyle başını salladı. "Sonra o işten ayrıldım ve buraya geldiğimde mutfakta tek başıma çalışmak, küçük bir menüye sahip olmak ama her şeyi iyi yapmak beni rahatlatmıştı. Ve *pastanelere* sırtımı döndüm. Tüm enerjimi tuzlu yemeklere verdim çünkü yemek pişirirken hala onun işimi eleştirdiğini, küfürler savurduğunu duyabiliyordum.

Carys'in kalbi sıkıştı. 'Bu çok üzücü. Ama bak neler yapabiliyorsun. Göz kamaştırıcı gösteriye bir el salladı. "Bu inanılmaz.

"Evet. Boğazını temizledi. "Ve sana minnettarım, Carys. 'Ben mi? Hayır, bunu sen yaptın. Sadece sen.'

Başını iki yana salladı. 'Beni sen zorladın. Beni cesaretlendirdiniz. Değişmek istemediğim zamanlarda bile beni denemeye ikna ettin. Ve sen haklıydın. Cesur olmak daha eğlenceli. Bu *pastaneler* kendimi ifade etmeme izin veriyor ve bu iyi hissettiriyor. Bakışları bir süre daha onunkileri tuttu, sonra mutfağa geri döndü.

Carys, Cheshire kedisi gibi sırtarak kafenin sosyal medya hesabını açtı. Emile'in fotoğrafını yükledi, üzerine 'Le Chef' yazdı ve ardından tüm mesajlarına göz attı.

Gözleri kısıldı. Kafe bir eleştiride etiketlenmişti. Büyük gazetelerden birinde ve internette yayınlanmıştı.

Ve eleştirmen onlara bir yıldız vermişti.

Carys ağzı açık bir şekilde telefonunu bıraktı. *Çok mu zorluyorsun? Dünün kül tablası mı? Yenilik olarak pazarlanan kaos mu?*

"Ah. Gördünüz demek," dedi Léo içeri girerken.

"Daha önce hiç bir yıldızımız olmamıştı. Birden eşarblı sıkıştı ve onu çekıştirmeye başladı. 'Bu ulusal bir gazete. Okuyucu kitlesi çok büyük olacaktır.

"Öyle, ama belki de bu iyi bir şeydir.

Ama Carys o kadar iyimser değildi. Dişlerini sıktı. Öfke buldozer gibi içinden geçti. Bunu yazan kişiyi sarsmak istiyordu - bağırarak, çığlık atmak ve öfkelenmek istiyordu. Bunu kim yapmıştı? Madam Incognito *kimdi?* Yorumcunun profiline tıkladı. Avatarı, yüzü koyu renk gözlüklerle gizlenmiş, fötr şapkalı ve eşarplı bir kadının karikatürize edilmiş görüntüsüydü. Profilinde şöyle yazıyordu: *Sadece Paris'te iyi bir yemek arayan, diğerleri gibi bir kadın.*

'Ne kadar korkak,' diye mırıldandı. "Kimliğini bile açıklamıyor. 'Bir yemek eleştirmeni için iyi taktik,' dedi Léo. 'O da aynı şeyi istiyor diğer lokantalar gibi deneyim, kırmızı halı muamelesi değil. Aceleyle mutfağa gitti.

Carys bakışlarını kafenin içinde gezdirerek her müşteriye şüphayle baktı. Pencerenin önündeki kadın olabilir miydi? Ya da dışarıdaki güzel elbiseli genç kız? Müdavimlerden biri olamayacağından emindi. Carys son zamanlarda gerçekten sinirli ya da üzgün olan bir müşteri hatırlamıyordu. Yine de bu Madam Incognito sertti, hatta mobilyaları eleştiriyordu. Carys kafeyi bu kadar rahat ve davetkâr kılan modern dekora şöyle bir baktı. Eleştirmen burayı nasıl bu kadar kötü görmüştü?

Carys iç çekti. Bu sadece bir eleştiriydi ve bir kişinin öznel görüşüydü. Muhtemelen en iyisi bunu unutmaktı. Belki de lahana turşusu Madam Incognito'nun aklını başından almıştı. Ya da belki gerçekten eski kafalıydı ve geleneklere bağlıydı, yeni olan her şeyden şüpheleniyordu (o zaman böyle biri sosyal medyayı kullanır mıydı?). Belki de ziyarete geldiğinde hayatındaki başka bir şey yüzünden kendini kötü hissediyordu ve karanlık ruh hali yorumunu renklendirmişti.

Yine de. Eleştirmenlerin bunu aşması gerekmiyor muydu? Özellikle de bir gazete için eleştiri yaparken.

Belki de en iyisi bunu görmezden gelmek ve üstesinden gelmekti. Ne de olsa kafe doluydu ve yapacak çok işleri vardı.

Ama diğer bütün müşteriler bu konuda konuşuyordu ve Carys, Léo ile Aurélie'ye de sorular sorulduğunu duyabiliyordu. Çaresizce omuz silkti ve kaşlarını çatarak oradan ayrıldılar.

"Bu eleştiriyi gördünüz mü?" diye sordu üç çocuklu anne Carys'e. "Hiç hoş değil.

Carys kibarca başını salladı ama kadının kahvesini hazırlamaya giderken aklına bir düşünce geldi. Ya Ingrid ve Mark bunu görürse? Dehşete düşerlerdi. Carys'in bu işe uygun olmadığını anlardı. Çünkü değildi, değil mi? Mülakatı blöf yaparak geçmişti ama doğru deneyime sahip değildi ve şimdi bu korkunç eleştiriyi karşı karşıya kaldığında ne yapacağını bilmiyordu. Korku ve iktidarsızlık onu hastanede olduğu kadar çaresiz hissettiriyordu.

Bu düşünce onu kısa sürede kendine getirdi. Bununla başa çıkmak zorundaydı. Çalışanlarını düşünmek zorundaydı. Omuzlarını geriye çekerek Aurélie, Léo ve Emile'e, "Bu akşam işten sonra bu inceleme hakkında konuşmak için bir toplantı yapacağız," dedi.

Günün sonunda kafeyi kapattı ve herkesi arka odaya topladı. Öyle endişeli yüzlerle ona bakıyorlardı ki, ne kadar üzgün hissettiğini bir kenara bırakmaya çalıştı ve duymaları gereken kelimeleri söylemeye odaklandı. "Bu eleştiri bir defaya mahsus," dedi onlara. Müşterilerimizin hislerini yansıtmıyor. Bütün gün bana bu konuda güvence verdiler. Sıkı çalışmanızı ve sunduğumuz lezzetli yemekleri takdir ediyorlar.

Emile yanaklarını şişirdi. 'Daha kötü bir şeyle karşılaşmadığımıza şaşırdım.

Geçen Cumartesi tam bir rezaletti. Bazılarımızın ağırlığını koymasına gerekiyor.

Aurélie'ye ters ters baktı ve Carys birden neden aralarının açıldığını anladı.

Aurélie savunmaya geçti: 'Bu Incognito denen kişi tarafından inceleneceğimizi bilmiyordum, değil mi?

'Bunun bir önemi olmamalı,' diye tersledi. 'Her müşteriye bir eleştirmenmiş gibi davranmalısınız. Bugünlerde herkes internete yorum bırakabiliyor.

Aur lie kollarını kavuşturdu. "Ve her kötü eleştiri benim hatam, öyle mi?"

"Kesin şunu, siz ikiniz!" dedi Léo. 'Tartışmanın bir faydası olmayacak. Carys'in ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musunuz?

Carys hayal kırıklığını gizlediğini sanıyordu. Hemen araya girdi. Aurélie'ye, "Bu senin hatan değil," dedi, "ama Léo haklı. Birlikte çalışmalıyız, bunun aramıza girmesine izin vermemeliyiz. Biz harika bir kafeyiz ve bunu başarabiliriz. Bu Madam Incognito'nun seni etkilemesine izin vermeni istemiyorum, tamam mı?

"Biz harika bir kafeyiz," dedi Léo, "ve endişelenmene gerek yok, Carys. Destek için meslektaşlarına baktı.

"Doğru," diye kabul etti Emile. "Biz mükemmeliz - çoğu zaman.

Aurélié utanarak başını salladı. 'Merak etme, Carys. Fazladan çaba göstereceğiz. Dostça bir tavırla omzunu sıvazladı ve Carys şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Son iki aydır birlikte çalıştığı Aurélié bu muydu?

Léo, "Müşterilere süper hızlı servis yapacağız," diye ekledi, "yemeklerinin mükemmel olduğundan emin olacağız ve dostça ve yardımcı olmak için geriye doğru eğileceğiz.

Aurélié Carys'e döndü. "Biz iyi bir takımız.

"Öyleyiz," diye mırıldandı Emile.

Carys şaşkınlıkla sırayla her birine baktı. Aurélié'nin çenesi inatçı bir kararlılıkla dikilmişti, Emile sakince onun bakışlarını tuttu ve Léo'nun gözleri ona göz kırparken parladı. Bir sevinç dalgası hissetti. Daha önceki kuşkuvarı dağıldı ve kendine güveni geri geldi. Aurélié haklıydı: Bunu başarabilirlerdi. Bir eleştiri hiçbir şeydi. Ve birlikte çalışarak her zamankinden daha güçlü döneceklerdi.

"Çaresiz kaldığın için hiç yanlış bir şey yaptın mı? Carys Mat'e sordu.

Parktaydılar. Bugün yerinde duramıyordu, bu yüzden bir o patikayı bir bu patikayı takip ederek, heykellerin, palmiye ağaçlarının altından geçerek ve boş bando tribününün etrafında dönerek dolaşıyorlardı. Pazar günleri genellikle çok huzurlu geçerdi, sadece o ve Mat. Bütün hafta onları ipe çekerdi. Ama bugün huzur bulamıyordu.

Ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, botlarını çakıllı patikaya vuruyordu. Madam Incognito'nun

gözden geçirdi, ama hala aklında oynuyordu. Sinirlerine dokunmuştu. Bugün sonbahar rüzgârında savrulan ağaç dalları gibi düşünceleri de savruluyordu. Kafedeki işinde başarılı olana kadar numara yapabileceğine inanmıştı ama bu eleştiri onun yanıldığını kanıtlamıştı. Bir sahtekâr olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hiç kötü bir şey yaptın mı?" Parmakları eşarbının ucuyla oynadı, kırmızı kumaşı çekiştirdi, daireler çizerek sardı.

"Birçok kez. Güldü. Sonra durakladı ve ona daha yakından baktı. Neden? Ne oldu? Eminim o kadar kötü değildir-'

"Size söyleyemem. Ama bunu iyi bir sebepten dolayı yaparsanız kötü bir şey midir? Ya da bunu yapmaktan başka seçeneğiniz yoksa?

"Açlıktan ölen birinin yemek çalması gibi mi yani?"

"Kesinlikle! Aslında, belki o kadar da aşırı değil.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Mat sordu. Uzandı ve ona dokundu.

Carys onun elinin üzerindeki eline baktı. İyi hissettiriyordu. Cildi karıncalandı ve ilk kez el ele tutuşmanın ve öpüşmenin ötesine ne zaman geçeceklerini merak etti. Aralarındaki ilişki daha önce yaşadıklarından farklıydı. Çok masumdu. Çarşamba günü onu stüdyosuna davet ettiğinde, çalışması gerektiğini bahane edip gitmişti - ve kız incinmişti. O gece onun nedenlerini merak ederek uyuyamamıştı. Mat daha önce sahip olduğu erkek arkadaşlarından daha düşünceli, daha duyarlı ve daha şefkatliydi. Ve eğer hazır değilse, buna saygı duyuyordu. Fiziksel bir ilişki için acele etmemek bir bakıma ferahlatıcıydı. Aslında bir yanı yavaş yavaş yanan cızırtıyı, en yavaş ve en seksi baştan çıkarma gibi uzun süren beklenti duygusunu seviyordu. Ve onların arkadaşlığı özeldi. Belki de en iyisi çok hızlı giderek sahip oldukları şeyi bozmamaktı.

Onun sorusuna cevap olarak başını salladı. Yaptığı şeyi ona itiraf edemezdi. Ingrid ve Mark'a özgeçmişini nasıl süslediğinden utanıyordu. Willowbrook'tan ayrılmak için yanıp tutuşuyordu ve kafe işi ona mükemmel görünmüştü.

Ama değildi. Daha doğrusu, bu iş için mükemmel değildi. Bir şehir kafesini yönetecek nitelikte değildi ve Aurélie'yle yaşadığı tüm sorunlar -ve şimdi de bu eleştiri- bunun kanıtıydı. Cildi sıcaktan karıncalandı. Paltosunu çıkardı ve eşarbının düğümünü gevşetmek için çekti.

Mat durdu. Kızın yüzünü yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. Gözleri çok etkileyici bir maviydi. "Çok üzgün görünüyorsun," dedi. "Seni neşelendirmek için ne yapabilirim?"

İçinde küçük arzu patlamaları meydana geldi. Bakışları adamın dudaklarına kaydı. Öne doğru eğildi ve onu öptü, sıcaklığın ve yavaşlığın tadını çıkardı. Kolları ona dolandı ve öpücük derinleşti. Vücutları birbirine yaklaşırken adamın elinin başının arkasını kavradığını hissetti.

Ayrıldılar ve etrafına baktı, ama kimse gözünü bile kırpmadı. Burasının

Paris olduğunu hatırladı, gülümseyerek. "İşe yaradı," dedi ona. "Tüm yapabileceğim bu mu?" Yola çıktıklarında ona orantısız bir gülümseme attı. parmakları birbirine geçmiş, tekrar yürüyorlardı.

'Müzik beni neşelendirir. Arkadaşım Lib moralim bozuk olduğunda bana şarkı söylerdi.

"İnan bana, şarkı söylediğimi duymak istemezsin. Bir vuruş geçti. 'Ama senin için gitar çalabilirim. Bir dahaki sefere getiririm.

'Bunu çok isterim. Bu konuyu konuştuğumuzdan beri hiç şarkı yazdın mı?" diye sordu.

Başını iki yana

salladı. "Yapmalısın.

Eşarbi aniden kayıp gitti, düşen bir sonbahar yaprağı gibi yavaş, sallantılı bir dansla çırpındı ve kumlu yola düştü. Mat onu almaya gitti ama önce o uzandı.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu.

"Sadece eski bir-" Doğruldu ve adamın yara izini fark ettiğini fark etti. Sertleşti. Elini utangaç bir tavırla boynunun arkasına ve pürüzsüz çıkıntıya götürdü. "Ah, şu. Bir kazada. Sözleri kesik kesikti ve adamın gözleriyle karşılaşmadı.

Kadın aceleyle eşarbi bağlayıp yara izini kapatırken, adam ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu usulca.

"Önemli bir şey değildi.

Beklentiyle bekledi. Kız bir şey söylemeyince, "Bana anlatabilirsin" diye başladı. I-'

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Sesinin ne kadar keskin çıktığını duydu ve sözlerini geri almak istedi. Ama aynı zamanda söylediklerinde ciddiydi: bu konuda konuşmak istemiyordu. Kazayı tekrar hatırlamayı reddediyordu. Artık geride kalmıştı ve geriye dönmek istemiyordu. Hem de hiç.

M sandviç dükkânı kuyruğunda durmuş, Carys'le parkta geçirdikleri dünü düşünüyordu. O kadar keyifsizdi ki, her z a m a n k i neşeli halinden o kadar farklıydı ki. "*Hiç kötü bir şey yaptın mı ?*" diye sorarken burnunun üstündeki kırıışıklığı hayal etti. Kafası meşguldü, ketumdu. Ve sonra, yara izini sorduğunda, onu öldürdü. *Ben istemiyorum.*

Bunun hakkında konuş, tamam mı?

Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bir an için ne diyeceğini bilememiş, kadının omurgasının sert çizgisini, çenesinin taş gibi duruşunu fark etmişti.

"Tamam," dedi sonunda, güven verici bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

Ve yürümeye devam ettiler. Sonunda kız elini onun elinin içine soktu ve sohbet ilerledi.

Ama incinmişti. Ona söyleyemediği ya da söylemek istemediği için incinmişti. Ona güvenmiyor muydu? Ona babasını, işini, müziğini, her şeyi anlatmıştı. Neredeyse. İlişkileri onun için olduğu kadar onun için de önemli değil miydi? Akıllı sürekli yara izinin görüntüsüne gidip geliyordu. Çok büyük, çok cesur ama bir o kadar da düzgündü. Buna ne sebep olmuştu?

Hiç kötü bir şey yaptınız mı?

Ne saklıyordu?

Ofise döndüğünde herkes Pietro'nun masasının etrafında kümelenmişti. Christian bile onlarla birlikteydi, rahatlamış ve gülümsüyordu. Mat sandviçini masasının üzerine koydu ve karşıya baktı.

Pietro telefonunu göstererek, "Şuna bak," dedi.

Şimdi daha yakından bakınca, Mat hepsinin elinde telefon olduğunu fark etti.

Pietro okudu: "Çikolatalı mus müzik gibidir. Yavaş, ince ve seksi. İçgüdüsel bir etkisi var ve önemsiz bir dekorasyon gibi görünen bisküvi kırıntısı, tüyleri diken diken eden bir eşlikçi. . ."

Mat durdu. Bu kelimeleri biliyordu.

Pietro okumaya devam etti ama Mat dinlemedi. Meslektaşlarının yüzlerindeki hayranlığı, herkesin nasıl perçinlendiğini görüyordu.

Yanına gitti. "Neye bakıyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

Jean-Baptiste omuz silkti. 'Yeni bir yemek eleştirmeni. Görünüşe göre herkes onun hakkında konuşuyor. Telefonunun ekranını ona doğru çevirdi ve Mat Madam Incognito'nun avatarını gördü. Gazetedeki eleştiri yazısından bu yana takipçi sayısında büyük bir artış olmuştu: Mat son baktığında neredeyse yüz bin yeni okuyucusu vardı.

Pietro başka bir şey okumaya başlamıştı. Mat'ın bakışları Alice'i aradı. Alice ne düşünüyordu? Onun tarzını tanımış mıydı? Red Cat Café incelemesi ile kendisi arasında bir bağlantı kurmuş muydu? Oraya yaptığı ziyaretten ona bahsetmemişti ve tek yıldız konusunda hâlâ biraz suçluluk hissediyordu. Deşifre olabileceği korkusu içini kemiriyordu. Madam Incognito'nun başarısı çok yeni doğmuş, çok kırılgan hissettiriyordu. Ve büyük gazetede bir köşe sözü çok önemliydi. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdı.

Kendi telefonundan kontrol etmekte olan Christian tekrar tekrar kaydırdı. "Zekice bir tarzı, keskin bir tonu var," dedi onaylayarak. 'İroni, alaycılık. Bistrolar ve *biftek kızartmaları* hakkında bir şeyler okumanın eğlenceli olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Mat bir gurur kabarması hissetti. Christian'ın uzun zamandır etkilendiğini görmemişti. Özellikle de Mat'ın yazdığı hiçbir Geyden. Yüz hatlarını tamamen ilgisiz birinin boğ, belli belirsiz ilgili ifadesine dönüştürmeye çalıştı.

"Şunu dinleyin," diye devam etti patronu. "Domuz yağı çakıl taşları kadar büyük, peynir donuk, hamur işi sarkık ve hayalet grisi. Komşumun kişileri bile bundan daha iyi."

Kıkırdadı ve gömleğinin sıkı gerginliği altında karnı titredi.

Mat göz ucuyla Alice'in kağlarını çatarak ona baktığını gördü. Bakışlarını Christian'ın üzerinde tuttu.

"Bu eleştiri ne için?" diye sordu.

Christian kontrol etti. "Le Marais'de bir bistro. Dahası da var. Sözlerini şöyle bitirdi: "Evde kalıp örgü örmeye başlamalıydım. Bana sunulan yemekten daha heyecan verici olurdu." Hâlâ kıkırdayarak telefonunu bıraktı.

Alice hâlâ Mat'i izliyordu ve Ğimdi Mat'in onunla göz göze gelmekten ve sanki bunu ilk kez duyuyormuĞ gibi gülümsemekten başka çaresi yoktu. Christian'ın yanında sık sık yaptıkları gibi komplocu bir tavırla omuz silkti. Alice'in şaşkınlığı yerini gülümsemeye bıraktığında Mat rahatladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Christian. "Takımımnda böyle biri olsa iyi olurdu.

Mat'in kulakları dikildi. Gerçekten mi?

Jean Baptiste, 'Artık bir gazetede yazmaya başladığına göre ilgilenmeyecektir,' dedi. 'Baksana kaç takipçisi var.

"Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor muyuz? Christian sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Pietro. "Etrafa sordum ama kimse bir şey bilmiyor. Patron ellerini çırttı. "Pekâlâ, hadi millet. İşinizin başına dönün.

"Incognito'nun eleştirilerini okudun mu? Masalarına döndüklerinde Alice sordu.

Mat, en iyi nasıl cevap vereceğini düşünürken bazı kağıtları karıştırdı. Cahil numarası yapmalı mı yapmamalı mı? "Bir ya da iki kez," dedi, ortada bir yerde durmaya karar vererek. "Onlara çok fazla dikkat etmedim. Onu takip ediyor musun?

Evet. Komik biri. Büyük yemek eleştirmenleri gibi Michelin yıldızlı restoranları değil, parasını ödeyebileceğim yerleri eleştirmesi de hoşuma gidiyor. Red Cat Café'yi o yaptı.'

Mat yüzünün renkten renge girdiğini hissetti ve kızın görmemesini umarak ceketinin içinde telefonunu arıyormuş gibi yaptı. İnsanları kandırmak onun doğasında yoktu. "Onu - ee - iyice kontrol etmem gerekecek," dedi.

"Sen ve yüz bin kişi daha," diye yanıtladı Alice. 'Bugünlerde herkesin fark edilebilmesi ne kadar güzel, değil mi? Sosyal medya gerçek bir meritokrasidir. İnsanlar yazdıklarını beğenirse okuyorlar. Bekçi yok, editör yok.

Patronunun ofisine baktı. Christian neden Madam Incognito'yu bu kadar takdir ederken Mat'in çalışmaları hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı? Christian Madam Incognito'ya hayranlık duyarken Mat'in yazıları nasıl fazla şiirsel ve abartılı olabiliyordu? Belki de eleştirmenlik Mat'a gazetecilikten daha doğal geliyordu. Belki de babasıyla ortak bir yönü vardı. Yazı yayınlandığından beri gazete editöründen haber alamamıştı ama Mat onun tavsiyelerini dikkate almıştı. şu andan itibaren daha fazla ve daha düzenli eleştiri yayınlamayı planlıyordu. şansı yaver giderse, Madam Incognito onun buradan çıkış bileti olabilirdi.

Mat eve doğru yürürken kendi kendine mırıldandı. Evsiz adam Michel'le sohbet etmek için bir an durakladı, ardından dairesine çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

Güneş ışığı salona giriyor, odayı altın sarısı bir sıcaklıkla dolduruyordu. Madam Incognito'nun hesabını kontrol etti. Son baktığından beri takipçileri yine ikiye katlanmıştı ve son incelemesi binlerce beğeni almıştı. Heyecanla yorumlar arasında gezindi. Meslektaşlarının da bugün söyledikleri karşısında göğsü gururla kabardı.

Parmakları eve dönerken yolda mırıldandığı riff'i denemeye başladı. Bir anda aklına gelmişti ve akılda kalıcıydı. Hoşuna gitmişti. Notaların onu yönlendirmesine izin verdi ve bir melodi ortaya ıktı. Sözler bir araya gelmeye başladı. Çiçeklerin açması gibi küçük şiir parçaları. Carys dn çok üzgündü. Belki bu onu neşelendirirdi. Sözler ve müzik bir araya gelip güzel bir şey oluşturdukça morali yükseldi. Ve bununla birlikte kendine güveni arttı.

MCarys geldiğinde kitap okuyordu, acelesi vardı, efordan ve serin havadan yüzü biraz kızarmıştı. Onu karşılamak için ayağa kalktı ve her iki elini de öptü.

Yanağına baktı ve tekrar oturduğunda gitar kutusunu yanında gördü.

"Onu getirmişsin! Kadın sevinçle ellerini çırpı.

Omuz silkerek durumu geçiştirmeye çalıştı.

"Hadi o zaman!" dedi sabırsızlıkla. "Seni çalarken dinlemek istiyorum.

"Burada mı?" Bir ağacın arkasına falan saklanmış sessiz bir yer bulabileceklerini düşünmüştü.

"Neden olmasın? Burası Paris. Herkes kendi işini yapıyor. Etraflarındaki insanları işaret etmek için bir kolunu salladı. Telefona eğilmiş bir çift, ağır bir davul ritmiyle müzik dinleyen bir grup genç, yaprakları tekmeleyip havaya fırlatan küçük çocuklu bir aile.

O haklıydı. Kimse fark etmeyecekti. Ona, eklektik müzik zevkini yansıtan eski ve yeni, klasik ve pop şarkılardan oluşan bir karışım çaldı. Sonra enstrümanı ona uzattı. "Denemek ister misin?"

Aldı ve tıngırdatmaya ve şarkı söylemeye başladı. Sonbahar güneşi yüzünü parlatıyordu. Çok güzel bir şekilde kendinden emindi ve yoldan geçen tek tük insan ona gülümsedi. Mat cebindeki telefona uzandı ve yaptıklarını ona anlatmak için uygun bir an olup olmadığını düşünerek elinde tarttı. Riskli hissediyordu. Riskliydi ama dünyada söyleyebileceği tek bir kişi varsa o da oydu.

Söylediği şarkıyı bitirdi ve gülümsedi. "Şimdi ne çalayım?" diye sordu ve bir melodi çıkarmaya başladı.

"Bir şeyler yazdım," dedi Mat temkinli bir şekilde.

"İş hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum.

"Öyle demek istemedim. Bir şarkı yazdım. Telefonunu avuçlarının arasına aldı, hâlâ bunu onunla paylaşıp paylaşmaması gerektiğinden emin değildi.

"Gerçekten mi?" Çalmayı bıraktı. "Duyabilir miyim?"

Gözleri parladı ve küçük kıvılcımlar, bir heyecan vızıltısı hissetti. "Çok iyi bir kayıt değil.

Telefonu vermesi için ona işaret etti. O da isteksizce uzattı. Telefonu kulağına götürdüğünde kaçınılmaz olana kendini hazırladı. Gözlerindeki ışığın sönmesi, ıslıl ıslıl gülümsemesinin donuk ve zoraki bir hal alması için. Telefonu geri verirken söylediği nazik sözler için. İzleyemeden, küçük bir kızın bir güvercine doğru yürümesini izlemek için döndü. Kuş zıplayarak uzaklaştı. Kız onu kovaladı ve kuş tekrar yoluna devam etti. Sonunda yavaş, bıkkın bir kanat çırpışıyla uçup gitti.

Bu arada Carys dikkatle dinledi, sonra ikinci nakaratla birlikte mırıldandı. Tekrar dinledi. İkinci ve üçüncü dizelerin sözlerinden çok memnun kalmıştı ama bu onların iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

Şarkı bittiğinde, 'Bir konuda haklısın,' dedi.

Yüz ifadesi ciddi ve pişmanlık doluydu. Böyle olacağını biliyordu. Kalbi sıkıştı ve o anda bunu yapabileceği düşüncesini aklından geçirdiğine bile pişman oldu.

"Korkunç bir kayıt. Sempatik bir şekilde dizini okşadı - sonra da gülümsedi. 'Ama bu şarkı harika! Müthiş bir şey. Nakarat çok akılda kalıcı ve sözler şiir gibi. Buna inanamıyorum, Mat. İyi olmadığını nasıl söylersin?"

Ona temkinli bir şekilde baktı. "Teşekkürler.

Gözleri parladı. 'Bu şarkıya bayılıyorum. Başka var mı?"

Başını iki yana salladı. Gerçek şu ki, bunu düşünmüştü. Hatta birkaç şarkı sözü bile karalamıştı ama sonra vazgeçti.

'Benim için çal,' dedi.

"Ne - şimdi mi?"

"Sen çal, ben söyleyeyim. Kadının heyecanı bulaşıcıydı ve adam kendi heyecanını bastırmak zorunda kaldı.

Etrafında eğlenen ailelere, internette gezinen iş adamlarına, selfie çeken ve pasta yiyen turistlere baktı. 'Hadi bir yere gidelim

Daha sessiz,' diye

önerdi. "Nerede?"

"Şurada, büfenin arkasında.

Adamın işaret ettiği yere baktı. "Neden?"

Önlerindeki patıkaya el salladı. Parkın içinden geçen ana yol buydu. "Burası biraz halka açık.

Ee? Şarkın harika. Dünyanın bunu duymaya ihtiyacı var, Mat.'

Güldü ve kalbi gergin bir şekilde çarptı. Ama parkın, çoğu insanın muhtemelen fark etmeyeceği kadar gürültülü olduğunu düşündü. Çalgıcılar çaldığında onlara pek dikkat etmedi.

"Hadi, giriş yapalım. Elini sabırsızca çırdı.

Tıngırdatmaya başladı. En kötü ne olabilirdi ki? Biri onlara çenelerini kapatmaları için bağırabilirdi. Bu dünyanın sonu olmazdı.

Ama Carys şarkı söylemeye başlayınca kuşkularını unuttu. Sesi güçlü, berrak ve duyguluydu. Müziği, şarkı sözleri onun dudaklarından farklı çıkıyordu. Nakarat bittiğinde ona göz kırptı ve ayağa kalkıp sesi yükselterek ikinci kıtaya başladı. Tellere odaklandı, onun ritim duygusundan etkilendi, ne kadar mutlu görüldüğünü sevdi. Parlıyordu. Işıl ışıl. Hiçbir ritmi kaçırmadı. Uzun notaları tuttu ve içgüdüsel olarak sesi nerede azaltacağını ve nerede kreşendo yapacağını biliyordu.

Kadın banka tırmanırken şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı, sonra bir dinleyici kitlesi olduğunu gördü. Yoldan geçenler dinlemek için durmuş, yakınlarda oynayan çocuklar onun önünde kümelenmişti. Ve Carys onları cesaretlendiriyor, yaklaştırmaya çağırıyor, sesi yükseltiyor, ellerini çırpıyordu. Çocuklar da alkışlamaya başladı.

Mat yanaklarının ısındığını hissetti ve kendini akorlara odaklamak zorunda kaldı. Bunun senin müziğin olduğunu bilmiyorlar. Sadece şarkı söyleyen güzel bir kadın görüyorlar. Ve o da öyleydi. Carys öyle bir duyguyla şarkı söylüyordu ki gözlerini ondan ayırmak zordu. Onun dudaklarından çıkan şarkı başka birinin müziği gibi geliyordu. Enerjisi ve canlılığı büyüleyiciydi. Koroya katıldı, çocuklar da şarkıya eşlik etti ve o da onlara gülümseyerek sesi yükseltmelerini işaret etti. Mat onun dans edişini, el çırpışını ve şarkı söyleyişini hayretle izledi. Giderek daha fazla insan durdu, müziğin ya da kalabalığın cazibesine kapıldı - kim

bilmek miydi? - Ama şarkı bittiğinde o kadar **ç o k l a r d ı** ki, kalabalığın ne kadar derin olduğunu göremedi.

"*Encore!*" dedi küçük bir kız.

Carys aydınlandı. "Bir kez daha dinlemek ister misiniz?" "Evet! Tekrar, tekrar!" diye bağırdı diğerleri.

Yetişkinler gülümsedi ve başlarını salladı.

Carys gülerek Mat'e baktı ve o da tekrar introya başladı. Tekrar kalabalığa döndü. 'Ama bu sefer benimle birlikte söylemenizi istiyorum, tamam mı? Artık hepiniz sözleri biliyorsunuz. Hazır mısınız?

Çocuklar sevinçle çılgık attı ve o da tekrar şarkıya başladı.

Bitirdiğinde kalabalık alkışladı ve ıslık çaldı, o da başıyla selam verdi. Sonra onu göstererek, "Müziği ve sözleri Mat yazdı. Yetenekli değil mi?

Alkışladılar ve Mat yüzünü buruşturdu, yüzü yanıyordu. Ama insanlar cesaretlendirici sözlerle yaklaştıkça o da gurur duydu. Kısa süre sonra küçük kalabalık uzaklaşmaya başladı, bazı insanlar giderken ayaklarının dibine bozuk para atıyordu.

"Öğrenci misiniz?" diye sordu bir kadın, saçılan bozuk paralara bir de not ekledi. "Biraz harçlık kazanmak için mi çalışıyorsunuz?

"Hayır," dedi Carys gururla, o konuşmadan içeri girerek. "Arkadaşım bir şarkı sözü yazarı.

"İyisiniz," dedi kadın. 'İkiniz de iyisiniz. İyi bir çift oldunuz.

Carys banktan aşağı atladı. "Gördün mü Mat?" dedi. "Artık bir takipçin var.

Başını iki yana salladı. 'Takipçin var. Bu kadar yetenekli bir şarkıcı olduğunu bilmiyordum. Kendini düzeltti: 'Sadece bir şarkıcı değil - bir sanatçı. İşte. Gitarı uzattı. "Ödünç almak istemiştin.

Başını iki yana salladı. 'Buna ihtiyacın var. Daha fazla şarkını dinlemek istiyorum. "Daha fazla yazmadım.

"Öyleyse biraz yaz!

Sanki kız imkânsızı istemiş gibi güldü ama içinde bir uğultu vardı. Onun coşkusu güneş ışığı gibiydi: gözlerini kamaştırıyor, ısıtıyor ve onu

büyümeek istiyorum. *Yıldızlara ulaşın.*

Haklıydı: Başka hiç kimse şarkılarını duymasa ya da sevmese bile, yine de onları yazmaya değerdı. Sadece bu neşeli duyguyu hissetmek için, kahkahanın içten içe kabarması gibi.

Ayağa kalkıp parktan çıktıklarında, ayakları adım adım ilerlerken, ona gizlice bir bakış attı ve gülümsedi. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Dünyayı umut, neşe ve vaat tonlarında görüyordu. Hayatına girdiği için ona çok minnettardı. Son birkaç hafta büyüğü geçmişti. Dönüştürücü.

"Ne?" diye sordu, onu kendisine bakarken yakaladı. "Hiçbir şey.

Sahte bir öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı ve adamın önünde durarak yolunu kesti. 'Bana "hiçbir şey" deme! Söyle bana. Neden öyle gülümsüyordun ve kendinden memnun görünüyordun?

"Kendimden memnun değilim. Tam tersi. Bir nefes aldı, sanki kendini açığa vurmak üzereymiş gibi hissediyordu. "Sadece ... sen.

Kararsızca, "Ben - ne?" dedi.

Bunu söylemenin şakacı bir yolu olmadığını, gerçeği saptıramayacağını anladığında gülümsemesi soldu. Ona nasıl hissettiğini söylemek zorundaydı. Onu seviyordu. Bu geniş kapsamlı, baş döndürücü duygu aşktı. Bunu başka hiç kimse için hissetmemişti ve bir daha asla böyle hissetmeyeceğinden emindi.

Ancak kelimeleri söylemek için ağzını açtığında, kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Ayaklarına baktı. Spor ayakkabılarının parmakları patikanın tozuyla grileşmişti. Zamanı gelmemişti - henüz değil. Başarılı olduğu zaman. Babasının gölgesinde yaşayan yerel bir paçavrada muhabirlik yaparken onu şimdi istemezdi.

'Sen gerçekten özel bir insansın, Carys. Etrafındaki her şeyi daha parlak hale getirme yeteneğine sahipsın...' sözcük ustası olan kendisinin hissettiklerini kelimelere dökmekte bu kadar zorlanmasını ironik buldu. . daha umutlu.

Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Teşekkürler.

Sessizce bitirdi, "Seninle tanıştığırna çok memnunum.

Gözleri birleşti. Elini gevşekçe kendi elinin içine almadan önce bile göğsüne bir sevinç kurşunu isabet etti. "Ben de.

Carys sergiyi düzenlerken mırıldandı, boş tepsileri kaldırdı ve kalan kekleri öne ve ortaya gelecek şekilde itti. Bu

Öğleden sonraydı ve Kasım ayının gri havasına rağmen kendini güneşli hissediyordu. Zihni sürekli hafta sonuna ve Mat'la parkta geçirdiği güne gidip geliyor, her şeyi kafasında tekrar tekrar canlandırdıkça heyecanı artıyordu.

Mat gerçekten yetenekliydi ama bunu göremiyordu. Şarkısı muhteşemdi. Akılda kalıcı bir melodi ve güzel sözler: basit ama anlam yüklü. İnce bir şiirsellikleri vardı ve Carys onlara baktıkça daha fazla katman buluyordu.

Mat gibi.

Birlikte geçirdikleri zaman arttıkça onun hakkında daha çok şey öğreniyor ve onun karmaşık kişiliği karşısında büyüleniyordu. Neden şarkılarının yeterince iyi olmadığına bu kadar inanıyordu? Bu kadar yetenekli olduğu halde neden yazmayı bırakmıştı? Bir an bıkkın bir gazeteci gibi görünürken, bir an sonra gizli derinlikleri olan esrarengiz bir şair oluvermişti. Onu gitarını parka getirmeye ikna ettiği için memnundu. Onları izlemek için küçük bir kalabalık oluştuğunda yüzü bir tablo gibiydi. Gerçekten de sadece onun şarkı söylemesiyle ilgilendiklerine mi inanıyordu, yoksa müziğinin onları çektiğini fark edecek miydi? Boş tepsileri mutfağa taşıdı, geçerken müşterilerine dostça gülümsedi.

Ama şarkı söylemek onun için acı tatlı olmuştu. Willowbrook'ta gitar çalan Carys, şarkı söyleyen ise Liberty'ydi. İşine dalmış olan Emile'e başıyla selam verdi ve tepsileri lavaboya yıgıdı. Onları yıkarken Liberty ile geçirdiği akşamları ve en iyi arkadaşının güzel sesini hatırladı. Hastanede de Carys'e şarkı söylemişti. Bütün

Komada olduğu süre boyunca Liberty hiçbir Pazar ziyaretini kaçırmamıştı - yoğun kar yağdığında ve yollar kapandığında bile.

Liberty'yi özlemişti ve onu daha sonra arayacaktı ama bir telefon görüşmesi, birlikte yemek pişirmek ya da ateşin önünde sıcak çikolata içip dertleşmekle aynı şey değildi. Carys bir gece dışarı çıkmadan önce arkadaşının saçını yaptığı zamanları hatırladı; ikisi aynada göz göze gelip heyecanla sohbet ederken, maşayı Liberty'nin muhteşem kıvılcık buklelerinde gezdiriyordu. Liberty'nin kendisine 'çok sıkıcı' olduğunu söyleyen bir erkek arkadaşından ayrıldığı zamanı hatırlıyordu. Sabahın erken saatlerine kadar hıçkırı hıçkırı ağlamışlar ve büyük beyaz şarap kadehleri eşliğinde gülmüşlerdi.

Son tepsiyi de süzgeç tahtasının üzerine koydu ve ellerini sildi. Ama o günler geride kalmıştı ve buradaki yeni hayatının tadını çıkarıyordu. Dışarı çıktı ve kalabalık kafenin etrafına baktı, dışarıdaki cadde insanlarla ve trafikle doluydu. Tek yıldızlı eleştiriden bu yana ekibiyle birlikte gerçekten el ele vermiş ve yüzde yüzünü ortaya koymuştu. İşe yarıyor gibi görünüyordu. Müşterileri mutluydu, Perşembe akşamları popülerdi ve mekân Madam Jalibert, Gérard ve tüm müdavimlerle birlikte giderek daha fazla bir topluluk gibi hissediyordu. Kafenin etrafındaki sokaklarda Noel ışıkları görünmeye başlamıştı ve o da kutlamaların başlamasını dört gözle bekliyordu. Paris tam da Carys'in umduğu gibi bir deneyime dönüşüyordu: heyecan verici bir macera, yeni bir meydan okuma, yeni bir yer tanıma ve yeni insanlarla tanışma şansı. Mat gibi insanlar, diye düşündü ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ve sonunda kazayı geride bırakmıştı. Yeni bir sayfa açmış, hayatı sonuna kadar kucaklamıştı.

Parmakları boynundaki eşarba uzandı ve kaşlarını çatarak onu yarasının üzerinden çekti. Her şey çok iyi gidiyordu. Peki neden bazen omzunun üzerinden bakmak zorundaymış gibi hissediyordu? Sanki geçmiş onu yakalayacakmış gibi.

Msaatine baktı. Saat geç olmaya başlamıştı. 'Geri dönsek iyi olacak,' dedi. O ve Carys uzun bir öğleden sonrayı nehir boyunca yürüyerek geçirmişlerdi. Sonra *pastane* ürünleri ve sıcak şarap almışlar ve Louvre Müzesi'nin yanındaki Jardin des Tuileries'de bir bank bulmuşlardı. Şehir, kavrulmuş kestane satan sokak tezgâhları ve ana meydanlardaki etkileyici Noel ağaçlarıyla her geçen gün daha da şenleniyordu. Erken akşam karanlığında Noel ışıkları mücevherler gibi parıldıyor ve dans ediyordu.

"Evet," dedi Carys isteksizce. Ayağa kalktı ve paltosundaki pasta kırıntılarını fırçaladı.

Mat günün bitmesini istemiyordu. Belki de onu evine davet etmeliydi. Ama o zaman dairesini görecekti. Bunun için onu yargılayacak mıydı? İnsanlar onun zengin olduğunu sanıyordu ama bu doğru değildi. Daireyi tutmak pahalıydı ama satamazdı - annesi çok severdi. Belki Carys onu kendi evine davet ederdi. Öyle umuyordu.

Boş *pastane* kutusunu bir çöp kutusuna attı ve metro istasyonuna doğru yola koyuldular. Yolu yarılamışlardı ki yol kenarına dizilmiş elektrikli scooterları fark etti. Aklına bir fikir geldi ve durdu. "Bunlardan biriyle eve dönmeye ne dersiniz?"

Carys onun bakışlarını takip etti. "Scooter üzerinde mi?"

"Evet. Eğlenceli olacak. Birlikte geçirecekleri zamanı mümkün olduğunca uzatmak istiyordu. Ara sokaklarda vızır vızır ilerlediklerini, arabaların ve turistlerin arasından sıyrıldıklarını, Carys'in saçlarının arkasında uçtuğunu, yüzünün geniş bir gülümsemeyle aydınlandığını hayal etti.

Ama kaşları keskin bir şekilde çatıldı. "Hayır," dedi, scooter sırasına hamamböcekleri gibi bakarak, korku ve tiksinti karışımı bir duyguyla.

"Neden olmasın?" dedi, onlara doğru yürüdü ve telefonunu çıkardı. 'Bu çok kolay. Bak. Sen sadece-'

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Durdu, kafası karışmıştı. Sanki daha fazla yaklaşmayı reddediyormuş gibi ayaklarını yere dikmişti. "Neden? Anlamıyorum. Neden bu kadar dehşete düşmüştü? Genellikle her konuda hevesliydi.

Küçük hızlı adımlarla ondan uzaklaşmaya başladı, botları parke taşı yolda tıkırdıyordu. Adam ona yetişmek için acele etti. "Carys?" dedi nefes nefese. "Sorun nedir? Neden üzgünsün?"

"Kullanmıyorum. Sadece scooter'a binmek istemiyorum.'

Onunla birlikte adım attı. "Neden? Yani, istememen sorun değil, ama neden istemediğini merak ediyorum.

'Sadece istemiyorum, tamam mı? Metroya bineceğim.' Sonra biraz yumuşayarak, 'İstersen scooter al. Benim için sakıncası yok.

Seni bırakmayacağım. Scooterlar önemli değil. Ama bunun seni neden üzdüğünü anlamıyorum.

Kaşları çatıldı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, metroya yaklaştıklarında sessizliğin uzamasına izin verdi. Merdivenlerden inip sıcak, tozlu tünellere girdiklerinde kızın ona ne söylemediğini merak etti. Neden ona güvenmiyordu? Dürüst olmak gerekirse, incinmişti.

Trene bindiler ve sessizce oturdular. Orta yaşlı bir kadın çantasındaki minik köpeği ödül mamasıyla besliyordu. Genç bir adam trene adım attı. Kulaklık takıyordu ve müziğinin içi boş ritmi, hareket etmeye başlayan trenin ritmiyle uyumsuz bir şekilde gümbürdüyordu. Hızla uzaklaştılar ve Mat günün olaylarının, geri sarılan bir film gibi kafasında canlanmasına izin verdi: sıcak şarap, *pastaneler*, Louvre, nehir kenarında yürüyüş. Ve tüm bunlar boyunca Carys gülümsüyor ve gülüyordu. O kadar mutlu görünüyordu ki. Çok mutlu olmuşlardı.

Peki bu ani ruh hali değişikliği neden? Neyi yanlış yapmıştı?

Kuzeye gitmek için yön değiştirdiler ve sessizce ikinci metroya bindiler. Onu evine bırakacaktı. Her ne olduysa, buna izin veremezdi.

dostluklarını bozabilir.

Durağa vardılar ve akşam havasına çıktılar. Hava sıcaklığı düşmüştü ve adam paltosunun fermuarını çekti. Sessizlik içinde meydana giden ana yolu takip ettiler ve sola döndüler.

Apartmanı görüldüğünde aniden konuştu. "Daha önce olanlar için özür dilerim.

Ona baktı. Gözlerini yere indirmişti ama yüz hatlarına kazınmış pişmanlığı gördü ve sesinde duydu. "Sorun değil," dedi nazikçe. "Sadece seni üzecek ne söylediğimi anlamıyorum.

Kapalı olan çiçekçinin ve dışarıda kalabalık bir insan grubunun dolaştığı kafenin önünden geçtiler. Birbirlerini öpüyor, vedalaşıyor, sonra da omuzlarının üzerinden *"Bonsoir!" diye seslenerek* farklı yönlere dağılıyorlardı.

"Paris'teki trafikten korkuyorum," dedi Carys. 'Benim için yolun ters tarafında, hatırladın mı? Ve ben sadece - korktum. Özür dilerim.

Durdu, onun da durması için koluna hafifçe dokundu. Kadın isteksizce onun bakışlarıyla karşılaştı ve güzel kahverengi gözlerinde yaşlar titredi. Onlara sebep olduğu için dehşete kapılan adam uzandı ve yanağını okşadı. "Üzülme. Sorun değil. Önemli değil.

Onu kendine çekti, rahatlamıştı ve kendisine güvenmesinden memnundu ama yine de kafası karışmıştı.

Ama emin olduğu bir şey vardı: Onun üzülmesini istemiyordu. Onun üzülmesini ya da korkmasını istemiyordu. Onu bunlardan korumak için her şeyi yapardı.

Bir süre sonra birbirlerinden ayrıldılar ve onun apartmanına kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. Uzun ahşap kapının önünde durdular.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye kontrol etti.

Başını salladı, gülümsemesi neredeyse eski haline dönmüştü. 'Çok güzel bir gün geçirdim. Teşekkür ederim. "Ben de öyle. En iyisiydi.

"Çarşamba günü boş musun?" diye sordu kararsızca. "O müzik yerine tekrar gidebiliriz.

"Üzgünüm. Çarşamba günü gelemem. İncelemeyi planladığı bir restoran için rezervasyon yaptırmıştı ama elbette bunu söyleyemezdi. "Perşembe olabilir mi?

Yüzü düştü. 'Çalışmak zorundayım. Perşembe günleri geç açıyoruz. Kısa bir duraklama oldu. "Gelecek Pazar o zaman?

Sırttı. "Kesinlikle.

Onu yukarı davet etmemişti. Hayal kırıklığının acısı içine işledi. Öpüştüler. Kapıları açmak için güvenlik kodunu tuşladı ve içeri girdi. El salladı, sonra gözden kayboldu.

Mat yavaşça eve yürüdü, havayı temizledikleri için mutluydu. Ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. *Paris'teki trafikten korkuyorum. . . Ve ben sadece - korkuyordum.* Kızın ona anlattığından daha fazlası olduğundan emindi. Korkmuş görünüyordu. Bunu şimdi anlamıştı. Ama bir şey yapmak istemeyen biri gibi değil.

Çok korkmuş görünüyordu.

Carys

Carys stüdyosunun kapısını kapattı, botlarını çıkardı ve yatağa uzandı. Tavana bakarak kendine lanet okudu. Aferin, Car.

Neredeyse kaçıp gittiğinde Mat'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal etti. Özür dilediği zamanki rahatlamasını ve sormaya korktuğu tüm o dile getirilmemiş soruları gördü. Tekrar lanet okudu, mantıklı davranmadığının farkındaydı. İçten içe dehşete kapıldığı halde öfkeyle saldırmıştı. İkisi de scooter'a binme önerisine verilecek 'normal' bir tepki değildi.

Isınan bir saksafonun sesi koridordan içeri süzüldü. Bugün olduğu gibi bir kız olmayacaktı. Bunu reddetti. Çekingen, gergin, korkularıyla yüzleşmek yerine arkasını dönüp kaçan. Ya da en azından onları kabullenmek. İlişkilerini bu yüzden bozmak istemiyordu.

Peki ne yapacaktı? Mat'e söyleyip Willowbrook'taki herkes gibi onun da aşırı endişelenme moduna girmesini mi göze alacaktı? Ona porselen bir bebekmiş gibi davranıyorlardı ve bu sinir bozucuydu.

Saksafon uğuldadı, bir an sessizliğe gömüldü, sonra artık ona çok tanıdık gelen şarkılardan birine başladı. Her kim çalıyorsa, her zaman dönüp dolaşıp geldiği bir avuç favori parçası vardı. Bu şarkı kederli ama bir o kadar da güzeldi ve ona Liberty'nin şarkı söyleyişini hatırlatıyordu.

Hayır, diye düşündü Carys, eşarbındaki düğümü parmaklayarak. Mat'e kazayı anlatmaya hazır değildi. Henüz değil. Ama korkusunu yenmenin bir yolunu bulmalıydı.

Öğleden sonra olanları tekrarlardı. *Bunlardan biriyle eve dönmeye ne dersin?*

Korkusunu yutabilir ve gülümsemeye zorlayabilirdi. *Tamam*, diyebilirdi. *Nasıl çalışıyor? Paris trafiği konusunda gerginim.*

Pazar günü olduğunu söylerdi. Fazla trafik olmayacak ve arka yollardan gidebiliriz ya da kaldırımlarda sürebiliriz. Anlayışlı davranır, çok hızlı değil, onun yanında sürerdi. Kadın ilk başta gerilirdi ama sonra rahatlardı ve bu aşılması gereken küçük bir engel olurdu.

Buraya nefes nefese ve gülümseyerek, mutlu günlerine mükemmel bir son vererek varacaklardı. Felaket yerine.

İç çekti. Bir dahaki sefere, bunu farklı yapacağına yemin etti. Korkusunun işleri tekrar bozmasına izin vermeyecekti. Bunun Mat'le arasına girmesine izin veremezdi.

Mat günü sokaklarda insanlarla görüşerek ve yaklaşan yerel seçimlerle ilgili görüşlerini alarak geçirmişti. Hava soğuk ve nemliydi ve ofise döndüğü için rahatlamıştı. Ama içeri girdiğinde

Alice ters ters bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Jean-Baptiste az önce Christian'la birlikteydi. Kendinden son derece memnun bir şekilde dışarı çıktı ve gözlerimin içine bakmadı. Şimdi telefonuyla birlikte dışarıda kayboldu.

"Sence terfiyi o mu aldı?

Dudak kremi için masasının çekmecesine uzandı, sonra Mat'in sıçramasına neden olan bir gürültüyle kapattı. "Başka ne olabilir ki?

Ağır ağır oturdu. Buna o kadar çok umut bağlamıştı ki, ama Şimdi umutlarının solup gittiğini görüyordu. "Christian şimdi nerede?" diye sordu.

"Bana ihtiyacınız var

mı? Etraflarında

döndüler.

Patronları arkalarındaydı ve elindeki kâğıtlardan fotokopi makinesinden yeni geldiği anlaşıyordu.

'Ah - ah - terfi konusunda bir karar verip vermediğinizi merak ediyorduk,' dedi Mat.

Evet. Ben de tam sizi çağıracaktım. Pietro burada mı? Güzel.'

On dakika sonra ofisinden çıktılar. Jean-Baptiste yeniden ortaya çıkmıştı ve Mat ile Pietro onu sırtından alkışladılar. Alice onu kibarca tebrik etti. Ve Christian onların zihinlerini rahatlatmıştı.

išten çıkarma olmayacaktı. "En azından Őimdilik," demiŐti ciddiyle, "bir maaŐ artıŐına kadar uzatabiliriz.

Mat rahatlamıştı ve Jean-Baptiste adına mutluydu ama masasına geri döndüğünde zoraki gülümsemesinin taŐa dönüŐebileceğini hissetti. Terfinin kendisine ait olmamasından duyduğu hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Neyi yanlış yapmıştı? Jean-Baptiste'te olup da onda olmayan neydi? Mat gazete editöründen başka bir Şey duymamıştı. Bu kapı kapandığına göre, başka ne olabilirdi ki?

Düşünceleri amur gibi, eve doğru yürüdü.

"*İyi akŐamlar* Mat," dedi evsiz adam ve Mat başlayınca kıkırdadı. "Aklında bir Şeyler mi var?

Mat gülümsedi. 'Evet, onun gibi bir Şey. Nasılsın Michel?' Bozuk para bulmak için cebini karıştırdı.

'Hiç bu kadar iyi olmamıştım,' dedi.

Mat, Michel'inkilerin yanında kendi sorunlarının önemsiz kaldığıнын bilincinde olarak yoluna devam etti ama bu soğuk bir teselliydi. Dairesine döndüğünde kapıyı sertçe kapattı. Carys'i arayıp bu konuyu onunla konuşabilmeyi diledi. Yine de onun yetenekli ve zeki olduğunu ve gazeteciliğin harika bir iş olduğunu düşünüyordu. Onun bu imajını yıkmak istemiyordu. Onunla birlikteyken neredeyse o adam olduğunu hayal edebiliyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Hayır, işinin zehirliiliğiyle sahip oldukları Şeyi bozmayacaktı.

Telefonu çaldı ve arayanın o olup olmadığını merak ederek umutlandı. Ama arayan babasıydı. Mat onunla bir süredir konuşmamıştı. "Nasıl gidiyor baba?

'Her Şey yolunda evlat. Harika vakit geçiriyorum.' "Şimdi neredesin?

"Vietnam.

"Seni çok alıŐtırmıyorlar mı?

Babasının derin boğazlı kıkırdaması, bir sürü yuhalama, bağırma ve trafik gürültüsüyle birlikte hat boyunca ilerledi. 'Hiç de değil. Televizyon Şirketi benim için her Şeyi yapan koca bir ekip getirdi. Bilirsiniz, köleler. Ben sadece ortaya çıkıyorum ve bana verdikleri kelimeleri okuyorum.

Mat ne diyeceğini bilemedi. Bitkin düşmüştü. Yıllardır böyle hissettiğini fark etti.

"Mat, beni duyabiliyor musun? Hâlâ orada mısın?" "Evet, seni duyabiliyorum.

"Bir sorun mu var?

"Hayır, hiçbir şey. Kaşlarını çattı. Neden gerçeği söylemedi? 'Aslında bir şey var. İş yerinde bir terfi almayı umuyordum ama olmadı.

Ne terfisi? Hepiniz aynı değil misiniz? Hepiniz eşit değil misiniz?"

Mat gözlerini kapattı. Babası koca bir mesleği bu kadar az kelimeyle reddetmeyi nasıl başarmıştı? "Sorumluluğun farklı dereceleri vardır," dedi bıkkınlıkla.

Bir duraklama oldu. "Bu terfiyi almak için çok istekli miydiniz? Bunu bir an düşündü. "Evet. Evet, öyleydim.

"Ah. Başka bir sessizlik.

Belki de babasından destek anlamında umabileceği en iyi şey buydu: sessizlik. Küçümseyici alayların kesilmesi. Ama sonra diğer uçtan gelen gevezelik seslerini ve babasının "Evet, evet, bir dakika" şeklindeki boğuk cevabını duydu ve babasının onu dinlemediğini anladı.

Bir dakika sonra babası geri döndü. "Eminim başka fırsatlar da olacaktır.

Mat kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Biz çok küçük bir grubuz.

Daha acil bir konuşma duydu. Sonra babası iç çekti. "Üzgünüm, Mat. Gitmek zorundayım. Görünüşe göre gitmemiz gerekiyor. Başka bir zaman tekrar konuşuruz, tamam mı? Hoşça kal.

Hat kesildi. Mat telefonuna baktı, sonra onu kanepeye fırlattı.

'H Bir şey mi oldu, Mat? Üzgün görünüyorsun.'

Parka gelesi sadece on dakika olmuştu ve Mat neşeli görünmek konusunda oldukça iyi bir izlenim bıraktığını düşünüyordu - ama görünüşe göre öyle değildi. Ya endişeleri yüzünden okunuyordu ya da Carys gerçekten anlayışlıydı. "Bu konuda konuşamam.

"Yapamam" doğru kelime değildi. Onun bu yönünü görmesini istemiyordu.

Christian'ın görüp dudak büktüğü, babasının her zaman alay ettiği kişi.

"Neden? İş yüzünden mi?" Kızın kahverengi gözlerinin onu dikkatle incelediğini hissetti. "Sanırım tahmin edebiliyorum - terfi alamadın mı?

Başını salladı.

Özür dilerim. Biliyor musun, iş hakkında konuşmama kuralından vazgeçebiliriz.

Bazı şeyleri içinizden atmanıza yardımcı olabilir. "Yardıma olmaz. Ama teşekkürler.

Bacaklarını önünde uzattı ve kalın kırmızı botlarının parmaklarını birbirine sürttü. 'Eğer işinden bu kadar nefret ediyorsan, neden başka bir iş yapmıyorsun? Yeniden eğitim alabilirsin. Öğretmenlik çok tatmin edicidir. Ses tonu dikkatliydi. Nazikti.

"Ne öğrettiniz?

'İlkokul. Küçükler. Gözlerini ayırmadan uzaklara baktı. "Kişiliklerinin geliştiğini görmek çok tatmin ediciydi. Zorlandıkları bir şeyi yapmak için kendilerini her zorladıklarında gurur duyuyordum.

"Özlüyor musun? Ne zaman evinden bahsetse, gözlerinde nostaljik bir bakış olurdu ve orada bu kadar mutluydu neden gittiğini merak ederdi. Ne olmuştu? Geçen hafta scooterlarla ilgili anılar ve onun beklenmedik tepkisi aklına geldi ama sorularını sınırlı tuttu

kendisi. Onu tekrar üzmek istemiyordu ve er ya da geç ona söyleyeceğini umuyordu.

'Bir değişikliğe hazırdım. Buraya gelmek tam da ihtiyacım olan meydan okumaydı. Sizi gerçekten ne mutlu eder? Gerçekten önemsedığınız için kalbinizi ateşleyen şey nedir?

Yazmakta olduğu şarkıları, üzerinde çalıştığı şarkı sözlerini, büyük ilgi gören eleştirilerini, Alice ile birlikte üzerinde çok çalıştıkları makaleyi düşündü. "Kelimeler," dedi sonunda. "Doğru kelimeleri bulmak, insanlara ulaşmak.

'Bu yüzden patronunuzun sizi aşağılamasına izin vermeyin. Onu aşmak ve okuyuculara ulaşmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Kadın haklıydı. İş başvurusu yapmayı bırakmıştı çünkü çok umutsuzluğa kapılmıştı, günlük eleştiri ve alay dozlarıyla kendine güveni kırılmıştı.

'Ve eğer önemli olan kelimelerse, yazmak için yeni fırsatlar bulun. Şarkılarınızı yazın, sizi heyecanlandıran, sizi mutlu eden şeyleri yazın. Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Vücudu onun dokunuşuyla dumanlandı. Teni ipek gibi pürüzsüzdü ve parmaklarını üzerinde gezdirmeyi arzuluyordu. 'Bunu yapabilirsin, Mat. Sen önemlisin. Sözlerin önemli. Dünyanın bunu görmesi için ne gerekiyorsa yapmalısın.

Başka birinin ağzından çıksa, sözleri yapmacık ve sahte gelebilirdi. Hatta içi boş. Ama gözlerindeki bakış içi boş değildi. O, bu gri Kasım gününde bir güneş ışığı patlamasıydı.

"Denemeye devam et," dedi, "hayalin gerçeğe dönüşecek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi kuşkuyla.

Biliyorum. Azim her şeydir. Kendinize inanmalısınız.'

Haklıydı. Madame Incognito ivme kazanıyordu. Gazetedeki yazısından bu yana daha düzenli eleştiriler yayınlıyordu ve editörün tavsiyesine uyarak eleştirilerini daha çarpıcı ve tartışmalı hale getirmişti. Ve takipçileri artmıştı. Belki de Carys'e Madame Incognito'dan bahsetmeliydi. Ama ne diyecekti ki? *Başladığım bir proje var, bana umut veren küçük bir şey.* Hayır. Daha fazlasını bilmek isteyecekti ve her ne kadar bunu sır olarak saklayacağına güveniyor olsa da

Ona hayallerinin yıkılacağını ve her şeyin sona ereceğini söylediğinde biraz kuşkulandı.

Ama onun sözlerine sarıldı. *Kendine inanmalısın.* Hayatında bir şeyleri doğru yaptığı tek alan olan Madam Incognito'ya inanıyordu. O, ufkundaki umut ışığıydı.

Eve doğru yürürken telefonu yeni bir mesajla çaldı ve ona baktı. Sonra durdu ve iki kez baktı.

Havada sihir olmalıydı, ya da belki de evren Carys'le konuşmasını dinliyordu, çünkü gelen genel yayın yönetmeniydi. Madam Incognito ile gazetedeki bir köşe yazısı hakkında görüşmek için yüz yüze görüşmek istiyordu.

Mat zıplama ve havayı yumruklama isteğiyle savaştı. Bu - *bu* beklediği haberdı.

Carys, Liberty'den gelen bir telefona cevap vermek için ofise girdi. Arkadaşının kafe saatlerinde araması hiç hoş değildi ve bir an için bir hıçkırık hissetti

Endişelen.

Ama buna gerek yoktu. Liberty heyecanını zar zor kontrol edebiliyordu. "Car, dün neler olduğuna inanamayacaksın!" diye bağırdı arkadaşı. "İyi bir doğum günü geçirdin mi?"

'En iyisi. En iyisi,' dedi Liberty. "Alex bana evlenme teklif etti. Nefesi kesildi. "Gerçekten mi? Ne dedin sen?"

"Evet dedim!"

"Lib, bu harika. Tebrik ederim. Tüm detayları duymak istiyorum." "Oh, Car, *çok* romantikti. Bu özel yemeği hazırladı, sadece ikisi Her yerde mumlar vardı ve en güzel yüzüğü almıştı..."

M gazete editörüyle tanışmak için işten izin almıştı. Heyecandan ve sinirden yerinde duramıyordu. Bu sabah ne giyeceğine karar vermek için yarım saat harcamıştı. Editöre erkek olduğunu itiraf etmişti, bu yüzden Bayan Doubtfire'a benzeyip kılık değiştirmek zorunda kalmayacaktı, ama yine de. Her zamanki gibi kot pantolon ve polo tişört mü giyecekti? Chino pantolon ve gömlek mi? Yoksa bunun onun için ne kadar önemli olduğunu gösterip takım elbise mi giyecekti? Keşke birine sorabilseydi. Alice ona çok çabaladığını ya da yeterince çaba göstermediğini açıkça söyleyebilirdi.

Ama bu konu

Madam Incognito kimseye söyleyemezdi.

Sonunda bir takım elbisede karar kıldı, ancak takım elbise sert ve rahatsız hissettiriyordu ve üzerine uyacak bir ceket yoktu, bu yüzden onsuz yapmaya karar verdi. Toplantıdan önce birkaç saati vardı ve öğle yemeği yemesi gerekiyordu, bu yüzden Red Cat Café'ye gitti. Burası hakkındaki yorumu çok beğenilmişti ama yazdığından beri tek yıldızla ilgili bir suçluluk duygusu hissediyordu. Belki tekrar gözden geçirirdi. Daha olumlu bir devam yorumuyla işleri yeniden dengelemek güzel olurdu.

Pastaların sergilenmesi onu duraklattı. Yaban havucu ve akçaağaç şurubu keki, balkabağı *makaronları*, gösterişli krema ve elma şekeri ile doldurulmuş choux hamurlu çörekler, çam kozalağı ve armut şeklinde *pastalar*. Kendini gülümserken buldu. Ama içeride boş bir masa göremediği için dışarıda oturdu.

Trafik akıyordu ama burası ana cadde değildi ve bir ayağını dizine koyarak arkasına yaslandı, sinirlerini yatıştırmaya ve odaklanmaya çalıştı. Yan masada yaşlı bir kadın turuncu tüylü bir palto ve kare siyah çerçeveli gözlükler takıyordu. Ufak tefek ve beyaz saçlıydı ve ona küçük turuncu bir kuşu anımsattı. Kadın ona göz kırptı. Kibarca gülümsedi ve toplantıya hazırlanırken aldığı notları almak için çantasına uzandı. Onun

Kalbi çılgınca çarpıyordu. Her şey buna bağlıydı. Bu onun tek şansıydı. Eğer berbat ederse-

Kendini durdurdu. Derin nefes al, Devine. Toplantıya sinirden küplere binmiş bir halde gitmesi davasına yardımcı olmayacaktı. Sakin kalması gerekiyordu. Madam Incognito zor işi başarmıştı: yorumlarına hayran kalmışlardı. Ve şu anda yarım milyon takipçisi vardı ki Devine bunu inanılmaz buluyordu.

Notları çantasına geri koydu ve etrafta bir garson aradı. İçeride kıvılcık saçlı kız tezgâha yaslanmış tırnaklarını inceliyordu. Onu tanıdı.

Yaşlı kadın ona, 'Bu seferinde servis yavaş. Onun dikkatini çekmeniz gerekecek. Diğer personel harika ama ...' Kadın dudak büktü.

Mat derin bir nefes daha aldı ve editöre ne söyleyeceğini zihninde prova etmeye çalıştı.

Tezgâhtaki kız esnerken başını kaldırdı ve dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Bu toplantıya geç kalma riskini göze alamazdı. Kız elinde kalem ve defterle dışarı çıktı. "*Bonjour*," dedi gülümsemeden.

Pancar çorbası ve Cajun domuz eti ve muzlu sandviç sipariş etti ve acelesi olduğu konusunda onu uyardı. Kıpırdamadan oturduğu için soğuğu hissederek titredi. Bir kitap almak için çantasına uzandı. Okumak sinirlerini yatıştırabilirdi. Kafeden kıvılcık bir kedi çıktı ve ona doğru yürüdü. Bacaklarının etrafını kokladı ve yiyeceği olmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Tekrar uzaklaşırken, kafenin adını aldığı kedi olup olmadığını merak etti.

Turuncu tüylü kadın, "Demek kitapsever birisiniz, öyle mi?" diye sordu.

Gülümsedi ve başını salladı, akli görüşmedeyken konuşmaya girmek istemiyordu.

"Şiir sever misin?"

Sinirleri bozuldu. "Pek sayılmaz. Romanlar daha çok bana göre.

Utanç verici. Perşembe akşamları burada harika bir sosyal akşam düzenliyorlar.

Bazı insanlar şiir okur, bazıları ise performans sergiler-'

Telefonu çaldı. "Affedersiniz," dedi, uzaklaştığı için rahatlamıştı. Arayan sadece internetten yaptığı bir rezervasyonu teyit eden bir restorandı ve konuşurken ısınmak için kaldırımında bir aşağı bir yukarı volta attı. Geri döndüğünde sırtını kadına dönerek oturdu. Kendini kötü hissediyordu ama kafasını rahat tutması gerekiyordu. Bugün çok önemliydi.

Çorba geldi. "Dikkat et, kâse sıcak," dedi garson kız, beceriksizce kâseyi yere bırakırken.

Mat kaseyi sabitlemek için elini uzattı ve çorba üzerine sıçradı.

"Sana sıcak olduğunu söylemiştim," diye tersledi.

Yardım etmeye çalışıyordu ama dudağını ısırdı ve bunun yerine 'Bir şey yok' dedi. Parmaklarını sildi ama mor lekeler vardı.

Yine de çorba çok lezzetliydi ve bugün herhangi bir aksaklık olmadığı için rahatlamış bir şekilde iştahla içti. Sandviç de iyiydi. Alışılmadık, karmaşık tatlar ve güzel bir sunum. Mutfak kapağından şefi görebiliyordu, çok iyi konsantre olmuştu, garson kız yiyecekleri hemen almadığında sabırsızlanıyordu. Müşterilerin ne kadar mutlu görüldüğünü, herkesin güldüğünü, sohbet ettiğini ve yemeklerinin tadını çıkardığını fark etti. İnceleme için kelimeler zihninde toplanmaya başladı: ilginç ama misafirperver, çarpıcı bir dizi cesur kek, damak zevkini canlandıran ve memnun eden canlandırıcı farklı kombinasyonlar

Bir damla Cajun sosu kaçtı ve takım elbise ceketinin üzerine düştü. Bir peçeteyle sildi ama kırmızıya boyandı. Küfretti ve içindeki gerginliğin daha da arttığını hissetti. Parmakları morarmıştı ve ceketinde bir leke vardı. Editörle tanıştığında nasıl bir izlenim bırakacaktı? Kara bulutlar tepesinden içeri girdi ve titredi. Yemeğini çabucak bitirip gidecek, metronun sıcaklığına sığınacak ve görüşmeye zamanında yetişmeye çalışacaktı.

Turuncu kedi geri döndü ve bacağına sürtündü, ardından özlemle masaya baktı.

Raoul! Onu rahat bırak. Arkasındaki kadın onu uzaklaştırdı. Kedi uzaklaşırken, "O kediye dikkat et," dedi. "O kötüdür.

Ona teşekkür etti, ardından kahve ve armutlu kek sipariş etti - kelimenin tam anlamıyla, soluk yeşil bir armut gibi görünen bir kek. İnanılmaz derecede gerçekçiydi ve

Dilimleyerek açtığında narin bir sünger ve tat tomurcuklarını karıncalandıran bir meyve merkezi ortaya çıktı. Kahve de güzeldi. Aslında, son incelemede kahve hakkında söyledikleri için bir parça suçluluk hissetti.

Kedi geri döndü ve bacağına kokladığında kalbi sıkıştı. Daha önce hiçbir hayvan tarafından taciz edilmemişti ama bugün işler istediği gibi gitmeyecek gibi görünüyordu. "Sana verecek bir şeyim yok," dedi sertçe ve mesajı almasını umdu.

Kedi ona kibirle baktı, sonra arkasını döndü. Dehşete kapılan Mat, kedinin kuyruğunun kalkışını, titreyişini ve ardından pantolonunun bacağına doğru püsküren berrak sıvıyı izledi.

Mat'ın nefesi kesildi ve ayağa fırladı. "Bunu gördün mü?" dedi yaşlı kadına.

Kedi ona ters ters baktı, sonra da koşarak uzaklaştı. "Az önce üzerime işedi!

"Sana onun kötü olduğunu söylemiştim. Döndü ve garsonu çağırdı. "Aurélie!

Mat küfretti. Bir peçete kaptı ve pantolonunun paçasını kuruladı ama nafileydi. Hayır! Hayır! Bugün olmaz, şimdi olmaz.

Garson kız geldi. "Bir sorun mu var?"

"Lanet kediniz. Bak ne yaptı."

Garson kız bileğine bakmak için eğildi - sonra yüzünü buruşturarak sertçe doğruldu. "Vay canına! Kokuya bakılırsa işememiş. Bölgesini senin üzerinde işaretlemiş.

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Panik onu yakaladı. "Yarım saat içinde bir görüşmem var. Ne yapacağım ben? Kedi sidiği kokarak gidemem. Ceketimi de lekeledim.

Garson kız kırmızı lekeye baktı. "Vay canına," dedi soğukkanlılıkla. "Kötü bir gün geçiriyorsun.

Kadının ağzının kenarları seğirdi, bu da adamın tüylerini daha da diken diken etti. Bunu komik mi bulmuştu? Kahretsin, lanet olası kafelerini gözden geçirerek onlara iyilik yapmaya çalışıyordu. Hiç zahmet etmemeliydi - evde kalmalıydı. Kadın hesabı getirmeye giderken, o da ceketini etkisiz bir şekilde kuruladı. Neredeyse öğle yemeğini giyiyordu ve şimdi de kedi çışı kokuyordu. İşler daha da kötüye gidemezdi.

Telefonu çaldı ve editörün adının yanıp söndüğünü görünce kulağına götürdü. "Evet? Sesi nefes nefese geliyordu.

Mat? Gerçekten üzgünüm ama toplantımızı iptal etmek zorundayım. Haber odasında acil bir durum var. Nasıl olduğunu bilirsin. Hayal kırıklığı içine çöktü. Kendisinin durumu göz önüne alındığında rahatlama da, ama hayal kırıklığı ağır basıyordu. Mat onu tamamen anladığına dair bir şeyler mırıldandı ama fırsatın elinden kayıp gittiğini hissetti. Umutlarını buna bağlamıştı.

"İrtibatta olacağım. Bu arada, incelemelerinize devam edin. Diğer adamın sesindeki gülümsemeyi duydu. 'Daha sık yazı gönderdiğini fark ettim - böyle devam et. Vietnam'daki yerle ilgili olana gerçekten bayıldım. Çok keskin, çok keskin.

"Mükemmeldi," diye yüzüncü kez tekrarladı Liberty.

Carys gülümsedi. 'Sizin adınıza çok mutluyum. İkiniz için de. Bunu gerçekten kastetmişti. Damselfly Kulübesi'nden ayrılmakla doğru şeyi yaptığını zihninde doğrulamıştı. Liberty ve Alex'e biraz zaman tanımıştı ve bunun sonucunda ilişkileri açıkça gelişmişti.

Sağ ol tatlım. Seninle nasıl gidiyor? Mat ile mutlu musun?"

"Evet. Hafta sonu işiyle ilgili ne kadar umutsuz olduğunu hatırladı ve ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

"Belki hafta sonu için eve gelebilirsin," diye önerdi Liberty. 'Onu da yanında getir, böylece onunla tanışabiliriz.

'Artık hafta sonu izin alma şansım pek yok, Lib. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Noel'e kadar kafenin çok yoğun olmasını bekliyorum. Ve Mat'i eve getirmek geçmişini açıklamak anlamına gelecekti ki buna henüz hazır değildi.

"Ona geçirdiğin kazadan bahsettin mi? Liberty sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi sordu.

"Daha çok erken. Carys az önceki boş espresso fincanının yanındaki çay kaşığıyla oynadı, ışığı yakalaması için döndürdü. Mat ile nerede durduğunu bilmiyordu. Bir yandan kendilerini o kadar yakın hissediyorlardı ki sanki birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlardı. Diğer yandan, öpüşmüşlerdi ve daha fazlası olmamıştı. Mat onu evine davet etmemişti ve Mat da Mat'ın reddettiği zamandan beri onu tekrar davet edecek kadar cesur hissetmiyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmıştı. Yanlış mı değerlendirmişti? Aralarındaki bağ onun için anlamlı bir ilişki değil de sadece arkadaşlık mıydı?

'Belki de ona karşı dürüst olmalısın. Bu sırrı ondan sakladığını öğrenince incineceğini düşünmüyor musun?

Dudaklarını birbirine bastırdı. 'Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim.

Dinle, iyi niyetli olduğuna eminim Lib, ama ben ne yaptığımı biliyorum.

Özür dilerim. Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmıyorum, sadece seni önemsiyorum tatlım.

"Biliyorum. Gülümsedi.

"Noel'de evde olacak mısın?

"Hiç sanmıyorum. Kontratım yılbaşında bitiyor, bu yüzden Mark ve Ingrid dönene kadar kalacağım. Arkadaşlarını ve ailesini özlemesine rağmen henüz eve dönmeye hazır hissetmiyordu. Belki de yeni yılda Paris'te başka bir iş arayacaktı. "Dinle, işe dönsem iyi olacak ama tekrar tebrikler, ikiniz için de çok heyecanlıyım ve bana yüzüğün bir resmini gönder, tamam mı? Görmek için sabırsızlanıyorum.

Carys telefonu bıraktı ve kafeye girdi. Pencereden bakarken, Aurélie ile Madam Jalibert'in dışarıda heyecanla konuştuklarını fark etti. Garson kız içeri girdiğinde Carys ona, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Raoul sadece bir müşterinin bacağına işedi, hepsi bu. "Ne? Müşteri hala burada mı?

"Gitmek için acelesi vardı. Sırıttı. "Aurélie, umarım anlayışlı davranmışsındır.

Omuz silkti.

Carys keşke orada olup bununla başa çıkabilseydi diye düşündü. Ama bu düşünceyi bir kenara itti ve işine geri dönerken zihni Liberty'nin sözlerini tekrarlamaya devam etti. *Bu sırrı ondan sakladığını öğrenince incineceğini düşünmüyor musun?*

İnceleme Kırmızı Kedi Kafe

Kırmızı Kedi Kafe - yine. Bir ziyaretten daha sağ çıktım. Ne yazık ki, sonuç daha kötü olmasa da kasvetliydi. Personelin mankenler kadar ilgisiz olduğunu düşünün. Çılgın yemek kombinasyonlarını düşünün - ve iyi anlamda değil. Personelin size hizmet etmekte isteksiz olduğu kadar sohbet etmeye niyetli çılgın müşterileri düşünün. Tüm deneyim ekşi bir tat bıraktı.

Pancar çorbası bende iz bıraktı ama yanlış nedenlerden dolayı. Domuz etli ve muzlu sandviç çok lezzetli bir Cajun baharatına sahipti - ancak bıraktığı leke nedeniyle takım elbisemi atmak zorunda kalmamayı tercih ederdim. Söylemem gerekir ki armutlu kek iyiydi. Hatta etkileyiciydi. Ancak tadını çıkaramadım çünkü yerleşik kedi tarafından takip edildim (orada ne yaptığımı gördün mü?). Hayvanı beslemiyorlar mı? Yoksa o da diğer müşteriler gibi kişisel sınırlara saygı duymuyor mu? Kafe belli bir karakteri kendine çekiyor olmalı çünkü Perşembe akşamları düzenlenen açık mikrofon geceleri (*şiir okumaları, müzik - özünü anladınız) görünüşe göre çok popüler. Tanrı aşkına, kim bir kafede şiir okumak ister ki?*

*Karar: * (bir yıldız)*

Uyaralım: kedinin adı şeytani.

Carys incelemeyi okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. Madam Incognito'dan *bir tane daha* mı? Yine mi bir yıldız? Onun sorunu neydi? Eğer nefret ettiyse neden geri gelmişti?

Bakışları kelimelerin üzerinde gezindi: *Mankenler kadar ilgisiz personel ... Çılgın yemek kombinasyonları - ve iyi anlamda değil ... İsimsiz kedi şeytani*. Perşembe günleri düzenlenen açık mikrofon akşamlarını bile kötülemişti: *Kim bir kafede şiir okumak ister ki?*

"Herhangi biri olabilir," dedi Carys Léo'ya ve kafenin etrafına göz gezdirerek her müşteriye şüpheyle baktı. "Kadın bile olmayabilir.

Adam onun bakışlarını takip etti. 'Bu doğru. En azından bu sefer ulusal bir gazetede değil, sadece sosyal medya hesabında.

Yine de takipçilerinden bazıları kafeyi etiketlemişti ve Carys etiketlememiş olmayı diledi. Telefonunu bırakıp Madam Jalibert'e hizmet etmeye gittiği için rahatlamıştı. Ama beyaz saçlı kadın, "Eleştiri konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu.

Carys gözlerini kırptırdı. "Bunu duydun mu?

Madam Jalibert Rubik Küpü şeklindeki bileziğini düzeltti. "Elbette. İnternette kendim okudum.

"Sosyal medyada olduğunu bile bilmiyordum.

"Tüm arkadaşlarım bu sitede. Bu arada fotoğraflarına bayılıyorum. Beni her zaman acıktırıyorlar.

"Teşekkür ederim. Tüm bu bilgiler karşısında şaşkına dönmüştü. "Eee? Ne yapacaksınız?

"Doğrusu ne yapabileceğimi bilmiyorum. Kötü eleştirileri görmezden gelmemiz ve onların üzerine çıkmamız gerekmiyor mu?

Madam Jalibert başını şiddetle salladı ve yumruğunu havaya kaldırdı. 'Kendinizi savunmalısınız. Bu bir silahlanma çağrısıdır.

Carys nedense Tom Hanks'in *You've Got Mail* filminde "Yataklara git," dediğini hayal etti. Dudağını çiğnedi. Ama Meg Ryan'ın karakteri gibi kavga etmek onun tarzı değildi. "Belki de çalışanlarla konuşarak başlayabilirim.

"Emile, iyi misin?" diye sordu, üçü acil bir toplantı için ofisteyken.

"Evet. Neden?"

"Bu eleştiri seni üzmedi mi?"

"Hiç de değil. Neden üzüleyim ki?"

İçini bir rahatlama kapladı. 'Çünkü seni yemek konusunda daha yaratıcı olman için cesaretlendirdim ve o da bu konudaki eleştirilerinde oldukça kaba davrandı. Kendimi kötü hissediyorum.

'Bütün bu yer hakkında kaba davranıyor. Bu size bizden çok onu anlatıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona kötü eleştirilerinin önemsiz ve korkunç olduğunu göstermek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

Arka kapıdan gelen yüksek bir ses toptancıdan gelen teslimatın habercisiydi.

Emile ve Léo arabayı boşaltmak için gönüllü oldular ve Carys ile Aurélie'yi yalnız bıraktılar.

Garson kız ona araştıran bir bakış attı. "Bu eleştiriler sizi neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Ne demek istiyorsun? Herkese ulaşabilirler. Çok kötüler.'

Aurélie başını salladı. 'Bütün gün endişeliydin. Bunu çok kötü karşılıyorsun. Neredeyse kişisel bir şeymiş gibi.

Carys, "Bu kişisel bir mesele," dedi. Aurélie kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?" "Kafeyi gözden geçiriyorlar.

Seni değil.

Ama ben yöneticiyim. Görmüyor musunuz? Her şeyden ben sorumluyum.'

Aurélie düşünceli görünüyordu. "Bu çok ilginç. Normalde hayatı fazla ciddiye almazsın. Neşelisin, eğlenelisin. Ama bu eleştiriler sanki sinirlerine dokunuyor.

Carys kaşlarını çatı. Öyle miydiler? Kimse bu sözler karşısında saldırıya uğramış hissetmez miydi? Özellikle de ev sahiplerinin yokluklarında burayı işletmesi için güvendikleri kişi.

Garsona baktı. Belki Aurélie yapmazdı. Ama o her konuda çok sertti. Belki de şehirli bir kızla taşralı bir fare olmak arasındaki fark buydu. Carys Willowbrook'ta korunaklı bir yaşam sürmüştü ve belki de bu onu böyle durumlara hazırlamamıştı.

'Ingrid ve Mark'a buraya göz kulak olacağıma dair söz verdim. Onları hayal kırıklığına uğratamam. Bu yorumları görürlerse çok üzülürler. Görmeleri an meselesiydi.

Aurélie, Léo'nun oturduğu minderi kaldırdı ve tekrar eski haline getirdi. "O kadar önemseselerdi gitmezlerdi.

'Başka seçenekleri yoktu. Gitmek zorundaydılar.

Aurélie içini çekti. 'Bu Madam Incognito'yu dinlemeyin. Aldırma ona.

"O ... varken bunu nasıl görmezden gelebiliriz? Carys telefonunu kontrol etti. . yarım milyon takipçisi var ve bunu gördüler mi?

Aurélie sormadan önce bir duraksama oldu: "Bir kişinin eleştirisine neden bu kadar üzülüyorsun? Neden korkuyorsun, Carys?"

Bir sahtekâr olarak ifşa edilmekten. Bu pozisyona blöf yaparak gelmişti ve Madam Incognito'yu dinlerseniz kötü bir iş çıkarıyordu. Belki de evdeki herkes kazadan beri onun için endişelenmekte haklıydı. Belki de düşündüğü kadar güçlü ya da yetenekli değildi. Bu çok açık değil mi? İşi mahvedebilir. Tüm müşterilerimizi kaçırabilir.'

"Öyle mi?

"Henüz değil, ama ... Sözleri kesildi. Aşırı tepki mi gösteriyordu? Yoksa Aurélie onun kadar ilgili değil miydi? ' . . . Ya herkes bu eleştiriye okur ve kafeyi boykot ederse?

Aurélie burnunu kırıttırdı. 'İnsanlar merak ediyor. Olsa olsa fazladan müşteri çekebiliriz.

"Bunu bilemezsin.

'Her neyse, aldığımız tüm olumlu eleştirileri düşünün. Yüzlercesi var. Tek bir kötü haber için neden bu kadar üzülüyorsunuz? İnsanlar

Kafe. Yemekler güzel, samimi bir ortam var ve herkes hoş karşılandığını hissediyor. İstedığınız de buydu, değil mi?

"Evet," dedi Carys. Sonra, daha inançlı bir şekilde, 'Evet.

Kafe muhteşemdi. Renkli, parlak ve popülerdi. Zarafet ve geleneğin hakim olduğu bir şehirde, eğlence ve bireyselliğin bir işareti olarak göze çarpıyordu. Bu-

O anda aklına bir fikir geldi ve yıldırım çarpmış gibi görünmüş olmalıydı çünkü Aurélie, "Ne?" diye sordu. Ne var?" diye sordu.

Kapı açıldı ve Léo ile Emile tekrar içeri girdiler.

Carys yavaş bir gülümsemenin yayıldığını ve içini ısıttığını hissetti. "Aklıma bir fikir geldi." "Ne tür bir fikir?

"Bu kötü kadından nasıl intikam alacağımı düşündüm.

"Bir suikastçı mı tutacaksın? Aurélie söyledi.

Léo güldü. "Her zaman Emile'in iyi bir tetikçi olacağını düşünmüşümdür. Şef şakacı bir tavırla onu kendine doğru çekti.

"Hayır. Carys ışıldadı. 'Bu nefrete nefretle cevap vermek olur. Yapacağımız şey çok daha iyi.

Aurélie yüzünü buruşturdu. "Madam Incognito'yu baştan çıkarmasını mı sağlayacağız? Carys başını salladı, ama Aurélie bu fikri benimsemiş görünüyordu. "Kara Dul örümceği gibi onu buraya çekebilir, sonra da yiyebilir.

"Senin fikrin nedir? Emile Carys'e sordu. "Anlat bize.

"Ona bizim üzerimizde hiçbir gücü olmadığını göstereceğiz.

"Beş yüz bin takipçisi üzerinde gücü var. Aurélie'nin ses tonu kuruydu.

"Belki, ama hala müşterilerimiz var, değil mi? Carys söyledi. "Onları uzaklaştırmadı. Planının heyecanıyla ayağa fırladı. "Ona göstereceğiz ki..." kollarını havaya kaldırdı, tıpkı bir sirk yöneticisinin gösteriyi başlatması gibi. . KORKMADIĞIMIZI GÖSTERECEĞİZ! Kırmızı Kedi Kafe eğlenceli, ilginç ve gürültülüdür. O -bir kişi- yüzünden bir kayanın altına saklanmayacağız.

"Sefil bir insan," diye araya girdi Léo.

"- Pancar çorbasını beğenmedim. Her zamankinden daha parlak, daha gürültülü ve daha kendimiz olarak geri döneceğiz.

Aur lie, "Bunu anladığımdan emin değilim," dedi. "Bize ne yaptıracaksın?"

Carys sırtıttı. "Pazar sabahı saat sekizde burada ol, göreceksin.

"Pazar mı?     n n de deh ete d   t ğ  belliydi.

Carys aceleyle, 'Sana iki katını ödeyeceğim,' diye ekledi. 'Ve bunu telafi etmek için izinli olmanı sağlayacağım. Lütfen. Bu çok önemli. Bunu sensiz yapamam.

Cevap vermediklerinde hayal kırıklığına uğradığını hissetti ve geri adım attı. 'Bunu istemek çok fazla, değil mi? Unutun gitsin.

"Orada olacağım," dedi L o hemen.

Sözleri havada asılı kaldı ve Carys ona karşı minnettarlık duydu. Ama Aur lie ve Emile'in genç aileleri olduğunu ve onlara bakamayacaklarını biliyordu.

Aur lie, "Ben de öyle," dedi.

Carys gözlerini kırpı tırdı. "Teşekkür ederim!  stersen çocukları da getirebilirsin. Sırayla onları eğlendiririz. Belki onlar da yardım edebilir.

"Ben de geleceğim," dedi Emile, sesi alçak ve ciddiye.

Carys g zya larının yeniden tehdit ettiğini hissetti, ancak bu kez sevinçten ve tanımlayamadığı bir sürü başka duygudan kaynaklanıyordu. "Hepiniz harikasınız, bunu biliyor muydunuz?"

Aur lie, "Evet," dedi. 'Ama bu planınızın neleri içerdiğini bilmek istiyorum.

Carys burnuna vurdu. 'Bana bırakın. Sadece kendinizi getirin ve eski kıyafetlerinizi giyin.

"Eski giysiler mi? Aur lie deh etle baktı.

Carys ba ını salladı. "Ve en parlak g l msemeleriniz.

'H Hiç yorum bıraktınız mı?' Carys sordu.

Mat hareketsiz kaldı. Bu soğuk Cuma akşamında park kalabalıktı ama bir waffle tezgahının yanında bir bank bulmuşlardı ve havaya şeker ve tarçın kokusu yayılmıştı. Yakınlarda bir grup müzisyen sandalyelerini ve enstrümanlarını yerleştiriyordu. Noel'e sadece dört hafta kalmıştı ve şehrin her yerinde Noel'i hatırlatan yazılar vardı.

"Ne tür bir eleştirisi?" diye sordu. Madam Incognito'yu düşündüğünde bir heyecan dalgası hissetti. Ve sinirlendi. İptal edilen toplantılarından beri editörden haber alamamıştı. Adam yeniden düzenleme yapacağına söz vermişti ama ya yapmazsa? Mat umutlarını boşa çıkarmış olabileceğinden endişeleniyordu. Madam Incognito artık bir 'influencer' olarak kabul ediliyordu ve şirketler ona yaklaşıp onaylaması karşılığında ürünler teklif ediyorlardı ama bir sepet yemek ya da bir kasa şarap, hastalık maaşı ve emeklilik maaşı ile aynı şey değildi.

Carys kolundan gevşek bir iplik kopardı ve parmaklarının arasında yuvarladı. 'Kitaplar, giysiler, tatiller için. Her şey için.

"Birçok kez. Neden?"

Orta mesafeye baktı, alışılmadık bir şekilde dalgındı. "Sadece bunu ne tür bir insanın yaptığını merak ettim.

'Herkes, sanırım. Onlar içinde yaşadığımız dünyanın bir parçası. Yorumlar bir işletmeye gerçekten yardımcı olabilir.

Başını kaldırdı. Kahverengi gözleri yandı. 'Kötü olanları kastediyorum. Bir yıldız. Bir yeri ya da bir şeyi kötülemek için gerçekten kötü, sefil, kızgın, üzgün bir insan olmak gerekmez mi sizce?

Kadının çenesinin sert duruşu kaşlarının kalkmasına neden oldu ve Madam Incognito'nun tek yıldızlı eleştirilerini düşünerek kılandı. Popülerlerdi. Madam

Incognito uçuyordu. Geçen hafta takipçi sayısında bir artış daha olmuştu. Editörün tavsiyesi çok yerindeydi: herkesin okumak istediği şey kesici eleştirilerdi. "Hayır, istemiyorum. Bazı berbat yerlere gittim ve kendimi kandırılmış hissetmeme neden olan berbat ürünler satın aldım, esnafın uyduruk işlerle beni kazıklamasını sağladım. Onları bu konuda uyurabilecekken bir başkasının aynı hatayı yapmasını istemem.

Cevap vermedi.

Kadın parmağındaki yüzükle oynarken daha yakından baktı. Turuncu reçineden yapılmıştı, ışıltılı bir sakız topu gibiydi. "Carys, iyi misin? Bu kadar sessiz olmak ona göre değildi. Her zamanki ışıltısı, enerjisi ve pozitifliği neredeydi? "Bir şey mi oldu?

Başını kaldırıp önüne baktı ve iç geçirdi.

"İş mi? Bunu tartışmayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama-' 'Bu konuda konuşmak istemiyorum,' diye sertçe araya girdi.

Sertleşti, incindi. Onun hayatı hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Oysa normalde ketum biri değildi. Diğer her konuda çok açıktı. Ona güvenmiyor muydu?

"Üzgünüm," diye ekledi. "Şu anda hassas bir konu.

"Anlıyorum. Yine de anlamamıştı - pek sayılmaz. Kızın ne tür bir dükkânda çalıştığını ve bunu kendisiyle konuşmak konusunda neden bu kadar çekingen davrandığını merak etti. Farklı bir yol denedi. "Babam arabaları inceliyor. Kızın başı şaşkınlıkla döndü. "Bunu bir kariyer haline getirdi.

"Kariyer mi? Güldü. Sonra durdu. "Bekle. Soyadın Devine - Charles Devine senin baban mı?

Başını salladı.

Nefesi kesildi. "Neden bana daha önce söylemedin?" "Bunu bana karşı kullanmanı istemedim.

"Aman Tanrım! Onunla neden anlaşılamadığınızı anlıyorum. Çok kaba olabiliyor.'

Başını öne eğdi. "Eleştirileri popüler.

Ne olmuş yani? Esprili bir cümle uğruna her şeyi yazabilir. Her zaman böyle edepsiz insanların çok mutsuz olması gerektiğini düşünmüşümdür.

Babasının en son internette konuştukları zamanı hayal etti. Güneşten yanmış göğsünü ortaya çıkaran bir Hawaii gömleği giymiş ve Mat'a gülünç derecede pahalı otel odasını gösterirken bir çocuk gibi sırtıtmıştı. Poppy balkondaki jakuziden bir kadeh şampanya salladı. "Mutlu görünüyor.

Carys başını salladı. "Ona hiç benzemiyorsun.

Cildi rahatsız edici bir şekilde karıncalandı. "Bunu bilmiyorsun. "Biliyorum.

Keman sesleri dönmesine neden oldu. Müzisyenler, bir dörtlü, enstrümanlarını akort ediyorlardı. Sonra Pachelbel'in Kanon'una başladılar.

İşlerini bitirdiklerinde Carys asık suratla ellerine bakıyordu.

"Pazar günü," dedi dörtlü başka bir parçaya başlarken. 'Ne yapıyorsun? Güzel bir şey var mı?

"Ne?

"Her zamanki saatimizde buluşamayacağınızı söylemiştiniz," diye sordu. "Ah, evet. İş yüzünden. Gözlerini uzaklara dikti.

Bunu bir sessizlik daha izledi. Sonra nazıkçe sordu: "Ne oldu Carys? Gerçekten üzgün görünüyorsun.

İç çekti. "Ah, yok bir şey. Sinir bozucu ve beni kızdırdı. Ama bunu aklımdan çıkarıp hayatıma devam edeceğim.

"Emin misiniz? Eğer ihtiyacınız varsa-"

'Dürüst olmak gerekirse, söylediğin hiçbir şey hiçbir şeyi değiştiremez. Bak ne diyeceğim. Sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi parladı. "Pazar gününü kaçırdığımızı telafi etmek için neden bir akşam yemeğe çıkmıyoruz? Pazartesi gecesi, belki?

Pazartesi günü yemek rezervasyonu vardı. Çarşamba ve Cuma da öyle. Şakağını ovuşturdu, bir baskı titreşimi hissetti. Onunla buluşmak için bu akşamki rezervasyonunu iptal etmek zorunda kalmıştı ve hem işe hem de Madam Incognito'ya yetişmek onu gerçekten strese sokuyordu. Dışarıda yemek yemek hiçbir şekilde angarya değildi (her ne kadar maliyeti konusunda endişelense de), ancak yorumları yazmak daha uzun sürüyordu çünkü onları olabildiğince esprili ve eğlenceli hale getirmek zorunda hissediyordu. Ayrıca işleri de çok yoğundu, bu yüzden hafta içindeki saatleri tükenmek üzereydi. Salı günü Madam Parot'yla bir aperatif için buluşacağını söylemişti. "Üzgünüm. Pazartesi gelemem. Perşembeye ne dersiniz?

"Sana söyledim, Perşembe günleri yapamam. "Oh, evet.

"Başka bir gece mi?

Yüzü özür dilercesine buruştu. "Özür dilerim. Her gece bir şeyler yapıyorum.

"Sorun değil. Gelecek haftaya kadar bekleyebilir. Kadın omuz silkti ama adam onun incindiğini anlayabiliyordu.

Carys

Sgün geldi ve Carys sabah 6.30'da kafedeydi. Diğerleri gelene kadar, ön kapıya boya kaplarını yıgmış, tüm eşyaları taşımıştı. mobilyaları odanın ortasına yerleştirdi ve masa ve sandalyelerin üzerine örtüler örttü. Boya fırçaları ve ruloları kullanıma hazır bir şekilde yerleştirildi.

'Geciktiğimiz için üzgünüm,' dedi Léo. 'Metro istasyonunun tamirat nedeniyle kapalı olduğunu biliyor muydunuz? Bir sonraki istasyona gidip yürüyerek geri dönmek zorunda kaldık.

Aurélie, 'Yeni yıla kadar kapalı olacak,' dedi.

"Aha. Demek yeniden dekore ediyoruz?" dedi Emile ve eline bir rulo aldı. "Resim yapmayı severim. Nereden başlamamı istersiniz?

Carys, Aurélie'nin bu olasılığa burun kıvırdığını gördü, ama düşüncelerini kendine sakladığı için minnettardı. Garson kız bir bebek bakıcısı bulmuştu, o yüzden yalnız gelmişti. Carys en büyük boya kabını Emile'e uzattı. 'Dış duvarlarla başlayabilirsin. Her şeyi tazeleriz diye düşünmüştüm.

İçine bakmak için kapağı kaldırdı. "Bekle," dedi, kaşları çatılmıştı. "Yanlış rengi almış olmalısın, Carys.

Ona baktı. "Hayır."

"Ama bu turuncu!

Léo güldü. "Şeftali demek istiyorsun, değil mi?

Emile başını salladı. 'Turuncu-turuncu demek istedim. Baksana.

Üçü birden eğildi ve Carys soluk sesleri duydu. Léo'ya bir teneke daha uzattı. 'Ve panjurlar için kırmızı. Neşeli ve canlı görünecek ve "Kırmızı Kedi Kafe" diye bağıracak.

Aurélie, "Bir şeyler bağıracak," diye mırıldandı.

"Aurélie, sen ve ben evin içini boyayacağız. "Ne renk? Bezelye yeşili mi?"

Güldü. 'Hayır. Güzel bir sakinleştirici krem alacağız...'

"Phew.

'... yumuşak mobilyaları tamamlamak için. Ona bir parça kadife gösterdi. "Hiç döşemecilik yaptınız mı?

"Hayır.

"Sana öğreteceğim. Harika olacak.'

Léo güldü. 'İnanılmaz - ya da inanılmaz derecede korkunç. Ama kesin olan bir şey var ki, bej rengi ve sıkıcı olmayacak.

Çalışırken Carys'in aklı Mat'le geçirdiği Cuma akşamına gitti. Hiç müsait olmaması canını sıkmaya başlamıştı. Hafta boyunca ne yapıyordu? İşinin düzensiz saatler ve ara sıra geç saatlere kadar süren geceler içerdiğini biliyordu ama bunlar önceden planlanamazdı, değil mi?

Sormalıydı, onu sıkıştırmalıydı ama bu onu şüpheli bir tip gibi gösterecekti ve öyle değildi. Normalde değildi. Madam Incognito'yu suçladı. Gizemli yorumcu Carys'in dünyasını sarsmış ve sahip olduğunu bilmediği güvensizlikleri uyandırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Mat çok özür dilemişti. Perşembe günü açık mikrofon gecesi için onu buraya davet etmeyi düşünmüş ama vazgeçmişti: onu iş hayatından ayrı tutmayı seviyordu, bu yüzden müsait olmadığı için onu tamamen suçlayamazdı. Belki de hayatında başka insanlar, başka kadın 'arkadaşları' vardı. Bu, ilişkilerinin neden ilerlemiyor gibi görüldüğünü açıklayabilirdi. Hayal kırıklığı, kaçmaya çalışan bir duman gibi içinde birikti.

Hayır, diye düşündü, fırçasını yere bırakarak. Onun hayatında başka bir kadın olabileceğini düşünmeyi reddetti. O öyle biri değildi.

Ama artık zihnine bir tohum ekilmişti ve bunu yok saymak o kadar da kolay değildi. Ellerini yıkamaya gittiğinde, küçük ama inatçı bir böcek gibi düşüncelerinin kenarlarında çırpınıyordu. Kırmızı boyayı temizledi ve bir karara vardı: Ona zamanının çoğunu neyin - ya da kimin - meşgul ettiğini sormak zorunda kalacaktı.

Uzun bir gündü ama işlerini bitirdiklerinde sokağa çıktılar ve sonuçları değerlendirmek için geri çekildiler. Mandalina ve domates kırmızısı dış cephe batan güneşin renklerini yansıtıyordu. Yoldan geçenler işaret etti, baktı ve gülümsedi. Bir adam alçak sesle ıslık çaldı ve '*C'est audacieux*' dedi.

Aur lie, "*E glancelidir*," diye düzeltti onu.

"Ve cesur," dedi L o hayranlıkla. Carys'e sarıldı. "Patronumuz gibi.

Carys sırttı.

Emile gururla, 'Madam Incognito'ya parmak kaldırıyor,' diye ekledi.

 zerisi de bir o kadar göz alıcıydı. Carys sandalyeleri internetten ucuza aldığı yeni pembe ve kırmızı kumaşlarla kaplamıştı (Aur lie, "Kimse istemediği için mi ucuz?" diye sormuştu) ve üzerlerinde ta  takmış buldoglar, pembe flamingolar, mor filler, Eyfel Kulesi ve  zg rl k Heykeli'nin kitsch tasvirleri vardı. Kanepelerin  zerine payetli ve koyun postundan minderler serpiştirmişler, plastik avizeler ve tüylü abajurlar asmışlardı. Ayrıca kitap raflarını kırmızıya boyamışlar ve duvarlara çılgın resimler asmışlardı. Geriye sadece Carys'in eski, uyumsuz tabak çanakları, şamdanları ve kırmızı masa örtülerini açması kalmıştı.

Emile hayranlık doluydu. 'Yeni bir menüye ihtiyacımız var,' dedi.

Carys ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

'Daha parlak olması gerekiyor. Daha cesur. Dekora uyması için.'

Onun inisiyatifi ve cesaretini seviyordu. "Herhangi bir fikrin var mı? Göz kırptı. "Bana bırak patron.

E Mat, yarıda kesilen buluşmalarından bu yana gazetenin editöründen haber bekliyordu. Bir ya da iki mesajla onu biraz dürtmüştü ama oturup beklemekten başka bir şey yapamamıştı. Sonunda bir Salı öğleden sonra telefonu çaldığında sabrının karşılığını aldı. Telefonu kapıldığı gibi, telefona cevap vermek için ofisten dışarı fırladı. Alice kaşlarını kaldırdı. yanından hızla geçip masasındaki kalemi düşürdü.

"Mat?" dedi editör. Sesi sanki hareket halindeymiş gibi nefes nefese çıkıyordu.

Arka plandaki araba korna seslerine bakılırsa dışarıdaydı.

Mat ofis bloğunun zemin katına ulaştı ve avluya çıktı.

'Geçen günkü toplantımızı iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Unutmuş değilim. Burada bürokrasi ile boğuşuyorum, bu yüzden biraz sabırlı olun ama bu arada Madame Incognito ile yaptıklarınıza bayılıyorum. Eleştirilerinizi cesur tutun ve daha fazlasını görmek isterim.

'Daha fazla mı? Haftada iki kez gönderi yapıyorum.'

Adam kıkırdadı. "Ve takipçileriniz arttı, değil mi?" "Evet, ama-

'Haftada üç kereye çıkarın. Ayrıca, eleştirel yorumlarınız sizin gücünüz. Daha çok tek yıldıza ihtiyacımız var.

Mat'in içine bir kurt düştü. Kendini kanıtlamak için yeterince şey yaptığını umuyordu. Ayrıca tek yıldızlar onu rahatsız ediyordu. Her zaman gerçeğe dayanıyorlardı ama yine de olumlu olana odaklanmayı tercih ediyordu. 'Peki ya beş yıldızlar? Onlar da popüler.

Editör kararlı bir şekilde, 'İnsanların konuşmasını sağlayan şey tek yıldızlar,' dedi. 'Onlardan çekinmeyin. Diliniz muhteşem - çok yaratıcılar. Boynunuzu uzatmaktan korkmayın. Onları daha yalın hale getirin,

daha keskin.' Onun yorumları Mat'a parlayan bıçaklı bir kasabı düşündürdü. 'Biz "güvenli" yazılar değil, cüretkâr yazılar arıyoruz. Tartışmaya yol açan ve fikirleri bölen yazılar istiyoruz. Ve bir milyon takipçiye ulaştığınızda tekrar konuşacağız.

"Doğru," dedi Mat, hayal kırıklığına uğramış bir halde. Mesele bir milyonun ulaşılamaz görünmesi değildi - takipçilerinin her geçen gün ne kadar arttığına hayret ediyordu - sadece ne zaman yeterince şey yaptığını düşünse, kale direkleri yeniden yerinden oynuyordu. Yoksa bu onun hayal gücü müydü?

"Uzun sürmeyeceğine eminim. Editör kıkırdadı. 'Senin hakkında başka kim biliyor? Gerçek kimliğinizi yani.

"Hiç kimse.

Güzel. Bu şekilde devam etmelisin, tamam mı? Gazetede herkes Incognito'nun kim olabileceği konusunda spekülasyon yapıyor. Daha önce de söylediğim gibi, gizem duygusu önemlidir.

Sorun değil. Ben-'

Üzgünüm, Mat. Metro istasyonunda yeraltına inmek üzereyim, bu yüzden sinyali kaybedeceğim. Hepsini aldın mı? Yakında tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Mat telefonunun boş ekranına baktı. Birkaç eleştirinin onu daha iyi bir yere götüreceğini umacak kadar saf mıydı? Başarı hayalinin peşinden koşmakla aptallık mı ediyordu? Nasıl daha sık gönderi paylaşabilirdi? İncelemeleri yazmak zaman alıyordu ve zaten akşamlara ve diğer her yere uzanan işlerle aşırı yüklüydü. Bir de mali durum vardı - dışarıda daha fazla yemek için nasıl ödeme yapacaktı?

Masasına geri döndü, hayal kırıklığına uğramıştı ama gurur verici geri bildirimlerle moral bulmuştu. *Bir milyon takipçiye ulaştığında tekrar konuşuruz.* Adamın ona inancı vardı: Mat'in bunu yapabileceğine inanıyordu.

Carys

Eerek iyi anlamda olmasa da herkes Red Cat Café'nin yeni dekoru hakkında konuşuyordu.

Carys herkesin bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdi - Paris tarzına uygun olarak zarif ya da klasik değildi - ama kesinlikle göze çarpıyordu ve ona göre mekanı eskisinden daha eğlenceli ve samimi hissettiriyordu. Daha sofistike müşterilerden bazıları zebra derisi minderlere ve fuşya pembesi sandalyelere burun kıvırsa da kapıdan içeri girdiklerinde mutlu bir şekilde yerleşmiş görünüyorlardı ve hepsi de yemeklerin kalitesine dikkat çekiyordu. Emile'in yeni menüsü çılgıncaydı ve şef çok başarılıydı. Yemekleri ve tatları konusunda giderek daha yaratıcı oluyordu ve *pastaları* birer sanat eseriydi. Carys her gün daha da abartılı sergilerle karşılaşyordu: ceviz-karamel merkezli beze Noel ağaçları, içinden çikolatalı trüfler çıkan çıkarılabilir kapaklı pasta kutuları, altın biblolar benzeyecek şekilde süslenmiş parlak zencefilli tartlar.

Bugün yeni bir çorba deniyordu ve Carys'e öğle yemeği için bir porsiyon ikram edecekti. "Domates ve havuç," dedi gururla ve dumanı tüten kâseyi Carys'in çalıştığı masanın üzerine koydu. Carys'in gözleri turuncu ve kırmızı iki yarım ayla irileşti. 'Domates ve havuç! Bunu nasıl yaptın?

"İkisini de aynı anda döktüm.

Kıkırdadı. 'Yin ve yang. Dahice. Bu fikir nereden aklına geldi?"

"Renkler kafenin yeni dış cephesini yansıtıyor.

Kadın bir kaşık aldı ve adam ciddiyetle onun kararını bekledi.

Domatesi denedi. Tat tomurcuklarını dans ettirdi. "Bu çok lezzetli. 'Peki ya havuç? Çok tatlı değil mi?

Tadına baktı. Çok güzelmiş. İçinde başka ne var? Portakal mı?"

"Sadece bir ipucu.

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Emile, bu harika. Kollarını ona doladı ve yanağından öptü.

"Tamam, tamam," dedi. "Abartmaya gerek yok. Onu uzaklaştırırken gülümsedi ve aceleyle mutfağa geri döndü.

Ama o gittikten sonra Carys ekranındaki tabloya döndü ve kaşlarını çatı. Herkes kafenin yeni görünümünden heyecan duysa da, cirolar düşmeye başlamıştı. Kasım ayı Aralık ayına sarkmıştı ve metro istasyonunun kapanmasının turistleri uzak tuttuğunu biliyordu ama müşterilerde gözle görülür bir düşüş vardı. Bunun nedeni ne olabilirdi? İşlerin yakında tekrar toparlanmasını umuyordu.

Diğerlerine bir şey söylememeye karar verdi. Onları endişelendirmek istemiyordu. Umarım bu sadece bir anlık bir şeydi ve birkaç hafta içinde her şey normale dönecekti.

'D "Çarşamba günü Palais de la Musique'e geri dönmek ister misin? Carys parkın etrafında yürürken sordu. Bugün hava buz gibiydi ve nefesi havada asılı küçük bir bulut bırakıyordu. Ayakları kumlu çakılların üzerinde çıkırdarken, peri ışıklarıyla parıldayan kafenin önünden geçerken zaman tutuyorlardı.

Işıklar.

Mat'in midesi bulandı. "Üzgünüm, üzerimde bir şey var.

Her gece meşguldü ve çılgınca bir şekilde iş ve incelemeler arasında hokkabazlık yapıyordu. Onları sağa, sola ve ortaya yığıyordu ve hayatı yemek, karalama, düzenleme ve yayınlamadan oluşan bir atlıkarıncaya dönüşmüştü. Zar zor ayak uydurabildiği bir koşu bandı gibi hissediyordu. Ama editörün tavsiyelerine uyuyordu ve Madame Incognito yükseliyordu. Tek yıldızlar konusunda hissettiği suçluluk duygusu, halkın ilgisi sonucunda tamamen dolan restoranların başarı öykülerini okuduğunda yatışıyordu. Bu doğrudu: insanlar her şeyden önce merak ediyordu ve olumsuz bir eleştiri bile ilgi uyandırıyor.

"Her zaman bir şeyler giyiyorsun. Sesi hafifti ve gülümsüyordu ama Pazar günleri dışında buluşmak için zaman bulmaları giderek zorlaşıyordu. "Çarşamba günü ne oluyor?

"Komşuma dolaşacağımı söyledim. Gerçek buydu. Dudağını ısırdı, belki de iptal edip onun yerine Carys'i görmesi gerektiğini düşündü. Ama Madam Parot için bu, ziyaretçisi olan tek akşamdı - uğramazsa ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Kararsızdı. Belki de gazete editörü yakında tatmin olacaktı.

O zaman Mat incelemeleri hafifletebilir ve biraz nefes alabilirdi.

"Yaşlı komşunuz mu?" Kadın ona baktı.

'Evet. Sabahları her zaman yardım isteyen-' 'Akşamlarını da onunla mı geçiriyorsun? Arkadaş mısınız?'

"Sanırım öyleyiz, evet. Ona ufak tefek işlerde yardım etmekle başlamıştı, sonra Mat onun için üzölmüşüü ama bir süre sonra arkadaşlıkları onun için de önemli hale gelmişti.

Kıkırdadı. "Başka biriyle görüştüğünü ve bu yüzden bana zaman ayıramadığını düşündüm.

Dehşete düşmüş bir halde başını salladı. "Oh, Carys, hayır. 'Peki birlikte ne yapıyorsunuz? Oturup sohbet mi edersiniz?

"Hayır." Adam kızardı ve ayaklarını sürüyerek gerçeğı itiraf etmek istemedi ama sessizlik uzadı ve kadın onu izliyor, bekliyordu. Sonunda içini çekti. "Masa oyunları oynuyoruz.

"Masa oyunları mı? Şimdi sırtıyordu.

"Bilirsin işte. Monopoly gibi, o tür şeyler. İnledi. "Lütfen bana öyle bakma.

"Ne gibi?

"Emeklilerle takıldığın için nasıl bir ucube olduğunu şimdi anlıyorum." gibi. "Hiç de öyle düşünmüyordum. Yaramazca gülümsedi ve taş bir heykelin altında durdu. Bu park onlarla doluydu. "Aslında, ben "Bunun seni ne kadar ateşli yaptığını düşünüyorum.

"İğnelemeye gerek yok.

"Ben ciddiyim! Senin yaşında olup da geceyi doksan üç yaşında bir kadınla geçirecek pek fazla erkek tanımıyorum. Bu çok sevimli.'

Gözlerini kırıştırdı. Gerçekten mi? Yanaklarına sıcaklık yayıldı.

Kollarını ona doladı ve yüzündeki bir tutam saçı şefkatle geriye doğru taradı. "Bence sen harikasın Mat Devine," dedi ve koyu kahverengi gözleri onunkilere kilitlendi. 'Ve seni daha da çok seviyorum çünkü yaşlı komşunla arkadaşsın. Adı ne ve onunla ne zaman tanışabilirim?

Jean-Baptiste terfi ettikten sonra masasını değiştirerek ofisin diğer ucunda Julianne'nin yanında oturmaya başlamıştı. Christian'a rapor veren bir tür arabulucuydu ve bu aslında Mat, Alice ve Pietro için bir nimetti. Patronlarının atıp tutmaları artık daha seyrekti ve atıp tuttukları zaman da genellikle onlara değil Jean-Baptiste'e yönelik oluyordu. Mat rahatlamıştı.

Başka bir değişiklik: Jean-Baptiste onları işten sonra ofisin yanındaki kafede bir şeyler içmek için buluşmaya teşvik etti. Arsız bir sırıtışla buna 'bilgilendirme toplantısı' adını vermişti. Mat'in gerçekten zamanı yoktu ama nasıl hayır diyebilirdi ki? Jean-Baptiste'in terfisine üzülmüş gibi görünecekti. Kendi kendine sadece yarım saat olduğunu ve bu gece biraz daha geç kalarak incelemelerini yetiştirebileceğini söyledi.

"Kaba değildim," dedi Pietro. 'Sadece onunla aynı fikirde değildim. O Paris Saint-Germain'i destekliyor. Ben desteklemiyorum. Bu bana tek yıldız vermek için bir sebep değil.

Pietro'ya bir Uber sürücüsü tarafından bir yıldız verilmişti. Çok öfkeliydi. Mat eğlenerek birasından bir yudum aldı.

"Ona bahşış verdin mi? Alice

sordu. "Hayır.

"O zaman sebebi bu. Hepsi

güldü.

'Olamaz. Ben hiç bahşış vermem. Pietro öfkeli bir ses çıkardı. "Bir dahaki sefere metroya bineceğim. En azından başkalarının bilgisiz fikirlerini dinlemek zorunda kalmam.

"Öyle bile olsa, kulağa tam bir pislik gibi geliyor," dedi Alice. 'Bir yıldız bırakan herkes bir pisliktir.

Mat irkildi.

Jean-Baptiste bir nefes verdi. "Bu şekilde genelleme yapamazsınız.

Yapamaz mıyım? Tek yıldızlı eleştiriler, tanımları gereği, gereksiz yere kısırdır.

Sadece birileri içini döküyor.'

Jean-Baptiste başını salladı. "Bu doğru değil. Bir yıldızlı yorumlar bıraktım.

Ürün ya da hizmet kötü olduğunda, bunu hak ediyorlar'.

Suçluluk duygusu Mat'i sıkıştırdı. Madam Incognito'nun tek yıldızlarının hepsi haklı değildi. Yeterli sayıda yorum yazabilmek için geçmişte ziyaret ettiği yerleri kullanmak ve yaratıcı olmak zorunda kalıyordu - ve bu da geceleri uykusunu kaçırıyordu. Ziyaret etmek için vakti olanları bile abartıyor ve süslüyordu. Madam Incognito, eleştiriler, deneyimleri: bunların hiçbirisi gerçek değildi. Yine de yarattığı kurgu Incognito'nun takipçileri tarafından yutuldu ve gazetenin editörü onun gazeteye iyilik yaptığını düşündü.

restoran ve kafeler. İyi, kötü ya da kayıtsız, yorumları insanların konuşmasını sağlıyordu: söz konusu restoranlar gündemdeydi.

"Ama atıp tuttuğunuzda," diye devam etti Alice, "sonrasında pişman olmuyor musunuz? Keşke bunun yerine bir arkadaşına özel olarak söyleseydim demiyor musun?"

"Hiç de değil. Yazdığım her kelimenin arkasındayım."

İçkisini eline aldı. "Yazdığım her kelimeden sorumlu tutulmak istemem."

"O zaman kararsızsın. Ben fikrimi biliyorum."

Gözleri keskinleşti. 'Yorumlar s e n i n l e ilgili değil, değil mi? İncelediğiniz kişi veya şirketle ilgilidirler.

"Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Jean-Baptiste güldü, Pietro da güldü. Mat, Alice'in daha da sinirlendiğini görebiliyordu ve konuşmak için ağzını açtı, ancak Jean-Baptiste devam etti, 'Herkesin kötü hizmet veya kalitesiz mal aldığında başkalarına söyleme hakkı vardır. Tek yıldızlı yorumlar başkaları için bir uyarıdır.

Alice bardağını yere bıraktı. 'Eğer öfke ya da hayal kırıklığı ile yazılmışlarsa, evet. Peki ya karşı taraftaki kişi? İnsanlar restoranını eleştirdiğinde kardeşim çılgına dönüyor. Müşterilerini memnun etmek için çok çalışıyor. Bir yıldız almak canına okuyor. İster bir filmi ister bir çift ayakkabıyı eleştiriyor olun, birileri onu üretmek için kan, ter ve gözyaşı dökmüştür. Onların hayallerini bu şekilde çiğneyemezsiniz.

Mat ürperdi. Ama sonra yemeklerin ve servisin kötü olduğu ya da kendisini küçük hissettirdiği tüm zamanları düşündü.

"Saçma," dedi Pietro. 'Genellikle terlemedikleri içindir. Bir yıldızı hak edecek kadar. Çok kalitesiz bir iş çıkarmışlar.

Alice'in yüzü renklendi. 'Bunu bilemezsin! Her neyse, senin standardının herkesinkiyle aynı olduğunu kim söyleyebilir? Belki de imkânsızı istiyorsun. Belki de onların yerinde bir mil yürüseydin, ne kadar çok çabaladıklarını takdir ederdin. Sen kimsin ki başkalarının çabalarını yargılıyorsun?"

Jean-Baptiste sert bir sesle, "Para ödeyen bir müşteri," dedi.

Pietro, 'Her neyse, kötü bir eleştiri insanları çekebilir,' dedi. "İnsanı meraklandırıyor. Merak ettikleri bir şey mi var yoksa gerçek mi bilmek istersiniz.

söylediklerinde.'

Alice iç çekti. 'Mat, çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?'

Omuz silkti ve yanaklarındaki ani sıcaklık vahşileşti. 'Ben - ah - iki tarafı da görebiliyorum. Bu siyah ve beyaz değil.

Carys

MAt'ın dairesi Carys'in beklediği gibi değildi.

Yeni başlayanlar için büyük ve görkemliydi, parke döşemeleri ve karmaşık siyah metal işçiliğine sahip balkonları vardı. Alt kattaki giriş holünde pirinç kapı kollarını cilalayan bir kapıcının ("*Ne?*" diye gülmüştü Carys Mat'e) ve merdivenlerde Chihuahua cinsi köpeği olan bir kadının yanından geçmişlerdi. Her ne kadar daire annesi tarafından kaliteli antikalar ve geleneksel sanat eserleriyle döşenmiş olsa da, genç sakininin de izleri vardı: gitar ve bir yığın nota, telefonu için taşınabilir bir hoparlör, kitaplar ve spor ayakkabılar.

"Madam Parot'yla tanışacağım için çok heyecanlıyım," dedi Carys. Aslında sadece burada olduğu için bile heyecanlıydı. Onu daha önce hiç dairesine davet etmemişti. Aslında bu geceye kadar onun sadece *Neuvième*'de yaşadığını biliyordu. Hepsi bu kadardı.

Spor ayakkabılarını giyerken başını kaldırdı. Onunla işten eve dönerken karşılaşmış ve hemen kot pantolon ve tişörtünü giymişti. "Alay mı ediyorsun?"

Hayır. Ben ciddiylim. Onun nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Hayatınızda bu kadar önemli bir kişi olduğuna göre özel biri olmalı.

Sanki bir şey söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi dudaklarını düzleştirdi. "Bana *büyükannemi* hatırlatıyor. Sevgisini pişirdiği yemeklerle ifade ederdi, her zaman en sevdiğim kekleri ve yemekleri yapardı. Carys, gözlerini kaçırmadan önce onun gözlerindeki sevgiyi gördü ve kalbi çarptı.

"Bu onun için çok güzel bir anı," dedi ve ona dokundu Kolunu.

Boğazını temizledi. "Hazır mısın?"

Madam Parot ufak tefekti. Cildi oldukça kırışıktı ve gülümsemesi genişti. Elini sallayarak onları içeri buyur etti ve oturma odasına doğru yönlendirdi. Carys çevresine baktı. Düzen Mat'ın yukarıdaki dairesiyle tamamen aynıydı ama burası birkaç on yıl daha eski görünüyordu. Mobilyalar yeni cilalanmış, halılar yerlere serpiştirilmişti ve her şey yerli yerindeydi. Küçük bir Noel ağacı köşede zarif bir şekilde duruyordu, cam ve porselen süslerle dizilmişti.

"Demek ayaklarınızı yerden kesen kadın bu," dedi Madam Parot. Mat'a hitap ediyordu ama Carys'e baktığında gözleri parladı.

Carys gözlerini kırıştırdı. Bunu onun hakkında mı söylemişti? İçi parladı. Ama adamın yüz ifadesini görünce bu parıltı kısa sürede kayboldu.

"Bu Carys," diye düzeltti.

Madam Parot, Carys'in ellerini tutup kendi ellerinin arasına alarak, "Siz çok özel bir genç kadın olmalısınız," dedi. "Sizinle tanışana kadar hiç aşık olmamıştı.

Carys ona baktı. Yüzü bugün kafede servis edilen kızcılık turtalarıyla aynı renkteydi. "Şey, emin değilim-

"Bahse girerim size duygularından hiç bahsetmemiştir, değil mi?" diye araya girdi yaşlı kadın. "Çok çekingendir ama duyguları onu tanıyan herkes için açıktır. Kadın göz kırptı ve Carys'in gülümsemesi genişledi. Bu kadın yaramazlık yapıyor ve Mat'ın rahatsızlığından zevk alıyordu. Ama söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? Çünkü onu sevdiğine dair hiçbir işaret göstermemişti. Keşke gösterseydi. Ona karşı hislerinin ne kadar derin olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ama burada olmak ve Madam Parot'yla tanışmak önemli bir adım gibi geliyordu.

"Otur, Carys," dedi yaşlı kadın ve zarif kanepeyi işaret etti. "Mat sana bir içki koyacak, sonra da başlayacağız.

Carys oturdu, içecek tepsisine ve oynanmaya hazır masa oyununa dikkat etti.

"Monopoly'yi seviyorsun, değil mi Carys? Madam Parot ekledi.

'Ah,' dedi üzüntüyle. 'Aslında bu pek bana göre değil. Sadece izlememin bir sakıncası var mı?

"Oh. Madam Parot'nun ağızı mükemmel bir daire çizdi. O ve Mat birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Carys'e döndü ve kekeleyerek, "Hiç söylemedin..." dedi.

"Sadece şaka yapıyorum! Güldü. 'Monopoly'ye bayılırım. Kardeşlerim biz küçükken oynayacak kadar uzun süre oturmazlardı. Ellerini ovuşturdu.

"Ben şapka olabilir miyim? Lütfen şapka olmama izin verin.

'Madame Parot en iyisidir,' dedi Carys daha sonra.

Onun dairesine dönmüş pizza yiyorlardı. Ayaklarını altına almış ve onun kanepesinde tamamen evindeymiş gibi görünüyordu.

'Beni tanıştırdığın için teşekkürler,' diye ekledi. 'Aramızdakileri açıklığa kavuşturduğumuza sevindim çünkü endişelenmiştim. Hayatında başka bir kadın var sanıyordum.

Mat güldü ama ses çabuk kesildi. Hâlâ birbirleri hakkında bilmedikleri şeyler vardı ve bu onu endişelendiriyordu. Bu gece onun hayatına, evine girmesine izin vermişti. Daha önce hiç kimseyi evine getirmemişti ama ona kendini açmıştı çünkü bu ona önemli gelmişti. Ona karşı hissettikleri önemliydi. Çünkü Madam Parot haklıydı: aşık olmuştu. Artık bundan saklanamazdı. O kadar derin, o kadar güçlü ve sarsılmazdı ki. Carys'i seviyordu. Ama onun kendisi hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Ve sırlar üzerine kurulu bir ilişki olamazdı.

Bu gece ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Sana hiç zeki olduğunu söyleyen oldu mu?"

Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı, sonra sıırttı. 'Yeterli değil. İstersen tekrar söyleyebilirsin.

"On üzerinden on parlak demek istemedim..." "Ah. Omuzları çöktü.

"Parlak derken ışıltılı demek istedim. Güneş gibi, bir yıldız gibi. Bir odayı aydınlatıyorsun, Carys. Herkesi parlatıyorsun. Sen çok ...' kelimeyi aradı '... canlısın. . hayat dolusun.

"Teşekkür ederim. Şakayla karışık bir reverans yapmak için ayağa fırladı, gözleri parlıyordu.

Kadın tekrar oturana kadar bekledi ve sonra sessizce "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Sinirli bir kahkaha attı. "Ne?"

"Seni çözemiyorum. Bir yandan cesur ve atılgansın. Diğer yandan ..."

"Ne?"

Kelimelerini dikkatle seçti. 'Sende bir kırılma var. Gözlerinde perili bir bakış.

Dizlerine bakıyordu. 'Hepimizin hayaletleri vardır. Geçmişimizde unutmayı tercih ettiğimiz şeyler.

"İngiltere'yi neden terk ettiniz?"

Kızın gözlerinden bir dizi duygunun geçtiğini gördü - korku, tedirginlik, suçluluk - sonra kız gözlerini kırıştırdı ve gergin bir kahkahayla bunu gizlemeye çalıştı. 'Vay canına! Bu da nereden çıktı şimdi? Bir dakika önce bana bir yıldız olduğumu söylüyorsun, sonra ...

. Beni tamamen kaybettin.'

Bunu takip eden sessizlikte, ona söylemesini diledi. Paniği görmüştü. Kollarını kendine sararken elleri hâlâ titriyordu. Tam on ikiden vurduğunu biliyordu - Paris'e kaçtığı için gelmişti. Ama neden? Bir erkekten mi? Kırık bir kalpten mi? Neden bu konuda konuşmuyordu? Hâlâ başka birine mi aşıktı?

Mat acısını bastırmaya çalıştı. Nazikçe, 'Bazen bunu gözlerinde görüyorum. Gölge. Acı. Hüzün.

Sessizlik aralarındaki boşluğa kendini sıkıştırdı. Gerilmesine izin verdi ve eğer isterse konuşması için ona zaman tanıdı. Neden ona söyleyemiyordu? Ona güvenmiyor muydu? İlişkileri onun için bundan daha önemli değil miydi? Kızın sorusu bilincine geri döndü: *Hiç kötü bir şey yaptın mı?* Belki de utanç duyduğu bir şey yapmıştı. Ne olabilirdi ki? İşini mi kaybetmişti, bir şey mi çalmıştı, başka bir suç mu işlemişti?

Olasılıklar somutlaştıkça göğsü ağır bir şekilde çarptı. Bir suçtan dolayı suçlu olsa bile onu hâlâ sevebilir miydi? Kalbi ona duyduğu hislerle öylesine kabarmıştı ki, onu sevmemeyi hayal bile edemiyordu.

Ama sonsuz dakikalar gibi gelen konuşmanın sonunda, 'Paris'e neden geldiğimi sana söyledim. Bir sahne değişikliğine ihtiyacım vardı. Bir maceraya. Willowbrook biraz küçük gelmeye başlamıştı. Gülümsedi ama zoraki bir gülümsemedir bu. "Zeki olmak hakkında söylediklerin hoşuma gitti. Bu düşünceye kesinlikle tutunmalısın.

Carys

Paris karda parıldıyordu. Carys penceresinden dışarı baktı. Gece boyunca çatıların üzerine beyaz bir elmas pelerini yerleşmişti. Büyüleyiciydi - ama yüreği biraz burkuldu.

Bir gün daha kar yağması ticarete yardımcı olmazdı. Kafe hiç olmadığı kadar sessizdi. Madam Jalibert iki haftadır gelmemiştı, Gérard da. Diğer müdavimler de onları terk ediyordu. Ve Carys onları özlemişti. Ama hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuşlardı. En azından Léo bir hafta izin almıştı. Carys rahatlamıştı çünkü üçünün de gelmeyen müşterileri beklemlerinin bir anlamı yoktu.

Öğle yemeğinden sonra Aurélie'yi ön tarafa bakması için bıraktı, kendisi de hesapları güncellemek için ofise gitti. Çalışırken Mat'i düşündü. Son zamanlarda çok meşguldü ve Madam Parot'yla akşamları iyi geçmiş olmasına rağmen, daha sonra sorduğu sorular dünyasının eksenini kaydırmıştı. *Kötü bir şey mi olmuştu?* Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bu kadar açık mıydı? *Bazen gözlerinde görüyorum. Gölgeler.*

İnkâr etmişti ama inandırıcı olmadığını biliyordu. Kazaya lanet okuyarak nefesini dışarı verdi. Sürekli ondan kurtulmaya çalışıyordu ama o gölgelerden biri gibi onu buraya kadar takip etmiş, tam da çok mutlu olduğu bir anda inatla her şeyi karıştırmıştı.

İç çekerek rahatsız edici düşünceleri bir kenara itti ve hesapları bitirdi. Sonra toplamı görünce kaşlarını çattı. İki kez kontrol etti ama cevap aynıydı. Midesinde sıkı bir düğüm oluştu. Kafenin gelirleri düşmüştü - hem de çok düşmüştü. Burnunun kenarını ovuşturdu. İşlerin toparlanacağını umuyordu ama düşüş hızlanarak devam ediyordu. Kafenin banka hesabı kırmızıya doğru kayıyordu. Bu işte marjlar çok dardı. Kitleleri doyuracak kadar yemek sipariş etmek zorundaydınız, ama eğer kitleler

gelmedi, kelimenin tam anlamıyla hepsini çöpe attınız. Para boşa gitti. Ne yapmalıydı? Mark ve Ingrid bir aydan kısa bir süre içinde döneceklerdi ama o zamana kadar beklerse borçları çok büyük olabilirdi.

Bu iş ciddileşmeye başlamıştı.

Carys dudağını ısırđı. Bu ona iyi yansımayacaktı ama bunu patronundan daha fazla saklayamazdı: onunla konuşmak zorundaydı.

Omuzları çökmüş bir halde telefonu eline aldı ve Ingrid'in numarasını aradı. Telefon çaldı. Elbette çalmıştır: Avustralya'da muhtemelen gecenin bir yarısıydı. Patronunun aramasını isteyen hızlı bir e-posta yazdı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

E Herkes Red Cat Café'den bahsediyordu. Görünüşe göre Mat'ın son ziyaretinden bu yana bir makyaj geçirmişlerdi ve yeni dekor d a h a da gösterişli ve cesurdu. Çok sayıda yorum ve övgüyü davet ediyordu ve Madam Incognito'nun hayranları mesaj atarak kararını soruyorlardı.

Tabii ki Mat'in geri dönmesi gerekiyordu.

Kolay değildi - Jean-Baptiste ve Pietro bu hafta izinliydi, bu yüzden o ve Alice iş yoğunluğuna ayak uydurmaya çalışıyorlardı - ama bir Pazartesi günü işten doğruca metroya bindi. Öğleden sonraydı - beşte kapandıklarını hatırlıyordu - ve üç çeşit yemek yiyebilmek için öğle yemeğini kasten kaçırmıştı. Midesi doyurulmayı bekleyen vahşi bir hayvandı.

Tren şehir boyunca homurdanarak ilerliyor, Noel alışverişi torbalarıyla dolu insan kalabalığını içeri alıyordu. Kafenin yakınındaki metro istasyonu kapalıydı, bu yüzden Mat bir sonraki durakta indi ve yürüdü. Hava gerçekten soğuk ve kıştı. Gece boyunca son yapraklar da dökülmüş, ağaçlar çıplak kalmıştı. Dalları inci gibi gökyüzüne karşı kırılğan ve karanlık görünüyordu ama Noel ışıkları her yere asılmıştı ve parıltıları doğanın geri çekilmesini telafi ediyordu.

Yürürken, yakında yayınlayacağı eleştirileri düşündü. Birkaç gündür yazı göndermemişti, dolayısıyla bu yazının bu gece çıkması gerekiyordu. Birkaç gün içinde bir Japon restoranında ve yeni bir bistroda yer ayırtmıştı ama endişeliydi çünkü önümüzdeki hafta için hiçbir şey planlamamıştı ve Noel'e bu kadar yakinken her yer dolu olacaktı. Fikir bulmak için beynini zorladı.

İşin ve diğer her şeyin üzerine haftada üç inceleme yazmak hâlâ stresli bir hokkabazlık hareketiydi. Daha da kötüsü, tüm bu yemeklerin parasını ödemek banka hesabını tüketiyordu. Carys'in yemekte olduğu zamanlarda müsait olamadığı için kendini kötü hissediyordu.

onu da dışarı davet etti. En azından gelecek hafta için izin almıştı, böylece ona ve incelemelere ayıracak daha fazla zamanı olacaktı ve sonra Noel gelecekti. Hissettiği baskının geçici olması için dua ediyordu: Gazete editörünün ona bir iş teklif edeceğini gerçekten umuyordu. Bu arada bir yerlerden kısmak zorunda kalacaktı. Ama nereden? Nasıl yapacaktı?

Kırmızı Kedi Kafe'ye vardı ama kafe kapalıydı. Lanet olsun.

Ertesi gün açık olacaktı ama Madam Parot'yu endişelendiği bazı testler için hastaneye götüreceğine söz vermişti ve bu günün çoğunu alacaktı. Pencereden baktı ve vahşi renklerin ve baskıların çatıştığı yeni dekora göz attı. Tamamen çılgıncaydı.

Bu gece dışarı çıkmak için bir eleştiriye ihtiyacı vardı. Paniğin sıcak sızısı ensesine dokundu. Başka bir yer bulmalıydı. Ama nerede? Yürümeye başladı, ayakları erimiş karı tekmeliyordu. Bir restorana ulaştı ama henüz açılmamıştı. Bir bistroya ulaşana kadar yürüdü, ama o kadar güvenli ve geleneksel görünüyordu ki, hiç ilham verici değildi. Daha kaç kez *steak-frites* ya da *croque-monsieur* hakkında yorum yapabilirdi ki? İnsanlar farklı, alışılmışın dışında bir şeyler okumak istiyordu. Ve bu gece yayınlamak zorundaydı.

Kırmızı Kedi Kafe'ye geri döndü; canlı turuncu ve kırmızı dış cephesi dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Bir elektrik direğine yaslandı ve telefonunu çıkardı. Yeni bir menüleri vardı ve eskisinden daha da çılgındı. İnternette *pastanelerinin* günlük fotoğraflarını yayınlıyorlardı. Mizahla tasarlanmış göz kamaştırıcı, abartılı pastalar. Her şey Çılgın Şapkacı'nın çay partisi gibiydi. Son ziyaretinde kafenin ne kadar kalabalık olduğunu ve kendisiyle sohbet etmeye çalışan turuncu tüyler giymiş eksantrik yaşlı kadını hatırladı. Editörü düşündü ve göğsünde bir sıkışma hissetti. Kendini kanıtlamak zorundaydı. Başarmak zorundaydı. Kafenin en son yorumları arasında gezindi ve zihni tik tak etmeye başladı.

Lanet olsun. Nasıl olsa eleştiri yazacaktı.

Eve döndüğünde Mat yazdıklarını okumayı bitirdi ve arkasına yaslandı. Biraz midesi bulanıyordu ama bunun açlıktan mı yoksa suçluluk duygusundan mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Bu sefer çok mu ileri gitmişti?

Orada bulunmadığı için eleştirilerinin haklı olduğunu bile söyleyemezdi - ama ne tür bir kafe akşamları açılmazdı ki? Ve tam zamanlı çalışırken haftada üç eleştiri yazısını nasıl hazırlayacaktı? İmkansızdı. O yüzden bunu kurgulamıştı.

Dairesinin penceresinden gece gökyüzüne baktı. İlham almak için başkalarının gerçek yorumlarından yararlanmış, kendi kendine, hoşnutsuz bir müşteri kötü bir deneyim yaşadıysa, bir başkası neden yaşamasın demişti. Onların yorumlarını alıp burada kötü bir yemeği, orada kaba bir garsonu bir araya getirmesi ve bütünü bir tutam kötü hizmetle süslemesi tamamen kurgusal değildi. Elinden geleni yapıyordu ve Kırmızı Kedi Kafe bu kadar ilginç ve popülerken burayı incelemek çok cazipti. Aslında, popülerliği onu kolay bir hedef haline getirmiş ve suçluluk duygusunu da azaltmıştı. Yazdığı hiçbir şey buranın güçlü itibarını etkilemeyecekti.

Editörün sözleri onu rahatsız ediyordu: *Haftada üç kereye çıkar. Ayrıca, eleştirel yorumlarınız sizin gücünüzdür ... Kendinizi ortaya koymaktan korkmayın. Biz 'güvenli' yazılar değil, cüretkâr yazılar arıyoruz. Tartışmayı kışkırtan ve fikirleri bölen yazılar istiyoruz.*

Cüretkârlık ona doğuştan gelmiyordu ama bu öğrenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Son on yılını çok çalışarak ve hiçbir yere varamayarak geçirmişti. Bu, kariyerini başlatmak ve hayalini kurduğu broadsheet işini kapmak için tek ve biricik fırsattı. Bunu mahvedemezdi.

Bir parmağını eşofmanının boynunda gezdirerek rahatsız edici sıcaklığı uzaklaştırmaya çalıştı. Korktuğu sadece restoran sahiplerinin tepkileri değildi: Madam Incognito'nun tartışmalı yorumları onun profilini yükseltti ama aynı zamanda internette muhalefetin ve hatta tacizin de ilgisini çekti.

Ancak sabit kalması gereken şey gazete işinin vaadiydi. Derin bir nefes aldı ve işi alırsa Carys'in ne kadar gurur duyacağını hayal etti. Bunu bu yüzden yapıyordu.

İnceleme Kırmızı Kedi Kafe

Kırmızı Kedi Kafe'ye giden hiç kimse sessizce oturup kahve içmek için gelmez. Görülmek için geliyorlar. Pastalar ve tuhaf yiyecek kombinasyonları gibi, onlar da umutsuzca dikkat çekmek istiyorlar. Kafenin dekoru vahşi. Bu onu tanımlamanın kibar yolu. Doğrusu, sanki birileri iç mimarlarını ciddi şekilde kızdırmış ve o da geceleyin içeri girip intikam almış gibi görünüyor. Hayvan baskıları ve psychedelic renklerin çatışması migreni tetiklemek için yeterli. Burası kitsch'in araba kazası gibi. Ancak son ziyaretimden bu yana yenilenen sadece dekor değil, menü de değişmiş. Ve tüm yanlış nedenlerden dolayı ayırt edici. Salatalıklı kuzu eti. Gerçekten mi? Ya da muz kabuklu burger? Kim sabah uyandığında "Gerçekten istediğim şey vişneli ve hardallı kek" diye düşünür ki?

Hiç kimse. Özellikle de o yemekleri yiyen hiç kimse.

Bu restoranın hala popüler olması, Paris'i ziyaret eden ve farkında olmadan bir yer meşgul olduğu için iyi olması gerektiğine inanma tuzağına düşen çok sayıda turist kanıtıdır. Daha iyisini bilen bizler, ellerimizde pankartlarla dışarıda durmalı ve bu saf ruhları uyarmalıyız. Açıkçası, onlara bir iyilik yapmış oluruz. Zor kazandıkları paralarını eksantrik karışımlara harcamak yerine, masum kurbanları en yakın ilkokula yönlendirebilir ve orada beş yaşındaki bir sınıfın şunları bulmasını sağlayabiliriz

Eşleştirmeler de aynı derecede saçma. Yaban turpu bezeleri, ahududu çorbası, tatlı patates dondurması.

*Karar: * (bir yıldız)*

Eğer hafif bir eğlence peşindeyseniz, belki de Kırmızı Kedi Kafe ziyaretinize değerlidir. Aksi takdirde, buzdolabınızı açmanızı, bir raf seçmenizi, içindekileri kendilerine sunulan tuhaf kombinasyonda yemenizi ve otuz avro tasarruf etmenizi öneririm.

Carys telefonunu bıraktı ve gözlerini kırptırdı. Sanki birisi eline bir kasma almış, kalbini kazmış ve acımasız sözleriyle kalbini deşmiş gibi hissediyordu. Madam Incognito tekrar gelmişti ve bu eleştiri öncekinden daha da sertti çünkü yaptığı değişiklikleri, dekoru eleştiriyordu ve şef. Emile'in içine işledi. Midesi bulanıyordu.

Belki de arkadaşları ve ailesi onun için endişelenmekte ve yaygara koparmakta haklıydı. Kendi başına idare edebileceğini kanıtlamaya çalışmıştı ama tek başardığı, gayet sağlıklı bir işi mahvetmek ve kârlı bir kafeyi borç batağına sürüklemek olmuştu. Başarısız olmuştu.

Ellerini bıraktı ve etrafına baktı. Madam Incognito kimdi? Mekândan - kendisinden ve ekibinden- bu kadar nefret eden, durmadan eleştiri yağdırarak geri gelen kimdi? Gözleri müşterilerin üzerinde gezindi. Fazla müşteri yoktu. Bir zamanlar kafe saat on birden itibaren dolup taşardı ama şimdi o kadar sakindi ki Emile mutfakta parmaklarını oynatıyordu. Karı bile suçlayamazdı çünkü birkaç gün önce hepsi erimişti. Gözlerini kısarak müşterileri seçti. Şık giyimli ve kaşlarını çatmış konsantre bir şekilde daktilo yazan bir iş kadını, köşede muhtemelen birkaç günlüğüne Paris'te olan Amerikalı bir turist ve Carys'in iki genç kızı. gözleri kısıldı. Aptal bir kız öğrenci numarası olabilir.

Hayır. Bu incelemeler İngilizce yazılmıştı ve kullanılan dil okul çocukları için fazla sofistike, fazla şiirseldi. O zaman başka kim olabilirdi? Birdenbire her yüzde düşmanlık, her müşteri için olası bir neden gördü. Bu eleştirmen isimsiz bir korkaktı. Kimliklerinin bilinmesini *istemiyorlardı*.

Ekranına dokundu ve incelemeyi bir kez daha okudu, göremeyecek kadar hassas olduğu olası bir gerçeği aradı, eleştiriler arasında herhangi bir olumluluk aradı.

Eleştiri. Ama ikisini de bulamadı. Her zaman olduğu gibi kaldı: acımasız, kesici bir parça.

"Carys, nerede-? Aurélie sordu. Carys sıçradı.

"Ne oldu? Aurélie ona baktı. "İyi misin?

'Bu-' Sözleri boğuldu. Sıcak gözyaşları beklenmedik bir şekilde üzerine hücum etti ve onu boğdu.

Aurélie, Carys'in telefonuna baktı. 'Ne oldu? Ailen mi? Kötü bir haber mi aldın?

Arkalarından Emile neler olup bittiğini görmek için ambar kapağına geldi. Carys, "Bir tek yıldızlı eleştiri daha," demeyi başardı. Bu kadar sallantılı olmasından nefret ediyordu.

ses geldi. "Üçüncü.

"Yine Madam Incognito değil mi?

Başını salladı ama artık gözyaşlarını tutamıyordu. Emile ve Aurélie birbirlerine endişeyle baktılar.

Aurélie, "Benimle gel," dedi. Carys'i kolundan tutup arka odaya götürdü. "Orada bekle. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.

Carys oturdu. Onun yanında, kanepede, Raoul kıvrılmıştı, beyaz çizgili turuncu bir toptu. Tek gözünü açtı ve soğukkanlılıkla onu inceledi. "Sen anlamazsın. Kadın suçlayıcı bir tavırla parmağıyla onu işaret etti. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun.

Ama o önemsemi. Çok fazla önemsiyordu. Buraya acıma duygusundan kaçmak umuduyla gelmişken, bu acımasız eleştirinin onu mahvetmiş olması ironikti. Kanepeye yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Kendi kendine, onun durumundaki herkes umursardı, dedi. Kalbini ve ruhunu bu kafeye dökmüştü. Her şeyini vermişti. İşleri yoluna koymak için daha fazla çabalayamazdı. Ama bu berbat eleştiriler gelmeye, müşteriler de gitmeye devam ediyordu.

Mark ve Ingrid bunu okuduklarında çok endişeleneceklerdir. Haklı olarak da. Mesajlarına cevap vermemişlerdi ama yakında döneceklerdi ve Carys kafenin artık kârlı olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ve Carys ne yapacağını bilmiyordu.

Gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kapattı. Bu onun hatasıydı. Çok ileri gitmiş ve çok fazla değişiklik yapmıştı. Bunların iyileştirme olduğuna inanmıştı ama Paris'te bir kafe işletmek hakkında ne biliyordu ki? Tam olarak hiçbir şey ve Madam Incognito'nun bu kötü sözleri yazıp durmasının nedeni de buydu. Onun peşindeydi.

Birkaç dakika sonra Aurélie elinde şekerlemelerle dolu bir fincan sıcak çikolatayla yeniden ortaya çıktı. "Al. Bunu iç."

Carys minik beyaz şekerlemelere baktı ve daha da tıklandığını hissetti. Liberty üzgün olduğunda tam da böyle bir şey yapardı. Gözyaşları daha hızlı aktı.

Bu arada Aurélie eleştiriyi okudu. Okumayı bitirdiğinde alçak sesle ıslık çaldı. 'Bu çok kötü. Çok kötü.

Carys acı acı güldü.

Kedi gözlerini açtı, onlara kendisini rahatsız ettiklerini belli eden mağrur bir bakış fırlattı, sonra koltuktan aşağı atladı ve dışarı çıktı.

Aurélie onun bulunduğu çukura oturdu. "Ne zaman duracak?" "Durmayacak. Bizim için uğraşiyor."

'Onu görmezden gelmeliyiz. Ne olursa olsun devam edin,' dedi Aurélie.

"Yapamayız," dedi Carys sessizce. "Her geçen gün daha da sessizleşiyoruz. Aurélie de aynı fikirdeydi. "Eskiden çok kalabalıktı.

Carys yüzünü buruşturdu. Ingrid ve Mark eve geldiklerinde ne olacaktı? Çok kızacaklardı. Ve hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Kırmızı Kedi Kafe'yi başarılı kılmak için yıllarca zaman ve para harcamışlardı. İlk geldiğinde buranın ne kadar kârlı olduğunu düşündükçe utanıyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmıştı. 'Bu şekilde devam edemeyiz Aurélie. Açık kalmamız bize pahalıya patlıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

'Her gün zarar ediyoruz. Aralık ayının yılın en yoğun ayı olacağını düşünmüştüm ama para kaybediyoruz.

Kızın gözleri irileşti ve Carys kafeyi bu noktaya getirdiği için üzerine suçluluk ve utanç yağarken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Mark ve Ingrid yeni yılda dönene kadar burada kalması gerekiyordu ama işlerinin daha fazla borç batağına girmesine izin veremezdi.

Tek bir çözüm vardı. Kafe Noel arifesinde kapanmak yerine şimdi kapanmak zorundaydı.

Mbugün erkendi. Telaşsız bir şekilde dairesinden çıktı ve merdivenlerden aşağı indi, Madam Parot'nun kapısına baktı, kapının açılması için bir gülümseme hazırladı

açıldı ve onun adını söyledi.

Ama merdivenin kıvrımına ulaştığında kapı gıcırdamadı ve kimse ona seslenmedi. Durdu ve bekledi. Saatini kontrol etti: işe gitmek için yola çıkmadan önce hâlâ bolca vakti vardı.

Ama deniz mavisi kapı kapalı kaldı.

Cesareti kırılmıştı ve her adımda bir ayağı vardı, tereddüt etti. Geri dönmeli miydi? Kızın iyi olup olmadığını kontrol etmeli miydi?

Alt katta, köpeği olan kadın dışarıdan içeri girdi, Chihuahua'sı merdivenleri süpüren kapıcıya havlıyordu.

Mat devam etti.

Hiçbir şey için endişelenmiyordu. Belki de Madam Parot sonunda sabahların onun için iyi bir zaman olmadığını anlamaya başlamıştı.

Carys

Tşapka gecesi, Carys kapıları kilitledi. Raoul kedi kutusunu tırmalıyordu ve çıkardığı gürültüden mutsuz olduğu anlaşıyordu.

Sadece o değildi. Aurélie ve Emile'in itirazları hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *Bunu yapamazsınız! İnceleme yüzünden üzgünsün. Karar vermeden önce bir düşün. Ingrid ve Mark'ı ara!*

Defalarca denemişti ama ne telefonlarına ne de e-postalarına cevap vermemişlerdi, bu yüzden Carys kararından vazgeçmemişti. Çalışanlarına ödeme yapmış, tüm teslimatları iptal etmiş ve kapıya bir tabela asarak insanlara kafenin Noel için erken kapandığını söylemişti. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğundan emindi. Ingrid ve Mark yakında geri dönecekti ve bu arada borçlarını daha fazla artıramazdı.

Madam Incognito memnun olacaktı. O kazanmıştı. Carys'i kırmıştı. Carys eve doğru yürüdü, hâlâ gözyaşlarını siliyordu ve stüdyosunda Raoul'u serbest bıraktı. Kafesinden fırladı ve pencereye doğru koştu. Kapalı olduğunu görünce kapıyı denedi. Sonra odanın içinde zigzaglar çizerek umutsuzca

bir çıkış yolu arıyordu. "Üzgünüm Raoul, ama seni orada yalnız bırakamazdım.

Kadın kum tepsisini koydu, ama o tepsiye sert bir bakış fırlattı, sonra da kadının ayakkabısına doğru yürüdü ve içine işedi.

Yatağa uzandı. Bu gece Mat'la buluşacaktı ama önce kafenin sosyal medya hesabını güncellemesi ve neden kapandığını açıklaması gerekiyordu:

Kafeyi kapatırken büyük bir üzüntü duyuyorum. Ekibim son birkaç haftadır çok sıkı çalıştı, ancak bu eleştirmen bizi seçmeye ve yaptığımız her şeyi baltalamaya niyetli görünüyor. İşlerimiz zarar gördü ve daha fazla dayanamayacağım. Dürüst olacağım: Kalbim kırıldı.

Başkalarının eleştirileri olmadan da kendimize karşı yeterince sertiz, bu yüzden kelimeleri silah olarak kullanmayın.

Düşüncelerinizi kendinize saklayın ve nezaketi iyi bir yiyecekmiş gibi yayın. Etrafınızdakileri besleyin ve yetiştirin.

İşini bitirdiğinde telefonunu bir kenara bıraktı ve uzandı. Şimdi ne yapacaktı? Noel için Willowbrook'a geri mi dönecekti, yoksa temelli mi?

O yapamazdı. Paris'te yaşamak inanılmaz bir deneyimdi ve Mat'tan ayrılmak istemiyordu. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve kalbi ağırlaşmıştı.

Yine de yakında Mat'le görüşecekti ve bu ihtimal moralini biraz düzeltmişti. Ona her şeyi anlatacaktı: işi nasıl kaptığını, kötü eleştirileri, işin nasıl battığını. Ona karşı dürüst olacaktı ve eğer bu ona çocuk eldivenleriyle davranmaya başlaması anlamına geliyorsa, belki de bu o kadar da kötü olmazdı.

Tabii ki onu aynı gözle görmeyecekti. Onun hakkındaki gerçeği biliyordu. Ama dibe vurduğunuzda, daha fazla düşemezsiniz, değil mi?

Meve gitmek için acele ediyordu. İşler çok yoğundu ve kendine ayıracak bir dakikası bile olmamıştı. Telefonuna hızlıca bir göz attı.

Öğle yemeğinde sandviç dükkanında kuyruğa girmiş ve incelemesinin çok ilgi çektiğini görmekten memnun olmuştu. Daha sonra oturup yorumları daha dikkatli okuyacaktı ama şimdilik eve gitmesi, duşa girmesi ve saat yedi buçukta Carys'le buluşması gerekiyordu.

"Mösyö Devine!

Kapıcı onu fark edince omuzları çöktü. Aceleyle dışarı çıktı. "Bu paketi Madam Parot için yukarı çıkarabilir misiniz? Paketi ona doğru itti.

"Sorun değil," dedi ve kapıdan merdivenlere daldı, onu daha fazla bekletmediği için rahatlamıştı. Mektubu teslim etmek ona arkadaşını kontrol etme şansı da verecekti. O sabah onu neden durdurmadığına dair bir açıklaması olacağından emindi. Belki de alışveriş ya da bir randevu için erken çıkmak zorunda kalmıştı.

Ama zilini çaldığında cevap gelmedi.

Kapıyı çaldı ve televizyonun sesini dinledi - ama hiçbir şey duymadı. Belli ki evde değildi. Boş ver, diye düşündü, merdivenlerin son basamağını hızla çıkarak. Çıkarken tekrar deneyecekti.

Yediden hemen önce döndü. Saçları yeni yıkanmış ve en şık gömleğini giymişti. Ne olursa olsun, onun kendisini tutmasına izin vermeyecekti. Carys'e geç kalmasının imkânı yoktu.

Ama yine cevap gelmedi. Bir şey duyduğunda dudağını çiğniyordu.

"Madam Parot?" diye seslendi ve kulağını kapıya dayadı.

Boğuk bir ses.

Ensesinden aşığı buzlar süzöldü. Yanlış bir şeyler *vardı*. Bunu anlaması gerekirdi. Merdivenlerden koşarak indi ve kapıcının kapısına vurdu.

"Neler oluyor?" diye öfkeyle söze başladı, sonra adamın yüzünü gördü.
'Oh. Mösyö

-'

"Madam Parot'nun dairesinin anahtarı sizde var mı?" dedi aceleyle.

'Kapıya cevap vermiyor. Bir sorun var.

Anahtar mı? Evet, bende var.' Bir sıra kancaya döndü ve birini seçti.

"Ama öylece-

Mat onu elinden kaptı ve omzunun üzerinden "Acil bir durum var" diye seslenerek koştu.

Dairenin içinde bir sağı bir sola baktı. 'Madam Parot? Neredesiniz? İyi misiniz?'

"Mathieu. . .' Yan odadan belli belirsiz bir ses geldi.

Hızla içeri girdi. Madam Parot'nun minik figürü yerde kıvrılmıştı. Hiç hareket etmiyordu. Ona doğru koştu. Ona ulaştığında nabzı kulaklarında çınılıyordu.

"Mathieu," diye fısıldadı iç çekerek.

"Ben buradayım. Merak etme," dedi, hayatta olduğı için rahatlamıştı ama hareketsizliğı ve yer yer lavanta rengine çalan solgun teni onu dehşete düşürmüştü. Onun elini kavradı. Buz gibiydi.

Kapıcı nefes nefese geldi. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

"Ambulansa ihtiyacımız var, çabuk. Sabit hattı işaret etti.

Kapıcı ahizeyi kaptı.

Mat tekrar Madam Parot'ya döndü. Gözleri kapalıydı ve eli onun elinin içinde gevşekti. Kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. "Yardım geliyor Rosette," dedi ve kanepeden bir çal alıp battaniye gibi kadının üzerine örttü.

Kadın, adamın duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Arkasında, kapıcı yüksek sesle acil servisle konuşuyordu.

"Tekrar söyler misin?" Duymak için

başını eğdi. "*J'ai peur, Mathieu.*

Korkuyorum.

Yutkundu. "İyi olacaksın," dedi ona ve elini sıktı.

"Ölmek istemiyorum. Henüz değil. Sesi küçüktü ve kenarları yıpranmıştı.

"Ölmeyeceksin. Monopoly tahtasına baktı. "Ölemezsin.

Bir sonraki geçişinizde almanız gereken onca para var, unuttunuz mu?

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve kalbi sertçe çarptı.

Carys

Carys parkın girişini adımladı. İyi aydınlatılmıştı ve cadde trafikle doluydu ama yine de bir tedirginlik hissetti.

Saatini tekrar kontrol etti. Mat neredeyse bir saat gecikmişti. İki sesli mesaj bırakmıştı ama cep telefonunu tekrar aradı.

Cevap yok.

Kaldırımında volta attı. Vitrinlerdeki Noel ışıkları kaleydoskopik bir gökkuşağı gibi yanıp sönüyordu ama ilk kez onların bayram neşesini hissetmiyordu. Ne olmuştu? Mat neredeydi? O iyi miydi?

Ya onu ektiye? Ya bu sonuysa? Bugünün daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü - ama yanılmıştı. Yolun karşısındaki devasa binalara baktı. Binalar tepesinde belirdi ve kollarını kendine doladı.

Bütün gece orada bekleyemezdi. Telefonunu son bir kez kontrol ettikten sonra gitmeye karar verdi. Mat'te numarası vardı, nerede yaşadığını biliyordu. Onu görmek isterse bulurdu. Metro istasyonuna doğru yürürken omuzları çöktü. Koca şehirde kendini hiç bu kadar yalnız, bu kadar küçük ve önemsiz hissetmemişti.

Carys

WCarys huzursuz bir gecenin ardından uyandığında (Raoul'un yüksek sesli protestoları da buna yardımcı olmamıştı) bir sürü cevapsız arama ve Mat'ten gelen bir mesajla karşılaştı: *Carys, Randevumuzu kaçırdığım için çok üzgünüm. Acil bir durum vardı. Lütfen açıklamama izin ver.*

Acil bir durum mu? Bunu biliyordu. Mat iyi bir nedeni olmadan onu asla ekmezdi. O iyi miydi? Onu aradı ve hemen telefonu açtı.

"Carys, çok üzgünüm," dedi. Carys onun sesindeki nefes nefese kalmış aceleciliği ve pişmanlığı duydu.

Ayağa kalktı ve Raoul'un kapıda uzun ve derin pençe izleri bıraktığını fark etti - bunu nasıl tamir edecekti? - Ama şu anda asıl endişesi bu değildi. "İyi misin?

"Ben iyiyim. Ama Madam Parot düştü. Onunla birlikte hastaneye gitmek zorunda kaldım. Onu bırakamazdım - çok korkmuştu Carys - ve sana mesaj gönderemedim telefonumun şarjı bitti. . . '

Gece olanları anlatmayı bitirdiğinde Carys gülümsedi. Yaşlı bir komşusunun yanında böyle kalabilecek, ambulansa elini tutup onu teselli edebilecek kaç erkek tanıyordu? Ona sarılmak istedi.

"Ne?" diye sordu. 'Neden sessizleştin? Kızgınsın, değil mi?' "Hayır," dedi hızla. "Hiç de kızgın değilim. Etkilendim. Sen bir bir tür. Yaptığın şey çok iyiydi.

Ambulans çağırmak mı? Pek sayılmaz. Kim olsa aynısını yapardı.'

Onunla kaldın. Kalmak zorunda değildin. Bunu yapmış olman harika. Göğsü sıkıştı. "Bana bir şey olursa, senin de yanımda olacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Hastanede olduğunu düşündü ve ürperdi. Hiç kimse böyle bir zamanda yalnız kalmamalıydı.

Sonra dün yaşadığı krizi hatırlayınca üzerine kara bulutlar çöktü. "Mat, seni görebilir miyim?"

"Evet. Ne zaman?"

"Şimdi."

Evlerinin ortasındaki küçük bir parkta buluştular. Oraya önce Carys gitmiş, birkaç dakika sonra da Mat koşarak gelmişti.

Mat onu görür görmez, "Üzgünsün," dedi. "Neyin var? Ona sarıldı, onun sağlam bedenini kendi bedeninde hissetmekten çok memnundu."

Geri çekildi ve kadının omuzlarını elleriyle tutarak yüzüne yakından baktı. Makyajla bile şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleri için yapabileceği pek bir şey yoktu. "Ne oldu? Anlat bana."

Dudağını ısırdı. Dün gece ona her şeyi anlatmaya niyetlenmişti, ilk incelemenden itibaren, ama şimdi oradaydı, onunla yüz yüzeydi, itiraf etmeye cesaret edemiyordu. Kaşlarını çatarak ayak parmaklarına baktı. Acıya, çalışanlarını hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğu utanç ve işe blöf yaparak girdiği için duyduğu pişmanlık da karışmıştı. Mat'in onun bu yönünü görmesini istemiyordu. O iyi bir insandı. Her şeyi ne kadar berbat ettiğini bilmesini istemiyordu.

"Anlat bana, Carys. Belki yardım edebilirim."

Parmaklarını kucığında çevirdi ve üzgün bir şekilde, 'Yapamazsın. Hiç kimse yapamaz.'

Hayal kırıklığını gizleyemedi ve geçmişiyle ilgili sorularını nasıl geçiştirdiğini hatırladı. Muhtemelen başka bir sır daha diye düşünüyordu.

'İş bu,' dedi iç çekerek. 'Her şeyi berbat ettim ve şimdi burayı kapatmak zorunda kaldım. Yeni bir iş bulmam gerekecek.'

"Seni kovdular mı?" Belli ki şok olmuş ve kızmıştı.

"Hayır," dedi hızla.

"Sonra ne oldu?"

Bir an gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı ama uykusuzluktan beyni allak bullak olmuştu. Onları tekrar açtı. 'Mat, hazır değilim'

Henüz konuşmak istemiyorum. Sadece - seni görmeye ve diğer her şeyi unutmaya ihtiyacım vardı.

'Ama üzgünsün. Yardım etmek istiyorum. Adam nazik bir parmağını kızın yüzüne dokundurunca kız eğildi ve adamdan yayılan endişeye minnettar oldu. Willowbrook'tan kaçmıştı çünkü herkesin sürekli yaygara koparması onu boğulmuş hissettirmişti ama şimdi birinin onu umursamasına çok minnettardı.

Uzun bir an boyunca başını omzuna yasladı ve kadın onun sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. Kafe yüzünden kalbi hâlâ paramparçaydı ama bu yakınlığa tutunmuştu. Ne olursa olsun, en azından Mat vardı.

'Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Sana bunu yapanı bulabilseydim-' Bocaladı.

Kıkırdadı. "Ne? Düelloya mı davet edeyim?"

"Evet!" Güldü ve alınları birbirine değdi. Geri çekildi. 'Cidden, yapardım. Senin için.

Bakışları kilitlendi ve kalbi katlandı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu. "Bir şeyler olmalı.

Gizemli eleştirmen yazmayı bıraksın diye mi? Kahrolası ılık kahvesini zehirlemek mi? "Sadece sen ol. Benimle başka şeyler hakkında konuş, unutmama yardım et.

'Tüm yapabileceğim bu mu? Dikkatini dağıtmak mı?"

'Sen hayatımdaki tek iyi şeysin. Seni görmek beni çok mutlu ediyor ve - ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Sadece seninle olmanın tadını çıkarmak ve diğer her şeyi unutmak istiyorum.

İlk kez etraflarında olup bitenleri fark etmeye başladı. Şişirilmiş bir topu kovalayan birkaç küçük çocuk, ağaçtaki bir kuşu izlemek için yürüyüşlerine ara veren yaşlı bir çift.

Mat ona döndü, gözleri birden parladı. "Biliyorum," dedi. "Hadi gidelim.

"Gitmek mi?"

Tatildeyim. Önümüzdeki hafta iznim var. Güneye gidebiliriz. Provence'a.'

Çok cazipti ama iç çekti. "Yapamam. Hiç param yok. Son maaşını kafe çalışanlarına Noel ikramiyesi ödemek için kullanmıştı. Kapanış onun hatasıyken bunu kaçırmaları adil değildi.

Mat bir dakika d      . 'O zaman benim dairemde tatil yaparız. Saklanırsınız, arkadaşlarımıza ve ailemize   bekeden ayrıldı  ımızı s  yleriz ve bir hafta boyunca telefonlarımızı kapatırız. Paris'i ke  feder, turistler gibi ya  arsınız. Cimri turistler," diye ekledi ve kadın g  ld  . "Sadece sen ve ben.

Bunu d      rken duda  ını ısırđı. Telefonunu ve Madam Incognito'ya dair t  m izleri kapatma d      ncesi cazip geliyordu. Neden olmasın? Kafe zaten artık kapalıydı. Ingrid ve Mark Noel'den sonra d  nene kadar yapabilece  i ba  ka bir   ey yoktu.

"Sen ne d      yorsun? Mat sordu. 'Sadece sen ve ben olaca  ız. D  nyanın en g  zel   hrinde birlikte kaliteli zaman ge  irece  iz.

Sadece bir an daha teredd  t etti ve y  z  ne bir g  l  mseme yayıldı. 'Tam da ihtiya  ım olan   ey bu. Hadi yapalım   u i  i.

Miştten aceleyle eve döndü. Bu sabah buluştuktan sonra o ofise gitmiş, Carys de toparlanmak için eve dönmüştü ama bu akşamdan itibaren birlikte geçirecekleri zaman başladı. Sabırsızlanıyordu.

Telefonu çaldı ve Mat hemen kontrol etti. Carys mi?

Hayır, broadsheet editörüydü. Mat ona mesaj atarak bir sorun çıktığını ve önümüzdeki hafta değerlendirme yazısı gönderemeyeceğini açıklamıştı. Şimdi cevap geldi: *Eleştirileri durdurmayın! İvmeyi korumalısın.*

Hayır. Carys'in ona ihtiyacı vardı. Bir gazetede çalışma hayali onun için dünyalara bedel olsa da, Carys kadar önemli değildi.

Ara vermesi gerektiğine dair kibar ama kesin bir cevap yazdı ve telefonunu kapattı. Bu sefer Carys'le ilgili olacaktı. Sadece ikisiyle. Dün onun gözlerinin içine bakıp bir dünya acı gördüğünü unutamıyordu. Onun için endişeleniyordu. Ama başvurduğu kişinin kendisi olması onu heyecanlandırmıştı.

Unutmama yardım et.

Son derece bağımsız biriydi. Sık sık yardım istemediği hissine kapılmıştı, bu yüzden ona ulaştığı için ayrıcalıklıydı. Ama yine de onu üzen şey hakkında konuşmasını diliyordu. Sırları konusunda ona güvenmesi için ne gerekiyordu?

Carys küçük bir bavul dolusu kıyafetle Mat'ın evine geldi. Mat onu apartmana soktu ve Arys asansörle beşinci kata çıktı. Raoul'u Emile'e bırakmıştı ve Léo iyi olup olmadığını kontrol etmek için mesaj attığında, ona bir mola vermeyi dört gözle beklediğini ve dönene kadar telefonunu kapatmayı planladığını söylemişti. Hâlâ eleştirileri ve kafeyi düşünmeden edemiyordu. Zihni ağrıyan bir diş gibi onu dürtüp duruyordu, sonra hemen geri çekiliyor.

Ama bu hafta unutmakla ilgiliydi ve umarım Mat bunu yapmasına yardımcı olacaktı. Hayatı seven, mutlu, kendine güvenen, dışa dönük bir kadın olan Carys olmanın tadını çıkarmak istiyordu. Gizemli eleştirmenin onu büzüştürüp kıvrandırmasından, Carys'in kafeyi iyileştirmek için yaptığı her girişimi kötü sözleriyle kesip atmasından nefret ediyordu. Bu hafta Madam Incognito'nun hayatını etkilemesine izin vermeyecekti.

Mat onu kapıda bekliyordu. Asansörden çıktı, yüzü gülüyordu. 'Ah, merdivenleri tırmanmak zorunda olmamanın mutluluğu. Neden benim binamda altıncı kat için asansör yok? Her gün o merdivenleri tırmanmak beni öldürüyor. 'Çünkü eski personel lojmanlarında yaşıyorsunuz. Aynı bir asansör kullanıyorlardı.

Bina sakinleri daha geniş olan ana merdivenleri kullanırken, binada dolaşmak için merdivenleri kullanıyorlardı. Artık sık sık asansörleri de var.

"Gerçekten mi?

'Paris'teki apartman bloklarının en üst katları hep aynıdır - *chambres de bonnes*. İronik bir şekilde, özellikle öğrenciler ve gençler tarafından ya da tatil amaçlı kiralanmak üzere son derece rağbet görüyorlar. Tek dezavantajı çok erişilebilir olmamaları.

"Yani burada kalarak dünyaya açılıyorum.

Adam güldü ve kapıyı arkasından kapattı. Çantasını yere bıraktı ve etrafına baktı, aniden biraz gergin hissetti. Birlikte hiç bu kadar çok zaman geçirmemişlerdi. Hiç yatıya bile kalmamışlardı. 'Nasıl bu kadar güzel bir dairen var? Babanın mı?'

"Hayır," dedi. 'O benim. Annemindi ve o öldüğünde bana miras kaldı.

"Ah, özür dilerim. Onun eline dokundu. "Ayağımı soktum.

'Hiç de değil,' dedi. 'Doğruyu söylemek gerekirse, sadece benim için biraz büyük. Bir arkadaşımın olması güzel olacak. Onu öptü, sonra saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Nasılsın?

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim. İlgisi için minnettar olmasına rağmen, onun üzerine titremeyeceğini umuyordu. Konuyu değiştirmek için koridoru işaret etti ve muzipçe sordu: "Peki, uyku düzeniniz nasıl? Gülümsemesinin ardında bir parça utangaçlık vardı. Daha önce bir erkekle yatma konusunda hiç utangaç olmamıştı ama Mat'le her şey farklıydı.

"İki yatak odam var, yani tamamen size kalmış.

Yanakları pembeleşti ve Carys sırtıttı. Bu onunla yatmak istediği anlamına mı geliyordu? Öyle olmasını umuyordu. "Bu tamamen *bize* bağlı," diye düzeltti. Onunla yatmak istiyordu, üzgün olduğu için değil. Onu uzun zamandır istiyordu. O ne zaman yanında olsa vücudu uğulduyor ve ona daha yakın olmak için yanıp tutuşuyordu. Bütün bir haftayı birlikte geçirme ve onu her anlamda daha iyi tanıma ihtimali onu çok heyecanlandırıyordu.

O da sırtıttı, sonra boğazını temizledi. 'Şimdi ne yapmak istiyorsun? Eyfel Kulesi'ndeki Village de Noël'i ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm ama yorgunsan onun yerine sakın bir akşam geçirebiliriz.

"Yorgun değilim," dedi çabucak. "Hadi gidelim.

Metroya binip nehre gitmişler, sonra da oradan yürümüşler. "Paris'te pek çok Noel pazarı var ama burası en sevdiklerimden biri," diye açıkladı.

Nedenini görebiliyordu. Eyfel Kulesi gece gökyüzüne karşı bir fener gibi altın renginde parlıyor, sıra sıra dizilmiş ahşap dağ evleri müzik ve sohbetle uğulduyordu. Izgara et ve kızarmış çörek kokusu havayı dolduruyordu. Carys ve Mat

el sanatları ve süs eşyaları satan tezgahları keşfederek başladı. Renkli mumlara ve takılara bayıldı ve Mat geleneksel kıyafetli insanların küçük kil heykelciklerinin satıldığı bir stantta oyalandı. "Bunlar Provence'tan *santonlar*," diye açıkladı, "büyüdüğüm yerden.

"Bunlar süs eşyası mı? Yaklaşık sekiz santim yüksekliğindeki küçük heykelcikler gitar, odun baltası ya da meyve sepetleri tutuyordu.

'Evet. İnsanlar bunları evlerinde sergiliyor ve geleneksel Provençal yaşamını temsil ediyorlar. Ben küçükken büyükannemde bunlardan vardı," dedi sevgiyle. Sonra gözleri büyüdü. Elinde bir kuzu tutan bıyıklı bir adam figürüne dikkatle baktı. "Aslında, tıpkı bunun gibi bir tane vardı.

Sıra sıra dizilmiş tezgâhların arasından geçerken Fransızların *vin chaud* dedikleri sıcak şarap için durakladılar. Mat onlara birer ekmek arası sosis aldı. "Mm, bu güzel," dedi ilk ısırıkta.

"Şaşırmış gibisin.

"Öyleyim. Sokak tezgâhlarından asla yüksek beklentilerim olmaz ama burada, Fransa'da daha iyi bilmem gerekir. En beklenmedik yerlerde bile mükemmel yemekler olabilir.

Carys başını salladı ama aklı Emile'in lezzetli yemeklerine ve tek yıldızlı eleştirilere gitti. Madam Incognito'nun şimdi nerede olduğunu, bir sonraki kurbanının hangi lokantada olacağını ve neye benzediğini merak ediyordu. Carys ona kafede yüzlerce kez hizmet etmiş olabilirdi ama hiçbir fikri yoktu.

Mat rulosunu yere bıraktı. Yaklaştı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu beklenmedik bir şeydi ve dokunuşu elektrikliydi. Gülümsedi, sonra eğilip onu usulca öptü. Kızın vücudu karşılık olarak parıldadı. Gözlerini kapadı ve öpücüğü derinleştirdi.

Geri çekildiklerinde, "Bu ne içindi?" diye sordu, "Üzgün görünüyordun.

"Öyle mi yaptım?

"Ve benden unutmama yardım etmemi istedin. Ben de sadece emirleri uyguluyordum.

Yine de ...' diye göz kırptı Ben de oldukça keyif aldım.

Güldü. Adam haklıydı. Bir an için Madam Incognito'yu hiç düşünmemişti ve bu hafta tam da bunu başaracağını umuyordu. Onu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

muhteşem anlamlı gözleri. Kendi kendine, Madam Incognito'yla olan şeylerin geçeceğini söyledi. Mark ve Ingrid'den özür dileyecek, sonra da başka bir iş arayacaktı. Paris'te kalmak istiyordu, eve dönmeye hazır değildi. Orada yaşamayı seviyordu ve kafede çalışmak ona çok şey öğretmişti, her ne kadar kötü bitmiş olsa da.

Atlatacaktı ve atlattığında daha güçlü çıkacaktı, bundan emindi.

A Eve doğru yürürlerken Mat gizlice Carys'i izledi. Kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sormak istedi ama telaştan hoşlanmadığını hissetti, bu yüzden sessiz kaldı. Gülümsüyordu ve normalden daha durgun olmasına rağmen rahatlamış görünüyordu.

O da öyleydi. Fransa'da Noel'i çok severdi. Aile için, çocuklar için, eve dönmek için bir zamandı. Paris'te hiç ailesi olmamasına rağmen anıları vardı.

Carys, "Şimdi kendimi gerçekten Noel havasında hissediyorum," dedi. "Yarın ne yapmak istiyorsun?"

Birlikte geçirecekleri hafta için birkaç fikri vardı. 'Sürpriz olarak kalmasına ne dersin? Paris'te büyümlü bir gizem turu yapabiliriz. Tabii listende ziyaret etmek istediğin yerler yoksa.

"Gizemli bir tur kulağa çok daha heyecan verici geliyor. Onun elini tuttu. Parmakları onunkilerde sıcacıktı ve vücudu ihtiyaçla uğulduyordu. Onu istiyordu. Ama onun da bunu isteyip istemediğini nasıl soracağını bilmiyordu. Uyku düzenini sormuştu ama üzgündü, en savunmasız anındaydı. Yine de aralarındaki karşı konulmaz çekim haftalardır yüzeyin altında kaynayıp duruyordu.

Dairesine döndüklerinde paltolarını ve botlarını çıkardılar. "Aç mısın?" diye sordu. "İstersen hızlı bir akşam yemeği hazırlayabilirim?"

"Kulağa hoş geliyor.

Biftek ve salatadan oluşan basit bir yemek pişirdi, kırmızı şarapla servis etti ve mum ışığında yediler. Mat onun iş yerinde neler olduğunu bir kez daha merak etti. Ama onun "*Unutmama yardım et*" yakarışı aklına kazınmıştı. Onun acısına bir yenisini eklemek istemiyordu. Onun incindiğini görmek, kendisinin incinmesinden daha kötüydü.

"Bu sadece mutluluk," dedi boş tabağını iterek ve sandalyesinde arkasına yaslanarak. 'Tam da ihtiyacım olan şey. Her şeyden uzaklaşmak için. Sadece ikimiz. Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri parladı ve gülümsedi.

Kalbi yerinden fırladı. Ama o sadece bu krizi atlatmak için yaslanması gereken bir koltuk değneği miydi? Şarabını yere bıraktı. "Balkona gel," dedi. "Yıldızları izleyelim. Uzun pencereleri açtı ve onu dışarı çıkardı. "Parktaki kadar karanlık değil ama manzara buradan da fena değil. Onu sıcak tutmak için kollarını ona doladı. Yıldızlar göz kırptı, göz kırptı ve gözleri yavaşça alıştıkça daha fazlası belirdi.

"Takımyıldızlardan herhangi birini hatırlayabiliyor musun?" diye sordu. "Pek değil," diye itiraf etti.

'Önemli değil. Onları izlemek çok güzel. İsimlerini bilmeme gerek yok.

"Evet." Bakışlarının, üzerindeki parıltının iğne uçları ve iliklerinde dolaşmasına izin verdi. Her şey ne kadar uzaktaydı, galaksiler arasındaki tüm bu boşlukta dünya ne kadar küçüktü, kendisi ne kadar küçüktü, yine de bağlantı ve gerçekten yaşama duygusu hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Onunla yüzleşmek için döndü. Gözlerinin beyazı ve gülümsemesi gecenin içinde birer fener gibiydi.

"Bu çok samimi. Gülümsedi.

"Öyle. Sesi cüretkârdı. Saf Carys.

Kasları gerildi. Saçlarını gözlerinden geriye doğru okşadı. "Carys, ben . . .' Yutkundu. "Ne?

Onun geri çekildiğini hissetti. Onu tekrar evine davet ettiği ve çalışması gerektiği için reddettiği zamanı hatırladı. Çok incinmiş görünüyordu. Ona bir daha teklif etmemişti ve o da kendini tutmuştu çünkü onunla nerede duracağından emin değildi. Ama ondan yardım isterken bir şeyleri yıkmış, aralarını açmıştı.

Söylemek istediği şey riskliydi ama onu zorluyordu. Daha fazla ertelenemezdi. "Bunu uzun zamandır istiyordum," diye sessizce itiraf etti.

"Bu mu?

"Sen.

Bir moped ana yol boyunca hızla ilerliyor ve arabalar daha sessiz bir şekilde yanından geçiyordu. Şüphe onu dürttü. Onun kendisine karşı olan duygularını yanlış yorumlamadığını umuyordu. Carys ileri görüşlüydü. Eğlenceliydi. Belki de herkese karşı böyleydi. Nefesini tuttu, onun konuşmasını bekledi.

"Ben de öyle," dedi sonunda. Ses tonu alışılmadık derecede ciddiydi. 'Ama . . . Korkuyorum.

Geri adım attı. Anlamamıştı. O korkusuzdu. "Korkusuz mu?

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve onu kendine çekmek için uzandı. "Açıklaması zor ama sahip olduğumuz şey o kadar özel hissettiriyor ki onu bozmaktan korkuyorum.

Göğsü sıkıştı. "Benimle yatmanın bunu bozacağını mı düşünüyorsun?" "Mantıklı değil, biliyorum.

Hayal kırıklığı derinlere daldı. Ne bekliyordu ki? Carys onun liginin çok dışındaydı. Cesur, gözü pek ve zekiydi. Mat'ın gözlerindeki acıyı görmüş olmalıydı ki hemen ekledi: "Böyle hissetmemin tek nedeni şu anda sahip olduğumuz şeyin çok mükemmel olması. Mat, bilmelisin ki ben ...' sözlerini bitirecek cesareti toplamadan önce dilini dudaklarında gezdirdi. . başka hiç kimse için böyle hissetmedim.

Mat'ın kalbi yerinden fırladı. İçine bir sevinç dalgası yayıldı. 'Ben de öyle. Sahip olduğumuz şey çok değerli. Onun gözlerine bakarken, yıldızların minik pullar gibi gözlerine yansıdığını görünce, duygularının ne kadar derin olduğunu fark etti. Şimdiye kadar herhangi birine karşı hissettiklerinden çok daha derin. Ve belki de bu geceye kadar duygularının tam olarak yeşermesine izin vermeye cesaret edememişti. Belki de yıllar içinde kalbini gizli tutmak, onu elinden geldiğince korumak alışkanlık haline gelmişti.

Ama Carys'e güveniyordu ve şimdi onun da aynı şeyi hissettiğini bildiğinden, bunu başarabileceklerine dair içinde bir umut doğmuştu.

"Peki ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" O da istemediği sürece bunu istemiyordu.

Gülümsemesi yavaştı ve gözleri umutla parlıyordu. Dudaklarını onunkilere değdirdi. Adamın içinde küçük elektrik kıvılcımları çaktı. Öpüşme uzun, yavaş ve duygusaldı ve kız geri çekildiğinde bitmesini istemedi.

'Hayat korkuyla yaşamak için çok kısa,' dedi. Sesi alçak ve boğuktu.

Kadın adamın yanağına dokundu ve adam gözlerini kadının kadifesine kapadı.

parmakları. Nefesini tuttu, arzunun ipeksi ağına yakalandı. "Seni istiyorum, Mathieu Devine.

Sevinç içinde havai fişek gibi patladı. Bu büyük bir adımdı. Riskli hissettiriyordu. Ama onu tekrar, bu sefer daha aç bir şekilde öptüğünde, parmaklarını saçlarına geçirdiğinde, vücudunu onunkine bastırduğunda, böylece kalçaları birleştiğinde ve ısı onun içinden akıp gittiğinde, güçlü ve durdurulamaz, endişeleri eridi ve ihtiyaç devrildi. Daireye döndüklerinde, öpüşmelerinin arasında nefes alıp verdiler. Kadın kemerini kurcalarken adam havayı içine çekti. Adam başparmağını göğsünün üzerinde gezdirip başını eğerek sütyeninin dantelli kenarını öptüğünde nefesi kesildi. Onu yatak odasına götürdü ve tekrar öptü. Vücudu ne zamandır bunun için ağlıyordu? Birine bu kadar ihtiyaç duymak nasıl mümkün olabilirdi? Yine de, elbisesini çözüp ayaklarının dibine dökülmesine izin verdiğinde, pürüzsüz teninin görüntüsü ihtiyacı daha da sıkılaştırdı.

"Carys," diye fısıldadı boynuna doğru ve eşarbını çözmek için uzandı.

Kızın eli onu durdurmak için havaya kalktı ve adam dondu kaldı.

Gözlerine bakabilmek için geri çekildi ve korkuyu gördü, hayaletleri gördü. İçinden geri çekilmek geldi ama bunu yapamazdı. Cesaretini topladı. "Eğer bunu yapacaksak," dedi nazikçe, "tamamen yapmalıyız.

Gözlerini kırptırdı.

Devam etti, 'Yara izin çok güzel. Bu senin bir parçan. Carys, seninle sevişmek istiyorum - her şeyinle.

Tereddüt yüz ifadesini gölgeledi ve onu çok fazla zorlamadığını umarak bekledi. Ama konuşulmamış sırların artık aralarına girmesini istemiyordu. Kadın hâlâ bir şey söylemedi.

"Bana söylemeye hazır olmadığın hiçbir şeyi söylemeni istemiyorum ama artık yarani benden saklamana gerek yok. Nefesini tuttu.

Gözlerinde korku titreşti, sonra yavaşça eşarbı çözdü.

Kırmızı saten dalgalanarak ayaklarına değdi ve onu tekrar öpmek için eğildi. Onu nazikçe döndürdü ve parmağını yara izinin üzerinde gezdirerek ne kadar parlak ve pürüzsüz olduğunu, ne kadar düzgün ve düz olduğunu fark etti. Sonra da öptü. Kadın iç çekti ve başını eğdi. Onu dikkatle, saygıyla öptü, bir gün bu konuda konuşabilecek kadar ona güvenebileceğini umuyordu ama hazır olana kadar onu sevdiği gibi seveceğini de kabul ediyordu.

Bu düşünce kar taneleri gibi yere düştü. Onu seviyordu ve bu gece ona bunu gösterme şansına sahip olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Carys ertesi sabah en sıcak, en güvenli yerde kozalandığı en derin uykudan uyandı. Mat çoktan uyanmıştı ve onun kıpırdadığını hissetmiş olmalı ki ona döndü.

Kafası karışmıştı, gözlerini kırıştırdı. "Saat kaç? Sanki sonsuza kadar uyumuşum gibi geliyor ama hala karanlık.

Pencereye doğru başını salladı. 'Panjurlar yüzünden. Dışarısı aydınlık. Uzun süre uyudun.'

"Ah. Gülümseyerek arkasına yaslandı ve dün gecenin anılarının ılık dalgalar gibi üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Mat'in dudakları da kıvrıldı ve gülümsemesi gözlerine ulaştı. Bu onun kalbinin katlanmasına neden oldu. Şefkatliydi. Saygılıydı. Dün gece onun başka bir yönünü görmüştü. Beklediği kadar düşünceli ve cömertti ama aynı zamanda kararlıydı. *Eğer bunu yapacaksak, tamamen yapmalıyız.*

Cesur olması ve yarasını açması için onu dürttüğü için memnundu. O kadar uzun süre saklamıştı ki, onu ortaya çıkarmak neredeyse bir rahatlamaydı. Ama adamın bunu sormayacağını umuyordu. Kazanın tekrar başına bela olmamasını umuyordu - şimdi, bu kadar mutluyken olmazdı.

Mat saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve onu öpmek için eğildi. Yavaş, uzun süren bir öpücüktü bu, dudakların fısıltısı, bir hatırlatma ve bir söz. Sonunda geri çekildi. "Pişman değil misin?

"Biliyor musun? Sırıttı. "Kendimi biraz aptal hissediyorum."

"Neden?

"Çünkü o kadar iyiydi ki neden bu kadar beklediğimizi merak ediyorum.

"İlk macerana hazır mısın? Mat sordu.

Öğleden sonra erken saatlerdi. Yavaş bir sabah geçirmişler ve *boulangerie*'den aldıkları kruvasan ve hamur işlerinden oluşan kahvaltılarını yapmak için acele etmemişlerdi. Mat yaşlı komşusunun durumunu öğrenmek için hastaneyi aramıştı ve durumunun stabil olduğunu öğrenince rahatlamış görünüyordu, ancak kalıcı bir hasar olup olmayacağını henüz bilmiyorlardı.

"Kesinlikle," dedi Carys, ceketinin düğmelerini ilikleyerek. "Hadi o zaman.

"Paris'in neresine gidiyoruz?" diye sordu, onun sokağına doğru yola çıktıklarında. "Göreceksiniz.

"Toplu taşıma ile mi gideceğiz?"

"Hayır, yürüyebiliriz. Çok uzak değil.

"Alışverişe mi gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz, unuttun mu? Adam ona alaycı bir onaylamama bakışı fırlattı. "Biliyorum, biliyorum, ama tahmin etmeye çalışmak istiyorum.

"Tahmin edersen, sürpriz olmaz. Soru sormayı bırak ve sadece yürüyüşün tadını çıkar.

Sırıttı. "Peki.

Kısa bir süre sonra mütevazı bir apartmanın önüne geldiler. "İşte geldik," dedi adam. İçinden bir ses burası hakkında heyecanlı olduğunu söylüyordu ama etrafına baktığında burası Paris'in herhangi bir caddesi gibi görünüyordu, trafik ve reklam panolarıyla doluydu.

Bir kapıya doğru işaret etti. "Gizli daire diye bir şey duydun mu?"

Kadın başını salladı.

"Birkaç yıl önce keşfedildi. Yetmiş yıl boyunca dokunulmadan kilit altında tutulmuş bir daire. Sahibi 1940 yılında Naziler şehri işgal etmeden hemen önce ayrılmış ve bir daha da geri dönmemiş. Yakın zamanda ölene kadar zaman içinde donmuş olarak kalmış.

İçinden heyecan fışkırdı. "Bu inanılmaz. Ve şimdi halka açık mı?" Müze olduğunu gösteren bir plaket ya da herhangi bir şey göremedi.

Gelecek bahara kadar olmaz. Birkaç torpil yaptım. Gazete için açılışla ilgili bir yazı yazıyorum.

"Yani burası gizli bir daire ve biz de ilk ziyaretçiler arasında mı olacağız?"

Başını salladı.

Ciyak ciyak bağırdı. 'Ne bekliyorsun? Bunu görmek zorundayım!'

'T "Hayranlık uyandırıcıydı! Carys sokağa çıktıklarında şöyle dedi.

Bir önceki yüzyıldan kalma bir zaman kapsülünün içine dalmışken etraflarında modern trafik ve teknolojiyi görmek garipti. Bir insanın aceleyle terk edilmiş hayatının anlık bir görüntüsü. Tuvalet masasının üzerinde saç fırçaları ve koku şişeleri, dağılmış kitap yığınları, doldurulmuş bir oyuncak, bir diş fırçası, lavaboda bir fincan. Her küçük ayrıntı hayatları hakkında bir ipucuydu. İnanılmazdı.

Eve doğru giderlerken, 'Ben de öyle düşünmüştüm,' diye onayladı.

"Çok dağınıktı," dedi Carys. 'Gitmek için aceleleri varmış gibi görünüyor.

"Sanırım Alman Ordusu'nun yaklaştığını biliyorlardı.

"Bunca zaman kullanılmayan bir daireyi satmayıp ellerinde tuttuklarına göre ne kadar zengin olduklarını hayal edin.

"Evet. Dekor otantikti ama zamana pek iyi dayanamadı. Yer yer soyulan duvar kâğıtlarını ve yaşlılıktan grileşmiş, güve yeniği perdeleri düşündü.

'Yine de gerçek bir mücevher. Bir insan hakkında nerede yaşadığını görmekten daha açıklayıcı bir şey yoktur.

Dairesine geri döndüklerinde Mat koridorda durdu ve etrafına bakındı. 'Burası hakkında böyle hissediyorum. Annemi hatırlatan pek çok şey barındırıyor. Duvarlar için seçtiği tablolar, ailesinden miras kalan masa ve sandalyeler, okuduğu kitaplar ...'

Carys uzanıp onun koluna dokundu. "Mutlu anılar," dedi anlayışla.

Başını salladı. Annesinden geriye kalan tek şey onlardı.

Kanepeye yerleştiler. 'Bana onunla olan hayatınızdan bahsedin. Paris'e sık sık gelir miydiniz? Carys sordu.

"Babamla evliyken evliydik ama ayrıldıktan sonra, ben üç yaşındayken Provence'a taşındık ve tatillerde Paris'e geldik. Babamla orada tanıştık ve bazen onunla vakit geçirmem için beni İngiltere'ye götürürdü.

"Provence'daki hayatınız nasıldı?

Uzun zamandır bunu düşünmemişti ama sevgi dolu anıları geri geldi. Eskiden çınar ağacına asılı bir salıncak olduğunu hatırladı ve büyükannesinin çamaşırları evin kenarına astığını hayal etti. Annesinin şarkı söylediğini duydu, büyükannesinin sabah erkenden pişirdiğı yemeklerin kokusunu aldı ve ağustos böceklerinin sesini işitti. "Basit bir hayattı sanırım. Çeşmesi ve köy meydanı olan küçük bir köyde yaşıyorduk. Bu şehirden uzakta bir dünyaydı ...' Pencereden dışarı baktı, *boules* oynayan erkekleri ve kapı eşiklerinde oturup dünyayı seyreden emekli insanları hayal etti. Kasap etinin kokusunu aldı ve kilise çanlarını duydu. "Ama en güzel çocukluktu. Şanslıydım. Birbirimize çok yakındık.

Kaşlarını çattı, zihnini araba kazasına ve onu takip eden karanlık zamanlara kapattı. Carys başını onun omzuna yasladı.

"Buraya daha önce hiç kimseyi getirmemiştim. Başını kaldırdı. "Ne? Neden?"

"Çünkü benim için çok şey ifade ediyor. Bakışları kilitlendi. Şöminenin üzerindeki saat sessizce tik tak ediyordu.

Gözleri parlıyordu. "Ama beni sen davet ettin. Ona çarpık bir gülümseme attı. "Ben davet ettim.

Tonraki birkaç gün mutlu bir bulanıklık içinde geçti. Mat'in gizemli turu onu şehrin dört bir yanına, küçük sanat galerilerine ve karanlık müzelere, Arnavut kaldırımlı ara sokaklara ve gizli avlulara götürdü. Cam çatılı ve mozaik zeminli tarihi alışveriş merkezlerini ziyaret ettiler; krepçilerde ve bistrolarda yemek yediler, nehir kenarında bir sihir gösterisi izlediler, eski bir mezarlığı ziyaret ettiler ve

Tabii ki, bir sürü park.

Carys o kadar eğleniyordu ki günlerin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Ta ki bir akşam eve dönerken bir kilisenin önünden geçerken Mat durana kadar. Carys onun bakışlarını takip etti ve yolun gerisinde, içinde bir doğum sahnesi olan ahşap bir kulübe gördü. Figürler yaklaşık üç metre boyundaydı ve mumlar sessiz sahneyi altın bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Çok güzel değil mi?" dedi ve samanla kaplı beşiğe, koyuna ve yıldıza bakarak beklenmedik bir ev özlemi hissetti. "Noel'e sadece beş gün kaldığına inanamıyorum.

Mat düşünceli bir şekilde başını salladı. "Noel için ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum. Dudağını çiğnedi. Willowbrook'u, arkadaşlarını ve ailesini özlemişti ama Mark ve Ingrid dönene kadar burada kalmak zorundaydı. 'Sanırım tek başıma olacağım. Peki ya sen? Sanırım sen de İngiltere'ye babanı görmeye.'

"Hayır. Ben burada olacağım. Onun elini sıktı. "Benimle mi geçireceksin?" Kalbi yerinden fırladı. "Biraz daha sende kalayım mı yani?"

Soğuk bir esinti sokakta ıslık çalarak boş kâğıt torbaları ve ambalajları ahşap kulübeye doğru savuruyordu ama içeride mumlar yanıyor ve yıldız parlıyordu.

'Birlikte geçirdiğimiz haftadan gerçekten keyif aldım. Bitmesini istemiyorum.'

Adam cevabını merakla beklerken içinde bir sevinç köpürüyordu. "Neden olmasın? Çok isterim.

Annesini ve Liberty'yi aramak için onun sabit hattını kullandı ve onlara planlarını anlattı. Sonra tekrar dışarı çıktılar ve sokak satıcılarından birinden bir ağaç satın aldılar. Ağacı doldurduğu küçük asansöre manevra yaparak yerleştirdiler, sonra da almak için merdivenlerden yukarı koştular. Ağacı daireye taşıdıklarında Carys ellerini çırpı. 'Ağacı süslemeye bayılıyorum. Noel gerçekten o zaman başlıyor.

"Ah. Kaşları özür dilercesine çatıldı. "Korkarım hiç süslemem yok.

Ağzı açık kaldı. "Ne?

'Daha önce bir ağaçla hiç uğraşmamıştım - kendim için değil.

Bir an düşündü. Liberty dikiş makinesiyle hemen bir şeyler üretebilirdi ama Carys onun becerilerini paylaşmıyordu. "Kağıttan kar taneleri yapmaya ne dersiniz?" diye önerdi. "Ve iple asmak için folyoya sarılmış çikolatalar alabiliriz.

"İyi fikir. Odayı geçti ve raftan bir kitap aldı. 'Eminim burada zencefilli kurabiye tarifi vardır. Onları buzlayıp kurdeleyle asabiliriz.

Günlerden 24 Aralık sabahıydı. Carys kalkıp kahve yapmak için sessizce dışarı çıktığında Mat hâlâ uyuyordu. İngiltere'de herkes Noel hazırlıkları için koşuşturuyordu ama Fransa'da asıl kutlamaların yapıldığı gün bugündü. Bu gece Mat'la birlikte özel bir yemek pişirmeyi planlıyorlardı. Ev yapımı süslemeleriyle ağaç salondaki pencerenin önünde çok güzel görünüyordu ve Mat yanından geçerken kâğıttan kar tanelerinden birini döndürmek için durakladı. Dışarıya bir göz attı, sonra iki kez baktı ve nefesi kesildi.

"Ne oldu? Mat kapı aralığında uykulu gözlerle sordu. Bir sevinç patlaması hissetti. "Kar yağdı!

Kollarını ona dolayarak ona katıldı. Şehir bembeyaz ve hareketsizdi. O ayın başlarında kar yağdığı zamanları düşündü.

Kafe yüzünden stresli ve üzgündü. Şimdi ise onu hatırlayamayacağı kadar mutlu eden bir adamın kollarındaydı. Çatılar utangaç ışıktaki parlıyordu ve alçak bulutlar daha fazla kar yağacağı vaadini taşıyordu. Aslında, o izlerken, kalın taneler pencerenin önünden paraşütle geçiyordu.

"Mükemmel," dedi Mat, sesi alçaktı. 'Bu en iyi Noel olacak.

Mat ve Carys birlikte yemek hazırlamışlardı: ince kızarmış ekmek eşliğinde somon füme ziyafeti, ardından *da graten dauphinois* ile kızarmış ördek ve

sebzeler ve son olarak *pastaneden Buche de Noël*, çikolata kütüğü.

Annesinin yemek tarifleri kitabında ördek ve *graten* için tarifler bulmuştu ve çok lezzetliydi. Madam Parot'nun burada olup onun mutfak başarılarını görmesini diledi. İyileşmesi için oğlunun yakınındaki bir huzurevine taşınmıştı ve onunla konuştuğunda iyi görünüyordu. Ne konuşması ne de hafızası etkilenmişti ama sesi yorgun ve eve dönmeye hevesli geliyordu.

Mat, Carys'in bardağına biraz daha şarap doldurdu.

"Teşekkürler," dedi ve bir elini karnının üzerine koydu. Mum ışığında parıltıyan kırmızı elbisesiyle bu gece çok güzel görünüyordu. "Çok lezzetliydi.

"Ördeği fazla pişirmiş olsam da fena değildik.

Kaşları çatıldı. 'Çok eleştiriyorsun. Bu bizim ilk seferimizdi!'

Onaylarcasına başını salladı ve Madam Incognito'yu düşündü. Son eleştirisinin nasıl karşılandığını merak etti. Bütün hafta boyunca telefonuna bakmamıştı ve şimdi de bakmak istemiyordu. Tüm baskılarıyla birlikte gerçek dünyayı geride bırakmışlardı ve o mutluydu.

"Peki, Fransızlar Noel yemeğinden sonra ne yaparlar? Carys sordu.

Saatini kontrol etti. Neredeyse on bir olmuştu. 'Bazıları gece yarısı ayinine gider.

Ve geri döndüklerinde hediye zamanı.'

"Kulağa hoş geliyor ama hediyelere geçebilir miyiz? Her birinin küçük bir hediye koyduğu ağaca baktı.

Gülümsedi. "İyi fikir.

Onları açmak için ağacın yanına oturdular. Ona yıldız şeklinde küçük beyaz seramik bir mumluk almış ve göstermek için tealight'ı yakmıştı. "Fazla bir şey değil," dedi, "ama yıldızlar bana hep seni düşündürür. Geçmiş hakkında sorular sorduğu ve onun da kendisini geri çevirdiği önceki konuşmalarını düşünmemeye çalıştı. Bunun bir önemi yoktu. Sırlarına rağmen birlikte iyidiler.

"Bayıldım. Gözleri parlıyordu. "Şimdi seninkileri aç.

Kâğıt mendili dikkatlice çıkarınca Noel pazarındaki *santon* çobanını gördü, büyükannesinin eskiden sahip olduğu çobanın aynısıydı. Tıkandığını hissetti.

"Artık çocukluğuna dair bir hatıran daha var," dedi ve onun eline dokundu.

Göğsü sıkıştı ve duygu seline kapıldı. "Teşekkür ederim," dedi. Bu Noel uzun zamandır geçirdiği en güzel Noel olmaya başlamıştı. Ve bunun tek bir nedeni vardı: karşısındaki kadın. Boğazını temizledi. Bunu söylemesi gerekiyordu. Uzun zamandır bundan kaçıyordu. "Carys, bilmen gereken bir şey var.

Gülümsedi. "Evet?

"Seni seviyorum. Sanırım seni ilk tanıştığımız andan beri seviyorum.

Carys ona baktı, duyguları kabarmış ve taşmıştı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye nefes aldı. 'Başından beri çok doğru hissettirdi. Sanki

anladın. Ben de seni seviyorum, Mat.'

Bunu söylemek doğal geldi. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı ve bu an kaçınılmazdı. Başka hiç kimseye karşı hissettikleri Mat'e karşı hissettikleri kadar canlı ve göz kamaştırıcı olmamıştı. O ve Liberty ilişkilerini uzun uzadıya analiz eder, hissettiklerinin aşk olup olmadığını tartışırlardı, ama şimdi bağırsaklara yumruk gibi inen bu duygunun daha azı olabileceğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Mat başını eğdi ve onu öptü. Dudakları yumuşaktı ve çikolata tadındaydı. "Bu anı durdurmak istiyorum," dedi.

Gülümsedi. 'Ekran görüntüsü al. Böylece gri ve yaşlı olduğumuzda bakabilir ve torunlarımıza gösterebiliriz.

Gülümsediler. Bakışları tuttu.

Daha sonra birbirlerinin kollarında, yorgan üzerlerine sarılmış, çıplak bir şekilde uzandılar. Rüzgâr çıkıyordu ama sıcak ve rahattılar. Panjurlar aralıktı ve şehrin ışıkları Mat'ın yüzünü aydınlatıyor, elmacık kemiklerinin düz hatlarını ve teninin yumuşaklığını vurguluyordu. Uzun pencereye bakarken gözleri kararmış, düşüncelere dalmıştı.

Carys başını onun göğsüne yasladı ve kalbinin atışını yanağında hissetti. Panjurlar rüzgârda takırdadı. Bir türlü uykuya dalamıyordu. Zihni dönüp duruyordu, hâlâ az önceki gibi dönüyordu. Onu seviyordu. Onu seviyordu! Ve ona kendisini sevdiğini söylemek de özgürleştirici gelmişti. Ama gerçekten

Senin hakkında her şeyi bilmeyen birini sevdiğini iddia edebilir misin? Tüm benliğinizi paylaşmaya hazır olmasaydınız?

Parmakları boynunun arkasına ve kabarık yara izine kayd1. Aralarında hiçbir şeyin değışmesini istemiyordu; kendini savunmasız bırakmak istemiyordu. Fransa'ya gelmişti çünkü artık farklı muamele görmek istemiyordu ve şimdi Mat'in tam olarak bunu yapacağından korkuyordu.

Ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Mat? Yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. Gülümseyerek ona döndü. "Hı?

"Konuşmamız gereken bir şey var.

Gülümsemesi soldu, yerini endişeye bıraktı. "Ne oldu?" "Sana söylemem gereken bir şey var.

Simdi tüm dikkatini ona vermişti. Mat bakışlarını onun yüzünde gezdirdi, boğazındaki hızlı nabızı ve burun kemiğindeki çekilmeyi fark etti.

Savunmasız görünüyordu. Endişeliydi. Rüzgâr dışarıda ılık çaldı ve kalbi korkuyla ağır ağır çarptı. Ona ne söyleyecekti?

"Bana ne olduğunu sordunuz," diye başladı, "İngiltere'yi neden terk ettiğimi.

"Evet? Kalbi hızlandı. Sonunda sırrı konusunda ona güvenecek miydi?

Dalgınca göğsüne daireler çizdi, sonra ona baktı. 'Bir araba kazası geçirdim. Bu yüzden bir yara izim var.

Kadının her zaman kapalı tuttuğu yara izini hayal etti ve kafası binlerce soruyla doldu. "Ne zaman?

"İki yıl önce. Bir sabah işe giderken bir araba son sürat karşıdan geliyordu. Yolun ters tarafından gidiyordu, tamamen kontrolden çıkmıştı ve bana kafa kafaya çarptı.

Mat onun devam etmesini bekledi.

"Altı ay boyunca komadaydım.

Kafası karışmıştı. Neden bunu ondan saklamıştı? Saklıyor olabileceğini tahmin ettiği suçlu bir sır değildi bu. "Altı ay mı?" diye tekrarladı. "Ve bir gün öylece uyandın mı?

"Evet." Havayı içine çekti. "Herkes hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu söyledi, ama ...

"Ama?

'Beni değiştirdi. Beni korkuttu. Hayatın kısa olduğunu fark etmemi sağladı. Ondan en iyi şekilde yararlanmalıyız. Mutluluğun son damlasına kadar kullanmalıyız. Dünyayı görmek, maceralar yaşamak, yeni şeyler denemek istedim. Yüzde yüz yaşamak istedim.

Sessizdi, o gece scooter sürmeyi önerdiğinde ne kadar dehşete düşmüş görüldüğünü hatırlıyor, geçmiş hakkında her zaman sustuğunu düşünüyordu.

"Ama değişen sadece ben değildim. Dünya yoluna devam etmişti ve ben kaçırdığım altı ay hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tuhaftı, kafa karıştırıcıydı. Haberlerde olan her şey: savaşlar, seçimler, ünlülerin skandalları. Daha önce hiç duymadığım TV programları vardı, yeni restoran zincirleri açılmıştı, gardırobumdaki kıyafetlerin modası geçmişti. Köye yeni insanlar taşınmıştı. Sanki bir anı onu pusuya düşürmüş gibi aniden durdu.

"Yetişmen gereken çok şey vardı," dedi ve bir çekilme hissetti. Böylesine sismik bir ayarlama yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal etmek zor değildi. Ama yine de bunu neden bir sır olarak sakladığını anlayamıyordu.

Başını salladı. "Ama en nefret ettiğim şey, herkesin bana camdan yapılmışım gibi davranmasıydı. Her zaman iyi olup olmadığımı kontrol ediyor, endişeleniyorlardı.

Sürekli üzerine titrenmesinin nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Özellikle de Carys kadar bağımsız ve enerjik biriyseniz. Ama annesini ve büyükannesini düşündü, birdenbire hayatından nasıl çıkıp gittiklerini. Sevgileri, şefkatleri sönüp gitmişti. "Sana değer veriyorlardı," dedi hoyratça. "Bu iyi bir duygu.

Başını öne eğdi. "Biliyorum.

Gürültülü bir çarpışma onları pencereye döndürdü. Mat bakmak için ayağa kalktı. Kar, şiddetli rüzgâr tarafından savruluyordu ve balkonun ötesini zar zor görebiliyordu. 'Yan balkonda kırık bir saksı var sadece,' dedi ve kar fırtınasına karşı panjurları kapattı.

Yatağa döndüğünde Carys devam etti: "Kazadan önce en iyi arkadaşım Liberty ile yaşıyordum. On yıldır birlikte yaşıyorduk ama ben komadan uyandığımda o biriyle tanışmıştı. Alex'le. Onun yanına taşındı.'

"Ah. Yani ayrılmak zorunda mıydın?"

"Zorunda değildim. Ama orada kendimi bektaşı üzümü gibi hissettim. Kadının gözlerindeki yaşların parıltısını görünce şaşırdı. "O kadar yalnızdım ki zor nefes alıyordum.

"En iyi arkadaşın seni yalnız mı hissettirdi?"

"Hayır!" dedi hemen. 'Yani, bu onun hatası değildi. Lib inanılmazdı. Ben hastanedeyken her Pazar mutlaka ziyaretime gelirdi. Benden asla vazgeçmedi. Ama ...' derin bir nefes aldı, sanki çelişkili duygularla savaşıyormuş gibi '. . . aynı zamanda hayatı da devam ediyordu. Hastaneden çıktığımda Damselfly Cottage'daki hayatımız eskisi gibi değildi. O ve Alex birbirlerine aşıklardı, hala da öyleler. Birbirleri için mükemmeldiler. Ama artık kim olduğumu bilmediğimi hissediyordum. Onun için mutlu olmalıydım ve oldum da, ama aynı zamanda çok üzgün hissettim. Sanki bir şey kaybetmişim gibi.

'Evet, değişmiştin. Siz uyurken dünya ve ilişkileriniz değişmişti. Anlamıştı. Bir araba kazasının bir hayatı nasıl geri dönülmez bir şekilde değiştirebileceğini biliyordu.

'Bencil olduğumdan endişelendim ...'

"Oh, Carys, bencillikten çok uzaksın.

Onu kendine çekti ve tüm bu bilgileri sindirmeye çalışırken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bazen onun gözlerinde perili bir bakış görmesine şaşmamalıydı. Çok şey yaşamıştı.

Carys

'S "Geçmişinden ve kazadan kaçıp Paris'e mi geldin? Mat sordu.

Carys hızla, "Ben kaçmadım," dedi. Sonra durakladı. "Tamam. Belki de kaçtım. Biraz. Sadece tekrar kendim olmak istedim. "Zavallı Carys" ya da "Komada olan Carys" ya da "İyi olduğuna emin misin, Carys?" değil. Sadece ben. Daha önce olduğum ben.

"Ama kaza ve koma seni şekillendirdi, değiştirdi.

'Hayır! Ben zayıf ya da kırılğan değilim. Bir ... olmayı reddediyorum." Çılgınca "kurban" kelimesini aradı. . kurban.

'Sen asla bir kurban olamazsın. Sen hayatta kalan birisin. Sözleri onu parlattı. Kaza onu daha mı güçlü yapmıştı? "Acınmak istemiyorsun, bunu anlıyorum ama neden hayatının bir yılını silesin ki? Bunu atlattığın için gurur duymalısın.

'Sadece olanları unutmak istiyorum. Kazadan önceki kadın halime geri dönmek istiyorum.

Ama oldu. Bunu inkar etmek bunu değiştirmez. İyileşebilmeniz için bu şeylerle yüzleşmek en iyisi değil mi?

Rüzgâr binayı salladı, panjurları takırdattı ve pencereleri titretti.

'İyileştim. Artık yüzde doksan beş zinde ve sağlıklıyım. Tek tük baş ağrıları oluyordu, arada bir geçmişe dönüyordu, hepsi bu.

'Fiziksel olarak evet. Ama duygusal olarak iyileştiniz mi?"

'Deniyorum' derken sesi küçük ve inceydi. Daha fazla ne yapabilirim?

Yorgan onları sıcacık sarıyordu ama Carys titredi, birden kendini biraz utangaç hissetti. Kendini o kadar savunmasız bırakmıştı ki

Ona kazayı anlattı ve bunun onun kendisine bakışını değiştirmeyeceğini umdu.

"Uzman olduğumu iddia edemem, ancak bu konuda konuşmanın ve bunun olduğunu kabul etmenin önemli bir ilk adım olması gerektiğini düşünüyorum.

"*Sana* söyledim, değil mi?" dedi utangaç bir gülümsemeye. Sanki adamın ruhunun derinliklerini görebildiğini hissetti. Ve o zaman kazadan kaçtığını fark etti. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Düşünceli görünüyordu. "Anlayamadığım şey, bana neden daha önce söylemediğin.

Belli değil miydi? 'Bunun hiçbir şeyi değiştirmesini istemedim. Benim için üzülmeni istemedim.'

'Senin için asla üzülemez, Carys. Sen tanıdığım en güçlü, en ilham verici kadınsın. Onun gözlerindeki hayranlığı gördü ve sözlerinin gerçek olduğunu anladı. "Anlamıyor musun? Geçirdiğin kaza bir zayıflık değil. Utanılacak bir şey değil. Hatta belki de seni bugün olduğun kişi yaptı.

Haklı mıydı? Kaza onu kaybolmuş, yalnız ve güçsüz hissettirmişti. Ama aynı zamanda onu Willowbrook'tan ayrılmaya ve yeni maceralar aramaya itmişti. Hayatın kırılgan olduğunu ve her anın önemli olduğunu görmesini sağlamıştı.

Gülümsedi. Mat haklıydı. Onu şu anda olduğu kişi yapmıştı. "Sırrın konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi saçlarını okşayarak gözlerinden geri çekildi ve onu derinden ve sevgiyle öpmek için yuvarlandı. Arzunun kıpırtısı kalçalarının sıkışmasına neden oldu. "Söz veriyorum, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni seviyorum, Carys.

Gece büyük bir gürültü onu uyandırdı. Mat yanında kıpırdandı. "Neydi o?" diye fısıldadı.

Rüzgâr hiç dinmemişti. Aksine, sesi öncekinden daha kötüydü, çığlık çığlığa geçip gidiyor, binayı savuruyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Mat uykulu bir şekilde. "Muhtemelen sadece bir kiremittir.

Gözleri tekrar kapandı ve Carys de uyumaya çalıştı ama başaramadı. Normalde fırtınadan korkmazdı. Ama bu rüzgâr panjurları döven, duvarlara vuran bir hayvan gibiydi ve ne dinliyor ne de kendini gösteriyordu.

herhangi bir zayıflama belirtisi. Kendini nefes almaya zorladı. Kalbi hızla atıyordu. Ama bir başka patlama sesi onu harekete geçirdi.

Mat ışığı açtı. "İyi misin?" diye sordu.

Ağzı kurumuştı ama korktuğunu belli etmek istemiyordu. Korkmuyordu. Sadece tedirgindi. Bunu anlayamıyordu. Kazayı öğrendiğinde bu kadar iyi tepki verdiği için rahatlamış hissetmeliydi. *Söz veriyorum bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.*

Adam kızın gözlerinde bir şey görmüş olmalı çünkü yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü. "Bu sadece bir fırtına," dedi, bir kolunu ona dolayarak. "Sert rüzgârlar, biraz kar.

"Biliyorum.

"Beşinci katta olduğumuz için kulağa daha kötü geliyor.

Neden bu kadar tedirgin olduğunu, neden bu kadar uğursuz bir korku hissettiğini açıklayamıyordu. Sanki bedeni, zihninin bilmediği bir şeyi biliyor, sanki tehlikenin yaklaştığını hissedebiliyordu. "Daha önce duyduğum tüm fırtınalardan daha kötü.

Kendine aptal olmamasını söyledi. Bu sadece kötü bir havaydı, tanrılardan gelen bir alamet değildi. Yine de kolları tüylerle kaplıydı ve yorganı daha yukarı çekti. Belki de Mat'e Madam Incognito'nun yorumlarından da bahsetmeliydi. Böylece Mat her şeyi bilecekti - işi almak için gerçeği nasıl çarpıttığını ve kafenin nasıl kapandığını da.

Rüzgâr uğuldadı ve parmakları yorgana dolandı. Ona yakında söyleyecekti. Ama bu gece değil.

Mat onun omzunu ovdu. 'Geçecek,' diye yatıştırdı. 'Burada güvendeyiz. Endişelenme.

Adam onu alnından öptü ve kadın gözlerini kapadı, dudaklarının sıcaklığının tadını çıkardı, sakın sesiyle rahatladı. Kendine onu sevdiğini hatırlattı, o da onu seviyordu. Rüzgâr eninde sonunda dinecekti. Sabaha kadar gökyüzü yine sakinleşecekti. Endişelenecek bir şey yoktu.

T ki gün önceki fırtına çok fazla hasar bırakmıştı. Kırılan çatı kiremitleri kaldırımları kirletmiş, ağaçlardan kopan dallar ve rüzgârın savurduğu molozlar etrafa saçılmıştı. Kar ve resmi tatil temizlik çalışmalarını aksatıyordu ama Mat yarın şehrin sokak süpürme araçlarının tekrar dışarı çıkıp düzeni sağlayacağından emindi. Carys'in de geri dönmesi gerekiyordu çünkü patronları yakında dönecekti ve kapının yanındaki bavulu, birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini hatırlatan hoş olmayan bir hatırlatmaydı. Yine de uzun sürmeyeceğini umuyordu. Geçen hafta aralarındaki her şeyi değiştirmişti.

Onlar.

Pencereden dışarı bakarak, 'Karlı Paris'i seviyorum,' dedi. "Ama Willowbrook'u özlüyorum.

"Evini mi özlüyorsun?

"Birazcık. Beyaz örtünün altında kırlar çok güzel - tüm ağaçlar ve tarlalar'.

Mat tereddüt etti, sonra sessizce sordu: "Yeni yılda geri dönecek misin?"

Şimdiye kadar bu konuyu açmamıştı çünkü onun cevabından korkuyordu, Ama sözleşmesinin her an bitebileceğini biliyordu.

"Hayır. Durdu ve yüzünü ona döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı. 'Henüz ne yapacağımı bilmiyorum ama Paris'te başka bir iş bulmaya çalışacağım. Ben burada kalmak istiyorum. Seninle birlikte.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Birkaç dakika sonra Carys ağır bir sesle, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Seninle evde görüşürüz.

"Gerek yok.

'Çantanızı karda taşıyamazsınız. Senin için taşıyacağım.'

Metro sessizdi. Vagonda sadece onlar vardı ve tren istasyonlardan geçerken Carys pencereden dışarı bakıyordu. Mutlu ve huzurlu görünüyordu ve her ne kadar ona işinde neyin ters gittiğini söylememiş olsa da, geçmiş ve araba kazası hakkında içini dökmesi Mat'ı heyecanlandırmıştı.

Ona döndü. 'Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım. Şebekeden uzaklaşmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Ben de. Unutmana yardımcı olabildim mi?"

Başını salladı. 'Olayları daha iyi anlamama da yardımcı oldu. Artık olan biten her şey hakkında çok daha zen hissediyorum.

On gün önce ne kadar üzgün olduğunu hatırlayınca sessiz bir duraklama oldu. Şimdi bunu ona anlatacak mıydı? Nazikçe sordu, "Ne oldu?"

Gözlerini kaçırdı ve dudağını ısırды. Adam onun susacağını sandı. Ama sonra geri döndü. "İnternette bir eleştirmen var," dedi. 'Bizim hakkımızda tek yıldızlı yorumlar yazıp duruyordu. Sanki benimle bir derdi varmış gibi.

Derisi diken diken oldu. İnsanlar mağazaları gözden geçiriyor muydu? Öyle olmalı diye düşündü. "Eminim kişisel bir şey değildir," diye mırıldandı.

"Öyle hissediyorum. Çok eleştireldi.' "Onun yüzünden mi işini kaybettin?"

"Ben kaybetmedim. Burayı kapattım. Beni etkiledi, anlıyor musun? Madem bu kadar nefret ediyordu, neden geri gelmeye devam etti?"

Suçluluk duygusu etrafını sardı. Birkaç yeri birkaç kez incelemişti, çünkü rahatça idare edebileceğinden daha fazla yorum göndermesi için baskı yapılmıştı. O restoranlar da zulme uğradığını hissetmiş miydi? "Yani dükkânı kapattınız mı?"

Başını salladı. "Yaptığının doğru olup olmadığını hala bilmiyorum ama para kaybediyorduk. Ve patronlarım olan sahiplere ulaşamıyorduk, bu yüzden onlara sormadım. Borca giriyorduk..."

"Eleştirmen yüzünden mi?"

Başını öne eğdi. "Kısmen. Ama çoğunlukla benim yüzümden. "Ne demek istiyorsun?"

Saçının bir tutamıyla oynadı ve adam onun isteksiz bir itirafta bulunmaya hazırlandığını hissetti. Sırrı neydi? "İşe girebilmek için blöf yaptım. Gerçeği süsledim. Kafe işletmek konusunda hiç deneyimim yoktu ama varmış gibi gösterdim.

"Bir kafe mi?" Cildi gerginleşmişti. Başu uğuladı. "Dükkân olduğunu söylemiştin, kafe değil.

'Kafe,' diye onayladı.

Bir gerginlik hissetti. Keskin bir bıçağın ucu boğazına dayanmış gibiydi. Kasları gerildi.

Şöyle devam etti: 'Sanki bu eleştirmen beni çözmüş gibi hissettim. Sanki burayı yönetecek nitelikte olmadığımı biliyordu. Başını iki yana salladı. 'Sahipler beni asla sorumlu bırakmamalıydı. Bu benim hatam. Başarısız oldum.

"Bunun doğru olmadığına eminim... Yutkundu. "Nerede bu kafe?" "Montmartre yakınlarında.

Parlak renkli binayı, kediye, içerdeki vahşi dekoru ve cesur, sıra dışı menüyü hatırladı. Kalbi aniden gök gürültülü bir gökyüzü kadar ağırlaştı. "Adı neydi?

Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu, sanki dik bir uçurumun kenarında dengede duruyormuş gibi hissediyordu, sallanıyordu, önünde hava ve boşluk vardı. Lütfen hayır. Olmasına izin verme.

Ama cevabı o söylemeden önce biliyordu.

"Kırmızı Kedi Kafe.

'R "Tamam," dedi Carys, apartmanın önünde durduklarında. Yol ürkütücü bir şekilde sessizdi ve sokak lambası Mat'in yüzünü aydınlatıyordu.

"Doğru," dedi dalgın dalgın. Onu eve bırakmak için ısrar etmişti ama metrodan indiklerinden beri tek kelime etmemişti. Onun ruh halindeki ani değişikliğe neyin sebep olduğunu merak etti. Belki de yarın işe geri dönme ihtimali. Gazetede çalışırken ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu.

Kollarını ona doladı. 'Son on gün için teşekkürler. En iyisiydi.

"Rica ederim," dedi sert bir sesle.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu, kirpiklerinin altından ona bakarak.

"Bilmiyorum. İşim var.'

"Yılın bu zamanlarında gazetenin sessiz olduğunu söylediğini sanıyordum.

"Ne? Evet, öyle. Ama hala içeri girmem gerekiyor, bu yüzden yarın ve ertesi gün meşgul olacağım ...'

Geri adım attı. Onun bakışlarından kaçıyor muydu? "Mat, iyi misin?"

"Evet - üzgünüm. Ne yapacaksın - işinle ilgili yani?"

Gülümsemesi soldu. 'Sanırım sahipleri şimdiye kadar bana geri dönmüşlerdir.

Onlarla işleri halletmem gerekecek, sonra da başka bir iş arayacağım.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, yardımcı olabilirim.

"Eminim her şey yoluna girecektir. Ona yaşamak için yeni bir yer bulmak zorunda kalacağını da söylemedi.

"Gitsem iyi olacak.

Onu tekrar öpmek için uzandı ama adam çoktan arkasını dönmüştü. Şaşkınlıkla onun gidişini izledi. Sonra kendini apartmana bıraktı.

Carys ertesi sabaha kadar telefonunu açmamaya karar verdi. Gerçeklerle yüzleşmeden önce bir gece daha Mat ile geçirdiği zamanın tadını çıkarmak istiyordu.

Yarın e-postalarını kontrol edecek ve Mark ile Ingrid'in tam olarak ne zaman döneceklerini öğrenecekti. Onlarla karşılaşma ihtimali kalbini ağırlıyordu. Ama bütün bunlar bekleyebilirdi.

Saat geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı ama henüz uyuyamamıştı. Çatıya çıktı ve pırıl pırıl şehre baktı, son on günün önemli anlarını zihninde tekrar canlandırdı: seviştikleri zaman, birlikte geçirdikleri büyülü Noel ve Mat'in ona onu sevdiğini söylediği zaman. Birlikte geçirdikleri zaman onun unutulmasına yardımcı olmuştu ama Mat'in de bundan aynı derecede keyif aldığından emindi. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Gece gökyüzüne baktı, bir kase dolusu yıldız. Peki ya kendisi - mutlu muydu?

Dünyanın zirvesindeydi.

Ertesi sabah bunu daha fazla erteleyemedi. Endişe içinde kafenin sosyal medya hesabına giriş yaptı.

Son gönderisinin altındaki sayısız yorumu okurken gözleri büyüdü. Destek mesajları. İncelemelerin ve Madam Incognito'nun kınanması. Ve şimdi basın hikayeyi ele almıştı, herkes kendi görüşleriyle katılmış gibi görünüyordu. Desteğin kendisini haklı çıkardığını ve neşelendirdiğini hissetti.

Ama herkes Madam Incognito'ya karşı dönmüştü - hem de büyük bir şekilde. Kaşlarını çatı. Onun kanı için kükrüyorlardı. Carys ürperdi. Bu onu oldukça rahatsız hissettirmişti. Nefret, zehir. Sokaklara dökülmeden önce bir linç kalabalığının ısınmasını izlemek gibiydi.

Sonra e-postalarını kontrol etti ama Mark ve Ingrid hâlâ cevap vermemişti. Garipti. Belki de çoktan Paris'e dönmüşlerdi ve onunla yüz yüze konuşmaya karar vermişlerdi. Kafeye uğramasının daha iyi olacağına karar verdi ve kahvaltıdan sonra yürüyerek aşağı indi.

Ama hâlâ kapalıydı, aynen bıraktığı gibi.

Kapının eşiğine kocaman bir demet çiçek bırakılmıştı. Carys onu aldı. Kartta Madam Incognito'dan bir özür de vardı. Bu

Beklenmedik ve zarif bir jest, ama eleştirmen gerçekten de bir buketin yazdıklarını telafi edeceğini mi düşünüyordu? Sadece bir eleştiri değil, üç eleştiri. Bir gazeteci de soğuktan titreyerek bekliyordu ve Carys'i görünce hemen yanına koştu. Ona birkaç hızlı soru yöneltti ve hiçbir uyarıda bulunmadan fotoğrafını çekti, sonra da gitti.

Carys irkilerek içeri koştu ve kapıyı kilitledi. Sonra durdu ve boş kafenin etrafına baktı. Birbiriyle çatışan renkler, kumaş desenlerinin cümbüşü - hepsi çok boş ve kimsesiz görünüyordu. Perşembe akşamları düzenledikleri sosyal etkinlikleri ve Madam Jalibert'in, Gérard'ın (meğer adı André'ymiş ama onu hep Gérard olarak düşünmüş) ve tüm müdavimlerin kendilerini nasıl arkadaş, küçük bir topluluk gibi hissetmeye başladıklarını hatırladı.

Nefesini üfleyerek çiçekleri arkadaki çöp kutularına taşıdı. Mark ve Ingrid'in onu bu acıdan kurtarmalarını ve cevap vermelerini diledi. Tüm bu üzücü hikâyenin unutulmasını ve herkesin yoluna devam etmesini diledi.

O akşam Carys yeni saç kesimine hayran kaldı. Hızlıca bir selfie çekti ve Mat'e gönderdi.

Bak - yeni saç! Ne düşünüyorsun?

Açık bir kuaför bulmak kolay olmamıştı ama Paris'te her şey mümkündü ve şimdi şık, kısa bir küt saçı vardı. Boynundaki yara izi görünüyordu ama bu kasıtlıydı. Şu andan itibaren onu saklamayacak ya da eşarplarla örtmeyecekti. Mat haklıydı: kaza onu bugün olduğu kişi yapmıştı. Artık bundan kaçmayacaktı.

Akşam yemeği için makarna yaptı, ama bitirdiğinde hâlâ cevap vermemişti. Aslında, dün gece vedalaştıklarından beri ondan tek bir ses bile duymamıştı. Onu aradı ama cevap alamadı. Geri döndüğü ilk gün iş yoğunluğundan bunalmış olmalıydı. İyi olduğunu ve berbat patronunun hayatını zorlaştırmadığını umuyordu. Sadece yirmi dört saat olmuştu ama onu şimdiden özlemişti. Yarın ya da ertesi gün onu görmeye vakti olacağını umuyordu. Birlikte geçirdikleri özel Noel'den sonra, parkta geçirdikleri Pazar günlerini kesinlikle geride bırakmışlardı.

Ertesi gün kafeye geri döndü. Salı günüydü ve normalde Pazar/Pazartesi kapanışlarından sonra yeniden açardı; bugün hesapları güncellemek için uğrayacaktı. Ingrid'in son birkaç haftadır ne kadar düşük gelir elde ettiklerini tam olarak bilmesi gerekiyordu.

Tepeden aşağı doğru yürürken, yine bekleyen birilerinin olmamasını umuyordu. Dünkü muhabir pek dostça davranmamıştı. Şanslıydı: hiç muhabir yoktu; ama bir buket çiçek daha vardı. Onları attı, sonra bilgisayarın başına oturdu ve telefonunu yanındaki masanın üzerine koydu. Mat'in yakında ona mesaj atacağını umuyordu: sessizliği onu rahatsız ediyordu. Telefonu çaldığında hemen kapattı.

Ama o Léo'ydu. "Carys? Döndün mü?" 'Evet.'

"Yarın seninle buluşabilir miyim?" "Evet, elbette. Ne var-'

"Güzel. Öğlen kafede görüşürüz.' Ve telefonu kapattı.

Sabahın sonunda telefonunu tekrar kontrol etti. Mat'ten hâlâ ses yoktu. Ve onu her aradığında telefon çalıyordu.

Bunu anlayamıyordu. Son on gün çok mükemmel geçmişti, birlikte geçirdikleri zaman çok özeldi, aralarındaki bağ çok güçlüydü. Peki neden dün gece telefonlarına cevap vermemişti? Neden hiçbir mesajına cevap vermemişti?

Ona bir tane daha gönderdi: *Sorun ne? Bir şey mi oldu? Lütfen konuş benimle. Endişeleniyorum.*

A Carys'ten ayrıldıktan sonra Mat eve doğru yürürken sersemlemişti. Hava sıcaklığı düşmüş, kar buza dönüşmüştü ve o da kendini buz gibi hissetmişti.

Donmuş ve şok olmuştu. Tek görebildiği, on gün önce parkta gözleri kıpkırmızı olmuş Carys'ti. Gözyaşları onu boğarken ve onları uzaklaştırmaya çalışırkenki cesur gülümsemesi. Hüzünlü, Gözlerinde uzak bir bakış.

Başından beri üzüldüğü kişi oydu. Onun yorumları.

Zihni sürekli yazdığı kelimelere dönüyor ve her seferinde duyduğu utanç daha da artıyordu. Eleştirilerini olabildiğince eğlenceli ve keskin yapmaya çalışmıştı - babasınınkinden farklı olmadığını fark etti, tüyler ürpertici bir dehşet duygusuyla. Ama babası arabalar, cansız nesneler hakkında yazıyordu. Mat ise bir kafe hakkında yazıyordu. Yemek pişiren, masaları toplayan ve müşterilerine hizmet etmek için her şeylerini ortaya koyan insanların yaşadığı bir yer. Eleştirilerin iyi bir şey olabileceğine nasıl inanmıştı? Ya da tarafsız bir şey?

Çünkü nefret ettiği işinden kaçmak için çaresizdi, başarı için çaresizdi. Statü. Tanınma. Finansal güvenlik. Carys'in yanında bunların ne önemi vardı ki?

Çaresizlik içinde başını öne eğdi. Ne yapabilirdi ki? Oh, Tanrım. Carys nasıl hissediyor olmalıydı? Onun cesur, güzel yıldızı sönmüştü. Onun sözleriyle ezilmişti.

Bilgi o kadar keskindi ki nefes alamıyordu.

Evdeyken kafenin sosyal medya hesaplarına bakmış ve veda mesajını okumuştı: *Kalbim kırık bir şekilde kafeyi kapatıyorum . . . daha fazla dayanamıyorum . .*

. Kalbim kırıldı.

Onun eleştirileri yüzünden mi gelirleri düşmüştü? Genelde eleştirileri, kötü bile olsa, ters etki yapardı. Ama bu korkunçtu. Suçluluk duygusu içinde tirbuşon gibi dönüyordu. Ne yapmalıydı? Bir çözüm bulmak için etrafına bakındı. Bir çözüm bulamadı ama yapabileceği küçük bir şey vardı - yapmak *zorundaydı*. Herkesin önünde özür dileyecekti.

Bir mesaj hazırladı, sonra tekrar tekrar gözden geçirdi, ifadenin doğru olmasına dikkat etti. Özrü içten gelmeliydi. Ses tonunun herhangi bir şekilde yanlış anlaşılması riskini göze alamazdı. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Bunu hiç beklemiyordu. Yazdığı herhangi bir şeyin bu kadar güçlü bir etkiye sahip olacağı aklına gelmemiştir.

Özrünü yayınladı, ardından Madam Incognito'nun hesabına geçti. İnsanlar onun hakkında korkunç şeyler söylüyordu. Her türlü hakarete maruz kalıyordu ve bazı insanların ne kadar alçalmaya istekli olduğunu görünce içi cız etti. Ya bir şekilde onun kim olduğunu öğrenirlerse? Ya insanlar dairesinin ya da ofisinin önünde toplanırsa? Bu düşünce onu ürpertti ama bundan daha kötüsü Carys - ve kafenin tüm çalışanları - için duyduğu endişeydi.

Utanç ve suçluluk duygusuyla yaşamayı öğrenebileceğinden emin değildi. Korkunç bir şey yapmıştı.

Ertesi sabah, Mat bulanık bir şekilde işe gitti. Masasına oturdu ve araştırması ve yazması gereken makaleler listesine odaklanmaya çalıştı. Normalde kafeinle kafası iyi olurdu ve kelimeleri yazmak için acele ederdi. Ancak bugün kafası bulanıktı ve gözünün yarısı telefonundaydı. Popüler görüş Madam Incognito'nun aleyhine dönmüştü. İnsanlar taraf tutmuştu ve çoğunlukla Kırmızı Kedi Kafe'yi destekliyorlardı. Bu, Carys'in hissettiklerinin yanında ikinci plandaydı ama yine de dikkatini dağıtıyordu.

"Nasıldı peki? Alice sordu.

"Ne nasıldı?" Sağlıklı düşünemiyordu. Uyumamıştı. Madam Incognito'yla ilgili tüm mesajları ve yorumları okumak için uyumamıştı.

Alice gözlerini devirdi. 'Noel, aptal. İyi miydi?' 'Oh - evet. Harikaydı.

Ona baktı. 'Bu senin mutlu yüzün mü? Daha neşeli görünen ağlayan bebekler gördüm.

'Geç bir gece geçirdik. Pek uyuyamadım. Pencereden dışarı, gözlerini ayırmadan şehre baktı.

"Biz mi? Noel'i yalnız geçireceğini sanıyordum?"

"Carys kaldı. Bu planlanmış bir şey değildi. Kalbi ağırlaşmıştı. Carys'e ne yaptığını söylemek zorundaydı. Ama nasıl? Telefonuna tekrar baktı.

"Siz ikiniz birbiriniz hakkında ciddileşiyorsunuz o zaman?"

"Restoran eleştirmeni hakkındaki yazıyı kim yazıyor? Pietro ofisin öbür ucundan bağırdı.

Hepsi yukarı baktı.

Alice koltuğunda iki büküm oldu. 'Incognito? O

benim. Mat dondu kaldı.

"Size bu linki göndereceğim. Kafe müdürünün bir resmi var - yeni yayınlandı.'

"Ne parçası? Mat sordu. Ağzı kurumuştı.

"Duymadın mı?" dedi Alice. 'Kırmızı Kedi Kafe, Madam Incognito yüzünden kapandı. Herkes ona düşman oldu. Onun kanını istiyorlar.

Pietro odayı geçti ve Alice'in masasının yanında durdu, kollarını kavuşturdu. 'Özür diledi ama bu yeterli değil. Bu sefer çok ileri gitti.

"Bu konuda bir yazı mı yazıyorsun? Mat Alice'e sordu. Başı döndü. "Pek haber değeri yok, değil mi?"

'Herkes bundan bahsediyor,' dedi. 'Her şey Noel'den önce sen yokken başladı.

Pietro başıyla onayladı. "Kahraman bir hafta içinde sıfıra inecek.

Alice, Pietro'nun kendisine gönderdiği e-postayı açarak, "Madam Incognito artık *istenmeyen kişi*," dedi.

Mat'in vücudu robot gibi hissediyordu. Ağzını ekşi bir tat doldurdu.

"Resim için teşekkürler Pietro," dedi Alice, "ama Incognito'nun kendi resmini tercih ederdim.

Pietro homurdandı. 'Yakın zamanda yüzünü göstereceğini sanmıyorum. Kahve ister misin?'

Mat, Pietro'nun sözlerini sanki çok uzaklarda, yankılanan uzun bir tüneldeymiş gibi duydu. Bakışları Alice'in bilgisayar ekranına ve Carys'in resmine sabitlenmişti. Burnunun kenarındaki o küçük çekiklik, endişeyle bulutlanmış koyu renk gözleri. Tedirginlik. Ve onun resmi Kırmızı Kedi Kafe'nin ön cephesinin üzerine yerleştirilmişti.

Alice ve Pietro kahve almaya gittiler ve o da kalktı. Resmin altındaki metni gözden geçirmek için ekrana eğildiğinde bacakları titriyordu. Ondan birkaç alıntı vardı, nasıl izin aldığını, düşünmek için zamanı olduğunu anlatıyordu ama hâlâ kızgın ve üzgündü. Eleştirmenin özrünü görmüştü ama onunla yüz yüze görüşmek istemiyordu.

Telefonu çaldı. Ondan bir mesajdı. *Bu gece içmeye hala hazır mısın?*

Başını tuttu. O bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Kalbi ağır bir şekilde çarptı. Onun kimliğini ve ne yaptığını öğrendiğinde vereceği tepkiyi hayal etti. Nasıl hissedirdi? Çok incinirdi. Onu asla affetmeyecekti.

Bir yırtılma hissi duydu. Kendini affedebileceğinden emin değildi.

O arşamba sabahı Carys, Léo'yla buluşmak üzere kafeye geldi ve girişte yalnız olmadığını görünce şaşırdı: Emile Aurélie de onunla birlikteydi.

Gözleri büyüdü. 'Hepiniz buradasınız! Neden?' Kalbi endişe ve suçluluk duygusuyla çarpıyordu. Paraya mı ihtiyaçları vardı? Bugün Ingrid ve Mark'ın döneceği gün müydü? Eğer öyleyse bile ona söylememişlerdi.

Aurélie elindeki çiçek buketini uzatarak, "Birazdan söyleyeceğiz," dedi. "Önce gizli hayranınızın kim olduğunu bilmek istiyorum. Bunlar kapının eşiğindeydi.

Carys ağzını düzleştirdi. Eleştirmene hakkını vermek zorundaydı: Bir buketle yetinmemişti. Her gün bir tane göndermişti. "Madam Incognito. Carys içini çekti ve kapının kilidini açtı.

Aurélie, "Özür diledi, biliyorsun," dedi. "Kulağa samimi geliyordu. Biliyorum. Ama artık çok geç. Çiçekleri çöpe atabilirsin, Aurélie.' Ne? Olmaz öyle şey. Alabilir miyim?' 'Keyfine bak.'

Masalardan birinin etrafına yerleştiler. Léo paket kahve getirmişti, Emile de pasta yapmıştı ama Carys ilk kez aç değildi. "Pekâlâ," dedi. "Bana bu toplantının ne hakkında olduğunu anlat.

Üçü de birbirlerine baktı.

Emile açıkça, "Kafeyi yeniden açmanı istiyoruz," dedi.

Carys gözlerini kırptırdı.

"İncindiğini biliyoruz," dedi Léo, "ama bu şekilde kazanmasına izin veremezsin." "Bu sadece bana hissettirdikleriyle ilgili değil. Hiç müşterimiz yoktu,'

üzüntüyle söyledi. "Para kaybediyorduk.

"Geri gelecekler," dedi Emile kararlı bir şekilde. 'Artık hepsi bizim tarafımızda. Gazeteleri ve sosyal medyayı görmediniz mi? Herkes burası hakkında konuşuyor.

Aur lie başını salladı. 'Ve insanlar meraklıdır. Sadece kontrol etmek için gelecekler. Carys sırayla her birine baktı. 'Para konusunda endişeli misiniz?

      Mark ve Ingrid her an dönebilir. Yeni yılda tekrar a acaklarına eminim. Tabii onları borca soktuktan sonra bunu karşılayabilirlerse.

"Hiç de değil," dedi Aur lie. 'şimdi yeniden açmak istiyoruz       yapılacak doğru şey bu.

Emile başıyla onayladı. "Kırmızı Kedi Kafe Paris'in en iyi kafelerinden biridir. "Ve biz harika bir ekibiz, unuttun mu?" dedi L o.

Carys onların ortak bakışları altında geri çekildi. Harika bir takım olmuşlardı - ta ki o havlu atana kadar. İçine bir kuşku düştü. Pes ederek onları hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

L o, kafenin gösterişli dekorunu işaret ederek, "Tüm bu çalışmaları mekanın harika görünmesi için yaptık," dedi. "Bunları yaptık       buraya inanıyorduk.

Aur lie, "Ve biz sana inandık," diye ekledi.

Suçluluk duygusu kabardı. Bu doğruyd : onlardan yardım istediğinde, yardım etmişlerdi. Onlara bor lıyd . Hem de çok.

Ama hesapları düşündü ve omuzları çöktü. "Yapamam. Mark ve Ingrid'den hâlâ haber alamadım ve kafenin banka hesabı zaten ekside.

Emile telefonunu çıkardı. 'Ingrid sorun olmadığını söyledi. Bankadaki kredili mevduat hesabını temizlemiş.

"Ne? Onunla konuştun mu?

"Evet. Geçen hafta sizi aramaya çalıştı ama telefonunuz kapalıydı.

'Neden mesaj bırakmadı? Ya da e-postalarım  cevap vermedi?

"Bilmiyorum. Bana inanmıyorsan onunla konuş. Ona bu toplantıyı yapacağımızı söyledim.'

Carys telefonu aldı, döndüğünden beri aramayı denemediği için kendine lanet etti ama Mat'in telsiz sessizliğiyle o kadar meşguldü ki bunu hiç düşünmemişti. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Ingrid'le yapacağı konuşmadan da utanıyor ve korkuyordu.

Ingrid üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Carys, nasılsın?" diye sordu. "Senin için endişeleniyorduk.

"Ee ... Beklediği karşılama bu değildi. Ingrid'in sesi hiç de kızgın gelmiyordu. Sesi yakın da gelmiyordu. Avustralya'dan ayrılmamışlar mıydı? "Ben de endişelendim - kafe hakkında.

Hasılatın düşük olması konusunda mı? Noel öncesi her zaman sakın olur. İnsanlar hazırlıklarla meşgul olur, Noel pazarlarını ziyaret eder ve Emile bu yıl havanın özellikle kötü olduğunu söyledi. Ayrıca metro istasyonu da kapalı. Tüm bunlar senin kontrolün dışındaydı, Carys.'

Ağzı açık kaldı. Bunun için uykusuz geceler geçirmişti. "İşini mahvettiğimi düşünmüştüm.

'Hiç de değil. Hesapları takip ediyoruz ve memnunuz. Zarar ettiğimiz dönemler olmasını bekliyoruz ama bunlar genellikle kısa süreli oluyor. İyi gidiyorsun, Carys. Ve o eleştirmen bize bir iyilik bile yapmış gibi görünüyor. Basında çıkan haberleri gördün mü? Ne zaman tekrar açabilirsiniz?'

"Gerçekten yapmamı istiyor musun?

Kahkaha sesi hat boyunca yayıldı. 'Kesinlikle. Kapatmaya gerek yoktu.

Keşke bilseydim dedi. Geriye dönüp baktığında, güvensizliğin kendisini ele geçirmesine izin verdiğini fark etti. "Özür dilerim. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama her şey çok fazla geldi.

'Endişelenmeyin. Birçok aile şirketi yılın bu zamanlarında ara verir.

Ama mümkün olan en kısa sürede yeniden açabilirsiniz, bu

harika olur. "Ama birkaç gün içinde geri döneceksiniz, değil mi?

Kısa bir sessizlik oldu. Emile utangaç bir tavırla bakışlarını indirdi. Carys kaşlarını çatı.

Ingrid boğazını temizledi. 'Aslında planda bir değişiklik oldu. Mark ve ben henüz çiftlikten ayrılmaya hazır hissetmiyoruz. Annesinin bize burada ihtiyacı var. En azından yaza kadar, belki de daha uzun süre burada kalmaya ne dersin diye merak ettik.

Carys yutkundu. İçini bir heyecan kapladı ama kaşları da düğümlendi. Burada çalışmayı seviyordu - ona bu kadar güvenmeleri gururunu okşamıştı - ve

kalma düşüncesi heyecan vericiydi. Ama Ingrid hikayenin tamamını bilmiyordu.

Dudağını ısırdı, sonra dürüstlüğün en iyi yol olduğuna karar verdi. 'Ingrid, sana karşı tamamen dürüst olmadım. Buraya gelmeden önce bir kafe işletmek konusunda hiç deneyimim yoktu. Bir barda çalışırken ne kadar sorumluluk sahibi olduğumu abarttım. Başka birini işe alsaydınız, bu iş için daha nitelikli olurdu. Benim bilmediğim şeyleri bilirler - örneğin Aralık ayının sessiz olması gibi.

Yanındaki Emile, Léo ve Aurélie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Ingrid sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Carys, çok hızlı öğreniyorsun. Tecrübe eksikliğini azminle telafi ediyorsun. Sen harika bir yöneticisin. Sana güvenimiz tam. Personel de öyle.

"Öyle mi?

'Evet. Başka birini işe almak istemiyoruz. Size güveniyoruz. Bunu düşünün ve kararınızı bize bildirin.

Carys rahatlama ve sevinç karışımı bir duygu hissetti.

"Ne olmuş yani? Aurélie kısa bir süre sonra telefonu kapattığında, "Eee?" dedi. "Ne diyorsun?

Carys telefonu Emile'e geri verdi. Onun cevap vermesini beklediler. "Çocuklar, düşünmek için zamana ihtiyacım var-

Emile bir el salladı. 'Zaten on gününüz vardı. Gazeteler bizim hakkımızda yazıyor, kamuoyu bizden yana. Şimdi bundan yararlanmamız gerekiyor.

"Bu doğru. Aurélie kahvesini aldı. "Bir hafta içinde herkes unutmuş olacak.

"Yeni yıldan önce yeniden açmalıyız," dedi Léo kararlı bir şekilde.

"Yarın. Carys, 'Yarın çok kısa b i r süre,' dedi. 'Elimizde hiç malzemeler.'

"Tedarikçilerle konuştum," diye söze girdi Emile sakince. 'Onları öğleden önce ararsam bu öğleden sonra teslim edebilirler.

Carys yenilmiş ve etkilenmiş bir halde ağzını kapattı. Beklenti dolu bir sessizlik kafeyi doldurdu. Bir araba geçti ve bakışlarıyla onu takip ederken Mat'le geçirdiği zamanı ve gece geç saatlere kadar yaptıkları konuşmaları hatırladı. ile

Kim olduğunu hatırlamış, yolunu yeniden bulmuştu. Vazgeçen biri değildi, hayatta kalan biriydi. Bir savaşçıydı.

Sonunda Léo, Aurélie ve Emile'e döndü. "Tamam o zaman. Evet. Tekrar açacağız. Yarın."

Kıkırdadılar ve ona sarılmak için ayağa fırladılar.

"Teşekkür ederim," dedi Carys, gözleri beklenmedik bir şekilde yaşla dolmuştu. "Ne için?" diye sordu Aurélie.

'Bu kadar harika olduğun için. Çok destekleyici. Güldü ve dökülen birkaç damla gözyaşını silkeledi. "Siz en iyisisiniz. Hepiniz en iyisisiniz. Gerçekten öylesiniz."

O öğleden sonra Carys, Emile'in teslimatı paketinden çıkarmasına ve mutfağı yeniden doldurmasına yardım ediyordu. Ama kaşları çatılmış ve omuzları gerilmişti. İşini kaybetmemiş olmanın verdiği büyük rahatlamaya ve yarın kafeyi yeniden açmaya hazırlanmanın heyecanına rağmen, Mat'in sessizliği onu rahatsız ediyordu. Üç gün olmuştu ve ondan tek bir ses bile duymamıştı. Onu nasıl böyle ortada bırakabilirdi?

Geçirdiği kazayla ilgili düşünceler zihninde cam kırıkları gibi parladı. Bir şey olmuş olsa bile, eğer hastalanmışsa, hızlıca bir mesaj yazabilirdi. Ya da başka birinden bunu yapmasını isteyebilirdi.

Ama belki de hiçbir şey olmamıştı. Omurgasına buz gibi bir his yerleşti. Belki de sadece onunla konuşmak istemiyordu.

Hayır. Buna inanmayı reddetti. Duyguları değişmiş olsa bile, onurlu olanı yapıp ona söyleyecekti.

Öyle değil mi?

Kuşkular, görüş alanının çevresinde dolaşan fareler gibi içeri sızmaya başladı. Bunlar dikkatini işinden uzaklaştırdı ve sürekli telefonuna döndü, inatla sessiz kaldığında iç geçirdi.

Bu gece, onun dairesine gidip iyi olup olmadığını kontrol etmeye karar verdi. Neler olup bittiğini öğrenecekti.

Miştten eve doğru yürüyordu. Bu gece rüzgâr çok sertti ve Michel'in genellikle sığındığı boş kapı aralığından geçerken geceyi geçirecek sıcak bir yer bulmuştu. Cebindeki telefonu çaldı ve kontrol etti. Carys'ten bir cevapsız arama daha. Yüzünü buruşturdu. Bunu nasıl düzeltecekti? Sorun çok büyük, aşılamaz görünüyordu. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Endişelenmişti ve bir açıklamayı hak ediyordu.

Apartmanına ulaştı ve kapıyı arkasından iterek kapattı, havayı dışarıda bıraktığı için mutluydu. Kapıcı yerleri süpürürken durakladı. 'Ah, Mösyö Devine. Madam Parot'dan haber aldınız mı?

"Telefonda konuşmuştuk. Yüreği ferahladı. Griliğin ortasında bir umut ışıyordu bu. "Yakında eve dönecek.

Kapıcı gülümsedi. "Bu iyi bir haber.

Dairesine döndüğünde Mat, Incognito'nun hesabındaki mesajları gözden geçirdi. Yirmi dört saattir bakmamıştı. Şimdi bunu yaparken solgunlaştığını hissetti ve midesini bulandıran bir his onu yakaladı.

Birkaç gün sonra olayların yatışmasını bekliyordu ama ana akım medyanın haberleriyle daha da güçleniyordu. Madam Incognito'ya yönelik tepkiler azalma belirtisi göstermiyordu. Çok fazla acımasız söz, çok fazla nefret. Bunların birçoğu da kadın düşmanıydı ve onun erkek olduğunu bilselerdi bu mesajların nasıl görüneceğini merak ediyordu. Aklında Madam Incognito'nun kurgusal kişiliği, kendisi ile aşağılık mesajlar arasında küçük bir mesafe yaratmaya yardımcı oluyordu ve bunun için minnettardı ama tehditler, kötülük - bunları okumak herkes için zordu.

Parmağı ekranın üzerinde gezindi. Cevap vermenin bir anlamı yoktu. Kırmızı Kedi Kafe'den özel ve kamuya açık olarak defalarca özür dilemişti. Her neyse, insanlar Madam Incognito hakkında kararlarını vermişlerdi. Yine de, tersine, takipçi sayısı her geçen gün artıyordu.

Ama zamanlarını boşa harcıyorlardı. Bir daha asla yayınlamayacak, asla yorum yapmayacaktı. Madam Incognito'nun başarıya giden bileti olacağını ummuştu ama onun yüzünden önemli olan her şeyi kaybetmişti: Carys'i kaybetmişti.

Ayarlara doğru ilerledi ve a r a d ı ğ ı şeyi buldu.
Hesabı sil.

Durakladı. Tüm o takipçiler, o takipçileri oluşturmak için geçen haftalar ve aylar.

Düğmeye bastı. Ve böylece Madam Incognito gitmiş oldu.

CARYS uyandı ve telefonunu kontrol etti. Mat'ten hâlâ cevap gelmemişti. Omuzları çöktü ve son birkaç gündür içinde tuttuğu gerginlik düğümü sıkılaştı. Kalkıp işe giderken heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ama aklının yarısı kafenin yeniden açılışındaydı.

Emile'i selamladı ve pasta sergisine hayranlıkla baktı; tüm masaları sildi ve çeşnileri koydu, ama aklı Mat'in evine gittiği önceki akşamı tekrarlıyordu. Zili çaldığında ya da telefonunu aradığında cevap alamamıştı. Yine de sokaktan ışığın yandığını görebiliyordu. Onu görmek için kalbi sızlıyordu. Ve onun sessizliği yüzünden acı çekiyordu. Neler oluyordu? Babası ziyarete mi gelmişti? Eminim ona söylemek için hızlı bir mesaj gönderirdi.

Yoksa ondan kaçıyor muydu? Şimdi bu daha olası bir senaryo gibi görünüyordu, ama neden? Onu yanlış mı değerlendirmişti? Birlikte geçirdikleri zamandan keyif almamış mıydı? Çok mükemmeldi - en azından onun için.

Sustu. Belki de onunla yatmak için yola çıkmış ve bunu başardıktan sonra ilgisini kaybetmişti. Hayır. Mat'in bunu yapabileceğine inanamıyordu. O nazik ve sevecendi ve - ve onu sevdiğini söylemişti. Hayır, mesajlarına cevap vermemesinin çok iyi bir nedeni olmalıydı. Ama neydi?

Telefonunu kaybetmişti. Bir kanalizasyona düşürmüş ya da çalınmıştı. Paniğe kapıldı ve gözlerini kafe penceresinden dışarı dikti. Belki de soyulmuştu - ya da korkunç bir kaza geçirmiş ve hayati tehlikesi olan yaralarla hastaneye kaldırılmıştı. Tüm bu olasılıkları ihtimal dışı bırakmıştı ama zaman geçtikçe daha akla yatkın hale geliyorlardı.

Nabızı hızlandı. İş yerini aramalıydı. En azından o zaman iyi olup olmadığını öğrenebilirdi. Gazetesinin adı neydi? *Le Paris Local*. Kadın

internette aradı ve bir telefon numarası buldu. Şu anda aramak için çok erkendi ama daha sonra mesai saatleri içinde deneyecekti. Şimdilik yeniden açması gereken bir kafe vardı.

Aur lie ve L o geldiler, ikincisi Raoul'un kafesini taşıyordu. "Raoul! Carys söyledi. "Emile'in ona baktığını sanıyordum?"

'Sırayla yaptık,' dedi L o. 'Evin en kolay misafiri o değil. Apartman hayatı ona uygun değil.  zg rl ğe ihtiyacı var.'

Ofiste Carys kafesin kapısını açtı ve Raoul dışarı fırladı. Odanın öbür ucundan açık kapıya doğru uçtu, sonra dönüp ona baktı. Çenesini kaldırıp d ı ř a r ı d a kaybolmadan önce gözleri sitemle parladı.

Duvar saatine baktı: saat neredeyse sekizdi. "Pekâlâ, açılıştan önce hızlı bir ekip toplantısı yapalım. Yeniden açmak için çok hevesliydim ama alacakları karşılama konusunda gergindi. " lk başta sessizlik olabileceği gerçeğine hazırlıklı olmalıyız," diye uyardı. 'Ama umarım tekrar a ıldığımız duyulacak ve işler yoluna girecek. O yüzden bugün durgun geçerse endişelenmeyin, tamam mı?"

Özellikle Emile'e baktı. Tezg hı muhteşem kek karnavalıyla doldurmuştu ama Carys i ten içe onun bu kadar büyük miktarlarda pişirirken biraz iyimser davrandığını düşünüyordu.

O başını salladı ve diğerleri de mırıldanarak onayladılar.

Carys gülümsedi. "Hadi o zaman." dedi, kendi korkusunu bastırmaya ve parlak görünmeye çalışarak. "Hadi açalım.

 lk bir avuç müşteri içeri girdiğinde, Carys her şeyin kontrol altında olduğundan emin olduktan sonra ofise geri döndü. Menüleri basmak ve evrak işlerini halletmek de dahil olmak üzere yapması gereken yüz bir iş vardı.

Ancak saat on buçukta L o'nun kapıyı  alıp kafasını içeri uzatmasıyla yarıda kesildi. 'Gelip yardım edebilir misin? Dışarıda işler yoğunlaşıyor.

"Ne kadar meşgul? Carys başını kaldırdı ama adam gitmişti. Yaptığı işi bitirdi ve onu dışarı kadar takip etti.

Sonra durdu.

 nce gürültü onu etkiledi. G l şen ailelerin ve arkadaşların mutlu konuşmaları, küçük çocukların tiz ciyaklamaları, erkeklerin mırıltıları

derin sesler. Kalabalık kafeye baktı. Her masa, her koltuk doluydu. Dizüstü bilgisayarları olan öğrenciler, birbirlerini dinlemek için eğilen erkekler, mama sandalyelerinden fırlayan bebekler, oldukları yerde dönüp duran ve kendi kendilerine öfkeyle kıkırdayan küçük çocuklar. Carys'in kalbi yerinden fırladı.

Gérard gazetesini bıraktı ve ona gülümsedi.

'Carys, işte b u r a d a s ı n ! Seni özledim,' dedi Madam Jalibert, ayağa fırlayıp Carys'in yüzünü avuçlarının arasına almak için koşarak.

Carys gözlerini hızla kırıştırdı. 'Ben de sizi özledim. Hepinizi. Boğazının düğümlendiğini hissetti.

Madam Jalibert parmağını salladı. 'Bir daha asla kapatma, anladın mı? Burası benim için ikinci bir ev gibi.

Carys'in ağzı açık kaldı. Sonra kapattı. 'Hepinizin bizi terk ettiğini sanıyordum.

Kafe boştu.'

"Aile ziyaretindeydim," dedi Madam Jalibert.

"Grip olmuştum," dedi Gérard.

Üç küçük çocuğu olan anne, boyama kâğıtlarına yardım etmekten başını kaldırıp baktı. 'Okulda provalarımız ve konserlerimiz vardı. Temelli kapattığınızdan endişeliydik.

Rahatlama Carys'in gülümsemesinin daha da genişlemesine neden oldu. "Evet, artık döndük ve hepinizi görmek harika.

Léo onun dirseğini dürttü. "Bugün yavaş geçerse endişelenme, tamam mı?" diye takıldı. Omzundaki tepsi tabak ve fincanlarla doluydu.

Carys ona döndü, yüzü ıslıl ıslıldı. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı. Gözleri beklenmedik bir şekilde yanıyordu.

"Hepsi bana Perşembe günkü sosyal geceyi de dört gözle beklediklerini söylediler," dedi. 'Sanırım bu gece düzenlemiyoruz çünkü geri döndüğümüz ilk gün.

Bu doğru. Ama aklıma bir fikir geldi. Yeniden açılışı kutlamak için neden herkese birer kadeh gazoz almıyoruz?

"Harika bir fikir. Burası şimdiden bir parti havasına büründü ve yarın yılbaşı gecesi olacak. Carys?' Ona daha yakından baktı, sonra sırtıttı. "Ağlıyor musun?

"Ben mi?" dedi. 'Kesinlikle hayır. Sadece o kediye alerjim var.

Öğle yemeği telaşından sonra nihayet ofise gizlice girmeyi başardı. Mat'ın iş yerini arama vakti gelmişti. Araması önce santrale, sonra da Alice adında bir kadının cevap verdiği gazeteye giderken nefesini tuttu.

"Mathieu Devine ile konuşabilir miyim? Carys söyledi. "Sizi bağlayacağım. Bir dakika bekleyin."
." dedi.

Hat sessizleşti ve Carys beklerken parmaklarını masaya vurdu. Sessizlik uzadı.

Sonra bir klik sesi. Carys doğruldu. "Mat?

"Özür dilerim. Yine o kadındı. Carys'in kalbi sıkıştı. "Kendisi şu anda burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?

Kısa bir duraklama oldu. Boğuk sesler duyduğunu sandı. Sonra, "Bilmiyorum. Dışarıda, işte.

Kadının ses tonundaki bir şey Carys'i kuşkulandırdı. 'Yine de çalışmaya başladı, değil mi? Noel'den beri yani.

"Evet. Sesi sanki soruya şaşırmış gibi yükseldi. "Güzel. Yani ölü, hasta ya da başka bir şey değil mi?

Bu sefer cevap gelmedi. Ama buna ihtiyacı yoktu. Farkına vardığı şey bir taş gibi içine battı. Ona hayalet gibi davranıyordu, değil mi?

İnançsızlık, iç burkan bir yıkımla birleşti. Neden? Geçen hafta çok mükemmel geçmişti.

Belli ki onun için değil.

Tüm durumu tamamen yanlış değerlendirmişti. Birlikte geçirdikleri zamanın kendisi için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini sanmıştı. Bu da onu ne kadar az tanıdığını gösteriyordu. Onun onurlu, güvenilir ve sadık olduğunu düşünmüştü. Milyon yıl geçse de onun böyle bir şey yapacağını düşünmemişti.

"Kim arıyor?" diye sordu kadın.

Carys kendini sersemlemiş hissetti.

Kadın cevap vermeyince sabırsızlıkla "Mesaj var mı?" diye sordu. Sesi aramayı sonlandırmaya hevesli geliyordu.

Carys seçeneklerini düşündü. Ne diyecekti? *Lütfen beni ara mı? Seni özledim mi?* Hayır. Gururu vardı. Her neyse, mesajlarını görmüştü. Şaşkınlık içinde, onun mesajlara cevap vermemeyi *seçtiğini* fark etti.

"Hayır," dedi sonunda. Sessizce. "Önemli değil.

Aramayı sonlandırdı ve gözlerini kapattı. Her şey bitmişti. Artık onunla iletişim kurmayacaktı. Saygınlığını sessizlikle koruyacaktı ama hiçbir şey kalbini acıdan koruyamazdı. Paris'te güvенеbileceğine inandığı tek bir kişi varsa, o da Mat'ti.

Ne kadar da yanılmıştı.

'W neler oluyor?' Alice telefonu kapatır kapatmaz sordu.

Mat telefonunu sessize aldı ve Carys'in şu anda ne düşünüyor ve hissediyor olabileceğini aklından çıkarmaya çalıştı.

"Kimdi o? Alice, o cevap vermeyince ısrar etti. "Ve neden onunla kendin konuşmadın?

Sıradan görünmek için elinden geleni yaptı ama sesi çığdı. "Ayrıldık. Carys henüz bunu bilmesede. Suçluluk duygusu vicdanını tırmalıyordu. Ama bunun kaçınılmaz bir sonuç olacağını biliyordu.

"Carys?

Başını salladı.

"Noel'i birlikte geçirdikten sonra mı? Kaşlarını çatı. "Demek bu yüzden döndüğünden beri gerginsin. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Konuşmayı bitirmeyi umarak ekranına geri döndü.

"Neden onunla konuşmak istemediğini kendin söyleyemiyorsun?" Kaşları çatıldı, gözleri öfkeyle parladı.

Şakakları zonkluyordu. Carys'in aramalarına cevap veremezdi. Onun hakkındaki gerçeği öğrenmesi riskini göze alamazdı. Şu anda olduğundan daha fazla incinirdi. Yine de, bunları düşünürken bile, sonsuza kadar sessiz kalamayacağını biliyordu.

Alice ısrar etti. 'Ona ayrıldığınızı söyledin, değil mi? Umarım ona hayalet gibi davranmıyorsundur. Bu alçakça olurdu, Devine.'

Ayak parmakları kıvrıldı. Kelimeleri bulamıyordu. Şakaklarında bir çarpıntı vardı. Kadın haklıydı. Carys'i boşlamak korkakça ve zalimceydi. Özellikle de paylaştıkları onca şeyden sonra. O daha iyisini hak ediyordu.

Anlamıyorum. Hasta ve kalbi kırık görünüyorsun ama o hiçbir şey bilmiyor. Senin için endişeleniyor.'

Kafasının içindeki davul sesi şiddetlendi.

Alice burnunu çekti. 'Umarım sürekli aramaz. Ona gerçeği söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için kişisel resepsiyonistin olmaktansa yapacak daha iyi işlerim var.

Hiçbir şey bilmiyor. Senin için endişeleniyor. Mat bütün öğleden sonra Carys'in çağrısını düşündü.

Endişelenmişti. Mesajları daha seyrek ve daha endişeli hale gelmişti ve bunun daha fazla devam etmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama ne yapmalıydı? Madam Incognito'nun özrünü kabul etmemiştir: onunkini neden kabul etsin ki?

"Kırmızı Kedi Kafe'nin yeniden açıldığını gördün mü? Alice Pietro'ya söyledi. "Açıldı mı? Yeni yönetim altında mı?"

Yazmıyor. Bu öğleden sonra gidip benimle konuşup konuşmayacaklarına bakabilirim. Sanırım bu hikayede hala biraz yol var.

Carys'in 'bir hikâye' olduğu düşüncesi Mat'in tüylerini diken diken etti. "Hayır! Kelimeyi durduramadan ağzından fırladı.

Pietro ve Alice ona baktılar.

'Ben - ben zaten o tarafa gidiyorum. Neden ben yapmıyorum? Makaleyi yine de alabilirsin Alice, ama istersen sana bir iki alıntı yaparım.

Bunu takip eden sessizlikte evet demesi için dua etti. Carys'i korumak zorundaydı. Onunla konuşmak zorundaydı.

Alice merakla ona baktı. "Peki. Ama bunun için övgü çalmayı aklından bile geçirme. Bu benim hikâyem. Başından beri bu işin içindeydim.

Mat sinirden titriyordu ve ağzı kurumuştı. Dışarıda durmuş, birkaç müşterinin ayrılmasını ve kızıl saçlı garsonun arkalarından kapıyı kilitlemeye gitmesini izliyordu.

Mat bir adım öne çıktı ve onu durdurmak için elini uzattı. "Üzgünüm," dedi sertçe. "Kapalıyız.

"Carys'i görmeye geldim.

"Ah. Sanki onu tanıyormuş ama çıkaramıyormuş gibi baktı, sonra kaşlarını çattı. "Siz muhabir misiniz?

Tereddüt etti. "Ben - bir arkadaşım.

Yüz ifadesi yumuşadı. İsteksizce geri adım atarak adamın içeri girmesine izin verdi. 'O ofiste. Onu çağırayım.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve kadın kapıyı kilitleyip tabelayı 'Fermé'ye çevirirken ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Tilki gibi saçları arkasına döndüğünde sallanıyordu, gözleri tanımakla irileşmişti. "Sen Raoul'un üzerine işediği adamsın, değil mi?

Hatırlayınca kaskatı kesildi. "Evet.

"Peki Carys'i tanıyor musun?" Dudakları kıpırdadı ve gözlerinde gizlenemeyen bir merak dans etti. "Burada kimin olduğunu söylemeliyim?

"Mat.

Bacakları hâlâ titriyordu, bu yüzden tezgâha yaslandı. Artık buradaydı ve kelimeler onu terk etmişti. Ne söyleyecekti ki?

Carys

'M ne zaman?' Carys tekrarladı. "Burada mı? Kafede mi?"

Aur lie başıyla onayladı. "Noel'i birlikte geçirdiğin adam o mu?"

Carys cevap vermedi.  oktan odanın yarısını geçmiş ve kapıyı açmıştı.

Mat tezgâhın yanında bekliyordu. Başını kaldırıp baktı ama yüz ifadesi, onun orada olduğunu öğrendiğinde hissettiği umut patlamasını yok etti.

"Mat?" dedi, adam konuşmayınca. Gözlerinde koyu lekeler vardı. "Ne oldu?"

Mesafesini korudu, parçalanmıştı. Onun sessizliğine taş gibi bir kayıtsızlıkla karşılık vereceğine dair kendine söz vermişti ama şimdi böyle savunmasız ve hasta bir halde ortaya çıkınca duygularını bir kenara bırakmak zor oldu. Kollarını ona dolamak istiyordu. Onu önemsiyordu; onu seviyordu. Ama son birkaç gündeki can yakıcı sessizliği onu geri adım attırdı ve bunun yerine, "Neden hiçbir mesajıma cevap vermedin?" diye sordu.

Ayaklarını sürüyerek yürüdü. Gözlerinde gördüğü suçluluk muydu? Yoksa korku mu? Her iki durumda da, sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Emile'in mutfağı toplarken tencere tava şakırtılarını duyabiliyordu ve Aur lie elinde süpürge ve ıslak bir bezle yerleri silmek için yeniden ortaya  ıktı.

Mat ondan Carys'e baktı. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu. " zel olarak.

"Evet. Büroya gel. Aur lie'ye onları rahatsız etmemesi için bir uyarı bakışı atarak onu içeri götürdü ve kapıyı kapattı.

Ona oturmasını işaret etti ama o başını salladı. "Yeniden açtınız demek? Dudaklarında zayıf, sulu bir gülümseme belirdi.

"Evet.

"Patronlarınız düşündüğünüz gibi kızmadılar mı?"

'Hayır. Aslında çok mutlular. Tepkileri tam bir sürpriz oldu. Güldü. "Sanırım dükkânı kapatırken aşırı tepki gösterdim.

"Yapmadın.

Ben yaptım. Ciromun düşmesi beni çok endişelendirdi ama Aralık ayı her zaman sakın geçer. Görünüşe göre herkes Noel'e hazırlanmakla meşgul. Ve şimdi tüm bu basın haberleri her zamankinden daha popüler olduğumuz anlamına geliyor.

Ağzı düzleşti ama bir şey söylemedi.

Onun da kanepede kendisine katılacağını umarak oturdu. Adam gerçekten gergin görünüyordu ve bu durum onun da kendini gergin hissetmesine neden oluyordu.

"Güzel. Sert bir kahkaha attı. "Memnun oldum. Çok sevindim. Bu yüzden işini kaybetmenden korkuyordum. Eğer yapsaydın ne yapardım bilmiyorum...' Yutkunurken adem elması yükselip alçaldı.

"*Sen olsan* ne yapardın? Carys kaşlarını çattı. Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Her şey yolunda," diye onu rahatlattı. "Mat, neden telefonu açmadın? Senin için endişelendim. Bir şey oldu sandım.

Gözlerini kapattı.

Ayağa kalkıp ona uzanmak istedi ama son birkaç günün acısı, tıpkı birbirini iten mıknatıslar gibi onları birbirinden ayıran görünmez bir güçtü. Adam gözlerini tekrar açtı ve kadın şaşkınlıkla gözyaşlarıyla ıslanmış olduklarını gördü. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Hasta mıydı? Belki de korkunç bir hastalık teşhisi konmuştu - ölümcül bir şey - ve onu ölümünü izlemenin kalp acısından kurtarmak için ondan kaçmıştı. Bu düşünce onu raydan çıkardı. "Mat-

'Carys, sana söylemem gereken bir şey var. Bu hiç kolay değil. Nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

Onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. Kalbi küt küt atıyordu.

"Carys, ben ... Sesi çatallaştı. Mavi bakışları onunkilerle birleşti. '... Eleştirileri ben yazdım.'

Kalbi göğsünde kurşun bir ağırlığa dönüştü. Gözlerini kırıştırdı.

Sanki kelimeler elinden kaçıyormuş gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Sizin kafeniz olduğunu bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse mekan hakkında pek bir şey bilmiyordum ama daha sık yorum yayınlamam için baskı altındaydım ve

daha eğlenceli, daha eleştirel - daha büyük bir izleyici kitlesi çektiğini söylediler - ve şimdi bunun ne kadar aptalca ve zalimce bir şey olduğunu biliyorum, ama ...' elini yüzünde ovuşturdu '. . Ben yaptım. Ve çok ama *çok* üzgünüm. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım. Sana ne yaptığını düşündüğümde, ben-'

"Bir dakika bekleyin. Carys ayağa kalktı ve ellerini başına götürerek olanları anlamaya çalıştı. "Sen Incognito musun?

Kalbi güm güm atıyordu. Sonunda yavaşça başını sallayarak cevap vermeden önce sonsuz bir an uzadı.

Gözlerini dikti. Yüzündeki ifade onu etkilemiş, neredeyse ona acımasına neden olmuştu. Ama sonra zihni harekete geçti ve öfke bu düşünceleri suya düşürdü. "Ne olduğunu ve ne kadar üzgün olduğumu bile bile Noel'i benimle mi geçirdin?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır," dedi hemen. 'Bilmiyordum - burada çalıştığından haberim yoktu. Ancak eve dönerken bana söylediğinde her şeyi bir araya getirmeye başladım. Ve bunu yaptığımda, ben -' sesi kesildi. "Çok utandım ve seni daha fazla incitmeye dayanamadım.

Carys'in nabızı kulaklarında gümbürdedi. Gözlerini ona dikti. Nefesi kısa, sert kesik kesik geliyordu, sanki koşuyu yeni bitirmiş gibiydi. "Bu dört gün önceydi - ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?

"Çok üzgünüm, Carys.

'Buna inanmıyorum. Sen,' diye tükürdü, 'o eleştirileri sen mi yazdın? Sen mi?' Adam sessizce başını salladı.

Onu öpen, onunla sevişen ve her gece ona sarılan nazik, şefkatli adamlarla bu kesici, alaycı sözleri evlendiremezdi. En iyi arkadaşı, ruh eşi olduğuna inandığı adamlarla. Onunla diğer tüm erkeklerden daha derin bir bağ kurmuştu. Kendine gülmek istedi. Ve ağlamak.

"Neden?" Ses tonu kuşkuluydu. "Neden böyle iğrenç bir şey yaptın?

Bakışları onunkilerden uzaklaştı, suçluluk duygusuyla ağırlaştı. 'Bana bir köşe sözü verdiler - büyük bir gazetede. Hayalimdeki iş. Bunun bir çıkış yolu olduğunu düşündüm, bunun-'

Durması için elini kaldırdı. "Biliyor musun? Bunu duymak istemiyorum. Sesinden iğrenme damlıyordu. Bu küçük bir yanlış anlaşılma ya da küçük bir sır değildi. Bu çok büyük bir şeydi. Bunu yapan kişi ile sevdiği kişi nasıl aynı adam olabilirdi? Onu hiç tanıyor muydu?

Ayağa fırladı ve kapıyı açtı. "Çık dışarı. "Carys, lütfen-

"Çık dışarı!

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu. Ofisten sıvışırken omuzları çökmüştü. Onu izledi ve Emile'in mutfaktan çıktığını, Aurélie'nin de elinde süpürgeyle onun yanında durduğunu fark etti. Gözleri endişeyle açılmıştı.

Mat kapıya ulaştı. Kilidi açtı ve açık tuttu. "Buraya bir daha asla gelme, anladın mı?" dedi.

Başını salladı ama hareket etmedi. "Özür dilerim," dedi sesi titreyerek, "her şey için.

O gittikten sonra Aurélie, "Demek Incognito bu?" diye sordu.

Carys kapıyı kilitledi. "Konuşmamızı duydunuz mu?

Emile ve Aurélie başlarıyla onayladılar.

Carys iç çekti. "O Incognito. Acı bir kahkaha attı. "Ve o sevdiğimi sandığım adam.

Vücudu ona çok ağır geldi ve en yakındaki sandalyeye çöktü. Emile ve Aurélie de masada ona katıldılar. Şef omzunu sıvazladı. Aurélie ona bir mendil uzattı. Ağladığını fark etmemişti bile.

"Bunu neden yaptı? Aurélie sordu.

"Bilmiyorum. Ama o bir gazeteci. Bu onların yaptığı türden bir şey, değil mi?

"Gazeteci mi? Aurélie burnunu kırıştırdı. "Kimin için çalışıyor?

"Metroda aldığınız şu bedava gazetelerden biri... İsmi aradı.

"*Le Paris Local*? Emile önerdi.

"Evet.

Aur lie telefonuyla konuşuyordu. 'Incognito'nun hesabını silmiş. Artık orada değil. Bir şeyler yazdı. "Gazeteyle bağlantısı olduğu yazmıyor. Aslında, kimliğinin hâlâ bir sır olduğunu söylüyor.

Carys gerçekten umursamadı. Acı onu çok tüketmişti. İhanet duygusu onu derinden yaralamıştı.

"Gerçek adı ne?

Mat Devine. Bekle - neden? Ne yapıyorsun? Bunu internete koyamazsın Aur lie.'

"Hayır mı?" Bunu yapmak üzere olduğu belliydi. "Neden olmasın? Bizim hakkımızda yazdıklarından sonra bunu hak ediyor.

Carys, Madam Incognito'ya karşı gösterilen tepkinin ne kadar şiddetli olduğunu hatırladı. Hesabı silmesine şaşmamalı. 'Yapma Aur lie. Bu çok ileri gitmek olur.

Kız bir nefes verdi. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen ... İsteksizce telefonunu yere bıraktı.

"Emile, mutfakta hiç alkol var mı?

şef bir kaşını kaldırdı. "*Bananes flamb es*'den kalan biraz romum var.

"Biraz alabilir miyim?

Gidip getirdi, ona bir bardak doldurdu ve Aur lie'yle birlikte onun i işini seyrettiler. Az önce kalbinin s k l p alındığı duygusundan kurtulmak için bir şeye ihtiya ı vardı. Yüzünü buruşturarak bardağı yere bıraktı.

Emile ciddiyle, "Sesi gerçekten pişmanlık duymuş gibi geliyordu," dedi.

Carys ona karanlık bir bakış fırlattı. " yle olmalı," dedi dişlerini sıkarak. "Yemeğin hakkında söylediği o korkunç şeyleri hatırlamıyor musun?

şef başını iki yana eğdi. Bunu düşünürken sakindi. 'Yemek eleştirmenleri böyle yapar. Ve bakın bizi nereye getirdi. Otuz dakika öncesine kadar bütün gün hiç durmadan hareket eden kafeyi işaret etti. "Hiç olmadığımız kadar yoğunuz.

Carys ona baktı. Nasıl bu kadar kabullenici olabiliyordu? 'Bize tek yıldıızlı yorumlar bıraktı. Bir yıldıız!'

Emile'in dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Yemeklerim tartışmaya açık. Dikkat çekiyor. Kafe de öyle. Bu dekor da öyle. Etrafına bakındı ve Carys de aynısını yaptı, flamingo pembesi sandalyeleri, kitsch avizeleri, zebra desenli yastıkları inceledi. "Bizi sessiz, göze batmayan bir yer olarak kurmadınız, değil mi?"

Carys öfkesinin sıcak asfalt gibi kaynadığını hissetti. Kimin tarafındaydı? "Ben de bizi hedef haline getirmedi!"

"Emile! Aurélie onun koluna vurdu. "Onunla iş falan mı yapıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece objektif olarak bakmaya çalışıyorum, hepsi bu. Ingrid işlerin gidişatından çok memnun. İşler geliyor."

"Carys sayesinde geliyor, Incognito sayesinde değil!"

dedi Aurélie. "Katılmıyorum. Her ikisi de olabilir."

Incognito profilimizi yükseltti.

İkisi birbirlerine ters ters baktı, sonra dönüp Carys'e beklenti dolu gözlerle baktılar. Carys gözyaşlarını sildi, aklı o büyülu Noel'e takılıp kalmıştı ve ne kadar zorlasa da Mat'in "*Seni seviyorum*" diye fısıldadığı anı aklından çıkmıyordu. O anda kendini o kadar bütün hissetmişti ki, sanki sonunda dünyadaki yerini bulmuştu. Sanki evine dönmüş gibi.

Çok az şey biliyordu.

"Bunu daha fazla düşünmek istemiyorum," dedi ve sandalyesini geriye doğru itti. "Yapacağını yaptı ama onu unutup hayatıma devam etmem gerekiyor."

'W ne aldın?' Alice ofise gelir gelmez sordu.

Mat bilgisayarından başını kaldırdı. Uykusuzlukla savaştıktan vazgeçmiş ve işe erken gelmişti. Şehirdeki geçici dönme dolap planlarıyla ilgili bir yazıya başlamıştı. Bir robot gibi kelimeleri yazıyordu ama gözleri bir türlü odaklanamıyordu. Yüzünü ovuşturdu. "Ne?

Bir kaşını kaldırdı. "Kırmızı Kedi Kafe'de. Seninle yeniden açılış hakkında konuştular mı? Nasıl bir hava var? Mücadele mi ediyorsunuz? Meydan okuyan?"

"Ben - ben bilmiyorum. Ellerine baktı. Tırnakları hemen ısırılmıştı.

"Benimle konuşmadılar.

"Gerçekten mi?

Onun bakışlarıyla kısaca karşılaştı. "Özür dilerim. Denedim."

El çantasını masasının altına sıkıştırdı. "Belki de bu gece uğrayıp kendimi denemeliyim.

"Konuşmak istemiyorlar! Kadın ona dik dik baktı. Devam ederken sesini yumuşatmaya çalıştı, "Hesabını sildiğini biliyorsun, değil mi - Madam Incognito?

"Evet, ama-

'Özür diledi ve incelemeyi bıraktı. Gitti. Bir elini havada gezdirdi. "Her şey bitti. Neden hâlâ o hikâyeden bahsediyorsun?

Gözleri öfkeyle parladı. 'Bu konuda "devam etmiyorum". Sadece ilgileniyorum. Pek çok okuyucu ilgileniyor. Incognito ortadan kaybolmaya çalışmış olabilir ama herkes hala onun hakkında konuşuyor. O hâlâ bir numaralı halk düşmanı. Durakladı. 'Ve sanırım kafe müdürü için de üzülüyorum. Onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

çalışmak. Kardeşim ve annemle babamın restoranları gibi. Bu onların hayatı, bilirsiniz. Bu tür yorumlar ruhu mahvediyor.'

Sözleri ona takıldı. Mat boğazını temizledi. "Evet," dedi huysuzca, "bence bu işin peşini bırakmalıyız. Hikâye öldü.

Burnunu çekti ama hiçbir şey söylemedi. Adam işine geri döndü. Kadın yanındaki koltuğa oturduğunda, onun kendisine meraklı bakışlar fırlattığını hissetti ama başını kaldırıp bakmadı.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

"İyi uyuyamadım," dedi. Hiç uyumamıştı. Dairesi ölüm sessizliğine bürünmüştü, tek gürültü düşünceleriydi.

"Oh, harika. Yüzünü buruşturdu. 'Sen kötü bir gece geçiriyorsun ve ben de bütün gün senin kötü ruh haline katlanmak zorunda kalıyorum. Harika.'

Gözlerini devirdi. "Beni yalnız bırakırsan çok sessiz kalırım ve muhtemelen daha sonra uyuyakalırım.

'Umarım bu bir sözdür, Devine. O çirkin yüzünün resmini klavyenin üzerinde görmek istiyorum.

Alice'in Kırmızı Kedi Kafe'yi unutacağını umuyordu. Ya da unutacağını; ama internet arama motorunda bir uyarı almış olmalıydı çünkü öğle yemeği saatinde yazmayı bırakmıştı.

Bir şeye tıkladı ve ekranına doğru eğildi, sonra ona baktı.

"Ne?" diye sordu.

"Burada Red Cat Café'nin müdürünün adının Carys Bell olduğu yazıyor.

Bir ürperti ensesine dokundu. "Ee?" diye sorarken rahat görünmeye çalıştı.

Carys. Senin İngiliz kızın gibi. Geçen gün arayan ve senin onunla konuşmak istemediğin kız. Keskin gözleri onu inceliyor, tepkisini izliyordu.

Kıpırdandı. "Eminim Paris'te bu isimde tek kadın o değildir. Bakışlarını bilgisayar ekranından ayırmadı ve yazmaya devam etmek için kendini zorladı ama ardından gelen sessizlikte onun yakın incelemesini hissedebiliyordu.

Yanakları kızardı. Biliyordu, değil mi? Alice aptal değildi.

Christian ofisinden fırladı. 'Jean-Baptiste, Alice, lanet olası paralarınız nerede? Onlara bir saat önce ihtiyaım vardı.'

Alice telaşla arkasını döndü. 'Neredeyse hazır. Sadece ...' Mat rahatlamış bir şekilde sandalyesine geri oturdu.

Ama kızın bunu çözmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

İpuçları başından beri artıyordu ve artık her şey apaçık ortadaydı: Kırmızı Kedi Kafe, incelemeler, Madam Incognito. Hepsi onu işaret ediyordu.

"Mat?

Mat yukarı baktı. Christian birkaç metre ötede durmuş, ellerini ceplerine sokmu, bir eliyle anahtarları oynatıyordu. Kaları atıktı ama Mat patronunu daha önce onlarsız gördüğünü sanmıyordu.

"Ofisimde konuşabilir miyiz? Christian başıyla onu takip etmesi gerektiğini işaret etti.

İ çekişini bastıran Mat ayağa kalktı. İşte başlıyor, diye düşündü. İşinin kalitesi hakkında bir başka atıp tutma. Paris Saint-Germain'in yeni transferi hakkındaki yazısının en iyi yazısı olmadığını biliyordu ama bir futbolcu için nasıl heyecan duyabilirdi ki?

"Mat! Christian havladı.

Başını kaldırdı. "Ne?

"Kapıyı kapat dedim. Patronu nefesinin altında küfretti ve kapı kapanana ve ofisin gürültüsü kesilene kadar bekledi. Alışılmadık bir şekilde, yine de oturmadı.

Mat tereddüt etti, kendisi otursa mı oturmasa mı emin değildi. Ayakta durmayı tercih etti.

"Incognito olduğun doğru mu?

Etrafındaki dünya küçüldü. "Ne?" "Duydun.

Havanın vücudunu terk ettiğini ve omuzlarının çöktüğünü hissetti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, kelimeleri zayıf bir fısıltı halindeydi.

Christian'ın gözlerini kendinden memnun bir parıltı doldurdu. "Bu önemli değil.

Mat'in yüzündeki kan çekildi. Kovulmak üzereydi. Bakışları geriye kaydı ve cam duvarın arkasından diğerlerinin çalıştığı yere baktı. Jean-Baptiste bilgisayarının başında kambur duruyordu, Pietro arkasına yaslanmış, telefonunu kulağına dayamış, gülüyordu. Sadece Alice ona bakıyordu ama bakışlarını kaçırdı ve bilgisayarına geri döndü, izlerken yakalandığı için yanakları kızarmıştı.

Christian bir kalem aldı ve düğünceli bir Gekilde eline vurdu. "Bu harika. Gazete için yapabilecekleri... Söylemeliyim ki Devine, bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Mat gözlerini kırpıştırarak patronuna baktı, ağzı kurumuştı. Kırılmalı mıydı yoksa gururu mu okşanmalıydı bilemiyordu.

Christian devam etti, "Gazete için haftalık bir eleştiri yazmaya ne dersin?

"Ne? Beklediği son şey buydu. "Eleştirilerini gazetede yayınlıyorsun.

Gururu okşandı. Şaşırdı. Ama panik onu ısırdı. 'Incognito gitti. Ben - ben onu sildim. O artık yok.

"Onu dirilt o zaman.

Milyonlarca küçük karınca derisinin üzerinde geziniyordu. "Yapamam. Şimdiden verdiği zarara bak. Ona karşı tepkileri gördünüz. Ve Kırmızı Kedi Kafe onun yüzünden *kapandı* - benim yüzümden. Müdür perişan haldeydi.'

Christian sabırsız bir el hareketiyle bunu geçiştirdi. "Bu tamamen mantıksızdı. Yani böyle kapanmak normal bir tepki değil. Belki de bu şef aşırı duyarlıydı.

'O bir şef değil, bir yönetici,' diye sertçe araya girdi, 've aşırı duyarlı değil - sadece insan. Eğer işiniz karalansaydı siz de incinirdiniz. Onun davranışının son derece normal olduğunu söyleyebilirim. Normal olmayan şey, kopyanın her şeyden daha önemli olduğunu, diğer insanların duygularının hiçbir önemi olmadığını düşünen insanlardır. Yazdığı ve yeniden yazdığı tüm o makaleler, patronundan gelecek en ufak bir övgüyü umarak ürettiği tüm o kelimeler. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve adamın onayına bu kadar önem verdiği için kendinden nefret etti. Broadsheet'teki editör,

Mat neden onları dinlemişti? İçgüdülerine, kendi tarzına bağlı kalmak yerine başkaları tarafından yönlendirilmesine izin vermişti. Tüm bunlar ona başarı getireceğini umduğu içindi. 'Hayır. Yeterince zarar verdim. Daha fazla inceleme yapmayacağım.

Christian sessizce, "Seçme hakkın olduğunu düşünüyör gibisin, Devine," dedi. Oda sessizliğe gömüldü. Mat'in bakışlarını meydan okurcasına tuttu.

Mat yutkundu. Yenilgi onu yıkadı. Bu dansı kaç kez yapmışlardı? Christian'ın zorbalıklarına kaç kez boyun eğmişti? Gitmek için döndü, kalbi bir kez daha geri çekilme ihtimaline dayanamıyordu. Masasına geri dönecek ve yazmak istemediği daha fazla kelime yazacaktı. Hayal etmek zorunda kalacağı eleştiri ve eleştiri yazılarını düşündükçe midesi bulanıyordu.

Ama sonra aklına Carys geldi - ve durdu. "Bir seçeneğim var," dedi beklenmedik bir şekilde.

Christian gözlerini kırptırdı.

Mat'in elleri nemli hissediyordu ama patronunun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "İstifa ediyorum. "Ne? Christian'ın yüzü kızardı.

"Ben gidiyorum. Bu sözleri söylerken hafiflediğini hissetti. Masasına baktı ve alarm zilleri çalarken bile omuzlarından bir ağırlık kalktı. Nasıl yaşayacaktı? Faturaları nasıl ödeyecekti? Bunu enine boyuna düşünmemişti. Dairesini, annesiyle kalan tek bağını kaybedecekti. Ama bedeli ne olursa olsun yapılması gereken doğru şey buydu.

Kapıyı fırlatıp açtı ve Christian'ın ofisinden çıktı. Çekmecesini çekip açtı ve kendisine ait olan her şeyi temizledi.

"Neler oluyor? Alice sordu.

Mat anahtarlarını ve telefonunu cebine sokarken ona zar zor baktı. "İstifa ediyorum.

Ayağa kalktı. "Ne?

'Burada çalışmayı bıraktım. Bunu yıllar önce yapmalıydım. "Ama - ama neden?

Durakladı. Sonra dedi ki, "Çünkü ben Incognito'yum. İşte buradasın Alice. İşte senin büyük haberin.' Saldırganlaştığı için bir an suçluluk hissetti ama Alice bu hikâyenin peşinde bir avcı gibiydi ve peşinde olduğu bilgi de buydu.

Belki Christian'ın kulağına fısıldayan bile oydu. "Ben Incognito'yum - ve bu bana her şeye mal oldu.

'D Onun açıklamasını dinlemeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu Liberty.

Carys telefonunu kavradı. "Neden? Bunu düzeltmek için ne söyleyebilir ki?

Dışarısı buz gibiydi ama bunun stüdyosunun penceresinden çıkmasına engel olmasına izin vermedi. Sıcak tutan paltosunun fermuarını çekti ve yün şapkasını kulaklarının üzerine indirdi. Güneş küçülmeye başlamıştı ve caddeden arabaların hafif korna sesleri geliyordu.

"Bilmiyorum. Belki de gerçekten baskı altındaydı. Patronunun biraz canavar olduğunu söylemiştin.

'Bunu patronu için yapmadı. Bunu kendi zamanında yaptı. Her neyse, sen böyle bir şey yapar mıydın, Lib? Hiç - herhangi bir durumda?'

"Şey...

"Yapmayacağını biliyorsun. Patronun sana baskı yapıyor olsa bile. Bundan daha iyisini yaparsın.'

Liberty dikkatle, 'En azından seni incitmek istememiş,' dedi. 'Ve kulağa gerçekten pişmanmış gibi geliyor. İtiraf etmek büyük cesaret gerektirmiş olmalı. Yani, bunu gizli tutabilirdi, değil mi?'

Carys burun kemiğini sıktı. Aradan günler geçmişti ama acı hâlâ aynı şiddetle devam ediyordu. Bunu uzun bir sessizlik izledi ve huzurlu ormanlık açıklığındaki Damselfly Kulübesi'ni hayal etti. Bir an için oraya geri dönmek için çok güçlü bir acı hissetti. "Her şeyi yüz kat daha kötü yapan ne biliyor musun, Lib?

"Ne?

Havayı içine çekti. "Onu sevdim. Onu gerçekten sevdim. Gerçek bir anlaşma olmuştu. Onu gördüğünde kalbi yerinden çıkacaktı, uykuya dalarken son düşüncesi, ilk

Sabah uyandığında. Ayaklarını yerden kesen bir aşk.

"Biliyorum tatlım. Lib'in sesi nazik ve endişeliydi.

Carys sessizdi. Söyleyecek sözü kalmamıştı. Acı o kadar büyük, o kadar sıcak, o kadar derindi ki, sanki onun tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu.

"Belki onu tekrar görebilirsin? Liberty tekrar önerdi. Hemen ekledi, 'Onun için değil - ama senin için. Böylece -bilmiyorum- bir kapanış yapabilirsin.

Carys gözlerini kapadı. Bu olayın kapanışını hissedebileceğini hayal bile edemiyordu. Bu olay çok derinlere iniyordu. "Yapamam, Lib. Onun sandığım kişi olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

M olayların p a t l a m a s ı n ı bekledi. Telefonunun durmaksızın taciz ve ölüm tehditleriyle çalmasını bekledi. İnsanların adresini bulup ellerinde pankartlarla dışarıda kamp kurup kurmayacağını ya da binaya girip merdivenleri tıkırdatarak kapısına vurup vurmayacağını merak ediyordu. Ama bunların hiçbiri

oldu.

O evine gitti, dünya dönmeye devam etti ve Paris normal sıkıcı işlerine devam etti. Alice bir haber yayınlamadı, Christian da öyle. Bunun yerine Alice iyi olup olmadığını kontrol etmek için Mat'e mesaj attı. Ertesi hafta da işten sonra dairesine uğradı. "Yukarı gelebilir miyim?" diye sordu dahili telefondan.

Etrafına bir göz attı. Günlerdir buradan ayrılmamıştı. "Pişman olacaksın.

"Lütfen, Mat. İyi olduğunu görmem gerek.'

Birkaç dakika sonra asansörün dışarıda gıcırdayarak durduğunu duydu ve onu içeri aldı.

Keskin gözleri kirli tabaklara, etrafa saçılmış giysilere takıldı. Tıraşsızdı, yıkanmamıştı ve ev leş gibi kokuyor olmalıydı. Bir pencere açtı ve ona oturmasını işaret etti.

"Senin için endişeleniyordum," dedi. Kanepenin kenarına tünedi ve arkasına yaslanabilmek için iki parmağıyla bir çift boxer'ı hareket ettirdi.

"Olma," dedi ama sesi düz çıkıyordu. Sesini inandırıcı kılacak enerjisi yoktu.

"Yemek yiyor musun?" diye dikkatle sordu.

"Hayır dersem ne yapacaksın, beni zorla mı besleyeceksin?

Kız ona ters ters baktı, bu da onun gülümsemesine neden oldu. "En yakın kafeye gidip sana bir yemek ısmarlamayı teklif edecektim ama madem öyle...

"Sanırım şu an için yeme içme mekanlarından uzak durmam en iyisi, değil mi?

Şimdi gülümseme sırası ondaydı. "Ah, evet. İşte bu.'

"Alice, Christian'a Gizli Kimlik olduğumu söyledin mi?" Söylediyse onu suçlamadı - bu sadece hak ettiği şeydi - ama bilmesi gerekiyordu. Son birkaç gündür bunu zihninde tekrar tekrar düşünmekten başka bir şey yapmamıştı.

Hayır! Hayır, yapmadım. Yani, şüphelenmiştim - ama emin olsaydım bile asla arkandan iş çevirmezdim, Mat. Bana inanmalısın.'

Başını salladı. "Anlıyorum.

Pietro ve Jean-Baptiste bilmiyorlar. Christian tek kelime etmedi. Aslında şaşırdım. Ahlaklı biri olduğunu düşünmüyordum ama belki de kimliğinizi koruma görevi hissediyordur.

"Peki nasıl öğrendi?

"Bilmiyorum. Ona sorabilir miyim?"

"Genel yayın yönetmeni olmadığı sürece. Adımı, telefon numaramı ve yerel bir gazetede çalıştığımı biliyordu. Gerisini kolayca bir araya getirebilirdi.

"Bir broadsheet editörü mü?

"Evet. Incognito ile ilgileniyordu. Bana bir köşe yazısı sözü verdi ama bunun bir sürü koşulu vardı - daha fazla takipçi, daha fazla tek yıldızlı yorum ve benzeri. Mat Noel öncesinden beri ondan haber almamıştı. Carys'le birlikte olmak için bir hafta izin alarak her türlü şansı teptiğini biliyordu ama en azından bu konuda pişmanlık duymuyordu. Carys onun önceliğiydi.

Alice'in gözleri büyüdü. 'Mat, bu inanılmaz. Bana her şeyi anlatmalısın.'

"Yani Carys'in kafesi hakkında yazdığını bilmiyor muydun? Alice bitirdiğinde sordu.

Mat başını salladı.

"Ve şimdi seninle konuşmuyor mu?

"Onu suçlayamam. Pencerenin yanındaki ejderha ağacı bitkisine baktı. Yapraklar kıvrılmış, kurumuş toprak saksının kenarlarından uzaklaşmıştı.

"Onu seviyorsun, değil mi?

Boğuluyormuş gibi hissetti. Boğazını temizledi ama konuşamadı. Ne hissettiğinin bir önemi yoktu. Carys incinmişti. Onu incitmişti.

"Ah, Mat," dedi Alice ve sesindeki merhamet onda ölü bir böcek gibi kıvrılma isteği uyandırdı.

Onun bakışlarından kaçındı.

"Peki son birkaç gündür ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum. Çok düşündüm.

Sessizlik artarak odayı doldurdu. Alice'in iyi niyetli olduğunu biliyordu ama gelmemiş olmasını diledi. Söylediği hiçbir şey bir şeyi değiştiremezdi.

"Incognito olduğunu başka kimse bilmiyorsa, sence Carys Christian'a söylemiş midir?"

Bunu düşündü. "Sanırım öyle olmalı.

Kirli gri bir bulut gökyüzünü doldurdu. Büyük ve ağır görünüyordu ama yine de usulca süzülerek geçti.

Alice'in telefonu çaldı ve kontrol ettikten sonra tekrar çantasına attı.

"Dinle," dedi, "uğraman büyük incelik ama kalmak zorunda değilsin. Beklenmedik nezaketi için minnettar olsa da, gururu bunu kaldıramazdı. Onun kendisini bu halde görmesine katlanamazdı.

Kadın başını salladı ve ayağa kalktı. Sessizce kapıya doğru yürüdüler.

Oraya vardıklarında ona döndü. 'Biliyorsun, burada tek başına kalmak iyi değil. Dışarı çıkmalısın.

"Ve ne yapacaksın?" Esprisiz bir kahkaha attı. "İşimi kaybettim, unuttun mu?" "Başka bir iş mi arıyorsun?"

"Henüz değil. Ayaklarını birbirine sürttü. "Ne yapabileceğime karar vermeliyim.

"Senin için endişeleniyorum. Seni böyle görmekten nefret ediyorum.' 'Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

"Tamam, ama seni kontrol etmek için geri geleceğim.

"Lütfen yapma," dedi gülümseyerek, onun umursamasından etkilenmişti.

O da gülümsedi. "Gülümseyeceğim. Ve umarım yıkanırsın. Hala akan suyunuz var, değil mi?"

Güldü. "Evet. Henüz kesmediler.'

Gülümsemesi kayboldu. 'Cidden ama. Para açısından iyi misin?'

"Evet, hayatımda ilk kez zengin ve başarılı bir babam olduğu için gerçekten mutluyum. Alaycı bir tavırla ekledi: "Ama henüz ona söylemedim. Haberi vermek zorunda kalmaktan korkuyordu.

"Sana biraz ödünç versem daha mı kolay olur?

"Hayır," dedi hemen. Sık sık nakit sıkıntısı çekiyordu. "Ondan borç istesem eminim yardım eder. Yine de istemeye hiç niyeti yoktu.

"Carys'i ne zaman göreceksin?

Bir kahkaha attı. 'Beni görmek istemiyor. Bunu açıkça belirtti.

"Kızgındı. Ama kendine gelecektir.'

Başını iki yana salladı. "Her şey bitti. Ve bu hak ettiğim her şey.'

"Hadi ama Devine. Bu kadar bozguncu olma. Onunla tekrar konuşmalısın. Açıkla. Hepimiz hata yaparız. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum. Onu çok seviyordu. İşte bu yüzden onunla konuşmayacağım. Bensiz daha iyi.'

Mat tarağı yeni yıkanmış saçlarında gezdirirken aynadaki adamın tamamen yabancı olduğunu hissetti. Tüm bunlardan önce kim olduğunu hatırlayamıyordu. Her sabah işe gitmek için acele eden taze yüzlü, temiz traşlı adam neredeydi? Bu yeni kara gözlü versiyonda ne enerji ne de güven vardı. Kendini köşedeki dükkâna sürüklemekte zorlanıyor ve kimseyle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Ama duşta durup köpüklenirken ve keselenirken, Alice'in ona söylediklerini düşünmeye devam etti. *Dışarı çıkmalısın*. Yapmak istediği son şey buydu ama burada sonsuza dek saklanamazdı. Dünyayla tekrar yüzleşecek cesareti bulmalıydı.

Aklına bir fikir gelmişti.

Mat girişe çıkan taş basamaklara baktı. Michel ona adresi vermişti ve tabela da buranın doğru yer olduğunu doğruluyordu ama burası bir

göze çarpmayan bir bina. Kolaylıkla başka bir ofis binası sanılabilirdi.

Kendinden şüphe etmenin ağırlığı üzerine çöktü ve metro istasyonuna doğru bir bakış attı. Orada ne işi vardı? Sunacak hiçbir şeyi yoktu. Topuklarının üzerinde dönme isteği güçlüydü. Ama bakışları kapının yanındaki 'Gönüllülere ihtiyaç var' yazılı bir afişe takıldı.

Hiçbir şeyi yoktu: zamanını sunabilirdi.

Omuzlarını geriye çekerek bir ayağını diğerinin önüne atıp basamakları tırmanmaya başladı.

"Burası bir aşevinden çok daha fazlası," dedi müdür. 'Evsizlere barınak ve giysi sağlıyoruz, ayrıca isteyenler için rehberlik ve danışmanlık hizmeti de veriyoruz. Amacımız, müşterilerimizin bağımsızlıklarını yeniden kazanmalarına elimizden geldiğince yardımcı olmak.

Mat etrafına bakındı. Bazı müşteriler Michel'i andırıyordu, dışarıda yaşamaktan yıpranmış koyu tenleriyle pejmürde kıyafetler giymişlerdi ama diğerlerini kategorize etmek o kadar kolay değildi: gönüllü olabilirlerdi. Ve o sabaha kadar kendisi de o kadar harika görünmüyordu. Yargılandığını hissetmedi. Aslında, onu burada ağırladıkları için minnettar hissediyordu. Alice haklıydı. Dışarı çıkmalı ve bir şeyler yapmalıydı - herhangi bir şey. Kendini meşgul edecek bir şey.

"Yemek servisine yardımcı olacak kişilere ihtiyacımız var, ancak başka becerileriniz varsa bunlar da faydalı olabilir. Örneğin kariyer tavsiyesi vermek, hukuki danışmanlık yapmak, müşterilerimizin formları doldurmasına yardımcı olmak ya da sadece sohbet etmek için orada olmak gibi. Danışmanlarımız var ama bazen biriyle oturup dinlemek yeterli olabiliyor.

'Dinleme kısmını yapabilirim ve formların doldurulmasına yardımcı olabilirim' dedi. O kadar insan arasından nasıl olur da kariyer tavsiyesi verebilirdi? Bu düşünce onda gülme isteği uyandırdı.

"Harika. Bize bilgilerinizi bırakın, birkaç kontrol yapalım ve sonra sizinle temasa geçeceğiz.

"Mat!

Mat çorbasını içerken durakladı. Michel. Merhaba. Nasılsın?"

İki haftadır barınakta çalışıyordu ve müşterilerle sohbet etmenin en iyi yolunun aralarına karışmak olduğunu fark etmişti. Onlarla birlikte yemek yiyor, onlarla birlikte mola veriyor ve onlar da sohbet ediyordu. Bu bazen bir başvuru formunun doldurulmasına yardım etmesiyle sonuçlanıyordu. Diğer zamanlarda ise zaman geçirmekten başka bir işe yaramıyordu ama bu da sorun değildi. Her durumda, çorba şaşırtıcı derecede güzeldi. Bugünkü minestrone çorbasıydı.

Michel onun yanına oturdu ve ceketinin düğmelerini çözdü. 'Bana aldırmayın. Bir hikâye için burayı ziyaret etmek istediğini sanıyordum. Buraya bir göz atıp kaçacağını düşünmüştüm. İki hafta sonra seni burada bulmayı beklemiyordum.

"Burada çalışıyorum," dedi, gönüllü olduğunu gösteren beyaz tişörtünü işaret ederek. "Sadece öğle yemeği molasındayım.

"Hoşuna gidiyor olmalı? Michel'in kahverengi gözleri merakla parlıyordu.

"Öyleyim. Hem de çok.'

Diğer adam onu inceledikten sonra dikkatle, "Farklı görünüyorsun," dedi.

Mat sakallı yanaklarına dokundu ve mahcup bir şekilde sırtıttı. "Saçımı kestirmem lazım. Bu doğru.

"Artık gazetede çalışmıyor musun?" "Hayır.

Michel sessizce, "Ne oldu?" diye sormadan önce uzun bir sessizliğin geçmesine izin verdi.

Mat, soruya gülüp geçme ya da topluma geri vermek istediğine dair bir şeyler söyleme fikriyle oynarken kaşığını çorbanın içinde gezdirdi. Ama bunun yerine dürüstlükte karar kıldı. "Her şeyi berbat ettim.

"Ah. Michel onun bakışlarını tuttu. İfadesi anlayış ve nezaketle sıcacıktı. "Bunun yerine ne yapacaksın?

'Bu milyon dolarlık bir soru. "Bilmiyorum.

"Benden bahşış ister misin? Michel etrafına bakındı. 'Buraya gelerek doğru yolda ilerliyorsun. Başkalarına yardım etmek mutluluğun anahtarıdır.

"Öyle mi düşünüyorsun? Mat babasını düşünmeden edemiyordu; Asya'da gezip tozuyor, pahalı arabalar her hafta arabasına biniyor, ne harcadığını umursamıyordu çünkü şişkin banka hesabı her türlü masrafı karşılayabilirdi. Bencilce yaşıyordu ama mutluydu.

Şüpheli misiniz? Sizi suçlamıyorum. Yani, evrenin sırrını bulmuş bir adama benzemiyorum. Ama bu doğru, biliyor musun? Başkalarına yardım etmek işin sırrı.

"Neden? Mat sordu.

"Sen söyle bana. Buradan eve gittiğinde nasıl hissediyorsun?"

"Ee ... Mat kaşığını yere bıraktı, ' . . . tatmin oldu, sanırım.

Daha az küçük. Daha az
değersiz. Michel cesaretle
başını salladı.

Mat onun devam etmesini beklediğini fark etti. "Ve küçük de olsa bir fark yarattığımı hissediyorum. Gazetede çalışırken bunu hissetmemişti. Müşterileri, tezgâhtaki ve mutfaktaki güler yüzlü personeli gözünün önüne getirerek odaya baktı. 'Burası da huzurlu bir yer. İmkânsız beklentiler yok. Hiç kimseyi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmüyorum. Ben yeterliyim. Ve yardım edebildiğimde, bir teşekkür ya da dostça bir gülümseme aldığımda, bu beni parlatıyor. Bunu eve de taşıyorum. Kendimi daha az yalnız hissediyorum. Ağzından çıkan sözcükler onu şaşırtmıştı, gerçek olmalarına şaşırmıştı.

"Kötü olmuş olmalı," dedi Michel sessizce.

"Ne?"

Ciddi kahverengi gözler bakışlarını tuttu. "Sana ne oldu?"

Diğer adamın sözlerindeki anlayış, ani bir duygu selini tetikledi. Ona ne olduğunu değil, ne yaptığını söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. "Özür dilerim," diye mırıldandı Mat ve başını eğdi. Gözyaşları boş çorba kâsesine düştü. Dehşete kapılmıştı ama onları durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Omuzları titriyordu.

Büyük bir el onun sırtını sıvazladı. Michel bir şey söylemedi ve Mat minnettardı. Biraz daha kibarlık görse kaybolacaktı.

Carys

I Pırıl pırıl bir Ocak sabahıydı ve Carys tezgahın arkasında bardakları kurularken bir yandan da her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol ediyordu: müşteriler memnun görünüyordu, Léo masaları temizliyordu, pasta tezgahı buz mavisi *makaronlar*, bulut gibi hindistan cevizli kek ve güneş ışığında parıldayan şekerle süslenmiş limonlu sünger rulolar ile doluydu.

sabah ayazı.

Kapı açıldı ve genç bir kadın içeri girdi. Tezgâhın arkasındaki Carys'i gördü ve doğruca ona doğru yürüdü.

'İstediğiniz yere oturun. Ben gelip siparişinizi alacağım. Carys gülümsedi. Kadının bir turist olduğunu tahmin etti. Bazen sistemin nasıl işlediğinden emin olmadan tezgâha gelirlerdi. Yerliler ise oturur, sonra da hizmet edilmeyi bekleyen kraliyet ailesi mensupları gibi beklentiyle etraflarına bakarlardı.

Ama kadın gülümsemeden orada kaldı. Mavi bakışlarını Carys'e dikti. "Müdür siz misiniz?" diye sordu. "Carys?"

Carys bardağı yere bıraktı. Ensesindeki deri karıncalandı. "Basından mısınız?"

Kadın başını salladı. "Bu yüzden burada değilim.

O zaman ne istiyordu? Carys kadının açıklamasını bekledi. Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Daha yakından baktı. Omuz hizasında koyu sarı saçlar, mavi gözler, kremi soluk bir ten. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Nedense Carys'in aklına Mat geldi - ama Mat'in aklına gelmesine bile sinirlenerek bu düşünceyi hemen reddetti.

Kadın ne söyleyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda, "Mat'ı tanıyorum," dedi.

Carys'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Kadın devam etti, "Onunla çalıştım.

O anda kadını neden tanıdığı aklına geldi - bu onun sesiydi. Ofisini aradığında Carys'in telefonuna cevap vermişti.

"Yaptıklarından pişmanlık duyuyor," dedi kadın. "Kafeniz hakkında yazdıklarından.

Carys'in çenesi yukarı kalktı.

"Biliyorum. "Ve seni gerçekten özlüyor.

"Öyle mi? Sözleri yıpratıcı geliyordu ama kalbi kendi içinde kıvrılıyordu. Onu çok özlemişti.

Léo dışarıdan döndü, elinde karalanmış bir emirle defteri vardı. Gülümsüyordu ama Carys'in yüz ifadesini görünce gülümsemesi soldu. Yanından geçerken durakladı. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

Carys başını salladı ve adam mutfağa doğru ilerledi, omzunun üzerinden geriye baktı, açıkça endişeliydi. Omuzlarındaki gerginliğin farkında olan Carys derin bir nefes aldı ve dikkatini tekrar kadına verdi. "Yaptığı şey affedilemezdi.

"Kötüydü," diye kabul etti sarışın kadın. "Ama bunun acısını çekti.

Carys beze uzandı ve avucunun içine düşen bir pasta kırıntısını dalgınca sildi. Çöpe attı. Adamın yazdığı zehirli kelimeleri ve onları okurken kalbinin nasıl kırıldığını düşündükçe dişleri sıkıldı. Sadece bir değil, üç eleştiri yayınladığını, her gün işe gelirken nasıl izlendiğini hissettiğini. Avlanmış. Tüm gerginlik geri sızdı. "Seni o mu gönderdi?

Hayır. Burada olduğumu bilmiyor. Ona söylemeyeceğim. Müdahale ettiğim için kızar. O çok ...' kelimeyi aradı. . seni korur.

Carys acı bir kakhaha attı. "Oh, gerçekten mi?

Kadın şöyle devam etti: 'Senin için zordu ama kamuoyunun ona karşı olduğunu biliyor musun? İnternette çok fazla hakarete uğradı ve ...' Dudağını ısırarak kadın, sanki daha fazlasını açıklayıp açıklamamayı tartışıyormuş gibi gözlerini kaçırıldı.

Carys sabırsızlanmaya başlamıştı. Eğer bu kadın buraya Mat adına af dilemeye geldiyse, vaktini boşa harcamıştı.

Kadın onun bakışlarıyla tam olarak karşılaştı. "Tüm bunlar yüzünden işinden ayrıldığını biliyor musun?

Şokunu gizleyemedi. "İşini mi bıraktı?

'Incognito'nun hesabını sildi ve onu gömmeye çalıştı ama biri gazeteyi aradı ve patronumuza onun kim olduğunu söyledi. İsimsiz bir kadın.'

"Benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Şaşırmıştı ama neden baş şüpheli olduğunu da anlayabiliyordu.

'Başka kim olabilir ki? Başka kimse bilmiyor.'

"Ben yapmadım," dedi Carys. Bir yığın kâğıt peçeteyi aldı ve düzeltti. Bu haber onu çok şaşırtmıştı. "Yani patronun onu işten mi attı?

"Hayır. Mat'in gazete için eleştiriler yazmasını istedi ama Mat bunu reddetti ve istifa etti.

'Prensip sahibi olmak için biraz geç. En başta o eleştirileri yazmamalıydı.

Diğer kadın nazikçe, 'Hepimiz hata yaparız, Carys. Eminim sen de bazı hatalar yapmışsındır.

Onun sözleri Carys'i rahatsız hissettirdi. "Şimdi ne yapacak - iş için mi? Adamın kendi alanında çok az iş olduğunu söylediğini hatırladı.

"Hiçbir şey bulamadı. Eleştirileri ulusal bir gazetede iş bulacağını düşündüğü için yazdığını biliyor musun?

Carys cevap vermedi. Ona anlatmaya çalışmıştı ama o dinlemeye hazır değildi.

Sarışın kadın devam etti: "Oradaki editör onu cesaretlendiriyor, eleştirilerini daha sert yapması ve daha sık yayınlaması için zorluyordu. Mat buna ayak uyduramadı ve daha önce gittiği yerleri incelemeye başladı. İş çığırından çıktı ama kötü niyetli değildi. İncelediği yerlerin birçoğu tanıtım sayesinde gerçekten iyi iş çıkardı. Mat seni incitmek istemedi. Sadece işinde umutsuzca mutsuzdu ve bunun oradan çıkış bileti olmasını umuyordu.

Carys duyduklarına karşı kalbini sertleştirmeye çalıştı ama onun dışarı çıkmak için ne kadar çaresiz olduğunu hatırladı. İş hakkında konuştuğunda mavi gözlerinin gri bulutlarla kaplandığını hâlâ görebiliyordu ve

İngiliz anahtarı. Anlamak ya da sempati duymak istemiyordu. Kızgın kalmak istiyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu kadına.

Kadın bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Alice," dedi, yanaklarında renk şeritleri açılmıştı. "Ben bir arkadaşım.

'Neden buraya geldin? Ne istiyorsun?'

"Neler olduğunu bilmeni istedim, hepsi bu. Ve bunu neden yaptığını. Omuz silkti. "Konuşursanız ikinize de yardımcı olabilir.

"Bunu gerçekten düşünmüyorum-

"Montparnasse'daki aşevinde gönüllü olarak çalışıyor. Her hafta sonu orada. Umarım bunu düşünürsün, Carys. Bırak o açıklasın.'

Alice gitti.

Carys kadını aklından çıkarmaya çalıştı ve işine geri döndü.

O gittikten uzun süre sonra bile Carys hala ziyaretinden dolayı sarsılmış hissediyordu. *Kamuoyunun ona karşı döndüğünü biliyor musun?* İnsanlar kafeyi desteklemek için ortaya çıktığında kendini aklanmış gibi hissetmişti ve Incognito için biraz rahatsız hissetmişti ama bunun üzerinde durmasına izin vermemişti. Şimdi eleştirmen hakkında tam olarak ne yazıldığını görmek için hızlı bir internet araması yaptı ve gözleri büyüdü. *Bir ders almayı hak ediyor. Kimliğini açıklayamayacak kadar korkak. Eğer ... hoşuna giderse...* Boynunun arkası karıncalandı. Bu sadece yüzeyi çiziyordu. Çok daha kötüsü vardı ve özel olarak hangi kezzapların gönderildiğini merak etti.

Suçluluk duygusu, ısrarcı bir çocuk gibi onu çekiştiriyordu. O da işinden ayrılmıştı.

Patronunu arayıp onu kim ifşa etmişti? Alice buraya Carys olduğuna inanarak gelmişti. *Başka kim olabilirdi ki? Başka kimse bilmiyor.*

Mide bulandırıcı bir sıcaklık hissi başını döndürdü. *Hepimiz hata yaparız, Carys.* O işini kaybetmişti - oysa kafe geliyordu. İşler tersine dönmüştü. İnsanlar acımasız olabiliyordu, özellikle de internette. Sosyal medya bir canavardı.

Bu onun sorunu değildi, dedi kendi kendine. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu aklından çıkarmaya, kafeye ve müşterilerine odaklanmaya çalıştı.

Ama zordu. Mat'i unutmak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olduğunu kanıtlıyordu.

M^{ne} kadar?'

Telefondaki sesi tanıyınca Mat'ın gözleri kısıldı. Gazetede ki editördü. Tekrar.

Mat, aşevindeki vardiyasından sonra ondan gelen yarım düzine cevapsız arama bulmuştu ama onlara geri dönmeye zahmet etmemişti. Ne anlamı vardı ki? Muhtemelen daha fazla değerlendirme istiyordu ama Mat bunu yapmayacaktı. Sonra eve doğru yürürken telefonu tekrar çaldı. Editör çok ısrarcıydı.

"Mat, sonunda sana ulaşabildiğime sevindim. Uzun sürdüğü için üzgünüm. Seni aramadan önce patronlardan bir şeyler geçirmem gerekiyordu.

Mat kibar bir şekilde cevap vermedi ve bunun neyle ilgili olduğunu merak etti.

"Mat, sana bir iş teklif etmek istiyorum.

"Ne?" Sokakta durdu. Biri ona çarptı ve dudak büktü, ama insanlar kısa süre sonra kayanın etrafındaki su gibi onun etrafına akmaya başladı.

Editör teklifi tekrarladı. Mat şaşırmıştı. Tüm olanlardan sonra, bu hiç mantıklı gelmiyordu. Hayalini kurduğu şey buydu.

Editör şöyle devam etti: 'Böylesine bölücü bir tepkiye yol açmanız hoşuma gitti. Bence sizde büyük bir potansiyel var.

"Mesele şu ki, Incognito hesabını sildim. Ona karşı bir tepki vardı. Çok kötüydü.

"Evet, gördüm. Tabii ki gördü. Herkes gördü. "Sorun değil. Teklif ettiğim şey kalıcı bir iş. İyi bir maaş, emeklilik - anladınız mı?"

"Em, evet. Mat gözlerini kırptırdı. 'Mesele şu ki, artık eleştiri yazmak istemiyorum. Çok zarar verdiler. Hayatımı başkalarının işlerini eleştirerek kazanmak istemiyorum.

Bunu izleyen duraklama bitmek bilmez gibiydi. Sonunda editör şöyle cevap verdi: "Dürüst olduğun için teşekkürler Mathieu, ama sen yetenekli bir gazetecisin ve seni ekibimizde görmek isterim. Neden ofise gelmiyorsun ve ilgilenebileceğin başka bir köşe olup olmadığına bakmıyoruz?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bak ne diyeceğim, düşünmek için birkaç gün ara ver, sonra beni ara."

O akşam Mat, Madam Parot'nun dairesinin kapısını çaldı.

Uzun bir bekleyiş oldu ama sonunda kapıyı açtı ve ona baktı. "Mathieu. Ah, seni görmek çok güzel. İçeri gel, içeri gel. Otursana."

Narin ve solgun görünüyordu ama kalbi sevinçle çarpıyordu. "Seni görmek güzel Rosette. Evde olmaktan memnun musun?"

"Sevindim" doğru kelime değil. Hastane tatsızdı ama beni iyileşmem için gönderdikleri huzurevi daha da kötüydü. Onlara berbat yemeklerini bir an bile yemeyeceğimi söyledim. Kötü olduğunu söylediğimde bana inanın.

Sana inanıyorum. Al bakalım. İkimize de fırından kiş aldım.'

Gözleri parladı ve sanki üç yaşındaymış gibi onun yanağını okşadı. "Teşekkür ederim. Şimdi bana neden işte olmadığını ve neden bu kadar berbat görüldüğünü söyle."

Onun açık sözlülüğüne güldü. "İşimden ayrıldım. "Berbat patronun yüzünden mi?"

Hayır. Şey, kısmen. Ama çoğunlukla kötü bir şey yazdığım için. Pek çok insanı üzdüm - özellikle de bir kişiyi. Şimdi pişmanım. Başını öne eğdi. Pişmanlığının ne kadar derin olduğunu kelimelerle ifade edemezdi ve asla da edemezdi. Bir kömür madeni gibi yerin yüzlerce metre altına iniyordu ve bundan sonra da hayatının temeli olarak hep orada kalacaktı.

"Yani? Kemikli bir elini havada salladı. "Sen ilk değilsin. Zayıf bir kahkaha atmaya başladı. "Hayır. Ama yaptığım şey gerçekten kötüydü."

"Sana inanmıyorum. Senin altın gibi bir kalbin var.'

"Güven oyu için teşekkürler, ama korkarım yanılıyorsun Rosette. Kısa bir süre için tüm hikayeyi ona açıklamayı düşündü, ama sosyal medyayı doksan üç yaşındaki bir insana nasıl açıklayacaktı?"

e-posta ile başa çıkabildiniz mi? Hem geçmişî kurcalamanın ne anlamı vardı ki? Hayatına devam etmeli ve hayatını yeniden inşa etmeliydi. "Sadece gerçekten kötü bir insan benim yaptığımı yapardı.

"Özür diledin mi?" diye sordu, boncuk gözleriyle onu sıkıştırarak.

"Evet, ama-

"Peki o zaman.

Carys'in şokunu, incinmişliğini hatırladı. Sonra da yüz hatlarını çarpıtan öfkeyi. "O kadar basit değil.

"Neden olmasın? Hepimiz hata yaparız. Önemli olan yanlış yaptığımızı kabul etmemiz, af dilememiz ve yolumuza devam etmemizdir'. Ve ekledi, 'Ve bundan ders çıkarmak. Bu da önemli.

'Beni affetmeyecek. Affetmesini de beklemiyorum.

Anlayış belirmiş gibiydi - bunu onun gözlerinde gördü.

"Carys?" "Nasıl tahmin ettin?

Çünkü berbat görünüyorsun. Kalp kırıklığı olmalı. Başka bir şey olamazdı.'

O kadar da kötü görünmüyorum, değil mi? Hadi ama. Sakallar moda, biliyor musun?' Ona orantısız bir sırıtiş fırlattı.

Yüzünü buruşturdu. 'Ona şaşırdım. O kızî severdim. Gülümsemesi soldu. "Ne yazdığımı bilmiyorsun.

Keskin gözleri onu yakından inceledi. Sonra sordu: "Onu görmeye gittin mi?

"Denedim. İyi gitmedi.'

Bunu düşündü. Sonra, "Belki de onu tekrar görmelisin. 'Onu zaten yeterince incittim. Bensiz daha iyi.

"Ne saçmalık. Madem beni dinlemiyorsun, belki benimle yemek yersin. Zayıf görünüyorsun. Bu kişleri ısıtıp birlikte yemeye ne dersin?"

'Ama bu senin için,' diye itiraz etti.

'Pff! Bunların hepsini tek başıma yiyemeyeceğimi biliyorsun. Belki dükkânlara gidip bana biraz salata ve başka birkaç yiyecek de alabilirsin.

Sırtıttı. "Elbette. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Carys

Tubat rüzgârı ısıırıyordu. Carys bit pazarında dolaşırken gümüşü bulutlar tepesinden ıslık çalarak geçti. Bu hafta Léo'nun doğum günüydü ve buraya belki müzikle ilgili bir hediye için ilham bulmayı umarak gelmişti ama plak tezgâhlarının önünden geçerken aklına

Mat. Acele etti.

Kafede Madam Incognito çoktan unutulmuştu ve Carys'in hayatı Emile'in en son ağız sulandıran *pastalarını* tatmak, müşteri akınına hizmet etmek, evrak işlerini ve hesapları takip etmek gibi mutlu bir rutine dönmüştü. Ama Pazar günleri - bugün olduğu gibi - o kadar da iyi değildi. İşte o zaman yalnızlık ağır basıyordu.

Mat'la geçirdiği bir gündü ama zamanla bu günü başka şeylerle doldurmaya başlamıştı. Apartmanın dışındaki meydanda bir t'ai chi dersine katılıyor, ardından çevreyi geziyor ve bazen de komşu stüdyolarda diğer gençlerle takılıyordu. Sonunda saksafoncuyla tanışmıştı, merdivenlerde yanından geçip gittiği yakışıklı, uzun boylu adamdı bu. Adam tıp öğrencisiydi. Ama içinde bir kıvılcım uyandırmamıştı. Mat için hissettiği türden bir kıvılcım değildi. İronik bir şekilde, Paris'te yapılacak ve görülecek şeyler listesini tamamlamıştı ama bundan pek tatmin olmamıştı. En heyecan verici yerler ve deneyimler tek başına sıkıcı olabilirken, parkta geçirilen sıradan bir gün doğru kişinin eşliğinde heyecan verici olabilirdi.

Aklı Willowbrook'tan ayrılma kararını verdiği zamana, kendini ne kadar boğulmuş hissettiğine gitti. Mark ve Ingrid'le yaptığı görüşmede işi almak için her şeyi yapabileceğini söylemişti. Deneyimleri hakkında yalan söylemişti çünkü Paris'e gelmeyi çok istiyordu.

Ve şanslıydı. Kafe işletmek onun için iyi sonuç vermişti - ama kolaylıkla başka türlü de olabilirdi, değil mi? Mat'i düşündü,

ve Alice'in ona anlattıklarını. O da çaresizdi - kötü bir iş durumundan kurtulmak ve hayallerini ilerletmek için. Belki de yaptığı şey Alice'in röportajından çok da farklı değildi: ikisi de abartmış, gerçeklere karşı dikkatsiz davranmışlardı. Masum bir şey istemeden kontrolden çıkmıştı.

Hayır, aynı şey değildi. Kinci değildi, kimseyi incitmemişti.

Ama Mark ve Ingrid'e zarar verebilirdi. İşlerine zarar verebilir, onlara para kaybettirebilirdi. Emile, Léo ve Aurélie işlerini kaybedebilirlerdi. Suçluluk duygusu ve güvensizlik onu eleştirilere karşı daha duyarlı hale getirdiği için yalanları onu yakalamıştı. Bunu şimdi anlıyordu. Kendisi de gerçeklerden uzaklaşmışken, kim oluyordu da Mat'i kınayabiliyordu?

Onun şimdi ne yaptığını merak ediyordu.

İç çekerek soğuğa karşı şapkasını indirdi. Bu olayı ne kadar geride bırakmaya çalışsa da, adam düşüncelerine musallat olmaya devam ediyordu. Ve ne kadar düşünürse düşünsün, tüm bu hikâyede siyahı beyazdan ayıramıyordu. Belki de siyah ya da beyaz diye bir şey yoktu. Belki de doğru ve yanlış hiçbir zaman bu kadar net değildi.

Ama aşk öyleydi, değil mi? Birine karşı ya bir şeyler hissedersin ya da hissetmezsin. Ve kalbinin sesini dinlediğinde, hissettiğini anladı. Yine de.

Aurélie elinde bir fincanla, yüzünü buruşturarak dışarıdan içeri girdi. 'Çok soğuk, yeterince sert değil. Bazı insanlar hiç mutlu olmuyor,' diye mırıldandı, fincanı lavaboya devirirken. Raftan yeni bir fincan aldı ve bir kahve daha hazırladı.

Carys önce müşteriye, sonra Aurélie'ye baktı. 'Yavaş ol, Aurélie. Ona bir duble ver ve dikkatli ol. Kötü bir eleştiri istemeyiz,' diye acı acı şaka yaptı.

'Ha! Bırak denesin. Incognito için sonu iyi bitmedi, değil mi?' 'Aurélie!

Kız omuz silkti. "Ama olmadı. İşini kaybetti.

Carys sustu. Kahve makinesinin işi bitti ve Aurélie içeceği müşteriye götürdü. Geri döndüğünde Carys, "İşini kaybettiğini nereden çıkardın?" diye sordu.

Alice'in kafeye geldiği gün Aurélie'nin orada olmadığından emindi ve Carys bu konuda onunla hiç konuşmamıştı.

Aurélie'nin bakışları hızla uzaklaştı. Ayaklarını sürüyerek yürüdü ve yanaklarına suçluluk pembesi kurdeleler dokundu. "Artık onlar için yazmıyor, değil mi?"

Başka kim olabilir? Başka kimse bilmiyor. İşini kaybetmedi. Biri onu ifşa ettiği için istifa etti.

"Aynı şey.

"Gazetede ki patronu kimliği belirsiz bir kadından telefon aldı.

Aurélie karmakarışık bir yığın çatal aldı ve uçları yukarı bakacak şekilde teker teker kaldırmaya başladı. "Öyle mi yaptı?"

Erkek. Patronunun bir 'erkek' olduğunu biliyordu. Carys onun önüne çıktı. "Aurélie. Sen miydin?"

Tereddüt etti, sonra başını kaldırıp baktı. Gri gözleri Raoul'un ki gibi parlıyordu. 'Evet, bendim. Sana yaptıklarından sonra bunu hak etti,' dedi vahşice. "Kalbini kırdı, piç kurusu.

Aşevini bulmak zor değildi. Ancak Carys içeride şaşkın şaşkın düzinelerce yüze baktı. İnsanlar sıcak içeceklerini kucaklamış, küçük gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Gönüllüler boş bardakları topluyor ve uzun el arabalarına yükleyerek götürüyorlardı. Gürültü seviyesi yüksekti, mutfaktan gelen metal şangırtılarıyla noktalanıyordu. Elindeki büyük beyaz kutuyu sıkıca kavradı.

Uzak köşedeki servis kapağını fark edince yavaşça kalabalık odaya doğru ilerledi. Gönüllüler beyaz tişörtler giymişlerdi ve bazıları sıcak içecek dağıtırken diğerleri arkadaki mutfakta çalışıyordu. Yüzlerini taradı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

İrkilerek arkasına döndü. Beyaz tişörtlü bir adam ona gülümsedi. Kullanılmış çanak çömlek tepsileriyle dolu bir el arabasının yanında duruyordu. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun.

"Bunları getirdim. Zencefilli bisküvi kutusunu uzattı. Emile onları o sabah pişirmişti ve kokuları kafeyi doldurmuştu, lezzetli

ve soğuk bir Şubat gününde içinizi ısıtıyor. "Bir bağış.

Gülümsemesi nazikti, ifadesi nezaketle sıcacıktı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Müşterilerimiz bunu takdir edecektir. Kutuyu aldı ve arabanın üstüne yerleştirdi. Ama kadın gitmek için hareket etmeyince, adam merakla ona baktı.

'Ben de - ah - birini arıyorum,' dedi. 'Mat Devine. Burada gönüllü olarak çalışıyor.

'Evet, onu tanıyorum. Onu sizin için bulacağım.'

Adamın el arabasını iterek mutfağa doğru gidişini izledi.

İnsanlar yanından itişip kakışarak geçti. Yolda kaldığının farkında olarak geri adım attı ama adamın geri döndüğünde onu bulamayacağı korkusuyla fazla uzaklaşmaya cesaret edemedi. Gönüllüler aceleyle mutfağa girip çıkıyordu ve Mat'ın çıkma ihtimaline karşı gözünü kanatlı kapılardan ayırmıyordu. Ona ne söyleyeceğinden bile emin değildi.

Yanlarından geçerken biri dirseğini yakaladı. "*Pardon-*

Onun sesi. Döndü, elini özür dilemek için uzattı - ve onu tanıyınca durdu. Dondu kaldı. "Carys?

Etrafındaki gürültü bir anda yok oldu. Onu görünce tüyleri diken diken oldu. O mavi gözler. Ama sakal bırakmıştı ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Sempatı ve incinmişliğin kafa karıştırıcı karmaşası içinde itişip kakıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Yüz ifadesindeki endişe onu geçmişe, onun dairesinde yatakta yattığı zamana götürdü. Kaza hakkında içini dökmüştü ve o da çok anlayışlı davranmıştı. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine söz vermişti. Telaşlanmayacak ya da ona çocuk eldivenleriyle davranmayacaktı. Oh, ironi. "Ben - ben iyiyim. Sadece seninle konuşmak istedim.'

Etrafına bir göz attı. 'Vardiyamı bitirmek zorundayım. Yirmi dakika bekleyebilir misiniz?'

Başıyla onayladı. Sessiz bir masayı işaret etti. 'Neden oturmuyorsunuz? Birazdan orada olacağım. Ya da istersen dışarıda bekleyebilirsin.

"Burası iyi.

Servis istasyonunun arkasına geçti ve sıcak içecek dolduran diğer gönüllülere katıldı. Onun çalışmasını izledi. Birçok insan onu tanıyordu. Yanından geçerken selam veriyorlar ya da şakalar yapıyorlardı ve o da gülüyordu. Biri ona baktı ve Mat'in kızarmasına neden olan bir şey söyledi.

Carys onun ne kadar kendini beğenmiş, ne kadar alçakgönüllü olabileceğini unutmuştu. Ama her zaman nazikti. İyi bir dinleyici.

Kaşları çatıldı. Yine de bu kelimeleri o yazmıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Mat, vardiyası bittiğinde. 'Ee - nereye gitmek istersin? Bir yere yürüyelim mi?'

"Buralarda bir park var mı?"

Burası daha önce hiç gitmediği bir yerdi, Fransızların deyimiyle *un square*, etrafı siyah metal parmaklıklarla çevrili küçük bir dinlenme parkıydı. Bu parkın etrafı ağaçlar ve çalılarla çevriliydi ve bir ucunda çocuk oyun alanı vardı, ancak ana kısım kumlu çakıldı, *boules* oynamak veya futbol topuna vurmak için mükemmeldi. O ve Mat bir bank buldular ve oturdular.

Eskiden rahatça sohbet eder ve kahkahalar atarlardı, ama bugün katı bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Mat sonunda. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Ona baktı, bilmemesine şaşırmıştı. Alice ona söylemeyeceğini söylemişti ama o zamandan bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki Carys bunun ağzından kaçmış olabileceğini düşünmüştü. "İş arkadaşın," dedi. "Birkaç hafta önce beni görmeye geldi."

"Alice?"

"Evet. Bana işten ayrıldığını söyledi."

Kaşları çatıldı.

'Sanırım patronunuza Madam Incognito olduğunuzu söylemekten benim sorumlu olabileceğimi düşündü. Ama değilim.'

Gözleri ilk kez buluştu ve sarıldı. "Sana inanıyorum."

Yara izini ovuşturdu. Kolay değildi ama itiraf etmek zorundaydı. Yavaşça eklemekten önce bir süre geçti, 'Ama sanırım kimin olduğunu biliyorum. Ve bu yüzden özür dilemeye geldim.'

Bir kaşını kaldırarak sorguladı. Etraflarını saran yeşillığe rağmen hâlâ şehirde olduklarını hatırlatan bir ambulans sireni duyuldu. Carys irkildi, kendini bir geçmişe dönüşe hazırladı - ama o an gelmedi.

'Çalışanlarımdan biri çok kızgındı. Ama düne kadar bunu yaptığını bilmiyordum. Dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Telafi etmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Hayır." Nazik bir kahkaha attı. "Ama teşekkür ederim.

Birkaç küçük çocuk koşarak yanlarından geçti, paltoları ve atkıları arkalarından akıyordu. Ciyaklamaları ve kahkahaları peri ışıkları gibiydi. Parlak. Neşeli.

Mat ekledi, 'O işten iyice soğudum. Çalışmak için zehirli bir yerdi.

Nefes aldı. 'Alice eleştirileri bir gazetede iş sözü aldığınız için yazdığınızı söyledi. Bu doğru mu?"

Onun bakışlarını tuttu. "Evet.

Şimdi hayal edebiliyordu, eleştirilerin ona verdiği başarı ışıltısını nasıl kovaladığını. Çok popüler olmuşlardı ve ulusal bir gazetede iş bulma vaadi karşı konulmaz olmalıydı. Evet, bunun nasıl olduğunu anlayabiliyordu. Bu affetmeye hazır olmakla aynı şey değildi ama daha net anlıyordu. "Keşke bana söyleseydin.

"Ben de öyle," dedi ağır bir sesle ve ona baktığında gözleri pişmanlıktan griye dönmüştü. Sanki on yıl yaşlanmış gibiydi.

"Ama size söz verdikleri iş hiç gerçekleşmedi?"

"Aslında gerçekleşti. Ama ben reddettim.

Ona baktı. "Neden? Bu senin hayalindeki işti.

Öyleydi. Ama ben yapamadım. Bir daha o pozisyonda olmak istemiyorum - başkalarının bana yazmamı söylediği şeyleri yazmak zorundayım. Seninle olanlar her şeyi yeniden düşünmemi sağladı.

"Peki ne yapacaksınız? Aşevinde gönüllü olmak dışında yani.

'Öğretmen olarak yeniden eğitim alıyorum. Fransızca ve İngilizce öğreteceğim. Çok fazla edebiyat içeriyor, ki bunu seviyorum.

"Ve insanlara yardım edeceksin. Sırtıttı. "Harika bir öğretmen olacaksın.

'Elimden geleni yapacağım. Bir üniversiteye yardım ediyorum ve gerçekten iyi gidiyor. Beklemediğim şekilde ödüllendirici buluyorum. Dudakları kıvrıldı ve gözleri kırıştı.

Kalbi onun için çarpıyordu. "Anlat bana.

Başını bir tarafa eğdi. 'Öğrencilere yardım etmek. Bu benimle ya da başarılarımla ilgili değil. Bu onlarla ve onların ilerlemeleriyle, gelişimleriyle ilgili. Övgüye ihtiyacı olan bir gencin yüzündeki ifade gibi küçük şeyler. Birdenbire güzel bir kitabı anladıklarında ya da bir sınavda iyi performans gösterdiklerinde bu en güzel duygu. Buna bayılıyorum.'

Carys gülümsedi. "Anlıyorum. Aralarındaki bu anlayış, bağ, değerlerin paylaşımı hep böyle olmuştu. 'Bunlar gerçek bir fark yaratabilir. Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. Mutlu görünüyorsun. Gazetede çalıştığın zamandan çok daha mutlu.

"Öyleyim. Bu da müzik yazmaya daha fazla zaman ayırmamı sağlıyor. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hayatta küçük şeylerin beni "başarı" peşinde koştuktan daha mutlu ettiği ortaya çıktı, her ne ise.

"Hala şarkı mı yazıyorsun?

Adam başını salladı ve kadın heyecanlandı. "Otuz kadar yazdım. "Bu iki albüm eder!

Yanaklarına sıcak bir renk doldu. 'İyi oldukları anlamına gelmez. Ama bu bir başlangıç. Ve bundan zevk alıyorum. Yaratıcı bir çıkış noktası - bu başka bir şey. Ben de birkaç tane kaydettim. Okuldaki müzik bölümünde şarkı söyleyen ve davul çalan birkaç öğretmenle arkadaş oldum, böylece bir deneme yaptık. Eğlenceliydi.'

"Onları internete yüklediniz mi?

Evet. Ve henüz kimse bizi trollemedi. Bu benim için yeterince iyi.

"Onları duymayı çok isterim.

Tereddüt etti. "İstersen sana bağlantıyı gönderebilirim? Kadın onun bakışlarını tuttu. "Bunu çok isterim.

Birkaç güvercin ağaçlardan aşağı doğru kanat çırpı ve önlerindeki toprağı gagalamaya başladı.

"Carys," dedi dikkatle, "daha önce özür diledim ama bunda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Yaptığım şeyden her zaman pişmanlık duyacağım ve kendimi dinleyeceğime yemin ettim.

gelecekte bağırsak. Bir daha asla yanlış hissettiren bir şey yapmayacağım, ne olursa olsun.

Onun eline uzandı. Adamın teni yumuşak ve sıcaktı. "Hepimiz hata yaparız.

'Ama genellikle bu kadar büyük, anıtsal olanlar değil. . . '

Çok keskin bir sızı hissetti.

"Ve hayatının aşkına mal olan hatalar değil." diye devam etti.

Kadın ona baktı.

Göklere doğru mırıldandı, 'Ne olacak ki? Kaybedecek hiçbir şeyim yok - gururum bile. Boştaki elini onunkinin üzerine koydu. "Carys, ben sadece doğruyu söyledim. Seni seviyorum. Sesi çiğ geliyordu. "Noel'deki o haftanın anısını her zaman kalbimde taşıyacağım. Mükemmeldi. Sen mükemmeldin. Seni asla hak etmedim.

Bakışlarını indirdi, göğsüne saplanan duygu yumağını yerinden oynatmaya çalıştı. Buraya özür dilemeye gelmiş, son birkaç hafta boyunca oluşturduğu zırhla kalbini korumaya çalışmıştı. Ama şimdi aldığı kararlar kurumuş boya pulları gibi soyuluyordu. "Sanırım yeniden başlayabiliriz," dedi sessizce.

Doğru hissettirdi. Planladığı şey bu değildi ama içgüdüleri onu yönlendirdi. "En başından itibaren. Arkadaş olmayı deneyebilir ve oradan devam edebiliriz.

Adamın gözlerinden sevinç fişkırıyordu ama bunu bastırmaya çalıştığını görebiliyordu. "Bunu yapar mıydın?

Bütün bir duygu patlaması ona hücum etti. Ona muzip bir gülümseme gönderdi. "Yapardım. Ben de senden hoşlanıyorum Devine. Incognito, o kadar değil. Ama Mat? Ondan çok hoşlanıyorum.

Sonsöz

On ay sonra Carys

I24 Aralık'tı, Fransızların Noel'i kutladığı geceydi ve güneş şehrin üzerinde batarken Red Cat Café büyüğü bir şekilde parıldyordu. Carys her yere peri ışıkları asmıştı ve karanlık çökerken mumlar titriyordu. Dışarıdaki sokak çekiliyor.

Tatil için Willowbrook'taki evine mi gitse yoksa burada mı kalsa diye kara kara düşünmüştü. Sonunda kafeyi açmaya ve Noel'i orada geçirmek isteyen müşteriler için açık bir ev tutmaya karar verdi. Misafirlerinin gelmesini beklerken, her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek için etrafına göz gezdirdi. Masaları gümüş bir kumaşla örtülü büyük bir kare oluşturacak şekilde bir araya getirmişti. Ortayı mumlar ve yeşillikler süslüyordu ve her yerde küçük bir hediye vardı. Mutfaktan gelen kızartma kokusu ve kapının çalınması üzerine aceleyle kapıyı açtı.

'Mat,' diye selamladı onu. 'Yoksa Noel Baba mı demeliydim? Pembe yanaklar sana çok yakışmış.

Aşevinde yardım ediyordu ve hâlâ kostümünü giyiyordu. '*Joyeux Noël*,' dedi ve gülümsedi.

Onu öpmek için uzandı ve dudakları birbirine değdiğinde, içinden geçen zevk ürpertisine gülümsemekten kendini alamadı. Paltosunu ve atkısını çıkardı ve kollarını sıvadı. 'Bana ne yapabileceğimi söyle. Hizmetinizdeyim, Şef.'

Carys ona arsız bir sırıtış fırlattı ve onu kendine doğru çekti. "Bunun sesini sevdim-

Ancak kapı bir kez daha çalınarak bölündü. "Siz ikiniz uslu durun. Aurélie gözlerini devirdi. "Etrafta çocuklar var. Elleri iki kızıl saçlı oğlanın başlarının üzerinde korumacı bir şekilde duruyordu.

'Adam! Maxence! İçeri gel,' dedi Carys. 'Sizin için küçük bir oyun hazırladım. Hazine avını sever misin?'

Bir saat sonra herkes ellerinde gazlı şarap kadehleriyle masanın etrafına oturmuştu. Yemekler neredeyse servise hazırды. Carys geleneksel İngiliz hindisi pişirmişti, böylece personeli bu gece izinli olacaktı ama hepsi de yiyecek getirmekte ısrar etmişti - somon fümeli başlangıç, garnitürler ve Emile'in durumunda bir çikolata kutuğu. Aileleri, eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi: Léo erkek arkadaşı Grégoire ile, Alice ise kirlilik seviyeleri üzerine bir makale için röportaj yaptığı sırada tanıştığı araştırmacı bilim adamı Victor ile gelmişti. Düzenli müşterilerden bazıları da gelmişti: Madam Jalibert masanın başında oturuyordu ve Gérard vaftiz oğlunu getirmişti. Carys köşede onun keman kutusunu görmüştü ve şüphesiz daha sonra müzik olacaktı. Madam Parot'nun daveti kabul etmesi için daha fazla iknaya ihtiyacı vardı ama Mat onu ikna etmişti ve Carys, Madam Jalibert'le mutlu bir şekilde sohbet ettiklerini, duyabildiği kadarıyla yetmişli yılların Paris'ini andıklarını görmekten memnundu.

Carys Mat'e doğru eğildi. 'Ben sadece yemeği kontrol edeceğim. Her an hazır olabilir.

'Yardım edeceğim,' dedi.

Dışarıdan gelen bir motor homurtusu dönmelerine neden oldu. Sokak lambasının altında büyük bir motosikletin durduğunu gördü. Motor durdurulunca farları da söndü. İki sürücünün motosikletten inip kafenin kapısına doğru ilerlediğini görünce bir an duraksadı. Kapıyı çaldılar.

Oda biraz sessizleşti ve kafalar görmek için döndü.

"Başka birini bekliyor musunuz?" diye sordu kapıya en yakın oturan Emile.

"Kimse yok," dedi Carys. Tanrım, kapılarını yabancıların çalabileceğini bilmeliydi. Ne de olsa burası bir kafeydi. Ama sorun değildi. Noel'de kimse yalnız kalmamalıydı.

Emile kapıya doğru gitti.

Çift içeri girerken, "*Joyeux Noël!*" diye bağırdı.

Liberty'nin uzun kızıl saçları renkli peri ışıklarında göz kamaştırırken, Alex Carys'e göz kırptı. "Sürpriz!

Nefesi kesildi, çok sevindi. Sandalyesini geriye itip onları selamlamak için kollarını açtığı anda içinde heyecan kabardı. "Burada ne yapıyorsunuz? Noel'i Provence'ta Alex'in ailesiyle geçireceğinizi söylemişsiniz.

Karşılıklı bakiştılar. "Gidecektik ama Liberty de seni görmek istiyordu," dedi Alex. "Bu yüzden yolda burada durmaya karar verdik ve yarın onları görmeye gideceğiz.

'Sana sürpriz yapmak benim fikrimdi,' dedi Liberty. 'Umarım sakıncası yoktur. Ama sesiniz çok meşgul geliyordu, stresinizi arttırmak istemedim. Otelde kalacağız ama yemekten önce uğrayıp bir merhaba diyelim dedik.

Ne? İçeri girmiyorsun! Kalmalısın. Tonlarca yemeğimiz ve şarabımız var ve sizi görmek harika. Bir sandalye kapın.' Diğerlerine döndü. "Herkes öne çıksın lütfen. İki kişiye daha yer açın. Alex ve Liberty ile tanışmanızı istiyorum. Lib-' Duyguları onu boğdu. Oda sessizliğe gömüldü. Carys onun elini sıktı ve devam etti, 'O benim için bir kız kardeş gibi. Ve bu gece onun burada olması Noel'im i mükemmelleştirdi.

Saat on biri çoktan geçmişti ama kafe hâlâ cıvıl cıvıldı. Küçükler film izlemek için ofisteki kanepeye uzanmış, yetişkinler de yemeği bitirmek için acele etmiyorlardı. Mat, Carys'e yemekler arasında uzun boşluklar bırakmanın sorun olmadığını, özel bir akşam yemeğinin bu şekilde uzayabileceğini ve misafirlerinden bazılarının daha sonra kiliseye gitmeyi planladığını açıklamıştı.

Liberty Carys'e doğru eğildi. "Willowbrook'u bırakıp büyük şehre kadar geldin," dedi, "ama burada kendi küçük topluluğunu yarattığının farkında mısın?

Carys onun bakışlarını takip ederek odanın içinde dolaştı ve artık çok tanıdık gelen yüzleri inceledi. 'Sanırım öyle. Burada hepimiz arkadaşız.

Liberty gülümseyerek onu inceledi. 'Çok farklı görünüyorsun,' dedi şefkatle.

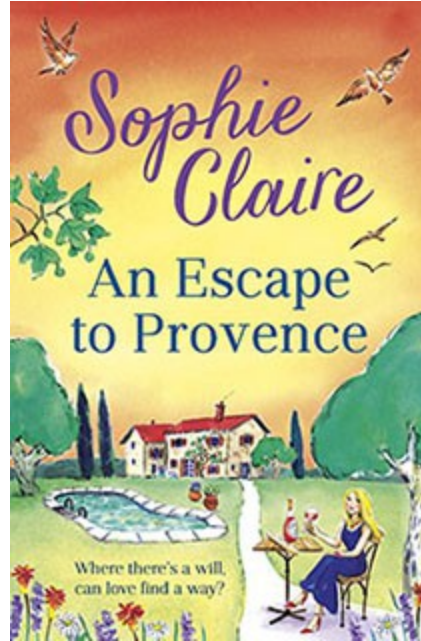
"Biliyorum. Saçımı eskisinden daha da kısa kestirdim. Beğendin mi? Liberty'nin arkasını görebilmesi için başını çevirdi. Şık saçlarının altındaki ensesi traş edilmişti, böylece yara izi oldukça görünür olmuştu. Kasıtlı olarak.

Bayıldım. Ama kastettiğim bu değildi, Car. Gerçekten değişmiş görünüyorsun - k e n d i içinde.

"Ah. Carys Mat'e baktı. "Belki de mutluluğumu bulduğum içindir.

PARİS'TE BU NOEL'i beğendiyseniz, lütfen
yorumunuzu [buraya](#) bırakın!

Sophie Claire'den daha fazlasını keşfedin!

Daha fazlasını [burada](#) bulabilirsiniz.

Yemek Tarifleri

Kiş Lorraine

Bu tarif bana çok iyi bir aşçı olan Fransız *büyükannem* tarafından aktarıldı. Provence daha sonra onun evi olmasına rağmen, Lorraine'deki Nancy'de büyüdü, bu yüzden bu bölgesel uzmanlık konusunda kendini iyi donanımlı görüyordu. Yaz tatillerimi onun evinde geçirdim ve uyandığımda mutfakta soğumakta olan kişiler bulduğuma dair canlı anılarım var çünkü çok sıcak olmadan önce erken saatlerde pişirmek için ayaktaydı. Nefis kokusu evi doldururdu.

İçindekiler

tereyağı, yağlamak

için 500g hamur işi

150g domuz

pastırması, doğranmış

4 yumurta

284ml çift krema (veya yarı krema, yarı süt

kullanabilirsiniz) 100g rendelenmiş Emmental

baharat

28 cm'lik metal bir tart kalıbını tereyağı ile yağlayın. Hamuru açın ve tart kalıbını kaplamak için kullanın. 30 dakika boyunca soğutun.

Fırını önceden 200°C/fan 180°C/gaz 6'ya ısıtın. Hamuru bir çatalla delin. Pişirme kağıdı ya da benzeri bir şeyle kaplayın ve üzerine biraz kuru fasulye serpiştirin, ardından 20 dakika kör fırında pişirin. Astarı ve fasulyeleri çıkarın ve 5 dakika daha pişirin.

Bu arada bir tavayı ısıtın ve pastırmayı altın rengini alana kadar kızartın. Pişmiş pasta tabanının üzerine serpiştirin. Bir ölçü kabında yumurtaları, kremayı, Emmental peynirini ve biraz baharatı karıştırın. Pastırmanın üzerine dökün. 30-35 dakika pişirin. Sıcak veya soğuk olarak servis edin.

Pissaladière

Bu soğanlı tart genellikle pizza hamuru tabanıyla yapılır, ancak benim hileli versiyonumda hazır rulo milföy hamuru kullanılıyor.

İçindekiler

4 yemek kaşığı
zeytinyağı 1 kg soğan,
ince dilimlenmiş
4 domates, kabukları soyulmuş ve doğranmış
1 çay kaşığı kurutulmuş kekik veya *herbes de Provence*
karabiber
320g hazır rulo milföy hamuru
2 x 80 g ançüez konservesi,
süzülmüş 100 g siyah zeytin

Yağı büyük, derin bir tavada ısıtın ve soğanları yumuşaması için 10 dakika hafif ateşte kavurun. Domatesleri, kekiği veya *Provence* otunu ekleyin ve karabiberle tatlandırın. İyice karıştırın. Kapağını kapatın ve 45 dakika daha hafif ateşte pişirin, ara sıra karıştırın ve sıvıyı azaltmak için son 10 dakika kapağı çıkarın. Ateşten alın.

Fırını önceden 220°C/200°C fan/gaz 7'ye ısıtın. Hamuru açın ve astarlanmış bir fırın tepsisine yerleştirin. Kenarına 2 cm'lik bir sınır çizin, neredeyse böreğin içinden geçecek ama tam olmayacak şekilde. Soğan karışımını ortasına yayın, ardından hamsileri çapraz bir şekilde dizin. Hamsilerin arasındaki her pencereyi bir zeytinle süsleyin, ardından altın rengi olana kadar 20-25 dakika pişirin. Sıcak servis edin.

Kek aux Zeytin

Fransızların bu tuzlu somuna 'kek' demesi beni her zaman kıkırdatmıştır, ancak bu benim özel günler için aperatif olarak yapmayı sevdiğim bir favorimdir. En iyi yapıldığı gün yenir ve fırından çıktıktan sonra hala sıcak olması daha da iyidir (uyarıyorum: çok lezzetlidir!).

İçindekiler

200g kendi kendine kabaran un

½ çay kaşığı kurutulmuş

kekik 3 yumurta,

çırpılmış

100ml

zeytinyağı

100ml süt

bir avuç çekirdeksiz siyah

zeytin 100g Emmental,

rendelenmiş

100g kurutulmuş domates, süzölmüş ve doğranmış

baharat

Fırını önceden 190°C/170°C fan/Gaz 5'e ısıtın. 500 g'lık bir somun kalıbını pişirme kağıdı ile kaplayın.

Büyük bir kapta un ve kekiği karıştırın ve iyice baharatlayın. Ortasına bir çukur açın, ardından yumurtaları, yağı ve sütü ekleyin, unu ortasına çekmek için sürekli karıştırın. Pürüzsüz bir hamur elde etmek için çırpın. Birkaç zeytin ve peynirin üçte birini üzeri için bir kenara ayırın. Kalan zeytinleri, peyniri ve domatesleri hamura ekleyin ve hafifçe karıştırın. Kalıba dökün, ardından ayırdığınız zeytinleri ve peyniri üzerine serpiştirin. Üstü altın sarısı ve kabuk bağlayana kadar 35-40 dakika pişirin. Kalıbın içinde birkaç dakika soğumaya bırakın, ardından bir ızgara teline aktarın.

Teşekkür

Yayınlanmak, gerçeğe dönüşmeden önce uzun bir süre hayalimdi ve umduğumdan çok daha ödüllendiriciydi. Ancak, hiçbir şey beni bazı insanların internette bıraktığı kesici eleştirilere hazırlamadı. Nedense özellikle aşk romanları, kadın okurlar tarafından bile züppelik ve kadın düşmanlığı için adil bir hedef olarak görülüyor. Ve diğer yazarların eleştirilerini okuduğumda, bu eleştirilerden nasibini alanların sadece benim kitaplarım olmadığını gördüm. Neyse ki çok fazla tek yıldızlı eleştiri almadım ama aldıklarımın da kalıcı bir etkisi oldu. Otuz tane övgü dolu eleştiri okuyabiliyordum ama tek olumsuz eleştiri haftalarca aklımdan çıkmıyordu. Yazar arkadaşlarıma nasıl başa çıktıklarını sordum. Bazıları onları okumamayı tercih ediyor; diğerleri sadece kendilerini güçlü hissettiklerinde bakıyor; ve bazıları da onlara gülüp geçiyor. Yine de sorduğum herkes bazen kendilerinin de kötü eleştiriler bıraktığını itiraf etti. Belki kitaplar için değil ama kalitesiz olduğunu düşündükleri ürünler ya da tüccarlar için. Bu beni çok etkiledi. Tek yıldızlı eleştiriler bizi derinden yaralayabilir, ancak çoğumuz o kadar kızgın hissetmişizdir ki başkalarını bir ürün ya da hizmete karşı uyarmak zorunda kalmışızdır. Hem kurban hem de fail olabiliriz. İşte bu kitabın fikri de burada doğdu. Karakterlerimin gerçek hayatta en iyi arkadaşlar ama internette en kötü düşmanlar olabileceği fikrini sevdim - *You've Got Mail*'deki Meg Ryan ve Tom Hanks'in tersi - ve Carys'in *A Winter's Dream*'deki cameo rolünden sonra kendi hikayesine sahip olmasını istiyordum.

Cath Staincliffe, Livi Michaels ve Jennifer Makumbi'ye, bu kitapla ilgili geri bildirimleri birçok açıdan çok değerliydi, ama özellikle bu kadar cesaretlendirici oldukları için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olan Jacqui Cooper'a da teşekkürler.

Menajerim Megan Carroll'a, editörüm Amy Batley'e, metin editörü Hazel Orme'a ve kitaplarımın dünyaya açılmasına yardımcı olmak için çok çalışan Hodder'daki tüm ekibe teşekkürler. Uzmanlığınız ve desteğiniz için çok minnettarım. Ayrıca yardımlarını çok takdir ettiğim hassas okuyucuma da teşekkürler.

Kitabı bir Parisli gözüyle okuduğu için Marie-Luce Larget'e ve Fransızca'yı kontrol ettiği için annem Brigitte'e teşekkürler.

Julie Whitmarsh, Güney Fransa'daki gösterişli bir kafenin fotoğraflarını Instagram'da paylaştığı için özel bir sözü hak ediyor. Çılgın pembe dekoru görür görmez, burası hakkında yazmam gerektiğini biliyordum! (Ne yazık ki kafe ben ziyaret edemedim kapandı).

WriteFoxy Foxy Notes'u sürekli gelen kutuma düşen ve moral verici sözlerine ihtiyaç duyduğum bir zamanda beni teşvik eden Miranda Dickinson'a teşekkürler. Carys'in de neşe ve besleyicilik saçması tesadüf değil ve umarım bu kitap hayatlarımızda bizi destekleyen ve neşelendiren insanları kutlar.

Her zaman olduğu gibi, desteğiniz için harika okuyucularıma teşekkür ederim. En son Sophie Claire haberlerini duymak isterseniz, haber bültenime buradan kaydolabilirsiniz: bit.ly/3MFoM4Q

Bir kitap bittiğinde, diğeri başlar...

Bookends, iyi bir kitaptan asla yoksun kalmamanıza yardımcı olacak canlı ve yeni bir okuma topluluğudur.

En sevdiğiniz yazarların heyecan verici yeni kitaplarının ve geçmiş klasiklerin özel önizlemelerini bulacaksınız. Blogumuzu okuyun, okuma grubunuz için önerilerimize göz atın, yarışmalara katılın ve çok daha fazlasını yapın!

Bu ay hangi harika kitapları önerdiğimizi görmek için web sitemizi ziyaret edin.

Bookends topluluğuna katılın:
www.welcometobookends.co.uk

@Team Bookends

WelcomeToBookends

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarlara ait en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan yeni favorileri ve birçok türde özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin.
Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

Bookdropdeals.com adresinden bugün katılın

Veya bizi sosyal

medyada takip edin:

 /Bookdropdeals

@Bookdropdeals

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>